ERNEST HEMINGWAY

ERNEST HEMINGWAY

Insulele lui Thomas Hudson

CUPRINS:
Partea întâi.
BIMINI: 7
Partea a doua.
CUBA: 208
Partea a treia.
PE MARE: 329

PARTEA ÎNTÂI.
BIMINI.
I.

Casa era construită pe cel mai înalt punct al îngustei limbi de pământ ce se întindea între port şi mare. Rezistase la trei uragane şi fusese durată solid, ca o navă.

Palmieri înalţi, care se îndoiau în bătaia alizeelor, îşi aruncau umbra asupra ei. Pe uşa dinspre ocean puteai coborî drept spre faleză, spre plaja cu nisip alb, spre Gulf-Stream. Apa curentului era de obicei de un albastru închis, de te uitai la ea de departe, când nu bătea vântul. Dar, când intrai în ea, te întâmpina o apă de un verde deschis deasupra nisipului alb şi fin şi puteai zări umbra oricărui peşte mai mare cu mult înainte ca acesta să ajungă prea aproape de ţărm.

Era un loc minunat de scăldat, ferit de primejdii în timpul zilei, dar nu şi noaptea. Noaptea, rechinii ajungeau foarte aproape de mal, ieşind la vânat la marginea curentului şi, în nopţile liniştite, de pe terasa de sus a casei puteai auzi cum peştii pe care-i hăituiau ei împroşcau apa în toate părţile, iar de coborai la ţărm, vedeai dâra fosforescentă pe care o

lăsau în apă. Noaptea, rechinii nu se temeau de nimic, în schimb totul se temea de ei. Ziua însă se aţineau departe de nisipul acela alb şi neîntinat şi, chiar de se arătau, le puteai zări umbrele de la mare distanţă.

Un bărbat pe nume Thomas Hudson, care era pictor bun, locuia acolo, în casa aceea şi acolo, ca şi în alte părţi ale insulei, muncea el cea mai mare parte a anului. Dacă ai trăit la acea latitudine destul de multă vreme, atunci schimbarea anotimpurilor devine la fel de importantă ca oriunde în altă parte, iar Thomas Hudson, care era îndrăgostit de insulă, nu voia să piardă nici o primăvară ori vară, nici o toamnă ori iarnă.

Uneori arşiţa verii era prea puternică atunci când cădea vântul în august, sau când nu băteau câteodată alizeele în iunie şi iulie. Prin septembrie şi octombrie, sau chiar pe la începutul lui noiembrie se putea întâmpla să se abată vreun uragan, iar din iunie încolo în orice clipă te puteai aştepta la vreo capricioasă furtună tropicală. Dar în adevăratele luni de uragane domnea o vreme splendidă atunci când nu se pomeneau furtuni.

Thomas Hudson studiase furtunile tropicale timp de mai mulţi ani, încât putea spune numai uitându-se la cer când se pregătea vreo tulburare tropicală, cu mult înainte ca barometrele să-i indice apariţia. Ştia cum să estimeze furtunile şi ce măsuri să ia în faţa lor. De asemenea ştia ce înseamnă să supravieţuieşti, împreună cu ceilalţi locuitori ai insulei, unui uragan şi ce legături apăreau între toţi cei ce trecuseră prin el. Ştia de asemenea că uraganele puteau fi atât de amarnice încât să nu le poată supravieţui nimic. Cu toate astea, întotdeauna se gândise că, de avea să se abată asupra insulei unul cumplit, ar fi vrut să fie şi el acolo şi să fie şters de pe faţa pământului cu casă cu tot, dacă avea să fie năruită.

Casa arăta aproape în aceeaşi măsură şi a casă şi a navă. Aşezată acolo tocmai ca să înfrunte furtunile, fusese durată în solul insulei ca şi cum ar fi fost parte din ea; dar pe toate

ferestrele vedeai marea şi avea un sistem de ventilaţie în cruce, aşa încât aveai parte de răcoare chiar şi în nopţile cele mai zăpuşitoare. Casa fusese văruită în alb ca să fie răcoroasă vara, şi se vedea de departe, din largul Gulf-Streamului. Era punctul cel mai ridicat de pe insulă în afară de şirurile lungi ale copacilor înalţi de casuarina, cei dintâi pe care-i zăreai atunci când urmăreai cum se ridică insula din valuri. Îndată ce distingeai pata întunecată a copacilor de casuarina înălţându-se deasupra orizontului mării, zăreai şi linia albă a casei. Apoi, în vreme ce te apropiai vedeai cum se înalţă insula în toată lungimea ei, cu palmieri, casele sale din scândură, cu linia albicioasă a plajei şi, dincolo de ea, verdele din South Island. Thomas Hudson nu putea zări niciodată casa, acolo pe insulă, fără ca priveliştea ei să nu-l facă fericit. Iarna, când bântuiau vânturile dinspre nord şi se făcea cu adevărat rece, casa era călduroasă şi confortabilă fiindcă era înzestrată cu singurul şemineu de pe insulă. Era un şemineu imens, şi Thomas Hudson punea pe foc lemne aruncate de valuri pe ţărm.

Clădise o stivă mare de lemne din astea lângă peretele dinspre sud al casei. Lemnele erau albite de soare şi roase de nisipul mânat de vânt şi unele bucăţi îi plăceau atât de mult, încât nu se îndura să le pună pe foc. Dar totdeauna după furtuni mari afla pe ţărm şi mai multe bucăţi de lemn aruncate de valuri, şi găsea amuzant să pună pe foc chiar şi bucăţile ce-i plăceau. Ştia că marea avea să sculpteze altele şi, în câte o noapte mai răcoroasă, rămânea în fotoliul cel mare dinaintea focului, citind la lumina lămpii aşezate pe masa grea de lemn şi, în vreme ce citea, ridica din când în când privirea de pe carte şi asculta vântul de nord-vest care bântuia afară, vuietul valurilor ce se spărgeau la ţărm, şi privea buştenii mari, albiţi, care ardeau.

Uneori avea obiceiul să stingă lampa şi să se întindă jos pe covor şi să urmărească jocul de culori pe care-l dădeau flăcării sarea şi nisipul ce pătrunseseră lemnul. Stând pe

podea, era la acelaşi nivel cu lemnele care ardeau şi vedea exact linia flăcării acolo unde se desprindea de lemn şi asta îl şi întrista şi-l făcea şi fericit totodată. Orice lemn care ardea îl tulbura totdeauna în chipul acesta. Însă când ardea lemn aruncat de valuri, îi trezea o tulburare pe care n-o putea defini. Îi trecea prin minte că poate nu era bine să-l pună pe foc când îl îndrăgise atât de mult; dar nu se simţea câtuşi de puţin vinovat.

Când stătea întins pe podea se simţea la adăpost de vânt, deşi vântul şuiera cu adevărat prin toate colţurile mai joase ale casei, ca şi prin cele mai mărunte fire de iarbă din insulă, prin scaieţii şi ciulinii de nisip şi chiar prin nisip. Când stătea întins pe podea simţea izbitura brizanţilor şi îşi amintea că în acelaşi fel simţise canonadele de artilerie grea pe când stătuse lipit la pământ aproape de o baterie, cu mulţi ani înainte, pe când era un tinerel.

Iarna, soba aceea era mare lucru, şi în cursul tuturor celorlalte luni se uita la ea cu dragoste şi se gândea cum va fi când avea să vină din nou iarna. Pe insulă iarna era cel mai minunat anotimp şi în tot restul anului aştepta cu nerăbdare sosirea iernii.

II.

În anul acela când veniră pe insulă băieţii lui Thomas Hudson, iarna trecuse de mult şi primăvara era şi ea pe sfârşite. Lucrurile fuseseră puse la cale în aşa fel încât toţi trei să se întâlnească la New York, ca să vină împreună cu trenul şi apoi cu avionul de pe continent. Avuseseră loc şi obişnuitele necazuri cu mama celor doi băieţi. Ea plănuise o călătorie în Europa, fără să-i spună bineînţeles nimic tatălui copiilor când îşi făcuse planul şi voia neapărat să aibă copiii cu ea în timpul verii. Dacă el ţinea morţiş, îi putea trimite copiii în vacanţa de Crăciun, după ce trecea Crăciunul, bineînţeles; Crăciunul propriu-zis aveau să şi-l petreacă alături de ea.

Thomas Hudson se familiarizase cu stilul ei şi, în cele din urmă, avu loc obişnuitul compromis. Cei doi băieţi mai mici

aveau să vină să stea la tatăl lor pe insulă vreme de cinci săptămâni, şi apoi aveau să plece de acolo pentru a se îmbarca la New York pe un vas de linie francez, la clasa studenţi, pentru a o întâlni pe mama lor la Paris, unde trebuia ea să-şi cumpere câteva articole de îmbrăcăminte. În timpul călătoriei, de ei avea să aibă grijă fratele lor mai mare, Tom. După aceea, tânărul Tom urma să-şi întâlnească şi el mama, care făcea un film prin sudul Franţei.

Mama tânărului Tom nu-i ceruse fiului ei să vină şi ar fi preferat să-l ştie pe băiat pe insulă cu taică-său. Dar i-ar fi plăcut să-l vadă, aşa că urmă un compromis convenabil cu hotărârea de neclintit a mamei celorlalţi doi băieţi. Aceasta era o femeie fermecătoare care în viaţa ei nu-şi schimbase niciodată un plan odată ce-l făcuse. Planurile ei erau totdeauna întocmite în taină, ca ale unui mare general, şi erau impuse eu aceeaşi rigiditate. Se mai putea face câte un compromis, dar niciodată vreo schimbare fundamentală, indiferent dacă planul fusese conceput în vreo noapte de insomnie, ori în vreo dimineaţă plină de draci, sau în cursul vreunei seri sub imperiul ginului.

Planul era plan şi hotărârea cu adevărat hotărâre şi, cunoscând toate astea şi fiind bine instruit în timpul procedurilor divorţului, Thomas Hudson era fericit că se ajunsese la un compromis, şi copiii aveau să vină să stea cinci săptămâni cu el. Dacă numai cu cinci săptămâni ne-am ales, atunci ăsta ni-i norocul, gândi el. Cinci săptămâni e destul de mult timp dacă ţi se îngăduie să stai împreună cu cei care ţi-s dragi şi alături de care ai vrea să trăieşti mereu. Dar mai întâi de toate, de ce-am părăsit-o pe mama lui Tom? Mai bine nu te gândi la asta, îşi spuse. E una dintre treburile la care e mai bine să nu te gândeşti. Şi-s minunaţi şi copiii pe care ţi i-a dăruit cealaltă. Tare ciudat şi tare complicat e totul şi numai tu ştii câte dintre trăsăturile lor bune i se datoresc ei. E femeie minunată şi nu trebuia s-o părăseşti nici pe ea. Apoi îşi spuse: Da. Am fost nevoit.

Nu se mai amăra prea mult din nici o pricină. Încetase de mult să se mai amărască şi, înhămându-se la muncă, îşi alungase sentimentele de vinovăţie cât putuse, iar acum nu-i mai păsa decât că băieţii aveau să vină şi că trebuiau să aibă parte de o vară minunată. Apoi avea să se întoarcă din nou la treabă.

Reuşise să înlocuiască orice, în afară de copii, prin muncă şi prin ritmul obişnuit al unei vieţi de muncă necurmată pe care şi le statornicise în insulă. Socotea că durase ceva care va dăinui şi şi-l va ţine acolo. Acum, ori de câte ori jinduia după Paris, prefera să-şi aducă aminte de Paris decât să se ducă acolo. Acelaşi lucru îl făcea cu toată Europa şi cu mare parte din Asia şi Africa.

Îşi aminti ce spusese Renoir când aflase că Gauguin plecase în Tahiti ca să picteze. „De ce oare-i nevoit să cheltuiască atâta amar de bani şi să se ducă atât de departe ca să picteze, când se poate picta atât de bine la Batignolles?" Suna mai bine în franţuzeşte: „quand on peint şi bien aux Batignolles", şi Thomas Hudson se gândi la insulă ca la un quartier al său, unde se stabilise definitiv şi-şi cunoştea toţi vecinii şi trudea cu aceeaşi îndârjire cu care trudise şi la Paris pe vremea când tânărul Tom era abia prunc.

Uneori se mai desprindea de insulă pentru a pescui în largul coastelor Cubei, sau ca să se ducă în munţi, toamna. Dar îşi închiriase ferma pe care o avea în Montana, pentru că acolo cea mai bună perioadă era vara şi toamna, iar acum toamna băieţii trebuiau să se ducă la şcoală.

Câteodată era nevoit să meargă la New York ca să se întâlnească cu cel ce-i vindea lucrările. Acum însă mai des acesta îi făcea vizite şi la plecare lua pânzele cu el în nord. Reputaţia lui de pictor fusese stabilită şi era respectat atât în Europa cât şi în propria-i ţară. Avea un venit stabil din concesionarea dreptului de a extrage petrol pe terenul care fusese al bunicului său. Fusese de fapt o păşune, dar atunci când o vânduseră, se păstrase dreptul de proprietate

asupra subsolului. Aproape jumătate din acest venit se ducea pe pensia alimentară; restul însă constituia fondul ce-i dădea siguranţă financiară, aşa încât putea picta exact cum poftea fără să fie influenţat de nevoia de a vinde. De asemenea îi dădea libertatea de a locui unde voia şi a călători când avea chef.

Avusese parte de succes aproape în orice, în afară de viaţa matrimonială, deşi nu-i păsase niciodată cu adevărat de succes. Nu-i păsa decât de pictură şi de copii şi chiar şi acum era îndrăgostit tot de prima femeie pe care o iubise. De atunci iubise multe femei şi uneori câte una venea să stea în insulă. Simţea nevoia să vadă femei şi o vreme erau binevenite. Îi plăcea să le ştie acolo, uneori chiar pentru mai multă vreme. Dar, până la urmă, era totdeauna fericit când le vedea plecate, chiar şi atunci când îi plăceau. Învăţase să nu se mai certe cu femeile şi învăţase şi cum să nu ajungă la căsătorie cu ele. Aceste două lucruri fuseseră aproape la fel de greu de învăţat ca şi deprinderea de a se apuca de pictat în chip statornic şi cu bună rânduială. Învăţase şi spera că învăţase odată pentru totdeauna. Ştia să picteze de-o groază de vreme, şi socotea că învăţa cu fiecare an mai mult. Îi venise însă greu să înveţe cum să picteze în chip statornic şi să-şi impună o disciplină, mai ales pentru că în viaţa lui fusese o vreme când nu se prea împăcase cu disciplina. Niciodată nu fusese cu adevărat necugetat, dar fusese nedisciplinat, egoist, neîndurător. Acum îşi cunoştea păcatele şi nu numai pentru că i le spuseseră şi multe femei, ci şi pentru că şi le descoperise singur. Se hotărâse să fie egoist numai pentru pictura lui, neîndurător numai în munca lui şi să-şi impună disciplina şi s-o accepte ca atare.

Avea să-şi îngăduie plăcerile vieţii în limitele acestei discipline pe care şi-o impusese şi avea să muncească din greu. Iar în ziua aceea era foarte fericit deoarece copiii aveau să sosească a doua zi dimineaţă.

— Domnule Tom, nu doriţi nimic? îl întrebă Joseph, valetul. Aţi lăsat treaba deoparte pe ziua de azi, aşa?

Joseph era înalt şi-avea o faţă prelungă şi foarte tuciurie, iar mâinile şi picioarele imense. Purta haină şi pantaloni albi şi umbla cu picioarele goale.

— Mulţumesc, Joseph, nu mai am nevoie de nimic.

— Puţin gin tonic?

— Nu. Cred că am să mă duc să iau un pahar la localul lui Bobby.

— Mai bine beţi unul aici. E mai ieftin. Când am trecut pe-acolo, domnul Bobby era cam prost dispus. Prea multe băuturi de amestecat, spunea el. Una de pe un iaht i-a comandat ceva căreia îi spunea White Lady şi el i-a dat o sticlă de apă minerală din aia americană, pe etichetă cu o doamnă într-un veşmânt de plasă albă contra ţânţarilor, şezând lângă un izvor.

— Mai bine aş lua-o din loc într-acolo.

— Mai întâi să vă pregătesc eu o băutură. Tot aţi primit nişte scrisori cu vasul poştal. Numai bine puteţi să vă citiţi scrisorile şi să vă beţi paharul şi apoi o porniţi spre domnul Bobby.

— În regulă.

— Mai bine aşa, spuse Joseph. Fiindcă am şi pregătit băutura. Nu-s chiar atât de multe scrisori, domnule Tom.

— Unde-s?

— În bucătărie. Le aduc cu. Pe vreo două e un scris de femeie. Una-i din New York. Alta din Palm Beach. Frumos scris. Una de la domnul care vă vinde tablourile, din New York. Iar vreo câteva nu ştiu nici eu de unde-s.

— Nu vrei să şi răspunzi tu în locul meu la ele?

— Da, domnule. Dacă aşa vreţi. Şi aşa am eu mai multă şcoală decât îmi dă mâna.

— Mai bine adu-le încoace.

— Da, domnule Tom. E şi un ziar.

— Pe ăla lasă-l pentru micul dejun, te rog, Joseph.

Thomas Hudson se aşează, îşi citi corespondenţa, în vreme ce sorbea din băutura rece. Mai citi o dată una din scrisori şi apoi le puse pe toate în sertarul biroului.

— Joseph, strigă el. E totul pregătit pentru băieţi?

— DA. Domnule. Avem şi două lăzi de Coca-Cola. Tânărul Tom, bănui că-i mai nalt ca mine, aşa-i?

— Încă nu.

— Credeţi că acum mă poate da jos?

— Nu cred.

— Am avut de furcă cu băiatul ăsta de atâtea ori când eram numai noi între noi, continuă Joseph. Tare-i caraghios acum să-i spun „domnule”. Domnul Tom, domnul David şi domnul Andrew. Trei dintre cei mai buni şi mai afurisiţi copii pe care i-am văzut vreodată. Dar cel mai pungaş e Andy.

— De la început a fost pungaş, spuse Thomas Hudson.

— Şi s-a făcut tot mai pungaş, adăugă Joseph plin de admiraţie.

— Vara asta să le fii o bună pildă.

— Domnule Tom, doar nu vă bate gândul să le fiu eu băieţilor o pildă bună în vara asta. Poate acum vreo trei, patru ani, când eram şi eu neprihănit. Am de gând să mă iau eu după Tom. A fost pe la o şcoală aleasă şi a deprins apucături bune şi alese. N-am să pot arăta taman ca el, dar am să mă port ca el. Liber, degajat, dar politicos. Apoi am de gând să fiu deştept ca Dave. Asta-i partea cea mai grea. Apoi am să mă apuc să învăţ cum de izbuteşte Andy să fie atât de pungaş.

— Să nu te apuci şi tu de pungăşii pe-aici.

— Nu, domnule Tom. N-aţi înţeles ce-am vrut eu să spun. Pungăşiile acelea nu-s pentru aici în casă, ci pentru viaţa mea particulară.

— O să fie straşnic când vor fi toţi aici, nu-i aşa?

— Domnule Tom, nu s-a mai pomenit aşa ceva de când au stârnit focul cel mare. Pentru mine-i tot una cu venirea lui

Mesia. M-aţi întrebat de-o să fie straşnic? Da, domnule, o să fie.

— Trebuie să ne gândim să aibă o groază de lucruri cu care să se distreze.

— Nu, domnule Tom, spuse Joseph. Mai degrabă trebuie să ne gândim cum să-i scăpăm întregi din poznele groaznice pe care le pun la cale. Ne poate ajuta şi Eddy. El îi ştie mai bine decât mine. Şi apoi, sunt şi prieten cu ei, şi asta face treaba şi mai grea.

— Ce face Eddy?

— S-a cam dat la băutură oleacă în întâmpinarea zilei de naştere a reginei. E bine cherchelit.

— Mai bine mă duc până la localul domnului Bobby acum că e prost dispus.

— A şi întrebat de dumneavoastră, domnule Tom. Dacă a existat vreodată un gentleman, acela-i domnul Bobby, şi câteodată toate scursorile alea care vin de pe iahturi îi cam pun nervii la încercare. Când am plecat era cam scos din răbdări.

— Da' tu ce căutai pe-acolo?

— M-am dus pentru Coca-Cola şi am mai rămas puţin ca să-mi încerc mâna cu tacul de biliard.

— Cum e masa?

— Mai mizerabilă.

— Mă duc într-acolo, spuse Thomas Hudson. Am să fac un duş şi mă schimb.

— V-am pus hainele pe pat, îi răspunse Joseph. Mai vreţi un gin cu apă tonică?

— Nu, mulţumesc.

— A venit şi domnul Roger şi-i pe şalupă.

— Bun. Îl găsesc eu.

— Vine şi el să stea aici?

— Poate.

— În orice caz, oricum pregătesc un pat şi pentru el.

— În regulă.

III.

Thomas Hudson făcu un duş, se spălă pe cap cu săpun şi apoi se clăti sub jetul puternic care-l biciuia. Era un bărbat bine clădit şi când se dezbrăca arăta şi mai zdravăn decât atunci când era îmbrăcat. Era foarte bronzat şi părul i se decolorase în şuviţe de nuanţe diferite. Nu avea nici un gram mai mult decât trebuia şi când se urcă pe cântar văzu că avea 87 de kilograme.

Ar fi trebuit să înot înainte de a face duş, se gândi el. Dar azi dimineaţă, înainte de a mă apuca de lucru, am înotat cam mult şi acum mă simt obosit. Când au să fie şi băieţii aici, o să avem parte de înot destul. Şi-i şi Roger aici. E bine.

Îşi trase o pereche curată de pantaloni scurţi, îşi puse o bluză veche cu dungi şi nişte mocasini, ieşi pe uşă, porni la vale, trecu de poarta gardului de ostreţe şi se trezi în lumina orbitoare, albă, reflectată de suprafaţa de coral decolorat de soare a Căii Regelui.

Dintr-una din barăcile de scândură nevopsită înşirate de-a lungul drumului, asupra căreia îşi aruncau umbra doi palmieri înalţi, se arătă un negru bătrân, într-un costum negru de alpaca şi nişte pantaloni bine călcaţi, tot negri, care o porni foarte ţeapăn şi drept în drum, înaintea lui. Când omul se întoarse, Thomas Hudson îi zări chipul frumos de negru.

Din spatele şandramalei se auzi o voce de copil care îngâna în batjocoră pe melodia unui vechi cântec englezesc:

Unchiul Edward a venit din Nassau.

Să vândă nişte bombonele.

Am cumpărat şi eu şi P. H. Din ele.

Dar bomboanele erau al dracului de proaste.

Unchiul Edward se întoarse şi-şi arătă chipul care părea tot atât de amărât pe cât era de furios, în lumina strălucitoare a după-amiezii.

— Las' că te ştiu eu, spuse el. Nu te văd eu, da' ştiu eu care eşti. Te spun comisarului.

Vocea copilului continuă, răsunând limpede şi veselă.

Oh, Edward, Oh, Edward, Unchiule Edward cel mare, tare la cătare, Bomboanele tale-s amare.

— Comisarul are să audă el şi treaba asta, spuse unchiul Edward. Ştie el comisarul ce are de făcut.

— Mai ai bomboane proaste şi azi, unchiule Edward? se auzi din nou vocea ţâncului ce se aţinea cu mare grijă să nu fie văzut.

— Aşa-i omul urgisit, spuse tare unchiul Edward în vreme ce porni mai departe. Aşa se jumuleşte şi se târnoseşte haina respectului omului. Oh, Doamne, iartă-i pre ei că nu ştiu ce fac.

De departe, de pe Calea Regelui, se auzeau tot mai tare cântecele ce răzbăteau din camerele de sus de la ponce de Léon. Pe lângă el trecu grăbit pe drumul de coral un puştan negru.

— A fost o bătaie, dom'le Tom. Sau cam aşa ceva. Un domn de pe un iaht s-a apucat să zvârle pe geam tot felul de lucruri.

— Adică ce fel de lucruri anume, Louis?

— Tot felul de lucruri, dom'le Tom. Tot ce-i cădea sub mână. Doamna a încercat să-l oprească da' el zicea c-o aruncă şi pe ea.

— Şi de unde-i domnul ăsta?

— Grangure mare, de prin nord. Se lăuda că poa' să cumpere şi să vândă toată insula. Bănui că nici n-o să-l coste cine ştie ce dacă aruncă mai departe toate alea aşa cum s-a pornit.

— Comisarul a luat vreo măsură, Louis?

— Nu, dom'le Tom. Până acum nu l-a înştiinţat nimeni. Da' cum s-arată lucrurile, a cam venit vremea s-apară şi comisarul.

— Tu eşti angajat la ei, Louis? Aş fi vrut să fac rost de nişte momeală pe mâine.

— Da, dom'le, vă fac eu rost de momeală, dom'le Tom. Nu vă bateţi capul cu momeala. Am fost cu ei toată vremea. Azi dimineaţă m-au angajat ca să-i duc la pescuit şi de-atunci

numai de ei mă ţin. Numai că ăsta nu-i pescuit. Nu, dom'le. Numai dacă pescuit n-o fi însemnând să arunce cu farfurii şi căni şi carafe şi scaune şi să rupă nota de plată ori de câte ori i-o aduce domnu' Bobby şi să-i spună că e un bastard afurisit şi hoţ şi pungaş.

— Pare că-i un domn cam dificil, Louis.

— Dom'le Tom, e cel mai afurisit neam de domn pe care l-am pomenit în viaţa mea până acum. M-a pus să-i şi cânt. Doar ştiţi că eu nu-s în stare să cânt ca Josey, da' cânt şi eu cum pot şi câteodată chiar mai bine decât îs în stare. I-am cântat cum m-am priceput mai bine. Ştiţi cum e. Doar m-aţi auzit cântând. Da' el nu şi nu, decât cântecul acela cu mămica n-are chef nici de mazăre, nici de orez, nici de ulei de cocos. Şi numai ăsta, iar şi iar! E un cântec vechi, şi mă săturasem de el şi i-am zis: „Dom'le, eu ştiu şi nişte cântece mai noi. Cântece frumoase. Mai ştiu şi alte cântece vechi, cum ar fi cu pieirea lui John Jacob Astor pe Titanic când s-a scufundat lovindu-se de-un gheţar, şi aş fi mai bucuros să le cânt pe alea decât pe ăsta cu nu mazăre, nu orez, dacă aţi vrea”. Şi doar i-am spus toate astea cu tot respectul şi cât mai dulce. Că doar ştiţi Cum le zic eu. Da' domnul acela-mi zice: „Ascultă-mă, pui de negru neisprăvit şi prost, eu stăpânesc mai multe magazine şi fabrici şi ziare decât avea John Jacob Astor oale în care s-a… ştii tu cuvântul ăla, şi de încerci măcar să-mi spui ce-ar trebui să ascult am să te iau şi te bag cu capul drept în oalele alea”. Atunci doamna lui a zis: „Dragule, de ce trebuie să fii aşa de brutal cu copilul? Mie mi se pare că a cântat foarte frumos şi aş vrea să aud şi nişte cântece mai noi”. Iar domnul a zis: „Ia seama ce-ţi zic. Nici tu n-ai să le auzi şi nici el n-are să le cânte”. Dom'le Tom, e un domn tare anapoda. Şi chiar şi doamna i-a spus: „Oh, dragule, tare mai eşti complicat”. Dom'le Tom, îi mai complicat decât pare un motor diesel unui pui de maimuţă care abia a făcut ochi, atunci ieşit din pântecele mă-si. Iertaţi-mă dacă trăncănesc prea mult. Da' tărăşenia asta m-a stârnit. El îi cam calcă inima femeii în picioare.

— Şi acum ce mai faci pentru ei, Louis?

— Am fost să caut perle de ghioc, răspunse el.

În timp ce-i spunea toate astea, se opriseră la umbra unui palmier, iar băiatul scoase din buzunar o bucată de pânză destul de curată şi o despături dând la iveală vreo şase perle lucioase, sidefii, de un roz aprins, perle dintre cele pe care băştinaşii le găsesc prin ghiocuri când le curăţă şi pentru care nici o femeie – în afară de regina Mary a Angliei, după câte ştia Thomas Hudson – nu se zbate ca să le primească în dar. Bineînţeles că Thomas Hudson nu-şi închipuia că ştia mare lucru despre regina Mary, în afară de ceea ce apăruse în ziare şi filme şi un profil din The New Yorker, dar, pentru că ei îi plăceau perlele de ghioc, i se păru că o cunoştea mai bine decât îi cunoştea pe mulţi alţii pe care-i ştia de o groază de vreme. Reginei Mary îi plăceau perlele de ghioc şi, în noaptea aceea, insula sărbătorea ziua ei de naştere, dar îi era teamă că perlele de ghioc nu vor avea darul de a o face mai fericită pe doamna acelui gentleman. Dar s-ar fi putut ca regina Mary să fi declarat că avea slăbiciune pentru perlele de ghioc numai ca să le facă plăcere supuşilor ei din Bahamas.

Ajunseseră la Ponce de Léon şi Louis tocmai spunea:

— Doamna plângea, dom'le Tom. Plângea amarnic. Aşa că i-am spus că dau o fugă până la şandramaua lui Roy să găsesc nişte perle de ghioc şi să i le aduc să le vadă.

— Au s-o facă foarte fericită, spuse Thomas Hudson. Dacă-i plac perlele de ghioc cumva.

— Sper să-i placă. I le duc acuma sus.

Thomas Hudson intră la bar unde era răcoare şi părea aproape întuneric după lumina neîndurătoare de pe drumul tăiat în coral; luă nişte gin şi apă tonică, cu o coajă de chitră în pahar, şi câteva picături de Angostura. Domnul Bobby stătea după tejghea şi arăta cumplit. Patru puştani negri jucau biliard şi de câte ori aveau de executat o lovitură mai dificilă săltau masa să le vină mai bine. Sus, cântatul se oprise şi în salon se lăsase o linişte adâncă, tulburată numai

de pocnetul bilelor. Doi oameni din echipajul iahtului amarat în bazin stăteau la bar; după ce ochii i se mai obişnuiseră cu obscuritatea, lui Thomas Hudson i se păru că înăuntru era o lumină odihnitoare, răcoare şi plăcut. Louis coborî de la etaj.

— Domnul a adormit, spuse el. I-am dat doamnei perlele. Se uită la ele şi plânge.

Îi văzu pe cei doi marinari de pe iaht uitându-se unul la altul fără să spună nimic. Rămase în picioare, cu paharul înalt cu băutura amăruie şi plăcută în mână, sorbi prima înghiţitură care-i aminti de Tanga, Mombasa şi Lamu şi de toată coasta aceea, şi deodată îl încercă nostalgia Africii. Iată-l stabilit în insula asta, când ar fi putut la fel de bine să fi fost în Africa. La dracu, îşi spuse, oricând mă pot duce acolo. Împlinirea trebuie să fie înlăuntrul tău, oriunde te-ai afla. Şi aici te descurci bine în privinţa asta.

— Zi, Tom, chiar îţi place gustul sărăciei ăleia? îl întrebă Bobby.

— Bineînţeles. Altfel n-aş bea-o.

— Am deschis şi eu o sticlă din greşeală şi avea un gust de chinină.

— Păi are chinină în ea.

— Oamenii au înnebunit, precis, spuse Bobby. Omul e în stare să bea orice-i trăsneşte. Şi are şi bani să-şi cumpere orice. Ţi-ai putea închipui că nu face decât ceea ce-i place, şi când colo el strică bunătate de gin turnând în el nu ştiu ce fel de băutură indiană cu chinină.

— Mie-mi place gustul ăsta. Îmi place gustul de chinină cu coajă de chitră. Mi se pare că-mi deschide nu ştiu cum porii stomacului sau cam aşa ceva. Treaba asta mă drege mai bine decât orice altă băutură cu gin. Mă simt bine după ce-o beau.

— Ştiu. Băutura te face totdeauna să te simţi bine. Pe mine însă mă face să mă simt groaznic. Unde-i Roger?

Roger era un prieten al lui Thomas Hudson, care avea pe insulă o şandrama de pescuit.

— Ar cam trebui să s-arate curând. Luăm masa cu Johnny Goodner.

— Nu mă taie mintea de ce unor oameni ca tine, Roger Davis şi Johnny Goodner, care sunteţi de atâta vreme aici, vă place insula asta.

— E o insulă minunată. Doar şi tu stai tot în insula asta, aşa-i?

— Eu stau fiindcă aici îmi câştig pâinea.

— Ai putea să ţi-o câştigi şi la Nassau.

— La dracu cu Nassau. Aici se distrează omul mai bine. Insula asta e numai bună de distracţie. Şi în plus se fac bani buni aici.

— Îmi place să stau aici.

— Bineînţeles, făcu Bobby. Şi mie. Doar ştii şi tu. Dacă-mi pot agonisi traiul. Vinzi tablourile alea pe care le pictezi toată vremea?

— Acum se vând destul de bine.

— Oamenii dau bani pe tablouri cu unchiul Edward. Tablouri cu negri în apă. Cu negri pe uscat. Negri în bărci. Bărci de pescuit broaşte ţestoase. Bărci de pescuit bureţi. Izbucnirea furtunii. Trombe marine. Goelete naufragiate. Goelete în construcţie. Orice pot vedea pe gratis. Şi chiar ţi le cumpără?

— Sigur că le cumpără. O dată pe an se ţine un salon la New York şi se vând.

— La licitaţie?

— Nu. Cel ce le vinde stabileşte preţul. Şi oamenii le cumpără. Muzeele cumpără şi ele câte unul din când în când.

— Nu le poţi vinde şi singur?

— Ba da.

— Mi-ar plăcea să cumpăr unul cu o trombă marină, spuse Bobby. O trombă mare, afurisit de mare. Poate chiar două trombe, care urlă gonind peste apele puţin adânci cu un vuiet de nu mai auzi nimic. Şi soarbe toată apa din jur şi te sperie de moarte. Iar eu pescuind bureţi într-o bărcuţă, mă

trezesc că n-am nici o scăpare. Tromba îmi smulge din mână vasul cu fundul de sticlă cu care mă uit eu în apă. Aproape că suge şi barca de pe apă. O trombă pedeapsa lui Dumnezeu. Cam cât ar costa un tablou ca ăsta? Aş putea să-l atârn chiar aici. Sau aş putea să-l pun pe perete acasă dacă n-ar speria-o de moarte pe baba mea.

— Depinde cât de mare-i.

— Cât de mare ai tu chef să-l faci, spuse Bobby generos. Un tablou ca ăsta nu-i niciodată destul de mare. Pune pe pânza aia chiar trei trombe. O dată am văzut cu ochii mei de-aproape, ca de ici până colo, trei trombe pe lângă insula Andros. Se înălţau până la cer şi una dintre ele a săltat o barcă de pescuit bureţi, şi când i-a dat drumul din izbitură motorul a străpuns coca.

— Păi costă cam cât face pânza, spuse Thomas Hudson. N-aş cere mai mult decât mă costă pânza.

— La dracu, fă rost atunci de o pânză mare, spuse Bobby. O să punem acolo nişte trombe să bage spaima-n oameni, încât or s-o întindă din barul ăsta şi s-o tulească de pe afurisita asta de insulă.

Era emoţionat de măreţia proiectului, însă perspectivele lui abia acum i se dezvăluiau.

— Ascultă, Tom, băiatule, ţi-a trecut vreodată prin minte că poţi picta un uragan întreg? Poţi să pictezi exact momentul în care s-arată şi ochiul uraganului, taman când se îndepărtează dintr-o parte şi se linişteşte, în vreme ce din cealaltă abia se porneşte? Şi pune acolo de toate, şi negri cocoţaţi în palmieri şi legaţi să nu fie luaţi de uragan, şi nave zvârlite pe deasupra insulei. Da? Pune acolo şi hotelul cum o ia din loc. Şi bucăţi de grinzi zburând prin aer ca nişte suliţe, şi nişte pelicani morţi măturaţi de vânt de parcă ar fi şi ei rafale de ploaie. Barometrul să coboare la douăzeci şi şapte, iar giruetele să fie făcute zob de vânt. Valurile să se spargă de bancurile de la zece braţe adâncime, iar luna să iasă tocmai atunci drept în ochiul uraganului. Un val de maree să vină şi să înece orice suflare

de viaţă. Femei să fie măturate de vânt spre larg, iar vântul să smulgă veşmintele de pe ele. Peste tot să plutească negri înecaţi şi prin aer să zboare…

— Trebuie o pânză afurisit de mare, interveni Thomas Hudson.

— La dracu cu pânza! exclamă Bobby. Fac eu rost de o velă mare de goeletă. O să pictăm cel mai mare şi mai blestemat tablou din lume şi o să rămânem în istorie. Şi tu care pierdeai vremea cu tablourile alea mititele.

— Mă apuc de trombe, spuse Thomas Hudson.

— Bine faci, reveni Bobby, arătând că nu avea chef să abandoneze subiectul grandioaselor sale proiecte. Aşa-i sănătos. Cu excepţia mea şi a ta şi cu cât ai învăţat tu până acum, Doamne, putem face nişte tablouri uriaşe!

— De mâine mă apuc de trombe.

— În regulă, făcu Bobby. Asta-i începutul. Dar, Doamne, cât aş vrea să ne apucăm de pictat şi uraganul acela. A pictat cineva vreodată scufundarea Titanicului?

— Nu la o scară într-adevăr mare.

— Putem s-o pictăm noi. E un subiect care mi-a stârnit întotdeauna imaginaţia. Poţi să redai şi aerul îngheţat al gheţarului care se îndepărtează după ce i-a izbit. Şi totul pictat într-o pătură groasă de ceaţă. Să nu laşi deoparte nici un detaliu. Fă-l şi pe individul acela care s-a urcat în barca plină de femei, închipuindu-şi că putea fi de ajutor pentru că fusese iahtman. Pictează-l cum se caţără în barcă şi cum calcă peste vreo câteva femei, redate exact aşa cum sunt ele în mărime naturală. Individul îmi aminteşte de tipul cu care ne-am căpătuit noi la etaj. De ce nu te duci sus şi, acum când doarme, să-i faci un portret pe care să-l foloseşti în tabloul acela?

— Cred că mai bine începem cu trombele marine.

— Tom, vreau să fii un pictor mare, spuse Bobby. Lasă-te de toate mărunţişurile alea. Îţi pierzi vremea. Uite, în mai puţin de o jumătate de oră am şi încropit împreună cam cum să arate trei tablouri, şi nici măcar n-am apucat să-mi

storc imaginaţia. Şi ce mare lucru ai făcut tu până acum? Un negru care răstoarnă pe plajă o broască ţestoasă. Nici măcar nu-i o ţestoasă verde. O ţestoasă obişnuită! Sau doi negri într-un pui de barcă, speriind o grămadă de languste. Omule, ţi-ai cam irosit viaţa.

Se opri şi trase o duşcă dintr-un pahar de sub tejghea

— Asta nu contează, reluă el. Nici nu m-ai văzut înghiţind treaba asta. Ascultă, Tom, alea sunt trei tablouri mari. Mari tablouri. Tablouri mondiale. Numai bune să fie atârnate la Crystal Palace, alături de capodoperele tuturor timpurilor. În afară de primul, care-i un subiect mai modest. Dar nici nu ne-am apucat încă. Nu văd nici un motiv să nu pictăm unul singur în care să le punem pe toate. Ce zici de asta?

Trase foarte iute încă o duşcă.

— Care?

Se aplecă peste tejghea, în aşa fel ca ceilalţi să nu-l audă.

— Să nu dai înapoi, spuse Bobby. Să nu te sperie măreţia proiectului. Trebuie să ai viziune, Tom. Putem picta şi sfârşitul lumii, spuse el după o pauză. În mărime naturală.

— Şi iadul, adăugă Thomas Hudson.

— Nu. Înaintea iadului. Iadul abia se deschide. Şi în biserica de pe culme tremuricii se bâţâie şi fiecare vorbeşte pre limba lui, necunoscută de ceilalţi. Şi un diavol îi ia în furcă şi-i încarcă într-o căruţă. Şi toţi urlă şi gem şi-l strigă pe Iehova. Peste tot se văd negri prosternaţi, iar murene şi languste şi crabi-păianjeni mişună pretutindeni şi chiar şi peste trupurile lor. Un fel de bocaport mare stă cu gura deschisă şi diavolii cară într-acolo şi pe negri şi pe cei din biserică şi pe tremurici, pe toţi, şi toţi dispar pe acolo şi nu se mai văd. Apele cresc mari, din toate părţile insulei, şi de jur împrejur dau târcoale rechinii-ciocan, şi rechinii-scrumbiilor şi rechinii-tigru şi rechinii-lopată şi-i mănâncă pe cei care încearcă să scape înot ca să nu fie luaţi în furcă şi aruncaţi pe gura aceea larg deschisă a bocaportului din care se ridică aburi. Beţivanii trag ultima duşcă şi apoi se reped la diavoli să-i lovească cu sticlele. Dar diavolii nu se

opresc şi-i iau mai departe în furcă, şi-i aruncă pe gura aceea, în vreme ce alţii se scufundă în valurile tot mai mari în care au apărut acum rechinii-balenă, marii rechini albi şi balenele ucigaşe şi alţi peşti imenşi care dau târcoale mai în larg de locul unde rechinii îi sfâşie pe cei ce s-au aruncat în apă. Pe culmea insulei s-au adunat câinii şi pisicile, iar dracii îi iau şi pe ei în furcă şi câinii se fac ghem şi urlă şi pisicile dau să fugă şi se reped cu ghearele la draci şi părul li se zburleşte pe spinare şi până la urmă se aruncă în mare şi înoată de ţi-i mai mare dragul. Din când în când câte un rechin dă peste câte o pisică şi o şi vezi cum se duce la fund. Dar cele mai multe reuşesc să înoate spre larg şi să scape. Iar din gura aceea de bocaport se ridică o dogoare afurisită şi diavolii sunt nevoiţi să-i târască pe oameni spre gura aceea fiindcă şi-au rupt colţii furcilor încercând să-i apuce pe unii dintre bisericoşi. Tu şi cu mine stăm în mijlocul tabloului şi ne uităm la toţi cu calm. Tu faci nişte însemnări, iar eu mă cinstesc dintr-o sticla şi din când în când îţi mai dau şi ţie să te răcoreşti. Din vreme în vreme, trece chiar pe lângă noi câte un diavol de pe care curg sudorile de trudă, târând după el câte un bisericos mai zdravăn care încearcă să-şi sape cu unghiile o gaură în nisip ca să scape să nu fie aruncat pe gura bocaportului şi urlă implorându-l pe Iehova. Iar diavolul spune: „Iartă-mă, dom'le Tom, iartă-mă, dom'le Bobby. Azi e tare mult de lucru”. Îl îmbii pe diavolul acela asudat şi plin de funingine să ia şi el o duşcă aşa în trecere, în vreme ce se îndreaptă spre vreun alt om al bisericii, iar diavolul îmi zice: „Nu, mulţumesc, dom'le Bobby. Eu când am de lucru nu mă ating niciodată de băutură”. Şi din treaba asta iese un tablou afurisit de bun, Tom, dacă reuşim să punem în el toată mişcarea asta şi toată măreţia.

— Cred că pe ziua de azi ne cam ajunge câte am pus la cale.

— La dracu, cred că ai dreptate, spuse Bobby. Când pun la cale o pictură ca asta simt că mă apucă setea.

— A fost unul pe nume Bosch care se pricepea să picteze destul de bine în chipul ăsta.
— Tipul cu magnetoul?
— Nu. Hieronymus Bosch. Unul care a trăit de mult de tot. Foarte bun. Şi Pieter Brueghel a lucrat în sensul ăsta.
— Şi ăsta-i din vremuri de demult?
— Da, de mult de tot. Foarte bun. Ţi-ar fi plăcut şi ţie.
— La dracu', spuse Bobby. Niciunul oricât de vechi, nu se poate măsura cu noi. Şi pe deasupra încă n-a fost sfârşitul lumii, aşa că de unde dracu ştie el mai bine decât noi cum va fi atunci?
— O să fie greu de tot să-l întrecem.
— Nu cred nici o iotă din ce spui, reluă Bobby. Trântim noi un tablou de-l facem să iasă din branşă.
— Ce-ai zice de încă un pahar din ăsta?
— Da, fir-ar afurisit să fie, am uitat că aici suntem într-un bar. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe regină. Tom. Am şi uitat ce zi e astăzi. Uite, ăsta-i de la mine şi să bem în sănătatea ei.
Îşi turnă un păhărel de rom şi-i întinse lui Thomas Hudson o sticlă de gin galben, marca Booth, nişte chitre pe o farfurie, un cuţit şi o sticlă de apă tonică indiană Schweppes.
— Fă-ţi singur amestecătura aia blestemată. La dracu cu băuturile astea aiurite.
După ce-şi pregăti băutura şi lăsă să picure în ea şi câteva picături de bitter dintr-o sticlă în dopul căreia era o pană de pescăruş, Thomas Hudson ridică paharul şi apoi privi în lungul tejghelei.
— Voi ăia doi de colo, ce beţi? Spuneţi cum se cheamă dacă nu-i prea greu de spus.
— Dog's Head, răspunse unul dintre cei doi marinari.
— Da, Dog's Head, făcu Bobby şi băgă mâna în lada cu gheaţă şi le întinse două sticle de bere rece. Nu mai sunt pahare. Beţivanii au aruncat toată ziua cu pahare. Are toată lumea de băut? Domnilor, pentru regină. Nu cred să-i pese

ei prea tare de insula asta şi nici nu-s convins că i-ar prii prea mult aici. Dar, domnilor, pentru regină. Domnul s-o binecuvânteze.

Toţi băură în cinstea ei.

— Trebuie să fie o femeie pe cinste, spuse Bobby. Puţin cam prea ţeapănă pentru gustul meu. Mi-a plăcut totdeauna mai mult regina Alexandra. Nurlie. Da' acum să sărbătorim cu toate onorurile ziua de naştere a reginei. E ea, insula asta, mică, da' e plină de patriotism. În ultimul război s-a dus şi un om de pe insula asta şi s-a ales cu un braţ retezat de proiectil. Mai mult patriotism decât atât nu se poate.

— A cui zi de naştere ziceai că-i? întrebă unul dintre marinari.

— A reginei Mary a Angliei, spuse Bobby. Mama actualului rege al imperiului.

— Aha, de la ea vine numele vasului Regina Mary, nu-i aşa? întrebă celălalt marinar.

— Tom, făcu Bobby. Celălalt pahar în cinstea reginei îl bem numai noi doi, singuri.

IV.

Se făcuse întuneric acum şi bătea briza, aşa că nu mai erau nici ţânţari, nici muşte de nisip şi toate bărcile se întorseseră la ţărm, ridicând suporţii de pescuit din afara bordului la intrarea în şenal, iar acum stăteau amarate în bazinele dintre cele trei docuri care se prelungeau de la mal înspre port. Refluxul era puternic, lumina de pe vase cădea asupra apei, apa lucea verzuie şi se retrăgea atât de iute, că scădea văzând cu ochii în jurul pilonilor de rezistenţă ai docurilor şi făcea vârtejuri la pupa iahtului pe care se aflau. În apă, de-a lungul vasului, unde lumina de pe puntea iahtului se reflecta către întăritura de piloni a docului, de care erau legate tot felul de cauciucuri vechi de automobil şi de camion drept apărători, formând un fel de inele întunecate în bezna de sub cheiul de piatră, se aţineau o mulţime de ştiuci de mare, atrase de lumină, înotând

împotriva refluxului. Lungi şi subţiri, lucind verzui ca şi apa, unduiau din cozi fără să se zbenguie, fără să caute hrană, înotau pur şi simplu fascinate de lumină.

Iahtul lui Johnny Goodner, Narwhal, unde-l aşteptau pe Roger Davis, stătea cu prova contra curentului de reflux, iar în urma lui, în acelaşi bazin de ancorare, era amarat cu pupa lângă pupa lui, vasul celor care-şi petrecuseră toată ziua în localul lui Bobby. Johnny Goodner stătea la pupa, tolănit pe un scaun, cu picioarele pe un alt scaun, în mâna dreaptă cu un pahar de Tom Collins şi în stânga cu un ardei mexican verde, lung şi iute.

— E minunat aşa, spuse el. Muşc din ardei şi simt că-mi ia gura foc şi mi-o răcoresc cu asta.

Muşcă o dată din ardei, înghiţi, suflă puternic, „huu”, peste limba făcută pâlnie şi apoi trase o duşcă zdravănă din paharul înalt. Îşi umezi cu buza de jos, plină şi cărnoasă, buza de sus subţire, de irlandez, şi ochii cenuşii zâmbiră. Colţurile gurii i se ridicau în sus, aşa încât totdeauna părea pe cale să zâmbească sau tocmai zâmbise, dar gura nu spunea prea mult despre stăpânul ei până când nu băgai de seamă cât de subţire era buza de sus. Dar mai ales ochii trebuia să-i priveşti cu atenţie. După cum era clădit, arăta ca un luptător de categorie mijlocie care s-a cam îngrăşat; dar felul cum stătea tolănit acolo, într-o poziţie de deplină relaxare, vădea că era încă în formă, căci în poziţia asta unul care nu-i cu adevărat în formă arată mizerabil. Avea faţa bronzată, însă i se cojea pielea nasului şi pe frunte, la baza liniei părului care se retrăgea mereu spre spate. Pe obraz avea o cicatrice ce putea trece drept gropiţă de n-ar fi fost puţin cam prea în centrul obrazului, iar şaua nasului vădea semne uşoare că ar fi fost turtită. N-avea nasul turtit. Arăta de parcă ar fi fost făcut de un sculptor modern care lucrase direct în piatră şi luase cu dalta doar o idee prea mult.

— Tom, pungaşule, ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Am lucrat mereu.

— Aşa zici, făcu el şi muşcă iarăşi din ardei.

Era un ardei foarte lung, cam veşted şi tare zbârcit.

— Numai prima dată ustură, spuse el. Ca în dragoste.

— Pe dracu. Ardeii ustură totdeauna.

— Şi dragostea?

— La dracu cu dragostea, spuse Thomas Hudson.

— Ce sentiment! Ce mod de a vorbi! Cam ce-ai vrea să te socotim? Victima unui sindrom demenţial de păstor uitat pe insula asta?

— Pe-aici nu-i nici o oaie, Johnny.

— Atunci pălit de nebunia păstorului de crabi de stâncă, reluă Johnny. N-am vrea să fim nevoiţi să punem să te prindă cu plasa sau mai ştiu eu cum. Mai bine încearcă şi gustă un ardei din ăsta.

— Am încercat, îi răspunse Thomas Hudson.

— Ah. Îţi cunosc eu trecutul, continuă Johnny. Să nu-mi bagi mie pe gât trecutul tău ilustru. Poate că tu ai inventa şi ardeii! Ştiu. Poate chiar şi pe cel care i-a adus în Patagonia, în spinarea unui iac. Dar eu reprezint epoca modernă. Ascultă, Tommy. Am pus să-mi umple ardeii ăştia cu somon. Cu cod. Cu bonite de Chile. Cu piept de turturică mexicană. Cu carne de curcan şi sobol. Sunt în stare să umple ardeii ăştia cu orice, iar eu îi cumpăr. Mă fac să mă simt ca un afurisit de potentant. Dar totu-i doar o perversiune. Cel mai sfânt e ardeiul acesta lung, veşted, neatrăgător, neumplut cu nimic, bătrân, pus în sos maroniu de chupango. Afurisitule, exclamă el răcorindu-şi din nou limba făcută pâlnie. De data asta am luat din tine o îmbucătură prea mare.

Şi rase o duşcă zdravănă de Tom Collins.

— Îmi oferă şi motiv să beau, explică el. Trebuie să-mi răcoresc gura asta afurisită. Tu ce bei?

— Ar mai merge un gin tonic.

— Băiete, strigă Johnny. Încă un gin tonic pentru Bwana M'Kubwa.

Fred, unul dintre puştanii de pe insulă pe care-l angajase căpitanul lui Johnny, aduse băutura.

— Poftim, domnule Tom.

— Mulţumesc, Fred, spuse Thomas Hudson. Pentru regină, Domnul s-o binecuvânteze.

Şi băură.

— Unde-i bătrânul maestru al târfelor?

— La el acasă. Dar coboară el încoace.

Mai muşcă o dată din ardei fără să comenteze, termină de băut şi apoi glăsui:

— Şi zi, ce mai faci, tu, bătrâne Tom?

— Bine, răspunse Thomas Hudson. Am învăţat să mă descurc destul de bine singur şi muncesc din greu.

— Îţi place aici? Vreau să spun, să rămâi definitiv.

— Da. Mi s-a cam făcut silă să mă tot fâţâi de colo-colo. Prefer să stau aici. Şi aici mă descurc destul de bine, Johnny. Afurisit de bine.

— E un loc minunat, spuse Johnny. E un loc minunat pentru un tip ca tine care are şi un fel de resurse interioare. Dar pentru un individ ca mine, care când hăituieşte, când e hăituit, e un iad aici. E adevărat că Roger o face pe revoluţionarul cu noi?

— Aşa se spune.

— Aşa am auzit şi eu pe coastă.

— Ce i s-a întâmplat pe-acolo?

— Habar n-am. Dar în orice caz o treabă destul de afurisită.

— Chiar afurisită?

— Cei de pe-acolo au idei destul de diferite despre ce înseamnă o treabă afurisită. N-a ajuns chiar la zdup, la St. Quentin, dacă la asta te-ai gândit. Dar prin părţile alea, cu clima lor şi cu zarzavaturi proaspete şi celelalte ale lor, toate sunt pe măsura jucătorilor lor de fotbal. Drace, fetiţele de cincisprezece ani arată de douăzeci şi patru. La douăzeci şi patru ajung ca madam May Whitty. Dacă nu eşti bărbat de însurat, e mai bine să te uiţi de foarte aproape la

dinţii lor. Şi, bineînţeles, dacă te uiţi la dinţii lor tot nu pricepi nimic. Şi toate au mămici şi tătici, ori numai unul sau altul, şi toţi sunt lihniţi de foame. Clima aia le stârneşte apetitul, bineînţeles. Dar nenorocirea e că uneori pe oameni îi apucă entuziasmul şi nu-i întreabă nimeni de permis de conducere, nici de talonul de asigurări sociale. Cred că valoarea ar trebui să fie apreciată după greutate şi mărime şi îndemânările generale, şi nu numai după vârstă. Aprecierea numai după vârstă stârneşte prea multe nedreptăţi. Peste tot. În nici un alt sport precocitatea nu e pedepsită. Aici e pe dos. Cel mai cinstit ar fi să se pretindă un fel de dispensă pentru ucenicie. La fel ca la curse. M-au cam încolţit destul de frumuşel pentru treaba asta. Dar nu asta i-au pus în cârcă bătrânului Roger.

— Dar ce mi-au pus în cârcă? întrebă Roger Davis.

Sărise de pe doc drept pe punte şi, cu pantofii lui cu talpă de sfoară împletită, se apropiase fără zgomot, iar acum stătea dinaintea lor arătând impresionant de solid, în bluza de sport, de trei ori mai largă decât el şi în nişte blugi vechi şi strâmţi.

— Salut, spuse Johnny. N-am auzit când ai sunat. Tocmai îi spuneam lui Tom că nu ştiu ce ţi-au pus în cârcă, dar în nici un caz nu e vorba de corupere de minore.

— În regulă, spuse Roger. Să lăsăm baltă subiectul ăsta.

— Nu ne băga pumnul în gură, replică Johnny.

— Nu vă bag pumnul în gură, spuse Roger. Politicos vă rog. Se poate bea ceva pe nava asta?

Se uită la iahtul care stătea cu pupa spre ei.

— Al cui e?

— Al celor de la Ponce. N-ai auzit?

— Ah, făcu Roger. Să bem şi noi un pahar, chiar dacă indivizii ne-au oferit un exemplu prost în sensul acesta.

— Băiete, strigă Johnny.

Fred se arătă din cabină.

— Da, domnule! făcu el.

— Întreabă-i pe sahibi ce le doreşte sufletul.

— Domnii? întrebă Fred.
— Eu beau ce bea şi domnul Tom, spuse Roger. El e călăuzitorul şi sfetnicul meu.
— S-au aciuat mulţi bărbaţi anul ăsta pe-aici? se interesă Johnny.
— Până acum numai doi, îi răspunse Roger. Călăuzitorul meu şi eu.
— Călăuzitorul meu şi cu mine, i-o întoarse Johnny. Cum dracu de-ţi scrii cărţile?
— Oricând găsesc unul pe care să-l angajez să mai dreagă gramatica.
— Sau pe unul care să-ţi facă treaba pe degeaba, zise Johnny. Tocmai vorbeam cu călăuzitorul tău.
— Călăuzitorul meu zice că aici e mulţumit şi fericit. A tras la ţărm pentru totdeauna.
— Ar trebui să vezi şi tu localul, îi spuse Tom. Îmi îngăduie şi mie să intru şi să beau câte ceva din când în când.
— Femei?
— Fără femei.
— Şi atunci voi, bărbaţii, ce faceţi?
— Păi toată ziua numai asta am făcut.
— Dar ai fost aici şi înainte. Atunci ce făceai?
— Înot, mâncare, băutură. Tom lucrează, citeşte, trăncăneşte, citeşte, pescuieşte, pescuieşte, înoată, bea, doarme…
— Fără femei?
— Tot fără femei.
— Mie mi se pare puţin cam nesănătos. O atmosferă dăunătoare. Spuneţi, băieţi, fumaţi mult opiu?
— Tom? întrebă Roger.
— Numai din cel mai bun, răspunse Thomas Hudson.
— Ţi-ai plantat vreun loc cu marijuana?
— Ai plantat cât de cât, Tom? întrebă Roger.
— Anul ăsta a fost un an prost, răspunse Thomas Hudson. Ploile au distrus recolta.

— Toată tărăşenia pare nesănătoasă, spuse Johnny şi bău. Voi beţi numai aşa, ca să salvaţi aparenţele. Spuneţi, băieţi, v-aţi apucat şi de religie? Tom a văzut Lumina Adevărului?

— Tom? făcu Roger.

— Relaţiile mele cu divinitatea sunt cam aceleaşi, spuse Thomas Hudson.

— Cordiale?

— Suntem toleranţi, spuse Thomas Hudson. Fiecare practică ce religie pofteşte. E şi un teren de base-ball pe insulă unde poţi exersa.

— Am să-i ard un croşeu divinităţii ăsteia dacă îmbulzeşte prea multă lume pe centrul terenului, spuse Roger.

— Roger, interveni Johnny plin de reproş. S-a lăsat seara. N-ai băgat de seamă că amurgul a trecut, noaptea s-a lăsat şi s-a făcut întuneric? Şi mai eşti şi scriitor. Nu-i sănătos să vorbeşti ca un uşuratic despre divinitate după lăsarea întunericului. S-ar putea să fie chiar în spatele tău, cu bătătorul de base-ball în mână, gata să te pocnească.

— Pun prinsoare că-i îmbulzeşte acolo, spuse Roger. L-am văzut eu în ultima vreme îmbulzindu-i.

— Da, dom'le, replică Johnny. Şi o să se înfigă în faţa loviturii tale teribile şi o să-ţi zboare creierii. Eu i-am văzut cum loveşte.

— Da, cred că l-ai văzut, se arătă de acord Roger. Ba şi Tom, şi chiar şi eu. Dar eu tot am să încerc să-mi trimit mingea pe lângă el.

— Hai să lăsăm baltă discuţiile teologice, reveni Johnny. Şi mai bine să facem rost de mâncare.

— Bătrânul acela ramolit, pe care-l mai îngădui încă să-ţi mâne sărăcia asta în jurul oceanului, mai ştie să gătească? întrebă Thomas Hudson.

— Budincă de peşte, spuse Johnny. Şi orez galben cu carne de ploier în seara asta. Ploier auriu.

— Vorbeşti ca un afurisit de specialist în decoraţiuni interioare, spuse Tom. La vremea asta a anului nu-i nici un tulei de puf auriu pe ei. Unde ai împuşcat tu ploieri?

— Pe South Island, când am ancorat acolo şi ne-am scăldat. Am chemat stolul fluierând de două ori şi l-am rărit cât am putut. Sunt câte doi de fiecare.

Era o seară minunată şi, după ce-au mâncat, s-au aşezat afară, la pupa, să-şi savureze cafelele şi trabucele, şi acolo îşi făcură apariţia încă vreo doi indivizi, o pereche de cheflii netrebnici care veniseră de pe o altă navă, unul cu o chitară, celălalt cu un banjo, aşa că pe doc începură să se strângă negrii şi să răsune, ici şi colo, cântece. Pe doc, în întuneric, băieţii dădură tonul, stârnind un cântec, şi Fred Wilson, cel cu chitara, porni să cânte, iar Frank Hart îl acompania la banjo. Thomas Hudson n-avea voce, aşa că se trase în întuneric şi ascultă.

În localul lui Bobby se pornise o adevărată petrecere, şi peste apa docului se vedea lumina ce răzbea prin uşa deschisă. Curentul refluxului era încă puternic, şi unde bătea în apă mai multă lumină acolo săreau şi peştii. Mai ales snapperi cenuşii, se gândi Tom, dând iama în mărunţişul care se retrage odată cu apele. Câţiva puştani negri pescuiau ţinând firul în mână, şi-i auzeai cum vorbeau şi blestemau pe şoptite când pierdeau câte un peşte, sau auzeai peştii zbătându-se pe doc ori de câte ori mai scoteau câte unul. Erau şi snapperi din cei mari, pe care puştii îi momeau cu bucăţi de carne de marlin de la peştele adus de una dintre bărci, în după-amiaza aceea şi fusese atârnat la vedere, fotografiat, cântărit şi măcelărit.

Pe doc se strânsese o mulţime de lume atrasă de cântece, şi Rupert Pinder, un zdrahon de negru – despre care umbla vorba că, mai de mult, cărase singur în spinare un pian întreg, de la docul guvernamental tot drumul în sus pe Calea Regelui până la vechiul club măturat de uragan – şi care se închipuia şi mare bătăuş, începu să strige de pe doc:

— Dom'le căpitan John, băieţii zic că li s-a făcut sete.

— Cumpără-le de băut ceva sănătos şi ieftin, Rupert.

— Da, dom'le căpitan John. Rom.

— Taman la asta mă gândeam şi eu, spuse John. Ce-ar fi să iei o damigeană? Merită paralele, cred eu.

— Mii de mulţumiri, dom'le căpitan John, glăsui Rupert.

Rupert începu să-şi facă loc să iasă din mulţimea care se rări iute, unul câte unul luându-se după el. Thomas Hudson îi văzu pe toţi îndreptându-se spre localul lui Roy.

Deodată, chiar în acel moment, de pe puntea uneia dintre navele ancorate la docul lui Brown, ţâşni şuierând drept în înaltul cerului o rachetă, care explodă cu pocnet, iluminând întregul şenal. Apoi o alta ţâşni şuierând, formând un unghi mare cu prima şi explodă de data asta aproape de capătul docului lor.

— La dracu! exclamă Fred Wilson. Ar fi trebuit să trimitem şi noi pe cineva la Miami să ne facă rost de câteva.

Noaptea era brăzdată acum de rachete care şuierau şi explodau şi la lumina lor se vedea cum vin înapoi spre doc Rupert şi suita lui, Rupert purtând pe umăr o damigeană pântecoasă îmbrăcată în rafie.

De pe altă navă se trase o rachetă şi aceasta explodă chiar deasupra docului, iluminând mulţimea, chipurile acelea negre, gâturile şi braţele, faţa lătăreaţă a lui Rupert, umerii lui largi, grumazul îndesat, ca şi damigeana îmbrăcată în rafie, aşezată cu dragoste şi cu mândrie, lângă căpăţâna lui.

— Căni, spuse el peste umăr adresându-se suitei. Căni emailate.

— N-avem decât căni de tablă, Rupert, spuse unul dintre băieţi.

— Căni emailate, porunci Rupert. Aduceţi-le, cumpăraţi-le de la Roy. Uite banii.

— Adu pistolul Verey, Frank, spuse Fred Wilson. Să tragem şi noi rachetele de semnalizare pe care le avem, şi mai luăm şi altele.

În vreme ce Rupert aştepta plin de ifose să vină omul cu cănile, cineva aduse o tigaie cu coadă şi Rupert turnă rom în ea şi tigaia trecu de la unul la altul.

— Pentru stârpituri, spuse Rupert. Beţi, oameni de nimic.

Cântatul continuă mai departe, fără prea multă organizare. Pe lângă rachete, din câteva bărci începu să se tragă cu puştile şi pistoalele, iar de pe docul lui Brown un automat trimise trasoare peste şenal. Întâi o rafală de trei şi patru cartuşe, apoi un încărcător întreg, cu trasoare roşii, a căror traiectorie contura un minunat arc deasupra portului.

Cănile sosiră odată cu Frank, care apăru pe punte la pupa cu o cutie în care era un pistol Verey şi mai multe tipuri de rachete, în vreme ce unul din ajutoarele lui Rupert începu să toarne în căni şi să treacă mai departe cănile spre ceilalţi.

— Domnul s-o binecuvânteze pe regină, spuse Frank Hart.

Încarcă şi trase o rachetă pe deasupra docului, drept spre uşa deschisă a localului lui Bobby. Racheta se izbi de peretele de ciment, lângă uşă, explodă şi începu să ardă cu putere pe drumul de coral, învăluind totul într-o lumină albă.

— Uşurel cu treaba aia, interveni Thomas Hudson. Sărăciile astea sunt în stare să prăjească pe careva.

— La dracu cu uşurelul, replică Frank. Să văd de pot nimeri casa împuternicitului regal.

— O să-i dai foc, îl avertiză Roger.

— Dacă-i dau foc, plătesc pentru ea, răspunse Frank.

Racheta porni spre casa mare cu portic alb, dar traiectoria fu prea scurtă şi racheta arse, răspândind o lumină puternică chiar dinaintea porticului din faţa casei împuternicitului.

— Oh, bătrânul şi bunul împuternicit, făcu Frank şi reîncărcă. Cu asta o să-i arătăm noi afurisitului dacă suntem patrioţi sau nu.

— Ia-o uşurel, Frank, insistă Tom. Nu trebuie să jucăm prea tare.

— Asta-i noaptea mea, răspunse Frank. Noaptea reginei şi a mea. Du-te din calea mea, Tom, că acum ţintesc docul lui Brown.

— Are benzină acolo, îl preveni Roger.

— N-o s-o mai aibă multă vreme, îi răspunse Frank.

Era imposibil să-ţi dai seama dacă se străduia de fiecare dată să rateze numai ca să-i bage-n draci pe Roger şi pe Thomas Hudson, sau dacă într-adevăr era un prost ochitor. Nici Roger nici Thomas Hudson nu erau siguri care era motivul, dar ştiau că nimeni nu-i în stare să tragă cu un pistol de semnalizare cu atât de multă precizie. Iar pe docul acela era într-adevăr benzină.

Frank se ridică în picioare, ţinti cu grijă, ţinându-şi mâna stângă în şold, ca la duel, şi trase. Racheta nimeri docul în capătul opus celui unde erau butoaiele de benzină, ricoşă şi căzu în şenal.

— Hei, urlă cineva de pe unul din vasele amarate la docul lui Brown. Ce dracu v-a apucat?

— Aproape perfect ţintit, spuse Frank. Acum încerc din nou cu casa împuternicitului.

— Mai bine las-o dracului baltă, stărui Thomas Hudson.

— Rupert, strigă Frank, neluându-l în seamă pe Thomas Hudson. Dă-mi şi mie nişte rom de la voi, da?

— Da, domnule căpitan Frank, spuse Rupert. Aveţi o cană?

— Dă-mi o cană, îi spuse Frank lui Fred, care stătea şi se uita şi el.

— Da, domnule Frank.

Fred sări iute şi se întoarse cu o cană. Faţa îi strălucea de emoţie şi plăcere.

— Aveţi de gând să-i daţi foc împuternicitului, domnule Frank?

— Numai dacă ia foc, îi răspunse Frank.

Îi dădu cana lui RuperT. Care i-o umplu pe trei sferturi şi apoi se aplecă şi i-o înapoie.

— Pentru regină, Domnul s-o binecuvânteze, spuse Frank şi goli cana.

Era cumplit să torni pe gât o porţie de rom ca aceea.

— Domnul s-o binecuvânteze, Domnul s-o binecuvânteze, domnule căpitan Frank, spuse Rupert solemn şi ceilalţi răspunseră ca un ecou.

— Domnul s-o binecuvânteze, Domnul s-o binecuvânteze cu adevărat.

— Şi acum pentru împuternicit, spuse Frank.

Trase cu pistolul de semnalizare drept în aer, puţin înspre direcţia din care bătea vântul. Pusese o rachetăparaşută şi vântul plimbă lumina albă şi puternică peste pupa vasului.

— De data asta precis că n-aţi nimerit la împuternicit, spuse Rupert. Ce s-a întâmplat, domnule căpitan Frank?

— Am vrut să luminez scena asta minunat de frumoasă, spuse Frank. Nu-i nici o grabă cu împuternicitul.

— Casa împuternicitului are să ardă frumos, domnule căpitan Frank, îşi dădu cu părerea Rupert. Nu vreau să vă influenţez în treaba asta, dar de două luni n-a mai căzut picătură de ploaie pe insulă şi casa împuternicitului e uscată iască.

— Unde-i comisarul? întrebă Frank.

— Comisarul se aţine undeva cu fereală, spuse Rupert. Nu vă bateţi capul cu comisarul. Nimeni de pe docul ăsta n-a văzut să se fi tras vreun foc de-aici, chiar dacă s-a tras.

— Toţi cei de pe docul ăsta stau culcaţi, cu faţa-n jos, şi nimeni nu vede nimic, se auzi o voce din spatele mulţumii. Nimeni n-a văzut nimic. Nimeni nu vede nimic.

— Dau eu comanda, spuse Rupert cu tărie. Staţi toţi cu faţa întoarsă. Apoi încurajator adăugă: Uscată iască, şandramaua aia veche.

— Ia să văd cum ai să faci treaba asta, spuse Frank.

Încarcă pistolul cu o altă rachetă-paraşută şi trase în sus, şi puţin în vânt. În lumina crudă care venea de sus se vedeau toţi cei de pe doc, care trântiţi cu faţa în jos, care stând pe coate şi genunchi, acoperindu-şi ochii cu mâna.

— Domnul să vă binecuvânteze, domnule căpitan Frank, se auzi din întuneric vocea adâncă şi solemnă a lui Rupert, după ce racheta se stinse. În infinita lui bunătate să vă dea curaj să ardeţi casa împuternicitului.

— Da' nevasta lui şi copiii unde-s? întrebă Frank.

— Îi scoatem noi de-acolo, nu vă bateţi dumneavoastră capul cu asta, spuse Rupert. Cei nevinovaţi nu vor avea de suferit nici cât negru sub unghie.

— Să-i dăm foc? întrebă Frank întorcându-se spre ceilalţi care stăteau în cockpitul pupei.

— Ah, las-o baltă, spuse Thomas Hudson. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Mâine dimineaţă tot plec, spuse Frank. Şi la urma urmei, mi-am încheiat socotelile.

— Să-i dăm foc, spuse Fred Wilson. Băştinaşii par să fie tot de părerea asta.

— Daţi-i foc, domnule căpitan Frank, îl îndemnă Rupert. Ce ziceţi? îi întrebă pe ceilalţi.

— Să-i dăm foc, să-i dăm foc. Domnul să vă dea tărie să-i puneţi foc, spuseră băieţii de pe doc.

— Nimeni nu vrea să-l scape de foc? întrebă Frank.

— Daţi-i foc, domnule căpitan Frank. Nimeni n-a văzut nimic. Nimeni n-a auzit vreodată ceva. Nimeni n-a spus o vorbă. Daţi-i foc.

— Trebuie să mai trag de câteva ori de încercare, spuse Frank.

— Hai, coboară de pe nava asta afurisită dacă ai de gând să-i dai foc, îi spuse Johnny.

Frank se uită la el şi clătină din cap uşor, încât nici Roger, nici băieţii de pe doc nu văzură gestul.

— E gata scrum, spuse el. Rupert, mai dă-mi numai o cană, ca să-mi întăresc voinţa.

Şi îi întinse cana.

— Domnule căpitan Frank, spuse Rupert aplecându-se ca să-i vorbească. Asta va fi isprava vieţii dumneavoastră.

Pe doc, băieţii începură un alt cântec:

Căpitanul Frank e în port.

În noaptea asta o să ne distrăm.

Urmă o pauză, după care vocile răsunară pe un ton şi mai ridicat:

Căpitanul Frank e în port.

În noaptea asta o să ne distrăm.

Al doilea vers fu interpretat de parcă ar fi fost răpăit de tobă. Apoi continuă:

Împuternicitul l-a făcut pe Rupert câine negru, sărăcie,
Căpitanul Frank cu racheta i-a ars casa până-n temelie.

Apoi trecură la celălalt vechi cântec african, pe care cei patru oameni îl auziseră cântat de negrii ce trăgeau de funiile bacurilor la traversarea râurilor de-a lungul dumurilor de coastă dintre Mombasa, Malindi şi Lamu, unde, aşa cum spuneau ei la unison, negrii improvizau cântece de muncă în care-i zugrăveau în bătaie de joc pe albii pe care-i cărau cu bacul.

Căpitanul Frank e în port.

În noaptea asta o să ne distrăm.

Căpitanul Frank e în port.

Pasajele în gama minoră izbucniră cu accente dispreţuitoare, jignitoare, desperate. Apoi răsună replica înfundată ca de tobă:

În noaptea asta o să ne distrăm!

— Vedeţi, domnule căpitan Frank, spuse Rupert insinuant, aplecându-se spre cockpit. V-aţi şi ales cu cântecul încă înainte de a împlini isprava.

— Văd că am cam intrat în joc şi nu prea mai pot da înapoi, îi spuse Frank lui Thomas Hudson. Încă o împuşcătură de exerciţiu, adăugă el adresându-se lui Rupert.

— Exerciţiul aduce perfecţiunea, spuse Rupert fericit.

— Căpitanul Frank exersează acum ca să dea moarte, strigă unul de pe doc.

— Căpitanul Frank e mai fioros decât un mistreţ, răspunse altă voce.

— Căpitanul Frank e bărbat adevărat.

— Rupert, spuse Frank. Încă o cană din sărăcia aia, te rog. Nu ca să-mi dea curaj, ci numai ca să-mi ajute să ţintesc mai bine.

— Domnul să vă lumineze, domnule căpitan Frank, spuse Rupert întinzându-i cana. Băieţi, ia cântaţi voi cântecul

căpitanului Frank.

Frank dădu cana pe gât.

— Ultima împuşcătură de exerciţiu, spuse el şi, trăgând drept peste puntea iahtului de alături, din pupa, trimise racheta peste butoaiele cu benzină ale lui Brown, drept în apă.

— Bestie afurisită, îi spuse Thomas Hudson abia şoptit.

— Gura, habotnicule, îi replică Frank lui Thomas Hudson. A fost capodopera mea.

Chiar în acea clipă, în cockpitul celuilalt iaht se arătă un bărbat numai în pantalonul de la pijama care începu să urle:

— Ascultă, mă porcule. Termină, n-auzî? În cabină e şi o doamnă care se chinuie să doarmă.

— O doamnă? întrebă Wilson.

— Da, fir-ar să fie, o doamnă, spuse individul. Nevastă-mea. Iar voi, puşlamale nespălate, trageţi cu rachetele alea ca să nu poată dormi, ca nimeni să nu poată închide un ochi.

— De ce nu-i dai nişte somnifere? se interesă Frank. Rupert, trimite un puşti să aducă nişte pastile de dormit.

— Îţi dai seama ce faci, domnule colonel, spuse Wilson. De ce nu te porţi cum ar trebui să se poarte un soţ cumsecade? Asta o s-o facă să doarmă. Probabil e refulată. Poate-i inhibată. Cam aşa-i spune psihanalistul mereu nevesti-mi.

Erau nişte tipi nemiloşi, şi Frank era dintre cei tare înrăiţi, iar individul care trăsese la măsea toată ziua o nimerise cam prost prin felul în care socotise să-i abordeze. Nici John, nici Roger, nici Thomas Hudson nu scoaseră un cuvânt. Ceilalţi doi, din momentul în care individul se arătase la pupa strigând „porcule”, începură să lucreze împreună de zor, ca doi coechipieri.

— Porc jegos, strigă individul.

Nu părea să aibă un vocabular foarte bogat şi arăta cam de treizeci şi cinci – patruzeci de ani. Era greu să-i ghiceşti exact vârsta, cu toate că aprinsese luminile de la pupa.

Arăta mai bine decât se aşteptase Thomas Hudson după poveştile auzite în ziua aceea şi se gândi că precis reuşise să tragă un somn. Apoi Thomas Hudson îşi aminti că dormise în localul lui Bobby.

— În locul dumitale eu aş încerca nembutal, îi spuse Frank pe un ton deosebit de confidenţial. Numai dacă doamna nu e alergică la somniferul ăsta.

— Eu nu văd de ce-i atât de nesatisfăcută, glăsui Fred Wilson. Păi ca fizic, socot că eşti un specimen arătos. Zău că arăţi afurisit de bine. Pun prinsoare că eşti spaima Clubului Racquet. Cam cât te costă să-ţi menţii forma asta minunată? Uite la el, Frank. Ai mai văzut tu vreodată un bust de bărbat care să arate atât de bine întreţinut?

— Şefule, ai cam încurcat lucrurile, îi spuse Frank. Din greşeală ai tras pe dumneata cealaltă parte de pijama. Pe cinstea mea, n-am mai pomenit bărbat care să poarte nădragii de la pijama. Îi porţi chiar şi în pat?

— Ascultaţi, porci spurcaţi la gură ce sunteţi, nu puteţi lăsa o doamnă să doarmă? îi apostrofă individul.

— Da' de ce nu vrei să te duci jos în cabină, îi spuse Frank. S-ar putea să dai de bucluc pe-aici dacă tot foloseşti epitete din astea. Mi se pare că nu ţi-ai adus şoferul încoace ca să aibă grijă de tine. De obicei tot şoferul te duce şi la şcoală?

— Nu merge la şcoală, Frank, spuse Fred Wilson, lăsându-şi chitara la o parte. Nu vezi, e băieţel destul de mare acum. E om de afaceri. Nu eşti în stare să recunoşti nici măcar un mare om de afaceri?

— Eşti om de afaceri, fiule? îl întrebă Frank. Atunci trebuie să ştii că cea mai bună afacere e să cobori la tine în cabină. Aici sus nu-i nici un chilipir pentru tine.

— Are mare dreptate, îi spuse şi Fred. Prin preajma noastră nu te aşteaptă un viitor prea strălucit. Mai bine du-te la tine-n cabină. Ai să te obişnuieşti tu cu zgomotul.

— Porci spurcaţi, spuse individul cuprinzându-i pe toţi cu o privire.

— Vrei să fii aşa de bun şi să-ţi duci hoitul acela frumos pe scări la vale-n cabină? îl sfătui Wilson. Sunt sigur că ai să reuşeşti s-o faci pe doamna să doarmă.

— Porcule, îi spuse individul. Porc împuţit.

— Alt cuvânt nu-ţi mai vine-n minte? îl întrebă Frank. Că porc a devenit groaznic de plicticos. Mai bine coboară-n cabină să nu răceşti cumva. Dacă aş avea şi eu un piept minunat ca al tău nu l-aş primejdui aducându-l aici pe punte într-o noapte-n care bate vântul ca acum.

Individul se uită la ei ca şi cum ar fi vrut să şi-i întipărească în minte.

— Cred că ai să ne ţii minte, îi spuse Frank. Dacă nu, am eu grijă să-ţi amintesc, indiferent când am să te întâlnesc.

— Împuţitule, spuse individul şi coborî în cabină.

— Cine-i? întrebă Johnny Goodner. L-am mai văzut eu pe undeva.

— Îl ştiu şi eu şi mă ştie şi el pe mine, spuse Frank. Un neisprăvit.

— Nu poţi să-ţi aduci aminte cine-i? insistă Johnny.

— Un apucat, răspunse Frank. Şi, în afară de cele întâmplate, ce contează cine-i?

— Nu contează, cred, spuse Thomas Hudson. V-aţi cam dat amândoi la el.

— Cu un apucat nici nu-ţi rămâne altceva de făcut. Să te dai la el. Dar n-am fost cu adevărat răi cu el.

— Mă gândeam că i-aţi arătat destul de limpede că nu-l prea înghiţiţi, reluă Thomas Hudson.

— Am auzit un câine lătrând, spuse Roger. Probabil că rachetele astea i-au speriat câinele. Hai să terminăm cu rachetele. Ştiu că te distrează, Frank. Ţi-a ieşit bine gluma asta sinistră şi nu s-a întâmplat nimic. Dar de ce să bagi spaima şi în bietul câine?

— Nevastă-sa a lătrat, spuse Frank înveselit. Hai să tragem o rachetă în cabina lui şi să luminăm toată scena aceea domestică.

— Fir-ar să fie, eu mă car de-aici, spuse Roger. Glumeşti într-un fel care mie nu-mi place. Nu socot că joaca aceea cu automobile are vreun haz. Nu socot că să te-mbeţi şi apoi să conduci avionul are vreun haz. Nu socot că are vreun haz să sperii câinii.

— Nimeni nu te reţine aici, spuse Frank. În ultima vreme cam calci pe nervii tuturor.

— Da?

— Bineînţeles. Tu şi cu Tom ţinându-ne predici. Stricând tot hazul. Voi toţi pocăiţii ăştia. Pe vremuri vă plăcea hazul. Acum nimeni nu mai are voie să aibă parte de el. Voi cu conştiinţa aia socială nou nouţă a voastră.

— Asta-i conştiinţă socială dacă socot că nu-i tocmai nimerit să dai foc docului lui Brown?

— Bineînţeles că şi asta-i o formă. Te-a pălit rău de tot. Am auzit de tine pe toată coasta.

— De ce nu-ţi iei pistolul acela al tău să te duci să te joci în altă parte? îi spuse Johnny Goodner lui Frank. Ne-am distrat cu toţii destul de bine până te-ai apucat s-o faci pe grozavul.

— Aha, şi tu te-ai molipsit, spuse Frank.

— Ia-o mai uşurel, îl preveni Roger.

— Am rămas singurul individ de-aici care mai ştie ce e acela haz, spuse Frank. Că voi habotnicii ăştia de nu vă mai încape pielea, militanţi sociali şi ipocriţi…

— Domnule căpitan Frank, spuse Rupert aplecându-se peste marginea docului.

— Rupert a rămas singurul meu prieten adevărat, spuse Frank ridicându-şi ochii spre el. Da, Rupert?

— Domnule căpitan Frank, ce facem cu împuternicitul?

— Îi dăm foc, bătrâne Rupert.

— Domnul să vă binecuvânteze, domnule căpitan Frank, spuse Rupert. Mai poftiţi un pic de rom?

— Nu, mi-ajunge, Rupert, îi spuse Frank. Acum, toţi cu faţa-n jos.

— Toţi cu faţa-n jos, porunci Rupert. Una cu pământul.

Frank trase peste capătul docului şi racheta explodă pe aleea de intrare, la mică distanţă de porticul locuinţei împuternicitului.

— Fir-ar să fie, exclamă Rupert. Aproape c-aţi atins-o. Ghinion. Încărcaţi din nou, domnule căpitan Frank.

În cockpitul de la pupa iahtului se aprinse lumina şi individul apăru din nou pe punte. De data asta avea cămaşă albă, pantaloni de doc şi pantofi sport. Îşi pieptănase părul cu grijă, dar pe faţa albă avea pete roşii.

La pupa, cel mai apropiat de el era John, care stătea cu spatele la el, iar lângă John se afla Roger cu o mutră mohorâtă, care se plasase acolo să fie mai retras. Pupa celor două nave era despărţită de o fâşie de apă de vreo trei picioare lăţime, şi individul se proţăpi acolo arătând cu degetul spre Roger.

— Mă, neisprăvitule, spuse el. Neisprăvit împuţit şi nespălat.

Roger se uită la el cu o privire mirată.

— Cu mine vrei să vorbeşti, nu-i aşa? îi strigă Frank. Şi e vorba de porc, nu de neisprăvit.

Individul nici nu-l băgă în seamă şi continuă să i se adreseze lui Roger.

— Malac neisprăvit ce eşti, strigă el cu glasul aproape sugrumat. Pungaşule! Escrocule! Pungaş amărât! Scriitor împuţit, pictor păduchios!

— Cu cine vorbeşti şi ce vrei să spui? făcu Roger ridicându-se în picioare.

— Cu tine, neisprăvitule. Cu tine, pungaşule. Laşule! Ah, neisprăvitule. Neisprăvit nespălat ce eşti!

— Eşti nebun, spuse Roger domol.

— Neisprăvitule, aruncă individul peste fâşia de apă dintre cele două vase, cam în acelaşi fel în care cineva aruncă invective animalelor într-o grădină zoologică modernă, unde vizitatorii sunt despărţiţi de animale nu prin bare, ci prin şanţuri cu apă. Pungaşule!

— La mine se referă, spuse Frank fericit. Nu mă mai ţii minte? Eu sunt porcul.

— Cu tine vorbesc, spuse individul arătând cu degetul spre Roger. Cu tine, pungaşule.

— Ascultă, îi replică Roger. Cu mine n-ai ce discuta. Trăncăneşti numai ca să ai ce repeta la New York că mi-ai zis.

Vorbea pe un ton aşezat şi potolit, ca şi cum ar fi vrut într-adevăr ca individul să înţeleagă şi să tacă.

— Ba cu tine, neisprăvitule, strigă individul, străduindu-se să-şi stârnească tot mai tare criza aceea de isterie pentru care se îmbrăcase şi venise pe punte. Pungaş împuţit şi nespălat!

— Cu mine n-ai ce discuta, îi repetă Roger foarte calm de data asta, şi Thomas Hudson văzu că se hotărâse. Aşa că tacă-ţi fleanca. Iar de vrei să stai de vorbă cu mine, saltă-te pe doc.

Roger porni spre doc şi destul de ciudat, individul sări şi el pe doc cât putu de iute. Într-adins, pentru a ajunge aici, aruncase vorbele acelea, se străduise să ajungă aici. Şi mersese până la capăt. Negrii se traseră înapoi şi formară un cerc în jurul celor doi, lăsându-le loc destul.

Thomas Hudson nu ştia ce-şi închipuise individul că avea să se petreacă atunci când se urcase pe doc. Nimeni nu scotea o vorbă şi în jurul lui făceau cerc toate chipurile acelea negre. Îşi repezi pumnul la Roger, iar Roger îl plesni cu o stângă în gură şi gura începu să-i sângereze. Din nou se repezi la Roger, şi Roger îl pocni de două ori puternic peste ochi, îl apucă pe Roger de bluză, şi bluza se sfâşie când Roger îi trimise o lovitură de dreapta în stomac şi apoi îi făcu vânt înapoi şi-l plesni fără milă peste obraz cu dosul mâinii stângi.

Niciunul dintre negri nu scotea o vorbă. Se mulţumeau să facă cerc în jurul celor doi bărbaţi şi să le lase loc destul. Cineva, Tom gândi că Fred, puştiul lui John, aprinse luminile de pe doc aşa că se putea vedea bine.

Roger îşi urmări omul şi-i expedie, în succesiune rapidă, trei croşeturi la cap. Individul se agăţă din nou de el şi bluza i se sfâşie iar, în clipa când Roger îl respinse şi-l izbi de două ori peste gură.

— Lasă loviturile alea de stânga, urlă Frank la ei. Arde-i o dreaptă şi termină cu bestia. Termină-l.

— Mai ai ceva să-mi zici? îl întrebă Roger pe individ, şi-i mai trase un pumn puternic peste gură.

Individului îi curgea din belşug sânge din gură, tot obrazul drept i se umflase, iar ochiul drept îi era aproape închis. Se agăţă din nou de Roger, iar Roger îl prinse pe dedesubt de braţe şi-l sprijini. Individul sufla greu şi nu spuse o vorbă. Roger îl apucă de cot, pe partea de dinăuntru, şi Tom băgă de seamă cum îl apăsa cu degetele mari în sus şi-n jos pe tendoane, între bicepşi şi osul braţului.

— Nu sângera peste mine, bestie, spuse Roger şi-şi slobozi stânga iute în sus, proiectând capul individului înapoi şi apoi îl plesni din nou cu dosul mâinii peste faţă. Acum poţi să-ţi faci rost de alt nas, îi mai spuse el.

— Termină-l Roger, termină-l, îl imploră Frank.

— Ageamiule, nu vezi ce-i face? interveni Fred Wilson. Îl poceşte.

Individul se agăţă de Roger, Roger îl prinse şi-i făcu vânt înapoi.

— Hai loveşte-mă, îl îmbie el. Hai loveşte-mă.

Individul încercă să lovească, Roger se aplecă eschivându-se şi-l apucă trăgându-l spre el.

— Cum te cheamă? îl întrebă el.

Individul nu răspunse. Nu putea decât să sufle de parcă urma să moară de astm. Roger îl apucă din nou de partea de dinăuntru a cotului, apăsându-l cu degetele mari.

— Eşti o bestie puternică, îi explică el individului. Cine dracu ţi-a spus că te pricepi să te baţi?

Individul încercă să-l lovească, dar Roger îl apucă, îl împinse, îl răsuci puţin şi-l izbi de două ori la rând peste ureche cu pumnul drept.

— Ei, acum socoţi c-ai învăţat să nu mai arunci vorbe oamenilor? îl întrebă pe individ.

— Uitaţi-vă la urechea lui, spuse Rupert. Cât un ciorchine de strugure.

Roger îl apucase pe individ din nou şi-l ţinea cu degetele mari de tendoane, la baza bicepşilor. Thomas Hudson cercetă chipul individului. La început nu fusese înspăimântat: o mutră de porc nemernic. Un vier nemernic. Dar acum era cu adevărat înspăimântat. Probabil că nu auzise niciodată de bătăi în care nu intervine nimeni să le oprească. Probabil că în vreun ungher al minţii sale îşi amintise de întâmplări citite în care cel căzut era lovit cu picioarele până-şi dădea duhul. Încă mai încerca să se bată. De fiecare dată când Roger îi spunea să lovească sau îl împingea mai departe, individul încerca să izbească cu pumnul. Nu se dădea bătut.

Roger îl împinse pe individ la distanţă. Omul rămase neclintit, fixându-l cu privirea. Ori de câte ori nu-l ţinea Roger în felul acela care-l făcea să se simtă cu totul neajutorat, teama îl mai părăsea puţin şi nemernicia şi ieşea din nou la iveală. Stătea acolo înspăimântat, bătut rău de tot, cu faţa pocită, cu gura numai sânge şi urechea aceea care arăta ca o smochină crescută peste măsură din cauza nenumăratelor izbituri ce se adunau într-o singură umflătură sub piele. Şi cum stătea acolo fără să mai simtă mâinile lui Roger pe el, teama îi mai pieri şi nemernicia aceea de nestârpit ieşi din nou la suprafaţă.

— Mai ai ceva de spus? îl întrebă Roger.

— Neisprăvitule, suflă individul.

După ce aruncă vorba asta, îşi băgă bărbia în piept, îşi trase mâinile în sus şi se răsuci pe jumătate într-un gest de ţânc incorigibil.

— Acuma vine! exclamă Roger. Uite-o cum vine!

Dar nu se întâmplă nimic nici prea dramatic, nici prea tehnic. Roger făcu iute un pas spre individ, îşi ridică umărul stâng, îşi lăsă pumnul drept în jos şi-i făcu apoi vânt în sus,

în aşa fel încât îl izbi în mutră dintr-o parte. Individul căzu în patru labe, cu fruntea sprijinită de doc. Rămase scurtă vreme îngenuncheat, cu fruntea rezemată de lemnul docului, şi apoi se prăvăli încet pe o parte. Roger se uită la el şi apoi veni la marginea docului şi sări în cockpit.

Oamenii din echipajul de pe nava individului îl duseră la bord. Nu se amestecaseră în cele întâmplate pe doc, însă îl ridicară din locul unde se prăvălise pe o coastă şi, în timp ce-l cărau, individul atârna greu şi moale în mâinile lor. Câţiva negri îi ajutară să-l coboare la pupa iahtului şi apoi să-l ducă jos în cabină. După ce-l duseră înăuntru, închiseră uşa după ei.

— Ar trebui să-l vadă un doctor, spuse Thomas Hudson.

— Nu s-a izbit prea tare când a căzut pe doc, spuse Roger. M-am gândit eu la doc.

— Croşeul ăla de la urmă peste ureche nu cred că i-a priit prea mult, spuse Johnny Goodner.

— I-ai pocit mutra, spuse Frank. Şi urechea aia. N-am văzut în viaţa mea o ureche care să se umfle aşa de repede. La început arăta ca un ciorchine de strugure, şi apoi s-a făcut cât o portocală.

— Pumnii goi sunt o nenorocire, spuse Roger. Unii habar n-au ce poate ieşi din asta. Mai bine nu l-aş fi văzut în viaţa mea!

— De-ai să-l mai vezi vreodată, ai să-l poţi recunoaşte uşor.

— Sper să-şi revină, spuse Roger.

— A fost o bătaie, de mai mare dragul, domnule Roger, spuse Fred.

— La dracu cu bătaia, replică Roger. De ce naiba a trebuit să se întâmple treaba asta!

— Numai domnul acela a căutat-o, spuse Fred.

— Lasă, nu te mai frământa atâta, îi spuse Frank lui Roger. Am văzut eu sute de tipi încasând-o, şi ăsta n-are nimic.

Cei de pe doc începură să se împrăştie, discutând despre bătaie. Când fusese cărat la bord, albul acela arăta într-un

chip care nu le mai făcea plăcere, şi toată grozăveala lor cu incendierea casei împuternicitului se topi.

— Ei, noapte bună, domnule căpitan Frank, spuse Rupert.

— Gata, pleci, Rupert? îl întrebă Frank.

— Ne-am gândit să mergem să vedem ce mai e pe la domnul Bobby.

— Noapte bună, Rupert, spuse Roger. Ne vedem mâine.

Roger se simţea mizerabil şi mâna stânga i se umflase cât un grapefruit. Şi dreapta se umflase, dar nu aşa de rău. Nu-i rămăsese nici un semn care să trădeze că se bătuse, decât gulerul sfâşiat al bluzei ce-i spânzura pe piept. Individul îl lovise o singură dată în partea de sus a capului şi acolo avea un cucui mic. John îi puse puţină alifie cu mercurocrom unde se rănise sau i se julise pielea de pe pumni. Roger nici nu se uită la mâinile lui.

— Haideţi să mergem la localul lui Bobby, să vedem cu ce se mai distrează oamenii pe-acolo, spuse Frank.

— Roger, nu te mai frământa degeaba, îi spuse Fred Wilson şi se săltă pe doc. Numai ageamiii se frământă.

O luară pe doc, cărându-şi ghitara şi banjoul, şi se îndreptară spre lumina şi cântecul ce se revărsau pe uşa deschisă de la Ponce de Léon.

— Freddy e băiat destul de cumsecade, îi spuse lui Thomas Hudson.

— Aşa a fost el dintotdeauna, îi răspunse Thomas Hudson. Dar când se întâlnesc, el şi Frank împreună, formează o pereche primejdioasă.

Roger nu spunea nimic şi Thomas Hudson începu să fie îngrijorat din pricina lui; din pricina lui şi a celorlalte treburi.

— Nu crezi că e vremea să ne culcăm? îi spuse el.

— Nu-mi iese din minte individul ăla, răspunse Roger.

Stătea cu spatele spre pupa, posomorât şi ţinându-şi cu dreapta mâna stângă.

— Nu trebuie să te mai preocupe, spuse John foarte liniştit. S-a şi ridicat pe picioare.

— Crezi?

— Uite-l că vine pe punte şi are o puşcă în mână.

— Amărâtul de mine, spuse Roger.

Dar glasul îi suna din nou fericit. Rămase cu spatele spre pupa şi nici nu se întoarse măcar să se uite. Individul se arătă pe punte, de data asta purtând şi bluza şi pantalonii de la pijama, dar puşca de vânătoare îţi atrăgea cel mai tare atenţia. Thomas Hudson îşi luă ochii de la puşcă şi se uită la chipul individului şi chipul arăta groaznic. Cineva se chinuise să-l oblojească şi obrajii îi erau plini de bucăţi de tifon şi de plasture, şi folosise o mulţime de alifie cu mercurocrom. Dar la ureche n-au avut ce-i face. Thomas Hudson îşi închipui câtă durere stârnise orice atingere, pentru că urechea ieşea tare în evidenţă, umflată, cu pielea foarte întinsă, încât devenise trăsătura dominantă a figurii. Nimeni nu scoase o vorbă şi individul se proţapi acolo cu mutra lui stâlcită şi cu puşca. Probabil, din cauză că avea ochii foarte umflaţi de i se vedeau numai ca o dungă, nici nu putea desluşi pe nimeni foarte limpede. Rămase mai departe în picioare acolo fără să scoată o vorbă, şi nici ceilalţi nu spuneau nimic.

Roger întoarse foarte încet capul, îl văzu şi-i aruncă peste umăr:

— Du-te de pune puşca la loc şi culcă-te.

Individul rămase mai departe cu puşca în mână. Buzele umflate i se mişcară, dar tot nu scoase nici un sunet.

— Eşti destul de mişel ca să împuşti omul pe la spate, dar n-ai şi curajul ca s-o faci, îi aruncă Roger peste umăr foarte liniştit. Du-te şi pune puşca la loc şi culcă-te.

Roger stătea tot nemişcat cu spatele spre individ. Apoi Roger forţă nota într-un chip care lui Thomas Hudson i se păru foarte riscant.

— În veşmântul ăsta de culcare, nu vi se pare că seamănă puţin cu lady Macbeth? îi întrebă el pe ceilalţi trei care se aflau la pupa.

Atunci Thomas Hudson se aşteptă să se întâmple nenorocirea. Dar nu se întâmplă nimic şi, după o vreme, individul se răsuci şi coborî cu puşcă cu tot în cabină.

— Acum mă simt mult, mult mai bine, spuse Roger. Simt cum mi se prelinge sudoarea de la subsuori în jos pe picioare. Haideţi să mergem pe la casele noastre, Tom. Individu-i teafăr şi nevătămat.

— Nu cumplit de teafăr, spuse Johnny.

— Destul de teafăr, spuse Roger. Ce tip de om şi ăsta.

— Haide, Roger, spuse Thomas Hudson. Haide la mine să-ţi mai omori vremea.

— În regulă.

Îi spuseră noapte bună lui John şi o porniră pe Calea Regelui către casă. Sărbătoarea încă mai continua.

— Vrei să intrăm la Ponce? întrebă Thomas Hudson.

— La dracu, nu! răspunse Roger.

— Mă gândeam să-i spun lui Freddy că individul a scăpat teafăr.

— Du-te şi-i spune. Eu mă duc mai departe la tine acasă.

Când ajunse acasă, Thomas Hudson îl găsi pe Roger întins cu faţa în jos pe un pat din capătul cel mai depărtat al verandei, cu vedere spre insulă. Era beznă şi zvonul sărbătorii abia se auzea.

— Dormi? îl întrebă Thomas Hudson.

— Nu.

— Vrei ceva de băut?

— Nu prea. Mulţumesc.

— Ce-ţi face mâna?

— Umflată şi mă doare. Mai nimic.

— Iar eşti amărât?

— Da. M-a cam dărâmat.

— Mâine dimineaţă băieţii-s aici.

— O să fie minunat.

— Precis nu vrei ceva de băut?

— Nu, puştiule, dar tu poţi să bei.

— Am să beau nişte whisky cu sifon ca să dorm.

Thomas Hudspn se duse la lada cu gheaţă, îşi prepară băutura, şi veni din nou pe verandă; se aşeză şi rămase în întuneric, în vreme ce Roger stătea întins pe pat.

— Ştii, lumea-i plină de tot felul de bestii din astea, spuse Roger. Individul e rău de tot, Tom.

— Dar l-ai învăţat şi tu minte.

— Nu, nu cred. L-am cam umilit şi l-am cam stâlcit. Dar îşi scoate el pârleala pentru asta cu altul.

— Dar şi-a meritat-o.

— Bineînţeles, dar nu i-am servit lecţia până la capăt.

— Mai că nu l-ai omorât.

— Păi asta spun şi eu. De-acum încolo va fi şi mai afurisit.

— Cred că totuşi i-ai servit o lecţie a dracului de bună.

— Nu. Nu cred. Pe coastă mi s-a întâmplat acelaşi lucru.

— Spune-mi drept, ce s-a întâmplat? De când te-ai întors nu mi-ai spus nimic.

— A fost o bătaie cam tot ca asta.

— Cu cine?

Spuse numele unuia cu o poziţie foarte înaltă în ceea ce se socotea a fi lumea industriei.

— N-am căutat eu scandalul în nici un fel, spuse Roger. S-a întâmplat într-o casă unde am avut nişte necazuri cu o femeie şi unde, la drept vorbind, n-aveam ce căuta. Dar, în noaptea aia, am îndurat o mulţime de la individ. Mult mai rău decât în seara asta. Până la urmă n-am mai putut îndura şi i-am arătat eu lui, i-am arătat fără să mă mai gândesc la nimic, şi s-a izbit cu capul de treptele de marmură care duceau la bazinul de înot. Totul s-a întâmplat lângă bazin. Şi-a revenit în fire abia a treia zi, la Cedrii din Liban, şi aşa am scăpat să nu mi se pună în cârcă şi o crimă. Dar au pus ei restul la cale. Cu martorii pe care i-au avut, am fost norocos că m-am ales numai cu atât.

— Dar ce s-a întâmplat?

S-a întâmplat că, îndată ce şi-a reluat slujba, mi s-a întins ditamai cursa. Una babană. Cu tot tacâmul.

— Ce anume?

— De toate, una după alta.
— Îmi spui şi mie?
— Nu. Nu-ţi foloseşte la nimic. Crede-mă pe cuvânt că totul a fost o înscenare. Atât de groaznică că nu-i mai arde omului să vorbească de ea. N-ai băgat de seamă?
— Oarecum.
— Aşa că treaba din seara asta nu mi-a făcut mare plăcere. Sunt o mulţime de parşivi slobozi pe lume. Parşivi rău de tot. Şi nu rezolvi nimic dacă-i baţi. Ba cred că ăsta-i unul din motive că se chinuie să te stârnească.
Se răsuci în pat şi se întoarse cu faţa în sus.
— Să ştii, răutatea-i lucru tare afurisit, Tommy. Şi are tot atâta minte cât are un porc. Pe vremuri aveau şi nişte vorbe despre cei răi şi cei buni.
— O groază de lume nu te-ar categorisi chiar printre cei foarte buni, îi spuse Thomas Hudson.
— Nu, şi nici nu pretind că sunt. Nici bun sadea, şi nici măcar pe undeva pe aproape de bun. Aş vrea să fiu un dur. Când eşti împotriva răului, nu devii bun. În seara asta am pornit împotriva răului şi până la urmă am fost şi eu rău. Simt câteodată cum mă năpădeşte ca o maree.
— Niciodată bătaia nu-i o treabă bună.
— Ştiu. Dar ce-ţi rămâne de făcut când se stârneşte?
— Când se porneşte trebuie să învingi.
— Bineînţeles. Dar din clipa în care se stârneşte încep să simt că-mi face plăcere.
— Ţi-ar fi făcut şi mai mare plăcere dacă individul ar fi ştiut să se bată.
— Aşa sper şi eu, spuse Roger. Cu toate că nu ştiu. Voiam să-l nimicesc de tot. Dar, când asta începe să-ţi facă plăcere, ajungi afurisit de aproape de treaba împotriva căreia lupţi.
— Era şi un individ groaznic, spuse Thomas Hudson.
— N-avea cum să fie mai rău decât celălalt de pe coastă. Nenorocirea e, Tommy, că sunt şi foarte mulţi indivizi ca ei. Se găsesc peste tot, în toate ţările şi ajung tot mai mari cu cât trece vremea. Vremurile nu-s bune, Tommy.

— Dar când ţi s-au părut bune vreodată?
— Ne-am distrat şi noi la vremea noastră.
— Bineînţeles. Ne-am distrat în toate vremurile, în toate părţile, dar asta nu înseamnă că vremurile erau bune.
— Nu ştiu, spuse Roger. Toată lumea zicea că erau bune, şi apoi deodată toţi s-au trezit la pământ. Eu n-am avut nici o para chioară pe vremea când toţi erau plini de bani. Şi apoi când m-am căpătuit şi eu, lucrurile au început să meargă tare prost. Dar parcă oamenii nu erau atât de afurisit de meschini şi răi întotdeauna.
— Dar şi tu ai intrat în cârdăşie cu nişte indivizi afurisiţi.
— Din când în când mai am de-a face şi cu unii dintre cei buni.
— Nu cu prea mulţi.
— Ba nu-i adevărat. Nu-i ştii pe toţi prietenii mei.
— Cei cu care te-ai înhăitat nu-s chiar arătoşi.
— Cei din seara asta ai cui prieteni erau? Prietenii tăi sau ai mei?
— Prietenii noştri. Nu-s chiar aşa de răi. Sunt cam neisprăviţi, dar nu-s răi de tot.
— Nu, spuse Roger. Cred că nu. Frank e rău. Destul de rău. Cu toate astea, nu cred că-i rău, până-n măduva oaselor. Dar sunt o groază de lucruri pe care nu le mai înghit deloc. Şi el şi Fred au reuşit să se înrăiască al dracului de repede.
— Ştiu şi eu ce-i bun şi ce-i rău. Nu vreau nici să mă trag singur pe sfoară şi nici s-o fac pe prostul.
— Despre bine nu ştiu mare lucru, fiindcă la treaba asta am fost întotdeauna foarte slab. Răul e hrana mea. Sunt totdeauna în stare să miros imediat tot ce-i îmbătrânit în rele.
— Îmi pare rău că până la urmă seara s-a terminat atât de prost.
— Mă simt mizerabil.
— Vrei să te culci? Poţi dormi aici.

— Mulţumesc. Aşa am să fac, dacă n-ai nimic împotrivă. Dar mă bate gândul să mă duc mai întâi în bibliotecă, să citesc o vreme. Unde-s povestirile acelea australiene pe care le aveai tu data trecută când am fost aici?

— Ale lui Henry Lawson?

— Da.

— Ţi le aduc cu.

Thomas Hudson se culcă, dar când se trezi noaptea, în bibliotecă lumina era încă aprinsă.

V.

Când Thomas Hudson se trezi a doua zi dimineaţă, dinspre est bătea o briză uşoară, iar spre mare, peste dunE. Nisipul alburiu sub cerul albastru şi fâşiile mărunte de nori, ridicate la mare înălţime şi mânate de vânt, aruncau întunecate pete călătoare pe faţa verzuie a apei. Palele motorului eolian de încărcat baterii se mişcau în bătaia brizei şi era o dimineaţă minunată ce respira un aer de prospeţime.

Roger plecase, iar Thomas Hudson mâncă singur şi citi ziarul de pe continent care fusese adus pe insulă cu o zi înainte. Îl pusese deoparte fără să-l citească, tocmai pentru a se delecta cu el la micul dejun.

— La ce oră sosesc băieţii? întrebă Joseph.

— Cam pe la amiază.

— Deci prânzul îl iau aici?

— Da.

— Când am venit eu, domnul Roger plecase, spuse Joseph. N-a mâncat nimic.

— Probabil că acum o fi ajuns acasă.

— Un băiat spunea că l-a văzut vâslind în larg cu barca aia mică.

După ce termină masa şi citi şi ziarul, Thomas Hudson ieşi pe terasă, în partea dinspre ocean, şi se apucă de lucru. Lucră cu spor şi aproape termină ce avea de făcut, când îl auzi pe Roger intrând şi urcând pe scări. Roger se uită peste umărul său şi-i spuse:

— Are să fie reuşit.
— Poate.
— Unde ai văzut tu trombele acelea marine?
— N-am văzut în viaţa mea o trombă. Fac din astea acum fiindcă mi le-a comandat cineva. Ce-ţi face mâna?
— Încă mai e umflată.
Roger îl urmări cum lucrează, iar el îşi continuă lucrul fără să se întoarcă.
— De n-ar fi fost mâna, totul mi-ar fi părut doar un vis urât.
— Tare urât vis.
— Crezi că individul a ieşit într-adins cu puşca?
— Nu ştiu, spuse Thomas Hudson. Şi nici nu-mi pasă.
— Iartă-mă, făcu Roger. Vrei să te las?
— Nu. Poţi să stai. Am cam terminat. Oricum n-am să-ţi dau nici o atenţie.
— Au plecat de cum s-a luminat de ziuă, spuse Roger. I-am văzut când au plecat.
— Dar tu ce făceai prin port?
— N-am putut să dorm după ce-am terminat de citit, şi cum propria mea tovărăşie nu era prea plăcută, m-am dus la docuri şi am şezut acolo cu câţiva băieţi. Localul de la Ponce nu s-a închis deloc azi noapte. L-am văzut pe Joseph.
— Joseph mi-a spus c-ai ieşit în larg cu barca cu vâsle.
— Am vâslit mai mult cu mâna dreaptă. Am încercat s-o mai dezmorţesc. Şi am reuşit. Acum e mai bine.
— Cam asta-i tot pe ziua de azi, spuse Thomas Hudson şi începu să-şi cureţe pensulele şi să le pună la loc. Acum puştii sunt pe cale să decoleze.
Se uită la ceas.
— Ce-ai zice să luăm câte un păhărel?
— Minunat. Mi-ar prinde bine.
— Încă nu-i douăsprezece.
— Nu cred că are vreo importanţă. Tu ţi-ai terminat treaba, iar eu sunt în vacanţă. Dar dacă asta-i legea la tine, hai mai bine să aşteptăm să se facă douăsprezece.

— Bine.

— Şi eu respectam legea asta. Dar în câte-o dimineaţă, când o duşcă te-ar drege de minune, legea asta-i cumplită pedeapsă.

— Atunci hai s-o încălcăm, spuse Thomas Hudson. Când ştiu că am să-i văd, mă simt cumplit de tulburat, explică el.

— Da, ştiu.

— Joe, strigă Roger, Adu shaker-ul de cocteil şi pregăteşte un martini.

— Da, domnule. Am pregătit totul.

— De ce te-ai apucat să pregăteşti atât de devreme? Îţi închipui că suntem nişte beţivani?

— Nu, nu, domnule Roger. M-am gândit că pentru asta v-aţi ferit să vă încărcaţi stomacul cu altceva.

— În sănătatea noastră şi a copiilor, spuse Roger.

— Anul ăsta sper să se distreze ca lumea. Ar fi bine să rămâi şi tu aici. Dacă simţi că-ţi calcă pe nervi, oricând te poţi retrage în bârlogul tău.

— Dacă nu te deranjează, o vreme am să stau şi eu pe-aici.

— Pe mine n-ai cum să mă deranjezi.

— O să fie minunat când o să fie şi puştii aici.

Şi era într-adevăr minunat. Sosiseră de-o săptămână şi se vădeau a fi copii buni. Sezonul de pescuit ton se terminase şi la vremea aceea nu mai rămăseseră decât puţine nave în preajma insulei, viaţa îşi reluase cursul domol, obişnuit, şi era începutul verii.

Băieţii dormeau pe paturi pliante pe verandă, şi când te trezeşti în puterea nopţii şi auzi cum respiră copiii, simţi mult mai puţin singurătatea. Nopţile erau răcoroase din cauza brizei care venea dinspre uscat, iar când cădea briza, venea răcoarea dinspre mare.

La început, abia sosiţi, băieţii se arătară puţin cam sfioşi şi mult mai grijulii cu curăţenia decât s-au vădit mai apoi. Dar problema curăţeniei nu era o problemă chiar atât de mare dacă reuşeai să-i faci să-şi şteargă nisipul de pe picioare înainte de a intra în casă, să-şi atârne afară costumele de

baie ude şi să-şi pună pe ei ceva uscat înăuntru. Dimineaţa, când aranja paturile pliante, Joseph scotea la aerisit pijamalele şi, după ce le lăsa să le mai bată soarele puţin, le păturea frumos şi le punea la locul lor, aşa încât rămâneau împrăştiate numai cămăşile şi puloverele pe care le purtau seara. Cel puţin aşa stăteau lucrurile în principiu. De fapt, peste tot se vedeau aruncate în neorânduială tot felul de lucruri. Lui Thomas Hudson nu-i păsa. Când un bărbat se obişnuieşte să trăiască singur în casă, capătă nişte obiceiuri foarte precise şi acestea ajung prilej de desfătare. Dar e plăcut ca unele deprinderi să mai fie şi încălcate. Ştia că va avea parte din nou de tabieturile lui multă vreme, după ce nu va mai avea copiii lângă el.

Când stătea pe terasa dinspre mare şi lucra, îi vedea şi pe cel mare şi pe cel mijlociu şi pe mezin tolăniţi pe plajă împreună cu Roger. Stăteau la taclale, săpau în nisip, discutau în contradictoriu, dar de auzit nu auzea nimic din ce vorbeau.

Băiatul cel mare era înalt şi măsliniu, moştenise de la Thomas Hudson ceafa, umerii, picioarele lungi de înotător şi labele picioarelor mari. Avea o faţă cam de indian şi era băiat vesel, deşi, când rămânea nemişcat, chipul lui avea ceva tragic. Thomas Hudson se uitase la el când avea pe faţă expresia aceea tristă şi-l întrebase:

— La ce te gândeşti, Schatz?1

— Cum se leagă muştele artificiale, îi răspunse băiatul, luminându-se deodată.

Ochii şi gura îi împrumutau aerul acela tragic atunci când se gândea, însă când vorbea şi gura şi ochii i se însufleţeau.

Mijlociul îi amintea de o vidră. Avea părul de culoarea blănii de vidră, şi trăsăturile unui animal subacvatic, iar când se bronza, pielea căpăta peste tot o ciudată culoare aurie închisă. Totdeauna îi amintea de un animal cu o viaţă sănătoasă şi plină de veselie. Vidrele şi urşii sunt animalele care se amuză cel mai mult, iar urşii, bineînţeles, se apropie foarte mult de om. Puştiul n-avea să fie niciodată nici destul

de lat în umeri, nici destul de puternic pentru a fi urs, n-avea să fie niciodată un atlet, şi nici nu voia să fie; dar avea nişte trăsături încântătoare de animal micuţ, şi trăia după mintea lui şi avea lumea lui. Era plin de dragoste, avea simţul dreptăţii şi era un bun tovarăş. Avea, în acelaşi timp, un spirit dubitativ cartesian, îi plăcea să se lase antrenat în dispute, să ia lumea peste picior, fără să fie mojic, deşi uneori glumele lui erau cam dure. Avea şi alte calităţi de care nimeni nu-şi dădea seama, iar ceilalţi doi băieţi îl respectau imens, deşi încercau să râdă de el şi nu-l cruţau niciodată când îi prindeau vreun punct slab. Bineînţeles că se mai şi certau şi-şi râdeau unul de altul cu destulă răutate, dar cu cei mari erau respectuoşi şi binecrescuţi.

Mezinul era blond şi clădit ca o navă de război de buzunar. Era copia lui Thomas Hudson, din punct da vedere fizic, un Thomas Hudson la scară mai mică, mai bondoc şi mai scund. Când îl prindea soarele, se umplea de pistrui şi avea o mutră de tot hazul şi se născuse gata bătrân. Şi el era un împieliţat, şi-i făcea nişte împieliţaţi şi pe fraţii lui mai mari. Dar avea şi o parte mai întunecată în sufletul lui, pe care nimeni, în afară de Thomas Hudson, n-o putea înţelege. Niciunul, nici celălalt nu se gândeau prea mult la ea, doar atât că o recunoşteau unul la celălalt, ştiau că e ceva rău, bărbatul încerca un sentiment de respect în faţa ei şi îl înţelegea pe puşti. Se simţeau foarte apropiaţi unul de celălalt, deşi Thomas Hudson nu fusese la fel de mult împreună cu mezinul cum fusese cu ceilalţi. Mezinul, Andrew, era de mic un atlet excelent, şi se arătase nemaipomenit când era vorba de cai, încă de când încălecase prima oară. Ceilalţi băieţi erau foarte mândri de el, dar nu-i înghiţeau nici o năzbâtie. Puştiul era oarecum de necrezut şi oricine se putea îndoi pe bună dreptate de isprăvile lui, numai că multă lume îl văzuse călărind, îl urmărise sărind cu calul şi-i observase modestia plină de stăpânire de sine, de profesionist. Era un puşti născut să fie destul de rău şi care era foarte bun, care-şi purta răutatea

în el transfigurată într-un fel de voioşie pusă pe şotii. Dar era şi băiat rău, lucru pe care-l ştiau şi ceilalţi, lucru pe care-l ştia şi el. Arăta a băiat de treabă în vreme ce partea aceea răutăcioasă îşi făcea loc tot mai mult înăuntrul lui.

Acolo, mai jos de terasa care dădea spre mare, cei patru stăteau tolăniţi pe nisip, Tom într-o parte a lui Roger, cu Andrew, mezinul, între ei, iar mijlociul, David, de cealaltă parte a lui Tom, întins pe spate cu ochii închişi. Thomas Hudson îşi curăţă sculele şi coborî pe plajă lângă ei.

— Ce faci, papà? spuse băiatul cei mare. Ai avut spor la treabă?

— Intri în apă să înoţi? întrebă cel mijlociu.

— Apa-i destul de bună, papà, spuse cel mic.

— Ce faci, tăticule? îl întâmpină Roger zâmbind. Cum merge treaba cu pictura, domnule Hudson?

— Pe ziua de azi, gata cu pictura, domnilor.

— Ah, minunat, spuse David, mijlociul. Ce zici, putem să ne apucăm de pescuit sub apă cu vizorul?

— Mergem mai bine după masă.

— Minunat, spuse băiatul cel mare.

— N-o să fie cam agitată marea? întrebă Andrew, mezinul.

— Poate pentru tine, îi spuse Tom, fratele cel mai mare.

— Nu, Tommy. Pentru toată lumea.

— Când marea e agitată, peştii stau la piatră, spuse David.

— Şi lor le e teamă de mare agitată ca şi nouă. Cred că şi ei au rău de mare. Papà, peştii au rău de mare?

— Bineînţeles, spuse Thomas Hudson. Uneori când e vremea mai rea, epinefelilor ţinuţi vii în puţurile cu apă ale pescadoarelor li se face un rău de mare atât de cumplit că-şi dau duhul.

— Ce-ţi spuneam? îi zise David fratelui său mai mare.

— Li se face rău şi mor, murmură tânărul Tom. Dar de unde se ştie că e vorba de rău de mare?

— Cred că nu e greu să vezi că e rău de mare, spuse Thomas Hudson. Cu toate că bănuiesc că n-ar mai suferi de rău de mare dacă ar putea înota liberi.

— Da' nu vezi că nici la recif, papà, nu înoată liberi, în largul lor? spuse David. Au şi ei găurile şi locurile lor unde se bagă. Şi sunt nevoiţi să stea în găurile lor de teama peştilor mari, iar valurile de furtună îi zgâlţâie la fel cum i-ar zgâlţâi în puţurile cu apă de pe pescadoare.

— Nu-i chiar acelaşi lucru, îl contrazise tânărul Tom.

— Poate că nu-i chiar aşa, fu de acord David, cumpănind.

— Ajunge acum, interveni Andrew, care-i şopti tatălui său: Dacă o ţin tot aşa, nu mai avem când merge.

— Ţie nu-ţi place?

— Îmi place tare mult, dar mă cam tem.

— De ce te temi?

— De tot ce e sub apă. Cum dau drumul la aer afară din plămâni, mă apucă spaima. Şi Tommy înoată minunat, dar şi lui i se face frică sub apă. Numai lui David nu-i e frică sub apă.

— Şi mie mi se face frică de foarte multe ori, îi spuse Thomas Hudson.

— Chiar aşa?

— Oricui i se face frică, cred eu.

— Lui David nu. Oriunde ar fi. I s-a făcut lui frică de cai, dar asta numai pentru că l-au zvârlit jos de atâtea ori.

— Ascultă, amărâtule, îl apostrofă David care auzise ce spunea. Cum am fost eu zvârlit, hai?

— Nu mai ştiu. S-a întâmplat de atâtea ori că nu-mi mai aduc aminte.

— Ei bine, atunci lasă-mă să-ţi reamintesc eu. Ştiu eu cum de-am fost zvârlit de atâtea ori. Pe vremea când îl călăream pe Pătatul cel Bătrân, se învăţase să se umfle-n bojoci când i se strângeau chingile, aşa că după aia şaua aluneca mereu cu mine.

— Eu n-am avut necazuri din astea cu el, făcu Andrew mândru.

— Ah, împieliţatul, spuse David. Probabil că i-ai căzut şi lui cu tronc, ca tuturor dealtfel. Probabil i-o fi şoptit cineva cu cine avea de-a face.

— Totdeauna îi citeam cu voce tare ce scria despre mine în ziare, răspunse Andrew.

— Pun prinsoare că atunci când a auzit, a pornit împleticindu-se, spuse Thomas Hudson. Doar ştii bine că David a avut ghinionul să înceapă să călărească pentru prima oară mârţoaga aia bătrână de curse care era bună pentru noi, dar care acolo nici nu avea unde să alerge. Caii nu-s făcuţi să alerge pe coclaurii aceia.

— Nu ziceam că eu aş fi fost în stare să-l călăresc, spuse Andrew.

— Şi bine ai făcut, spuse David, şi apoi adăugă: Oh, Doamne, probabil că tu ai fost în stare. Precis că ai fi putut. Dar, să-ţi spun cinstit, Andy, nu ştii cum mergea înainte de a mă speria eu. Eram atât de înspăimântat că mă apucasem de oblâncul şeii. Ah, la dracu. Eram băgat în sperieţi.

— Papà, chiar trebuie să mergem la pescuit subacvatic? întrebă Andrew.

— Dacă marea-i prea agitată, nu.

— Şi cine hotărăşte dacă-i prea agitată?

— Eu.

— Bine atunci, făcu Andy. Mie mi se pare categoric prea agitată. Papà, Pătatul cel Bătrân mai e la fermă? întrebă apoi Andy.

— Aşa cred, îi răspunse Thomas Hudson. Ştii, am închiriat ferma.

— Da?

— Da, la sfârşitul anului trecut.

— Dar mai putem merge pe-acolo, nu-i aşa? întrebă David iute.

— Da, bineînţeles. Cabana aceea mare, de pe malul râului, e încă tot a noastră.

— Ferma aceea e cel mai minunat loc de pe pământ pe unde am fost vreodată, spuse Andy. În afară de locul ăsta, bineînţeles.

— Credeam că cel mai mult îţi place la Rochester, îi spuse David ca să-l sâcâie.

Acolo era el lăsat de obicei cu doica când se ducea ea să stea la ai ei vara, iar ceilalţi băieţi plecau spre vest.

— Şi la Rochester îmi plăcea. Rochester e un loc minunat.

— Îţi mai aduci aminte, Dave, de toamna aia când ne-am întors acasă după ce-am ucis trei urşi grizzly şi te chinuiai să-i povesteşti cum a fost, şi-ţi aminteşti ce zicea el? întrebă Thomas Hudson.

— Nu, papà. Nu-mi mai aduc aminte aşa de bine de lucrurile acelea petrecute cu atât de multă vreme în urmă.

— Era în bucătărie, unde mâncaţi voi: eraţi la cină şi-i povesteai lui despre vânătoare, iar Ana se apucă să spună: „Ah, Doamne, David, trebuie să fi fost tare emoţionant. Şi atunci tu ce-ai făcut?” Şi răutatea asta, trebuie să fi avut vreo cinci sau şase ani pe vremea aceea, se bagă în vorbă: „Păi, trebuie să fi fost foarte interesant, David, pentru nişte oameni pe care-i interesează astfel de treburi. Dar noi, aici la Rochester, nu prea avem urşi grizzly.”

— Vezi, călăreţule, cum erai tu pe vremea aia? spuse David.

— Da, bine, papà, replică Andrew. Dar spune-i şi lui de vremea când nu voia să citească nimic altceva decât reviste caraghioase, şi nu s-a lăsat şi a citit numai reviste caraghioase din acelea tot drumul prin Everglades şi, după ce s-a dus la şcoală, în toamna când eram la New York, nu mai voia să ştie de nimic şi ajunsese un pungaş egoist.

— Îmi aduc şi eu aminte, spuse David. Nu mai e nevoie să povestească papà.

— Dar te-ai vindecat şi de asta, spuse Thomas Hudson.

— Bănuiesc că aşa trebuia. Precis că trebuie să fi fost tare neplăcut să rămâi aşa.

— Povesteşte-le despre mine, când eram mic, se bagă în vorbă tânărul Tom, răsucindu-se şi apucându-l pe David de gleznă. În viaţa de toate zilele n-am să reuşesc niciodată să fiu atât de grozav pe cât eram în poveştile despre mine pe când eram mic.

— Am avut prilejul să te cunosc când erai mic, spuse Thomas Hudson. Erai un tip cam neobişnuit.

— Era pur şi simplu neobişnuit pentru că trăia în ţări străine, spuse mezinul. Nici eu nu m-aş fi putut obişnui cu Parisul, nici cu Spania, nici cu Austria.

— Acum e un tip neobişnuit, călăreţule, spuse David. Şi nici n-are nevoie de vreun peisaj exotic.

— Ce-i aia peisaj exotic?

— Ceva ce tu n-ai avut niciodată.

— Atunci pun prinsoare că am să am.

— Mai taci din gură şi lasă-l pe papà să vorbească, spuse tânărul Tom. Povesteşte-le despre vremea când eu şi cu tine băteam împreună Parisul.

— Pe vremea aceea nu erai un tip atât de neobişnuit, începu Thomas Hudson. Când erai prunc, erai un tip teribil de zdravăn. Maică-ta şi cu mine te lăsam de obicei în pătuţul încropit dintr-un coş de rufe în apartamentul unde locuiam, deasupra atelierului de lemnărie, şi Repetentul, motanul acela mare, se făcea de obicei colac în celălalt capăt al coşului şi nu îngăduia nimănui să se apropie de tine. Ziceai că te cheamă G'Ning G'Ning, iar noi îţi ziceam G'Ning G'Ning cel Cumplit.

— De unde m-am căpătuit eu cu un nume ca ăsta?

— De la un automobil sau autobuz, mi se pare. De la sunetul pe care-l scotea un şofer.

— Eu nu ştiam franţuzeşte?

— Pe vremea aceea nu prea bine.

— Zi-mi atunci cum a fost mai târziu, când deprinsesem franceza.

— Mai târziu îmi făcusem obiceiul să te scot cu căruciorul la plimbare, un cărucior foarte ieftin, uşor pliant, şi o luam pe stradă în jos, spre Closerie des Lilas, unde luam micul dejun şi citeam ziarele, iar tu te uitai şi nu-ţi scăpa nimic din ce se mişca pe bulevard. Apoi terminam masa…

— Cam ce mâncam de obicei?

— Brioche şi café au lait.

— Şi eu?
— Ţie-ţi puneam doar o picătură de cafea în lapte.
— Îmi aduc aminte. După aia unde mergeam?
— Te puneam în cărucior şi împingeam căruciorul de cealaltă parte a străzii, dincolo de Closerie des Lilas, treceam de fântâna aia cu cai de bronz, peşti şi sirene, o luam pe lungile alées de castani, unde se jucau nişte pui de franţuji în vreme ce guvernantele stăteau pe băncile de pe cărările cu pietriş…
— Iar Ecole Alsacienne era pe stânga, spuse tânărul Tom.
— Iar la dreapta nişte blocuri…
— Blocuri şi vile cu acoperiş de sticlă, unde erau ateliere ale artiştilor, pe toată strada aceea care o lua la stânga şi arăta foarte tristă din cauza zidurilor întunecate, căci era partea umbrită, spuse tânărul Tom.
— Şi ce era? Toamnă, primăvară sau iarnă? întrebă Thomas Hudson.
— Toamnă târzie.
— Atunci înseamnă că-ţi era rece la faţă şi aveai obrajii şi nasul roşu şi intram în grădina Luxembourg prin poarta de fier din capătul de sus şi mergeam spre lac, înconjuram o dată lacul, şi apoi porneam la dreapta, spre fântâna Medici şi spre statui, şi ieşeam pe poarta din faţa Odeonului, traversam câteva străzi laterale spre Bulevardul Saint-Michel…
— Boul' Mich'…
— Şi pe Boul' Mich' la vale, dincolo de Cluny…
— La dreapta cum veneam…
— Era foarte întunecos şi posomorit, şi peste bulevardul Saint-Germain…
— Era artera cea mai impresionantă cu traficul cel mai intens. Era ciudat cât de impresionantă şi primejdioasă părea. Şi apoi, mai departe, pe Rue de Rennes era totul atât de paşnic şi fără pericole, între Deux Magots şi întretăierea cu Lipp, vreau să spun. De ce era aşa, papà?
— Nu ştiu, Schatz.

— Aş vrea să aud că se întâmplă ceva, nu numai nume de străzi, spuse Andrew. Mă plictisesc să tot aud nume de străzi din nişte locuri unde n-am fost în viaţa mea.

— Atunci, fă să se întâmple ceva, papà, spuse tânărul Tom. Putem vorbi de străzile acelea când rămânem numai noi doi.

— Pe vremea aceea nu se întâmpla mare lucru, spuse Thomas Hudson. O luam de obicei spre Place Saint-Michel, ne aşezam pe terasa cafenelei şi papà începea să mâzgălească cu café creme pe masă, iar ţie îţi dădeam o bere.

— Îmi plăcea berea pe vremea aceea?

— Erai mare amator de bere. Dar la masă îţi plăcea să bei apă amestecată cu puţin vin roşu.

— Îmi aduc aminte: l'eau rougie.

— Exactement, răspunse Thomas Hudson. Erai mare amator de eau rougie, dar din când în când îţi plăcea şi un bock.2

— Îmi amintesc că în Austria mergeam cu o luge,3 şi-mi amintesc şi de câinele nostru Schnautz şi de zăpadă.

— Îţi aminteşti de Crăciunul petrecut acolo?

— Nu. Numai de tine, de zăpada, de Schnautz şi de doică. Era o femeie minunată. Şi-mi mai aduc aminte de mama cu schiurile şi cât de frumoasă era. Îmi aduc aminte că vă vedeam pe tine şi pe mama coborând cu schiurile la vale printr-o livadă. Nu mai ştiu unde era. De grădina Luxembourg îmi amintesc foarte bine. Îmi amintesc de după-amiezele când mă uitam la bărcile de pe lac, lângă fântână, în grădina aceea mare, plină de copaci. Cărările care duceau printre copaci erau toate cu pietriş pe jos, iar în stânga, cum mergeam noi spre palat, nişte oameni jucau popice, iar sus, pe palat, era un ceas. Toamna începeau să cadă frunzele, şi-mi aduc aminte cum arătau copacii golaşi şi stratul de frunze căzute pe pietriş. Cel mai mult îmi place să-mi amintesc de toamnă.

— De ce? îl întrebă David.

— Din multe motive. Pentru mirosul pe care-l aveau toate toamna, pentru carnavaluri, pentru felul cum pietrişul era uscat deasupra când totul în jur era numai umezeală, pentru vântul care bătea pe lac şi umfla pânzele bărcilor, şi pentru vântul care smulgea frunzele din copaci. Îmi amintesc de porumbeii pe care-i simţeam calzi sub pătură, după ce-i doborai, chiar înainte de a se lăsa seara, simţeam cât de lucioase le erau penele, şi-i mângâiam şi-i ţineam aproape şi-mi încălzeau mâinile în vreme ce ne îndreptam spre casă, până ce porumbeii se răceau.

— Unde doborai tu porumbei, papă? îl întrebă David.

— Mai ales pe lângă fântâna Medici, la vremea de dinaintea închiderii porţilor. De jur împrejurul grădinii e un gard înalt de fier, şi cum se lasă întunericul se închid porţile şi toată lumea trebuie să plece. Paznicii bat toată grădina, anunţând vizitatorii şi închizând porţile. După ce porneau paznicii prin grădină, îmi făcusem obiceiul să dobor cu praştia porumbei când se lăsau jos lângă fântână. În Franţa sunt nişte praştii minunate.

— Dacă erai aşa de sărac, nu-ţi făceai singur praştia? întrebă Andrew.

— Bineînţeles. La început am avut o praştie făcută dintr-o crăcăna tăiată dintr-un copăcel în pădurea Rambouillet când eu şi cu mama lui Tommy am făcut o plimbare pe-acolo. Am tăiat crăcăna cu cuţitul şi am cumpărat nişte fâşii de cauciuc solide de la o papetărie din piaţa Saint-Michel şi pielea pentru praştie am luat-o de la o mănuşă veche de-a mamei lui Tommy.

— Şi cu ce trăgeai?

— Cu pietricele.

— La ce distanţă trebuie să te apropii?

— Cât mai aproape, ca să poţi să bagi porumbeii sub pătură cât mai iute.

— Îmi amintesc de unul care şi-a revenit, spuse tânărul Tom. Şi l-am făcut să stea cuminte şi n-am spus o vorbă până am ajuns acasă, fiindcă voiam să-l păstrez viu. Era un

porumbel foarte mare, aproape purpuriu la culoare, cu un gât lung şi un cap minunat, pătat cu alb pe aripi, şi mi-ai dat voie să-l ţin în bucătărie până aveai să faci rost de o cuşcă unde să-l pun. L-ai legat de un picior. Dar chiar în noaptea aia, motanul cel mare l-a omorât şi mi l-a adus în pat. Motanul era aşa de mândru de isprava lui şi-l căra de parcă ar fi fost un tigru ducând în colţi un băştinaş, şi ţuşti, drept în pat cu el. Pe vremea aceea aveam un pat ca lumea, după coşul acela. De coş nu-mi aduc aminte. Tu şi cu mama eraţi plecaţi la cafenea şi rămăsesem singur cu motanul şi-mi aduc aminte că geamurile erau deschise, iar deasupra atelierului de cherestea se ridicase o lună mare, şi era iarnă şi simţeam mirosul de rumeguş. Îmi aduc aminte că vedeam motanul păşind pe podea cu capul sus, aşa încât porumbelul mai că nu atingea podeaua, şi motanul a făcut un salt şi ţuşti, drept în pat cu el. Îmi părea foarte rău că îmi omorâse porumbelul, dar era atât de mândru şi de fericit şi-mi era un prieten atât de bun, încât m-am simţit şi eu mândru şi fericit. Îmi aduc aminte că s-a jucat cu porumbelul şi apoi a venit şi m-a împins cu labele în piept şi a început să toarcă, şi apoi iar a început să se joace cu porumbelul. Şi-mi amintesc că la urmă şi eu şi motanul şi porumbelul am adormit cu toţii de-a valma. Eu ţineam o mână pe porumbel, şi motanul ţinea şi el o labă pe porumbel, apoi noaptea m-am trezit şi motanul mânca porumbelul şi mârâia ca un tigru.

— Acum e mult mai bine decât să aud numai nume de străzi, spuse Andrew. Te-ai speriat, Tommy, când l-ai văzut cum îl mânca?

— Nu. Pe vremea aceea motanul era cel mai bun prieten al meu. Adică cel mai apropiat. Cred că i-ar fi făcut plăcere să mănânc şi eu din porumbelul acela.

— Ar fi trebuit să încerci, spuse Andrew. Mai povesteşte ceva despre praştiile alea.

— Cealaltă praştie ţi-a făcut-o cadou mama de Crăciun, spuse tânărul Tom. A văzut-o într-un magazin de arme şi

voia să-ţi ia o puşcă de vânătoare, dar n-a reuşit niciodată să adune destui bani. Se uita în fiecare zi la puştile din vitrină, ori de câte ori trecea prin faţa prăvăliei spre épicerie şi, într-o bună zi, a văzut o praştie şi a cumpărat-o îndată, fiindcă i-a fost frică să nu se vândă cumva, şi a ţinut-o ascunsă până la Crăciun. A trebuit să măsluiască socotelile ca să nu afli de praştie. Mie mi-a spus despre treaba asta de nici nu mai ştiu câte ori. Îmi aduc aminte când ţi-a dat-o de Crăciun şi tu mi-ai dat-o mie pe cea veche. Dar n-aveam destulă putere ca să întind cauciucurile.

— Papà, n-am fost săraci întotdeauna? întrebă Andrew.

— Nu. La vremea când v-aţi născut voi ceilalţi, scăpasem de sărăcie. Am mai scăpătat noi de multe ori dar n-am ajuns niciodată săraci cu adevărat, aşa cum am fost pe vremea când eram cu Tom şi maică-sa.

— Mai spune-ne cum era la Paris, interveni David. Ce mai făceaţi tu şi cu Tommy?

— Ce mai făceam noi, Schatz?

— Toamna? Cumpăram de obicei castane prăjite de la un om care vindea castane prăjite şi-mi plăcea să le ţin în palmă şi să le simt cum îmi încălzesc mâna. Ne duceam apoi la circ şi ne uitam la crocodilii lui Capitaine Wahl.

— Îţi mai aduci aminte şi de asta?

— Chiar foarte bine. Căpitanul Wahl se lupta cu un crocodil, (el zicea craucodiil, cam cum cârâie o cioară), iar o fată tare frumoasă, îi lovea cu un trident. Dar crocodilul cel mai mare nu voia să se mişte din loc. Era un circ frumos şi mare şi rotund, vopsit într-un roşu auriu şi mirosea a cai. În culise era un loc unde te duceai tu să bei cu domnul Crosby şi cu îmblânzitorul de lei şi nevastă-sa.

— Îţi aduci aminte de domnul Crosby?

— Domnul Crosby nu purta niciodată pălărie sau pardesiu, oricât de rece era, iar fetiţa lui avea un păr lung care-i cădea pe spate, ca Alice în Ţara Minunilor. Cea din poze

vreau să spun. Domnul Crosby era întotdeauna foarte, foarte nervos.

— Şi de cine-ţi mai aduci aminte?

— De domnul Joyce.

— Cum arăta?

— Un tip înalt şi uscăţiv, cu mustaţă, şi cu o bărbiţă care-i creştea băţoasă pe bărbie, şi purta nişte ochelari cu lentile groase, foarte groase, iar când mergea ţinea capul foarte sus. Îmi aduc aminte cum trecea pe lângă noi pe stradă fără să ne spună o vorbă, dar tu i-ai vorbit şi el s-a oprit şi ne-a cercetat prin ochelari de parcă s-ar fi uitat într-un acvariu şi a exclamat: „Ah, HudsoN. Tocmai mă uitam după dumneata”, şi toţi trei am intrat la cafenea şi afară era rece, dar noi ne-am aşezat într-un colţ şi am tras lângă noi unul din acela, cum le spuneai?

— Braziers.

— Credeam că asta-i ceva care poartă cucoanele, spuse Andrew.

— E un vas de tablă cu găuri în el în care se arde cărbune sau mangal pentru a se încălzi lumea afară, de exemplu pe terasa unei cafenele, unde te aşezi pe scaun lângă el ca să te încălzeşti, sau la hipodrom unde se strânge lumea în jurul lor să se încălzească, explică tânărul Tom. La cafeneaua unde ne duceam noi, papà, eu şi domnul Joyce, erau înşirate peste tot pe terasă vase cu mangal, aşa că puteai să te simţi bine şi să-ţi fie cald şi pe cea mai amarnică şi mai friguroasă vreme.

— Mi se pare că tu ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii prin cafenele, baruri şi localuri deocheate, spuse mezinul.

— O bună parte, îi răspunse Tom. Nu-i aşa, papà?

— Sau dormind buştean în maşină, afară, în vreme ce papà trăgea iute o duşcă, spuse David. Oh, Doamne, cât de mult uram cuvintele astea. Cred că o duşcă iute e lucrul cel mai încet de pe lumea asta.

— Şi cam despre ce vorbea domnul Joyce? îl întrebă Roger pe tânărul Tom.

— Ah, domnule Davis, nu-mi amintesc chiar aşa de multe de pe vremea aia. Mi se pare că despre nişte scriitori italieni şi despre domnul Ford. Domnul Joyce nu-l putea suferi pe domnul Ford. Domnul Pound îl călca şi el pe nervi. „Ezra-i turbat, Hudson”, îi spunea el lui papà. Îmi aduc bine aminte de asta, pentru că mă gândeam că era vorba de unul turbat de-adevărat, ca atunci când se spune câine turbat. Şi-mi amintesc cum stăteam acolo şi mă uitam la chipul domnului Joyce, cu pielea roşcată atât de întinsă, cum se face pielea la frig, şi la ochelarii lui cu una dintre lentile mai groasă decât cealaltă; şi mă gândeam la domnul Pound, cu părul lui roşu, cu barba ascuţită şi ochii frumoşi, şi cu un fel de zemuială la colţurile gurii. Mă gândeam ce cumplit era că domnul Pound turbase şi speram să nu-i ieşim cumva în cale. Apoi domnul Joyce spuse: „Bineînţeles că Ford e turbat de mulţi ani”. Şi-l vedeam acum pe domnul Ford, cu o faţă mare, palidă, caraghioasă, cu ochii spălăciţi şi gura totdeauna puţin căscată, cu dinţii care i se clătinau, şi acum îi curgeau şi lui balele.

— Lasă, nu mai povesti nimic, spuse Andrew. Am să-l visez la noapte.

— Spune mai departe, insistă David. Ca şi cu vârcolacii. Mama a trebuit să încuie cărţile cu vârcolaci, pentru că Andrew visa urât.

— A muşcat domnul Pound pe cineva? întrebă Andrew.

— Nu, călăreţule, îi spuse David. Nu era turbat de-a-devărat. E numai un fel de-a zice. Vrea să spună că era zănatic, nebun. Nu turbat ca cei ce fac hidrofobie. De ce credea el că erau turbaţi?

— N-aş putea spune, reluă tânărul Tom. Nu mai eram chiar aşa de mic ca pe vremea când omoram porumbei în parcuri, dar eram totuşi prea mic ca să-mi aduc aminte altceva, şi mai ales gândul la domnul Pound şi la domnul Ford şi la saliva care le curgea din gură făcea să-mi fugă

orice altceva din minte. L-ai cunoscut pe domnul Joyce, domnule Davis?

— Da, tatăl tău, el şi cu mine eram foarte buni prieteni.

— Papà era mult mai tânăr decât domnul Joyce.

— Pe vremea aceea, papà era mai tânăr decât toţi ceilalţi.

— Da' nu şi decât mine, spuse tânărul Tom cu mândrie. Bănuiesc că eram probabil cel mai tânăr prieten al domnului Joyce.

— Pariez că-ţi duce tare mult dorul, spuse Andrew.

— Mare păcat că n-a avut prilejul să te întâlnească pe tine, îi spuse David lui Andrew. Dacă n-ai fi stat numai la Rochester toată vremea, ar fi putut avea cinstea asta.

— Domnul Joyce a fost un mare om, spuse tânărul Tom. Cred că n-ar fi avut poftă să aibă de-a face cu două puşlamale ca voi.

— Asta-i părerea ta, spuse Andrew. Domnul Joyce şi David ar fi putut fi buni camarazi. David scrie la şcoală pentru o revistă.

— Papà, mai povesteşte-ne de pe vremea când tu şi mama lui Tommy eraţi săraci. Cât de săraci aţi fost?

— Erau destul de săraci, spuse Roger. Îmi aduc şi acum aminte de vremea când bietul vostru tată pregătea de dimineaţă toate sticluţele micului Tom şi se ducea apoi în piaţă să cumpere cât mai ieftin zarzavaturile cele mai bune. Îl întâlneam de obicei în drum spre casă, când se întorcea de la piaţă, la vremea când eu ieşeam să-mi iau micul dejun.

— În al şaselea arondisment eram cel mai priceput când era vorba de ales poireaux, le spuse Thomas Hudson băieţilor.

— Ce-i aia poireaux?

— Praz.

— Arată ca nişte ceapă verde foarte mare şi lungă, spuse tânărul Tom. Numai că nu-i atât de lucios ca ceapa. E mai mat. Are frunzele verzi şi rădăcina albă. Fierbi prazul şi-l mănânci rece cu ulei de măsline şi oţet, sare şi piper. Se

mănâncă cu totul cu frunze cu tot. E delicios. Cred că n-a mâncat nimeni pe lumea asta mai mult praz ca mine.

— Ce-i ăla al şaselea nu-ştiu-cum? întrebă Andrew.

— Nu prea ne laşi să vorbim, i-o aruncă David.

— Dacă nu ştiu franţuzeşte, trebuie să întreb şi eu.

— Parisul e împărţit în douăsprezece arondismente sau sectoare. Noi locuim în cel de-al şaselea.

— Papà, putem lăsa arondismentele la o parte şi să discutăm despre altceva? întrebă Andrew.

— Măi, atletule, nu prea rezişti când e vorba să înveţi ceva, spuse David.

— Eu vreau să învăţ, spuse Andrew. Dar treaba cu arondismentele e pentru oameni mari, nu pentru mine. Totdeauna îmi spuneţi numai lucruri din astea pentru oameni mari. Nu înţeleg.

— Care-i media loviturilor valabile pe care le-a marcat Ty Cobb în viaţa lui? îl întrebă David.

— Trei sute şaizeci şi şapte.

— Văd că asta nu-i prea complicat pentru tine.

— Las-o baltă, David. Unora le place base-ballul, iar ţie îţi place discuţia despre arondismente.

— Bănuiesc că în Rochester nu prea avem arondismente.

— Ah, las-o baltă. Mă gândeam că papà şi domnul Davis ştiu şi lucruri mai interesante pentru toată lumea, pe lângă afurisitele alea de… la dracu, nici nu-mi mai pot aduce aminte cum le zice.

— Când mai suntem şi noi prin preajmă, nu prea e frumos să înjuri, îl puse la punct Thomas Hudson.

— Iartă-mă, papà, spuse puştiul. Tare-mi vine greu că-s atât de-al dracului de mic. Ah, iartă-mă din nou. Am vrut să spun atât de mic.

Era tulburat şi jignit. David reuşea să râdă de el cu destul succes.

— O să creşti şi n-o să mai fii mic, îi spuse Thomas Hudson. Ştiu că e greu să te abţii să nu înjuri când te-mboldesc

nervii. Dar să nu mai înjuri când mai sunt şi oameni mari de faţă. Nu-mi pasă cum vorbeşti când eşti numai tu singur.

— Te rog, papà, doar ţi-am zis că-mi cer iertare.

— Am auzit, spuse Thomas Hudson. Nu te certam. Doar îţi explicam. Vă văd atât de rar, că e nevoie uneori de o groază de explicaţii.

— Nu de chiar atât de multe, spuse David.

— Nu, spuse Thomas Hudson. Nu-s chiar atât de multe.

— Andrew nu înjură niciodată de faţă cu mama spuse David.

— Mai lasă-mă în pace, David. Gata, s-a terminat. Nu-i aşa, papà?

— Băieţi, dacă vreţi să ştiţi cum se înjură cu adevărat ar trebui să-l citiţi pe domnul Joyce, spuse tânărul Tom.

— Cât am eu nevoie, ştiu, spuse David. Cel puţin deocamdată.

— Prietenul meu domnul Joyce ştie cuvinte şi expresii de care n-am auzit în viaţa mea. Pun pariu că nimeni nu blesteamă mai bine decât el în nici o limbă.

— Şi pe urmă dumnealui a creat o cu totul altă limbă, spuse Roger.

Stătea trântit pe spate, pe plajă, cu ochii închişi.

— Eu nu pricep limba aceea nouă, spuse tânărul Tom. Mi se pare că n-am crescut destul de mult ca s-o înţeleg. Dar o să vedeţi voi, băieţi, mai târziu, când o să citiţi Ulysses.

— Asta nu-i pentru puşti, spuse Thomas Hudson. Categoric nu-i. N-o puteţi înţelege şi nici nu-i bine să încercaţi. Categoric. Trebuie să aveţi răbdare, să aşteptaţi până mai creşteţi.

— Eu am citit-o de la un capăt la altul, spuse tânărul Tom. De fapt, prima oară când am citit-o n-am înţeles mai nimic din ea, papà, aşa cum spuneai şi tu. Dar nu m-am lăsat şi am mai citit-o, şi acum sunt unele părţi din ea pe care le înţeleg cu adevărat şi pe care le pot explica şi altora. M-a făcut să mă simt mândru că am fost unul din prietenii domnului Joyce.

— Chiar a fost prieten cu domnul Joyce, papà? întrebă Andrew.
— Domnul Joyce întreba mereu de el.
— Zău că ai dreptate că am fost prieten cu domnul Joyce, spuse tânărul Tom. A fost unul din cei mai buni prieteni, pe care i-am avut vreodată.
— Dar deocamdată nu te cred în stare să explici prea mult din cartea aceea, îi spuse Thomas Hudson. Deocamdată nu prea mult. Şi care parte eşti tu în stare s-o explici?
— Ultima. Partea aceea unde femeia vorbeşte singură cu glas tare.
— Monologul, spuse David.
— L-ai citit şi tu?
— Da, bineînţeles, răspunse David. Mi l-a citit Tommy.
— Şi ţi l-a şi explicat?
— Cât a putut şi el. Unele părţi ne-au depăşit pe amândoi.
— De unde aţi pus voi mâna pe cartea aceea?
— Printre cărţile de-acasă. Am luat-o şi m-am dus cu ea la şcoală.
— Ce-ai făcut?
— Le citeam băieţilor cu voce tare şi le povesteam că domnul Joyce era prietenul meu şi le spuneam cât de multă vreme petreceam noi împreună.
— Şi băieţilor le-a plăcut?
— Unora dintre cei mai habotnici li s-a părut puţin cam tare.
— Şi profesorii la şcoală n-au aflat?
— Bineînţeles. N-ai auzit nimic, papă? Nu. Bănuiesc că s-a petrecut pe când erai în Abisinia. Directorul avea de gând să mă exmatriculeze, dar i-am explicat că domnul Joyce este un mare scriitor şi prietenul meu personal, aşa că, în cele din urmă, mi-a spus că nu-mi dă cartea înapoi, că o trimite acasă, iar eu i-am promis să-l întreb şi pe el înainte de a începe să le citesc băieţilor vreo altă carte sau de a încerca să le explic vreun clasic. La început, pe când era gata-gata să mă dea afară, crezuse că am o minte înclinată spre

lucruri urâte. Dar nu e aşa, papà. Nu-s mai pornit spre lucruri urâte decât oricare altul.

— Şi a trimis cartea acasă?

— Da, bineînţeles. Voia s-o confişte, dar i-am explicat că era ediţie princeps şi că domnul Joyce îţi scrisese pe ea o dedicaţie şi că nu putea să mi-o confişte pentru că nici nu era a mea. Cred că a fost foarte dezamăgit că nu putea să mi-o confişte.

— Când pot citi şi eu cartea aia a domnului Joyce, papà? întrebă Andrew.

— Trebuie să mai treacă multă vreme, până atunci.

— Dar Tommy a citit-o.

— Tommy e prietenul domnului Joyce.

— Ce v-am spus eu, băieţi, că-s prieten cu el, sublinie tânărul Tom. Papà, pe Balzac nu l-am cunoscut, aşa-i?

— Nu. A trăit în altă epocă.

— Nici pe Gautier? Am găsit acasă două cărţoaie scrise de el. Povestiri ciudate şi Domnişoara de Maupin. Nu înţeleg nimic din Domnişoara de Maupin, dar acum o citesc din nou şi încerc să înţeleg şi e grozavă. Dar dacă aceştia n-au fost prietenii noştri, cred că o să mă exmatriculeze dacă mai citesc din cărţile lor şi băieţilor.

— Cum sunt cărţile alea, Tommy? întrebă David.

— Minunate. Amândouă o să-ţi placă.

— De ce nu-l întrebi şi pe director, dacă e bine să le citeşti şi băieţilor din ele? întrebă Roger. Cărţile acelea sunt mai bune decât cele pe care pun mâna băieţii aşa de capul lor.

— Nu, domnule Davis. Nu cred că-i bine să-l întreb. Iar o să ajungă la concluzia că am mintea înclinată spre lucruri urâte. Şi, în plus, nici pentru băieţi nu va fi acelaşi lucru ca în cazul în care cei doi ar fi fost prietenii mei. Şi nici nu prea am priceput eu mare lucru din Domnişoara de Maupin ca să le pot explica ceva şi nici n-aş avea aceeaşi autoritate să le-o explic ca atunci când mă puteam baza pe prietenia domnului Joyce.

— Tare aş fi vrut să aud şi eu cum explicai, spuse Roger.

— Nu era mare brânză, domnule Davis. Era ceva tare primitiv. Nu v-ar fi interesat. Doar înţelegeţi partea aceea cât se poate de bine, nu-i aşa?

— Destul de bine.

— Dar mi-ar fi plăcut să-i fi cunoscut şi pe Balzac şi Gautier, şi să fi fost prietenii noştri, aşa cum era domnul Joyce.

— Şi eu aş fi vrut spuse Thomas Hudson.

— Cu toate astea am cunoscut câţiva scriitori buni, aşa-i?

— Bineînţeles, răspunse Thomas Hudson.

Era plăcut şi cald în nisip, şi simţea cum îl cuprinde un fel de moleşeală după ce lucrase atât, şi era fericit. Când îi auzea pe băieţi vorbind, se simţea foarte fericit.

— Haideţi, să intrăm în apă şi să înotăm, şi după aceea la masă, spuse Roger. Se face tare cald.

Thomas Hudson îi urmări cu privirea. Înotând domol, cei patru se îndreptau spre larg, unde apa era verde, trupurile proiectându-şi umbrele pe nisipul alb şi curat, trupuri lunecând înainte, umbre alungite pe nisip sub unghiul mic al razelor de soare, braţe bronzate ridicându-se şi apoi afundându-se, palme tăind apa, apucând-o şi împingând-o înapoi, picioarele bătând ritmic, capetele sucindu-se ca să îngăduie gurii să tragă aer în piept, să răsufle uşor, neobosit. Thomas Hudson stătea şi-i urmărea cu privirea cum înotau spre larg, în direcţia în care bătea şi vântul, şi-i erau foarte dragi toţi patru. Se gândi că ar trebui să-i picteze înotând, cu toate c-ar fi fost tare greu de realizat. Avea să încerce totuşi în vara asta.

Îi era prea lene ca să înoate, deşi ştia că ar fi trebuit şi, în cele din urmă, intră în mare, simţi apa rece adusă de briză, înviorătoare, cum îi cuprinde picioarele încinse de soare, o simţi rece la despicătura picioarelor şi, apoi, făcându-şi vânt înainte, în fluviul acela oceanic, porni înot spre larg, ieşindu-le în întâmpinare celor care se întorceau. Fiind cu capul la acelaşi nivel cu ale lor, tabloul era acum altul, modificat şi de faptul că ceilalţi, îndreptându-se spre ţărm,

înotau împotriva brizei şi curentul le cam dădea de furcă atât lui Andrew cât şi lui David, care, înotau mai neîndemânatic. Imaginea că ar fi fost patru animale marine, pe care i-o făcuseră la început, se şterse. Spre larg merseseră frumos şi ritmic, dar acum cei doi băieţi mai mici înotau greu împotriva vântului şi valurilor. Nu era un neajuns deosebit de mare, dar destul ca să spulbere iluzia că se simţeau în apă ca în mediul lor, aşa cum păreau să se simtă când ieşiseră în larg. Erau două imagini diferite şi probabil cea de-a doua era mai adevărată. Cei cinci înotători ieşiră pe plajă şi se îndreptară spre casă.

— Uite, de aceea îmi place mie mai mult să mă scufund, spuse David. Nu mai trebuie să-ţi baţi capul cu respiraţia.

— De ce nu te duci în după-amiaza asta cu papà şi cu Tommy să pescuiţi sub apă? îi spuse Andrew. Eu stau pe mal cu domnul Davis.

— Domnule Davis, dumneavoastră nu vreţi să vă duceţi?

— Prefer să stau pe ţărm.

— Să nu rămâneţi numai din cauza mea, spuse Andrew. Eu am ce face. Dar mi-a trecut nu ştiu cum prin minte că o să staţi la mal.

— Bănui că am să stau la mal, spuse Roger. Poate că am să mă întind şi eu pe undeva şi să citesc.

— Domnule Davis, nu-l lăsaţi să vă joace cum vrea. Să nu-l lăsaţi să vă incinte.

— Parcă aş avea chef să stau mai degrabă la mal, spuse Roger.

Ajunseră pe terasă şi toţi îşi puseră pantaloni scurţi. Joseph aduse un castron cu salată de moluşte. Băieţii se apucară să mănânce şi Tommy bău o sticlă de bere. Thomas Hudson se lăsase pe spătarul scaunului, iar Roger ţinea shaker-ul.

— După masă mă cam păleşte moţăiala, spuse.

— Hm, o să vă simţim lipsa, mărturisi tânărul Tom Mă bate gândul să rămân şi eu la ţărm.

— Haide, Tom, stai şi tu cu noi la mal, spuse Andrew. Lasă-i numai pe papă şi pe David să se ducă.

— Dar să ştii că nu mă apuc să-ţi prind mingile, îi spuse tânărul Tom.

— Nici nu vreau să prinzi tu. Am găsit eu un băiat negru care s-o facă.

— De ce vrei să ajungi aruncător la base-ball? îl întrebă Tommy. N-o să fii niciodată destul de voinic.

— Am să fiu la fel de voinic ca Dick Rudolf şi Dick Kerr.

— Cine-or mai fi şi ăştia? mormăi tânărul Tom.

— Ştiţi numele vreunui jocheu? îl întrebă David în şoaptă pe Roger.

— Earl Sande.

— O să fii la fel de voinic ca Earl Sande, îi spuse David.

— Ah, du-te o dată la pescuitul tău subacvatic, spuse Andrew. Eu am să fiu prietenul domnului Davis, aşa cum a fost Tom prietenul domnului Joyce. Da, domnule Davis? Apoi la şcoală am să pot spune: „Când eu şi cu domnul Davis ne petreceam vara pe o insulă la tropice şi el scria toate povestirile acelea deocheate, iar tatăl meu picta tablourile acelea cu doamne goale pe care le-aţi văzut cu toţii”. Papà, nu-i aşa că le pictezi goale?

— Uneori. Dar sunt destul de întunecate la culoare.

— Oh, Doamne, exclamă Andrew. Nu-mi pasă mie de culoare. Tom n-are decât să şi-l păstreze pe domnul Joyce.

— Eşti prea timid ca să te uiţi la ele, îi spuse David.

— S-ar putea, dar am să mă învăţ.

— Un nud de-al tatei ar fi nimic pe lângă capitolul acela al domnului Joyce, spuse tânărul Tom. Numai pentru că eşti abia un ţânc, ţi se pare ţie că un nud e ceva atât de grozav.

— Foarte bine. Dar să ştii ca mie îmi place domnul Davis, cu ilustraţiile făcute de tata. La şcoală cineva spunea că povestirile domnului Davis sunt deocheate rău de tot.

— În regulă. Şi mie îmi place domnul Davis. Eu sunt un vechi, vechi prieten de-al domnului Davis.

— Şi al domnului Picasso, şi al domnului Braque, şi al domnului Miro, şi al domnului Masson, şi al domnului Pascin, spuse Thomas Hudson. Pe toţi i-ai cunoscut.

— Şi al domnului Waldo Peirce, adăugă tânărul Tom. Vezi tu, Andy, băieţaş, n-ai cum câştiga. Ai început prea târziu. N-ai cum câştiga. Pe vremea când stăteai în Rochester, şi chiar cu ani de zile înainte de a te fi născut, eu şi papà băteam lumea mare. Probabil că i-am cunoscut pe cei mai mulţi dintre marii pictori în viaţă. Mulţi din ei au fost chiar prietenii mei buni.

— Da' şi eu trebuie să încep odată şi odată, spuse Andrew. Şi încep cu domnul Davis. Nici nu trebuie să scrieţi povestiri din alea deocheate, domnule Davis. Am să scornesc şi eu la fel cum scorneşte şi Tommy. Spuneţi-mi ceva cumplit, ce-aţi făcut dumneavoastră vreodată, şi am să spun că eram şi eu de faţă când s-a întâmplat.

— La naiba, eu nu scornesc lucrurile în chipul ăsta, spuse tânărul Tom. Câteodată papà sau domnul Davis îmi mai împrospătează memoria. Dar eu am făcut parte şi am fost martor la o întreagă epocă în pictură şi literatură, şi dacă ar fi nevoie aş putea să-mi scriu memoriile chiar acum, atât cât ştiu.

— Vezi că ai cam luat-o razna, Tommy, îi spuse Andrew. Mai bine ai avea grijă.

— Să nu-i povestiţi nimic, domnule Davis, spuse tânărul Tom. Lăsaţi-l să pornească şi el de la zero cum am pornit şi noi.

— Lasă asta în seama domnului Davis şi a mea, spuse Andrew. Nu te băga tu.

— Papà, mai povesteşte-mi şi despre alţi prieteni de-ai mei, reluă tânărul Tom. Ştiu că i-am cunoscut şi că adesea eram prin cafenele împreună, dar aş vrea să aflu despre ei şi alte lucruri, mai precise. Aşa ca cele pe care le ştiu despre domnul Joyce, să zicem.

— Îţi mai aduci aminte de domnul Pascin?

— Nu. Nu prea. Cum arăta?

— Nu poţi să ai pretenţia că ţi-a fost prieten, dacă nici măcar nu-ţi aduci aminte de el, spuse Andrew. Crezi că peste câţiva ani eu n-am să fiu în stare să-mi amintesc cum arăta domnul Davis?

— Taci din gură, îi spuse tânărul Tom. Vorbeşte-mi despre el, te rog, papà.

— Domnul Pascin făcea de obicei nişte desene care ar putea ilustra foarte bine părţile acelea care ţi-au plăcut ţie din cartea domnului Joyce.

— Chiar? Ah, ar fi straşnic.

— Stăteai de obicei cu el la cafenea şi uneori se apuca să-ţi facă portretul pe şerveţele de masă. Era mic de statură, foarte sever şi foarte ciudat. Umbla cu o pălărie melon mai tot timpul şi era un pictor minunat. Se purta totdeauna de parcă ar fi ştiut un mare secret, de parcă atunci l-ar fi aflat şi l-ar fi amuzat. Uneori asta îl făcea foarte fericit, uneori însă ajungea tare nenorocit din aceeaşi pricină. Dar totdeauna puteai spune că ştia un secret şi că asta îl distra grozav.

— Şi care era secretul?

— Ah, beţia şi drogurile şi secretul despre care domnul Joyce ne arătă că ştie totul în ultimul capitol al cărţii sale, şi cum să picteze frumos. Putea picta mai bine decât oricine pe vremea aia şi asta făcea parte din secretul lui, dar nu-i păsa. Credea că nu-i pasă de nimic, dar de fapt îi păsa.

— Era rău?

— Oh, da. Era tare rău şi asta era o parte din secretul lui. Îi plăcea să fie rău şi nu avea remuşcări.

— Eu şi cu el eram prieteni buni?

— Foarte buni. Avea obiceiul să-ţi spună „monstrule”.

— Straşnic, exclamă tânărul Tom fericit. „Monstrul”.

— Avem cumva tablouri de-ale domnului Pascin, papà? întrebă David.

— Vreo câteva.

— L-a pictat vreodată pe Tommy?

— Nu. De obicei îi făcea lui Tommy câte un desen, mai ales pe şerveţelele de masă şi pe marmura meselor de cafenea. Îi spunea „cumplitul monstru de pe malul stâng care nu iartă berea”.

— Notează-ţi titlul ăsta, Tommy, îi spuse David.

— Domnul Pascin avea şi el o minte înclinată spre lucruri deocheate? întrebă tânărul Tom.

— Cred că da.

— Nu ştii exact?

— Cred că puteai zice despre el că era înclinat spre astfel de lucruri. Cred că şi asta făcea parte din secretul lui.

— Dar domnul Joyce nu era aşa.

— Nu, îi răspunse Thomas Hudson. Nu cred că era aşa.

— Domnule Davis, aveţi gânduri deocheate? îl întrebă Tommy?

— N-aş zice.

— E bine atunci, spuse tânărul Tom. Eu i-am spus directorului că nici papà, nici domnul Joyce nu au gânduri deocheate, iar acum îi pot spune acelaşi lucru despre domnul Davis, dacă mă întreabă. Îi cam intrase bine în cap că mă preocupă gândurile astea deocheate. Dar eu nu eram speriat. Pentru că la noi la şcoală era şi un băiat din ăsta şi se vedea cât de colo diferenţa dintre el şi mine. Care era numele mic al domnului Pascin?

— Jules.

— Şi cum se scrie? întrebă David.

Thomas Hudson îi spuse.

— Şi ce s-a întâmplat de atunci cu domnul Pascin? întrebă tânărul Tom.

— S-a spânzurat.

— Ah! făcu Andrew.

— Bietul domn Pascin! îl pomeni Tom, binecuvântându-i amintirea. Diseară am să mă rog pentru el.

— Eu am să mă rog pentru domnul Davis, spuse Andrew.

— Şi nu uita s-o faci cât mai des, adăugă Roger.

VI.

În seara aceea, după ce copiii s-au dus la culcare, Thomas Hudson şi Roger Davis au mai rămas în camera cea mare, stând de vorbă. Marea fusese prea agitată pentru un pescuit subacvatic ca lumea, aşa că după cină băieţii au ieşit cu Joseph în larg la pescuit de snapperi cu undiţa. S-au întors frânţi de oboseală şi fericiţi, au spus noapte bună şi s-au dus la culcare. Cei doi bărbaţi i-au mai auzit sporovăind o vreme, dar curând copiii au adormit.

Lui Andrew îi era frică de întuneric, ceilalţi băieţi ştiau, dar niciodată n-au râs de el.

— De ce crezi că i-o fi frică de întuneric? întrebă Roger.

— Nu ştiu, răspunse Thomas Hudson. Ţie nu ţi-a fost niciodată frică de întuneric?

— Nu cred.

— Mie da, spuse Thomas Hudson. Crezi că asta are vreo semnificaţie?

— Nu ştiu, spuse Roger. Nu mi-a fost teamă decât de moarte şi ca fratele meu să nu păţească ceva?

— N-am ştiut că ai un frate. Unde-i acum?

— A murit, răspunse Roger.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. S-a întâmplat pe când eram nişte puşti.

— Era mai mare decât tine?

— Cu un an mai mic.

— Dar ce-a păţit?

— S-a răsturnat o canoe cu noi.

— Câţi ani aveai?

— Vreo doisprezece.

— Dacă nu vrei, nu mai vorbi despre asta,

— Nu cred că mi-a priit prea mult, spuse Roger. Chiar n-ai ştiut nimic?

— Nimic.

— Foarte multă vreme am crezut că toată lumea ştia despre asta. Când eşti abia un ţânc e tare ciudat. Apa era groaznic de rece şi s-a dus la fund. Dar nenorocirea mai mare a fost că eu am ieşit la mal şi el nu.

— Oh, Roger, sărmanul de tine.

— Nu, replică Roger. Dar eram prea mic ca să învăţ treaba asta. Şi apoi îl iubeam tare mult şi totdeauna, îmi fusese teamă să nu păţească ceva. Apa era la fel de rece şi pentru mine. Dar n-am putut să spun asta.

— Şi unde s-a întâmplat nenorocirea?

— În statul Maine. Nu cred că tata mi-a iertat-o vreodată, deşi a încercat să înţeleagă. De atunci n-a fost zi în care să nu fi dorit să fi fost eu în locul fratelui meu. Şi nu-i chiar o mare fericire.

— Cum îl chema pe fratele tău?

— Dave.

— Drace! De-aia n-aveai chef să te duci azi după-amiază la pescuit subacvatic?

— Bănui că da. Dar la două zile o dată tot mă duc. Nu scapi niciodată de treburile astea, totuşi.

— Eşti destul de mare ca să nu mai vorbeşti în felul ăsta.

— Am încercat şi m-am afundat după el. Dar n-am reuşit să-l găsesc, spuse Roger. Apa era prea adâncă şi cumplit de rece.

— David Davis, spuse Thomas Hudson.

— Da. În familia noastră primul născut e botezat Roger şi al doilea David.

— Roger, sunt sigur că ai trecut peste asta.

— Nu, replică Roger. Nu treci niciodată peste una ca asta şi mai curând sau mai târziu trebuie să-i vorbesc cuiva despre ea. Mi-e ruşine, aşa cum mi-e ruşine de bătaia de pe doc.

— În cazul ăsta n-aveai de ce să-ţi fie ruşine.

— Ba da. Ţi-am mai spus o dată. Hai să n-o mai luăm de la capăt.

— Bine, bine.

— N-am de gând să mă mai bag în nici o bătaie. Niciodată. Tu nu te baţi niciodată şi doar ştii să te baţi la fel de bine ca şi mine.

— Nu chiar la fel de bine. Dar mi-am pus în gând să nu mă iau la bătaie.

— N-am să mă mai bat şi am să caut să fac ceva ca lumea şi am să mă las de scris rahaturi.

— E cel mai frumos lucru pe care te-am auzit spunându-l vreodată, replică Thomas Hudson.

— Crezi c-aş fi în stare să scriu ceva care să aibă valoare?

— Poţi încerca. De ce te-ai lăsat de pictură?

— Pentru că nu mă mai puteam amăgi singur mai departe. Şi nici cu scrisul nu mă mai pot amăgi.

— De fapt, ce-ai de gând să faci?

— Să-mi găsesc undeva un loc şi să scriu un roman cinstit, bun, atât cât sunt eu în stare să scriu.

— De ce nu rămâi aici să scrii? Poţi să rămâi mai departe aici după ce pleacă băieţii. Coşmelia aia a ta se încinge prea tare ca să poţi scrie.

— Nu te deranjez prea mult?

— Nu, Roger. Şi eu mă simt singur, ştii. Nu poţi fugi mereu de toate. Sună a predică. Uite, o las baltă.

— Nu. Zi mai departe. Am nevoie.

— Dacă tot ai de gând să te apuci de lucru, apucă-te aici.

— Nu crezi că ar fi mai bine să mă duc undeva în vest şi să mă apuc de lucru?

— Orice loc e bun. Totul e să nu fugi de el.

— Nu. Nu, nu orice loc e la fel de bun, obiectă Roger. Eu ştiu. La început sunt bune toate, dar după aceea devin insuportabile.

— Da, bineînţeles. Dar deocamdată aici e un loc bun. Poate că n-are să fie mereu. Dar acum e grozav. Când termini cu treaba, ai cu cine sta de vorbă, şi eu aşijderea. N-o să ne stânjenim unul pe altul şi-ţi poţi roade unghiile în voie.

— Crezi cu adevărat că-s în stare să scriu un roman cât de cât acătării?

— N-o să reuşeşti niciodată dacă nu încerci. Uite. În seara asta mi-ai povestit un roman afurisit de bun, numai să vrei să-l scrii. Uite, începe chiar cu canoea…

— Şi cu ce termin?

— Ai să vezi tu ce mai scrii după canoe.

— La dracu, exclamă Roger. Sunt atât de stricat că, de vorbesc de-o canoe, atunci mai adaug şi o frumoasă indiancă peste care nimereşte bineînţeles tânărul Jones – aflat în drum spre colonie ca să-i prevină pe oameni că vine Cecil B. De Mille – în vreme ce stă agăţat cu o mână de nişte viţe care atârnă peste râu, cu cealaltă ţine credincioasa sa flintă „Bătrâna Betsy”, iar frumoasa indiancă glăsuieşte: „Iote, tu eşti Jones, atunci ne putem apuca de dragoste în vreme ce şubreda noastră barcă pluteşte la vale spre cascada ce are să se numească într-o zi Niagara”.

— Nu, îi spuse Thomas Hudson. N-ai decât să vorbeşti despre canoe şi despre apa rece a lacului şi despre fratele tău mai mic…

— David Davis. De unsprezece ani.

— Şi tot ce-a mai urmat. Şi apoi despre ce s-a mai întâmplat mai departe, până la sfârşit.

— Nu-mi place sfârşitul, spuse Roger.

— Nu cred să-i placă cuiva cu adevărat, spuse Thomas Hudson. Dar sfârşitul vine întotdeauna.

— Mai bine zic să lăsăm baltă discuţia asta, spuse Roger. Sunt în stare chiar să încep să mă gândesc la romanul acela. Tommy, de ce e o plăcere să pictezi ca lumea, iar să scrii ca lumea un chin? De pictat n-am pictat niciodată ca lumea. Dar era o plăcere să pictez chiar şi aşa cum pictam eu.

— Nu ştiu, spuse Thomas Hudson. Poate că atunci când te apuci de pictat, tradiţia şi linia picturii e mai limpede şi sunt mai mulţi oameni care te ajută. Chiar şi atunci când te rupi de linia dreaptă a marii picturi, ea e totuşi acolo şi te ajută.

— Cred că mai e şi altceva: faptul că de pictură se apucă oameni mai de ispravă, spuse Roger. Dacă aş fi fost un individ destul de bun, poate că aş fi ajuns un pictor bun. Poate însă că sunt o bestie prea afurisită ca să devin un scriitor bun.

— E cea mai proastă şi mai exagerată simplificare pe care am auzit-o vreodată.

— Aşa fac eu întotdeauna, simplific exagerat, se apără Roger. E unul dintre motivele pentru care nu ajung niciodată să fiu afurisit de bun.

— Hai să mergem la culcare.

— Eu rămân să mai citesc puţin, spuse Roger.

Toţi dormeau zdravăn şi nici Thomas Hudson nu se trezi când veni şi Roger noaptea târziu pe veranda unde se culcaseră.

După micul dejun vântul abia adia, pe cer nu era fir de nor, şi se apucară să se pregătească pentru pescuitul subacvatic din ziua aceea.

— Veniţi şi dumneavoastră, nu-i aşA. Domnule Davis? îl întrebă Andrew.

— Vin negreşit.

— Bine, spuse Andrew. Mă bucur.

— Tu cum te simţi, Andrew? îl întrebă Thomas Hudson.

— Cam speriat, răspunse Andrew. Ca de obicei. Dar dacă merge şi domnul Davis, nu mai mi-e atât de frică.

— Să nu te laşi niciodată prins de frică, spuse Roger. Nu ajută la nimic. Tatăl tău mi-a spus asta.

— Aşa se spune, răspunse Andrew. Aşa se spune întotdeauna. Dar David e singurul băiat pe care-l ştiu să aibă o minte ce nu se lasă prinsă de spaimă.

— Mai taci din gură, făcu David. Totdeauna eşti creaţia propriilor tale închipuiri.

— Eu şi cu domnul Davis ne lăsăm totdeauna pradă spaimei, spuse Andrew. Poate din cauza inteligenţei noastre superioare.

— Davy, ai să fii cu băgare de seamă, da? îi puse în vedere Thomas Hudson.

— Bineînţeles.

Andrew se uită la Roger şi ridică din umeri.

VII.

În larg, lângă reciful unde se duseră în ziua aceea la pescuit subacvatic, se afla vechea epavă de fier a unui vapor ce se rupsese în două şi, chiar şi la maree înaltă, cazanele sale ruginite se ridicau încă deasupra apei. În ziua aceea bătea un vânt dinspre sud, şi Thomas Hudson ancoră la adăpostul unei porţiuni de recif, nu chiar lângă el, iar Roger şi băieţii îşi pregătiră măştile de scufundare şi harpoanele. Harpoanele erau foarte rudimentare, de toate felurile, făcute după cum îi mânase gândul pe Thomas Hudson şi pe fiecare dintre băieţi, în parte. Joseph venise şi el ca să tragă la ramele bărcuţei. Îl luase pe Andrew şi se îndreptară spre recif, în vreme ce ceilalţi îşi făcură vânt peste bord şi porniră înot.

— Papà, tu nu vii? strigă David tatălui său care stătea pe duneta iahtului de pescuit.

Ovalul acela de sticlă sub care i se vedeau ochii, nasul şi fruntea, cu marginile de cauciuc care intrau în carne sub nas, pe obraji, pe frunte, apăsate strâns de o curea din cauciuc prinsă la ceafă, îl făcea să arate ca unul din personajele comicsurilor pseudoştiinţifice.

— Vin şi eu mai târziu.

— Dar să nu întârzii prea mult, că speriem tot peştele.

— Reciful e mare. N-o să daţi voi iama peste tot.

— Dar ştiu eu două cotloane minunate, dincolo de cazanele alea. Am dat peste ele în ziua când am venit. Erau atât de netulburate şi doldora de peşte, că le-am lăsat pentru vremea când aveam să fim cu toţii aici.

— Da, îmi aduc aminte. Vin şi eu cam peste un ceas.

— Atunci nu mă ating de ele până nu vii, spuse David şi începu să înoate după ceilalţi, ţinând în mâna dreaptă harponul de şase picioare lungime, dintr-un lemn tare, cu un vârf cu doi dinţi pentru străpuns peştele, bine prins de mâner cu o bucată de fir gros de pescuit.

Înota cu faţa în apă, cercetând fundul prin sticla măştii. Era un puşti făcut pentru viaţa subacvatică şi, cum era şi atât de bronzat şi înota arătându-şi numai ceafa udă din

apă, lui Thomas Hudson îi amintea mai mult decât oricând de-o vidră.

Îl petrecu cu privirea în vreme ce înota, folosindu-se numai de braţul stâng şi de picioarele lungi care băteau ritmic, domol apa, şi-şi scotea din când în când puţin faţa din apă, şi de fiecare dată pentru o perioadă tot mai îndelungată decât te-ai fi aşteptat. Roger şi băiatul cel mai mare, care înotau spre larg cu măştile ridicate pe frunte, ajunseseră acum departe. Andrew şi Joseph erau în dreptul recifului, în barcă, dar Andrew nu sărise încă în apă. Bătea doar o uşoară adiere, iar valurile se loveau uşor de recif făcând spumă, sco-ţând în evidenţă cafeniul recifului şi albastrul închis al apei din cealaltă parte.

Thomas Hudson coborî în cabina bucătăriei, unde Eddy curăţa cartofi deasupra unei găleţi pe care o ţinea între genunchi. Se uita prin hubloul bucătăriei spre recif.

— Băieţii n-ar trebui să se împrăştie peste tot, spuse el. Ar trebui să se aţină pe lângă bărcuţă.

— Crezi că poate să treacă ceva încoace peste recif?

— Mareea e destul de înaltă. Astea-s maree de primăvară.

— Apa e afurisit de limpede, spuse Thomas Hudson.

— Creaturi nenorocite în oceanul ăsta, spuse Eddy. Oceanul prin părţile astea e neîndurător, mai ales dacă se împrăştie izul de peşte rănit.

— Până acum n-au prins nici un peşte.

— Dar o să prindă acuş-acuş. Ar trebui să ducă peştii aceia drept la barcă, înainte ca izul de peşti sau de sânge să se împrăştie odată cu mareea.

— Mă duc eu la ei înot.

— Nu. Mai bine strigă la ei să se ţină aproape unii de alţii şi să ducă peştii la barcă.

Thomas Hudson urcă pe munte şi-i strigă lui Roger ce-i spusese Eddy. Acesta ridică harponul în sus, clătinându-l dintr-o parte în alta, în semn că înţelesese. Eddy veni în cockpit cu oala plină de cartofi într-o mână şi cu cuţitul în cealaltă.

— Du-te şi ia puşca aia straşnică, aia mică şi straşnică, şi urcă-te pe acoperişul cârmei, domnule Tom. Mie nu-mi prea place treaba asta. Nu-mi place să-i văd pe băieţii ăia acolo în curentul fluxului. Suntem prea aproape de adevăratul ocean.

— Hai să-i aducem la bord.

— Nu. Poate că doar m-au apucat pe mine pandaliile. Am avut o noapte proastă. Mi-s dragi de parcă ar fi băieţii mei şi îmi fac afurisit de multe griji pentru ei.

Puse jos oala cu cartofi.

— Stai că-ţi spun eu acum ce-i de făcut. Porneşte motorul şi eu trag ancora sus şi ne ducem mai aproape de recif şi ancorăm acolo. Cu fluxul şi vântul ăsta n-o să ajungă pe recif. Hai să ducem vasul mai aproape.

Thomas Hudson porni motorul cel mare şi se duse pe puntea de comandă unde erau instrumentele de manevră. Eddy ridică ancora, iar el se uită înainte şi-i vedea pe toţi în apă şi, în vreme ce-i urmărea cu ochii, David ieşi de sub apă cu un peşte care se zbătea în harpon şi pe care-l ţinea sus şi Thomas Hudson îl auzi cum strigă după barcă.

— Îndreapt-o cu botul chiar spre recif, strigă Eddy, de la prova unde ţinea de ancoră.

Thomas Hudson înainta încet până ce aproape atinse reciful, de unde vedea vârfurile mari, maronii ale coralilor, aricii de mare, negri pe nisip, şi gorgonele purpurii legănându-se odată cu curentul mareei. Eddy dădu drumul ancorei şi Thomas Hudson porni înapoi folosindu-se de motor. Şalupa fu împinsă de curent mai departe şi reciful rămase în urmă. Eddy filă parâma, până când aceasta se întinse bine, şi atunci Thomas Hudson opri motorul, şi şalupa rămase pe loc legănându-se.

— Acum suntem cu ochii pe ei, spuse Eddy de la prova. Nu mă pot stăpâni să nu-mi fac griji pentru puştii ăştia. Îmi strică şi afurisita asta de digestie. Şi-i tare nenorocită şi aşa.

— Rămân eu aici şi mă uit la ei.

— Îţi dau şi arma acolo sus şi mă duc dracului la cartofii mei. Puştilor le place salata de cartofi, aşa-i? Mai ales cum o facem noi. Drept?

— Bineînţeles. Şi lui Roger. Pune ouă tari din belşug şi ceapă.

— Am eu grijă să nu se sfărâme nici cartofii. Uite puşca.

Când o apucă, Thomas Hudson simţi arma masivă şi grea în tocul ei dintr-o piele de oaie cu blana tunsă scurt, pe care o păstra îmbibată de ulei Fiend, ca s-o împiedice să prindă rugină în aerul acela de mare. Scoase arma apucând-o de pat şi împinse tocul sub tenda punţii de comandă. Era o armă Mannlicher-Shoenauer 256, cu una dintre ţevile acelea vechi de optsprezece inci, a cărei vânzare fusese interzisă. Patul şi gâtul puştii ajunseseră maronii, ca miezul de nucă, de atâta ulei şi de atâta frecătură, iar ţeava, lustruită şi ea în atâtea luni de zile de purtat în suportul de la şa, lucea de ulei şi n-avea nici o pată de rugină. Partea patului de care-şi lipea faţa se netezise de la contactul cu propriul lui obraz, şi când trase închizătorul, se arătă încărcătorul rotativ plin de cartuşe pântecoase, grele, în vârf cu glontele lung şi subţire, în formă de creion, îmbrăcat aproape în întregime într-o cămaşă de metal, în afara unui minuscul vârf de plumb.

Era într-adevăr o armă mult prea bună ca să ajungă pe o şalupă, dar Thomas Hudson ţinea atât de mult la ea şi arma asta-i aducea aminte de atâtea lucruri şi de atâţia oameni şi de atâtea locuri, încât îi plăcea s-o aibă cu el şi descoperise că în tocul acela din piele de oaie, îndată ce blana scurtă era îmbibată bine cu ulei Fiend, arma nu mai avea de suferit din pricina aerului sărat. Şi o armă e făcută ca să tragi cu ea, gândi el, nu ca s-o ţii în toc, iar asta era cu adevărat o armă pe cinste, cu care trăgeai uşor, cu care învăţai uşor pe oricine cum se trage cu arma, şi care prindea bine oricând la bord. La distanţă mică şi medie, ţintea mai bine cu arma aceea şi avusese întotdeauna mai multă încredere în ea decât în oricare din celelalte arme pe

care le avusese înainte, şi încercă un fel de fericire acum când o scosese din toc, împinse închizătorul şi băgă un cartuş pe ţeavă.

Nava stătea aproape nemişcată, fără s-o clatine nici fluxul, nici briza, iar Thomas Hudson trecu cureaua puştii peste una din manetele comenzilor de pe puntea superioară, în aşa fel încât să aibă arma la îndemână, după care se întinse pe salteaua de plajă. Stătea tolănit pe burtă ca să se bronzeze pe spate şi privea spre locul unde Roger şi băieţii se îndeletniceau cu pescuitul subacvatic. Se scufundau cu toţii, rămâneau sub apă răstimpuri diferite şi ieşeau afară să respire, pentru ca să dispară din nou, din când în când apărând şi cu câte un peşte în harpon. Joseph vâslea de la unul la altul ca să ia peştii din dinţii harponului şi să-i arunce în barcă. Îl auzea pe Joseph strigând şi râzând şi vedea chiar şi culorile strălucitoare ale peştilor, roşii, sau roşii cu pete maronii, sau roşii cu galben, sau cu dungi galbene. În vreme ce Joseph trăgea de ei ca să-i smulgă din harpon, sau îi scotea uşor şi-i arunca la adăpost, sub locaşul de la pupa bărcii.

— Eddy, dă-mi şi mie ceva de băut, te rog, strigă Thomas Hudson, aplecându-se peste marginea punţii.

— Ce să fie? făcu Eddy iţindu-şi scăfârlia din cockpitul din faţă.

Avea pe cap vechitura lui de pălărie moale, şi-şi pusese o cămaşă albă: ochii îi erau congestionaţi, iar pe buze se dăduse cu mercurocrom, după cum băgă de seamă Thomas Hudson.

— Ce-ai păţit la gură? îl întrebă el.

— Ia, nişte necazuri azi-noapte. Şi m-am dat cu chestia asta. Arată rău?

— Te face să arăţi ca o târfă din vreo văgăună a insulei.

— O, Doamne! exclamă Eddy. M-am dat cu treaba asta pe întuneric fără să mă uit ce fac. Pe bâjbâite. Vrei să-ţi dau ceva de băut, ceva cu apă de nucă de cocos? Am făcut eu rost de nişte apă din asta.

— Straşnic.
— Vrei un Green Isaacs Special?
— Minunat. Fie un Special.
Cum stătea tolănit pe saltea, Thomas Hudson se afla cu capul în umbra pe care o arunca tenda asupra părţii din faţă a punţii superioare, unde erau şi comenzile, iar când se arătă la pupa şi Eddy cu paharele înalte cu băutura rece din gin, suc de chitră, apă de nuci de cocos verzi, şi bucăţi de gheaţă, amestecate cu bitter Angostura, exact cât trebuie ca să-i dea o culoare de un roz ruginiu, Thomas Hudson ţinu băutura la umbră ca să nu se topească gheaţa, în vreme ce el cerceta mai departe întinsul mării.
— Băieţii par să se descurce minunat, spuse Eddy. O să avem peşte la cină.
— Şi în afară de peşte ce mai mâncăm?
— Piure de cartofi cu peşte. Şi salată de roşii, bineînţeles. Şi ca antreu, salata aceea de cartofi.
— Sună minunat. Cum e cu salata de cartofi?
— Încă nu s-au răcit cartofii, Tom.
— Eddy, ţie îţi cam place să găteşti, nu-i aşa?
— Ai al dracului de multă dreptate când zici că-mi place să gătesc. Îmi place să merg cu barca şi, îmi place să gătesc. În schimb, nu-mi plac deloc ciorovăielile şi bătăile şi necazurile de tot felul.
— Când ai dat de bucluc, de obicei te-ai descurcat destul de bine.
— Totdeauna am evitat încurcăturile astea, Tom. Uneori nu reuşeşti să le eviţi, dar am încercat întotdeauna.
— Şi azi-noapte ce ţi s-a mai întâmplat?
— Nimic.
Nu avea chef să vorbească despre treaba aceea. Niciodată nu vorbea despre trecut atunci când îi amintea de prea multe necazuri.
— Bine, bine. Ce altceva mai avem de mâncare? Fiindcă o să trebuiască să-i hrănim ca lumea. Băieţii sunt în perioada de creştere.

— Acasă am făcut şi o prăjitură şi am adus-o încoace, şi mai sunt şi vreo două fructe de ananas proaspete, puse la gheaţa. Le tai eu felii.

— Minunat. Şi peştele cum îl facem?

— Oricum vrei. Să vedem mai întâi ce peşte grozav au prins, şi după aceea îl pregătim cum vor ei şi tu şi Roger. Uite, David tocmai a prins un snapper straşnic cu coadă galbenă. A mai prins unul, dar l-a scăpat. Ăsta-i ditamai borţosul. Dar e cam departe. Încă n-a pierdut peştele, dar Joe e al dracului de departe cu barca spre Andy.

Thomas Hudson lăsă paharul jos la umbră şi se ridică în picioare.

— Ah, Doamne! exclamă Eddy. Uite-l!

Dinspre larg, prin apa albastră, se ivi, ca o pânză maronie de bărcuţă, dorsala înaltă, triunghiulară despicând apa, împinsă de lovituri puternice de coadă, îndreptându-se spre scobitura de la marginea recifului unde băiatul cu masca pe faţă ţinea peştele sus, afară din apă.

— Ah, Doamne! exclamă Eddy. Ce bestie de rechin-ciocan. Doamne, Tom! Doamne!

Mai târziu Thomas Hudson îşi aminti că primul lucru care-l impresionase fusese înălţimea dorsalei, felul cum venea rechinul adulmecând într-o parte şi-n alta ca un copoi care a prins mirosul vânatului, şi felul cum tăia apa drept înainte şi în acelaşi timp parcă şovăind.

Ridică arma şi trase exact înaintea dorsalei. Glonţul trecu pe deasupra şi stârni un jet de apă, iar el îşi aminti că ţeava era cleioasă de la ulei. Dorsala tăia apa drept mai departe, unduindu-se.

— Aruncă-i afurisitul acela de peşte, urlă Eddy către David şi sări de pe puntea de comandă în cockpit.

Thomas Hudson trase din nou, dar nimeri în urmă, stârnind al jet de apă. Simţi că i se face rău de la stomac, ca şi cum l-ar fi apucat o gheară pe dinăuntru şi acum l-ar fi strâns, şi mai trase o dată. Cu toată grija şi precizia de care era în stare. Fiind pe deplin conştient ce însemna glontele

acela. Dar jetul de apă se ridică înaintea dorsalei. Dorsala tăia apa mai departe, cu aceeaşi mişcare înfiorătoare. Nu mai avea decât un singur foc, nici un glonte de rezervă, iar rechinul era doar la treizeci de iarzi de băiat, şi se apropia cu aceeaşi mişcare ce spinteca apa. David smulsese peştele din harpon şi-l ţinea în mână, şi-şi ridicase masca pe frunte şi se uita ţintă spre rechinul care înainta.

Thomas Hudson se strădui să fie relaxat, dar neşovăielnic, se strădui să-şi ţină suflarea şi să nu se gândească la nimic altceva decât cum să tragă mai bine, să apese pe trăgaci şi să ţintească doar o idee înaintea şi la baza dorsalei care acum înainta unduind mai repede într-o parte şi-n alta decât la început, când, deodată, auzi de la pupa rafalele automatului şi văzu apa ţâşnind peste tot în jurul dorsalei. Apoi automatul răpăi din nou într-o rafală scurtă şi apa fu împroşcată pe o arie mai redusă, chiar la baza dorsalei. Când trase şi el, răpăitul automatului izbucni din nou, într-o rafală scurtă şi strânsă; dorsala dispăru, apa începu să fiarbă şi apoi cel mai mare rechin-ciocan pe care-l văzuse vreodată îşi arătă burta albă deasupra şi pluti, zbătându-se nebuneşte pe faţa mării, împroşcând apa în lături ca un acvaplan. Pântecele luci neruşinat de alb, gura se arătă mare, de un iard lăţime, parcă zvârlind un rânjet în înalturi, părţile proeminente şi masive ale capului, cu ochi aşezaţi în vârf, se lăbărţau în afară, în vreme ce peştele se zbătea şi luneca pe faţa apei. Arma lui Eddy răpăi mai departe, sfârtecând albul acelui pântec cu pete negre care se înroşiră înainte ca rechinul să se întoarcă şi să se ducă la fund, şi Thomas Hudson îl văzu răsucindu-se mereu în vreme ce dispărea în adânc.

— Adu-i o dată pe afurisiţii ăia de ţânci încoace, îl auzi el pe Eddy răcnind. Nu mai rabd treburi din astea.

Roger ajunsese iute înotând la David, iar Joseph îl săltă pe Andy în barcă şi apoi vâsli spre ceilalţi doi.

— Fir-ar să fie! exclamă Eddy. Ai mai pomenit vreodată un rechin ca ăsta? Mulţumesc Domnului că atunci când se

îndreaptă spre pradă îşi arată spinarea afară. Bestiile astea sunt totdeauna deasupra. L-ai văzut cum se ducea?

— Dă-mi o cutie de cartuşe, spuse Thomas Hudson. Tremura şi simţea un fel de gol pe dinăuntru.

— Veniţi încoace! strigă el.

Înotau pe lângă barcă şi Roger tocmai îl împingea pe David, ajutându-l să treacă peste copastie.

— Acum pot pescui liniştiţi cu undiţa, spuse Eddy. Toţi rechinii din ocean o să se îndrepte acum spre ăsta. O să convoace tot oceanul. L-ai văzut când s-a întors pe spate, Tom, şi apoi zvârcoleala aia afurisită? Doamne, ce rechin! Dar pe puşti l-ai văzut cu peştele în mână gata pregătit să-l arunce? Uite, ăsta-i Davy al meu. Ah, dragul de Davy.

— Mai bine să vină încoace.

— Bineînţeles. Spuneam şi eu aşa. Or să vină încoace. Nu-ţi face griji că n-or să vină.

— Doamne, a fost o treabă cumplită. De unde ai făcut rost de arma aia?

— Comisarul a cam făcut gălăgie că aveam arma la ţărm, aşa că am pus-o la păstrare în lada mea de sub cuşetă.

— Dar ştiu că te pricepi să tragi cu ea.

— La dracu! Cine nu poate trage când vede rechinul că se îndreaptă spre dragul de Davy, care stă liniştit şi aşteaptă cu peştele în mână ca să-l arunce? Şi se uită fără să clipească în partea din care vine rechinul. Drace, n-o să mă supăr de n-o să mai văd nimic de-acum înainte în afurisita asta de viaţă.

Se suiră pe iaht trecând peste bord direct din barcă. Puştii erau uzi şi foarte emoţionaţi, iar Roger deosebit de tulburat. Se duse la Eddy şi-i strânse mâna iar Eddy îi spuse:

— N-ar fi trebuit să le îngăduim să intre în apă pe un flux ca ăsta.

Roger scutură din cap şi-l cuprinse pe Eddy cu braţul.

— E vina mea, spuse Eddy. Eu îs născut aici. Tu eşti străin de locurile astea. Nu era vina ta. Era numai răspunderea

mea.
— Şi ai fost la înălţimea răspunderii, îi spuse Roger.
— La dracu! exclamă Eddy. De la distanţa asta nimeni nu putea să nu-l nimerească.
— Dave, îl puteai vedea? întrebă Andy cu deosebită politeţe.
— Numai dorsala, chiar până la sfârşit. Şi l-am văzut şi înainte de a-l nimeri Eddy. Şi s-a dus la fund şi apoi a ieşit la suprafaţă cu burta în sus.
Eddy îl ştergea cu un prosop, şi Thomas Hudson putea să vadă cum pe picioare, pe spate şi pe umeri mai avea încă pielea ca de găină.
— N-am văzut niciodată ceva mai grozav ca atunci când a ţâşnit din apă şi a pornit-o cu burta în sus, spuse tânărul Tom. În lumea asta n-am văzut nimic mai grozav.
— Nici n-ai să mai vezi multe ca asta, îi spuse taică-său.
— Trebuie să fi avut vreo mie o sută de livre, spuse Eddy.
— Nu cred să existe un rechin-ciocan mai mare ca ăsta. Doamne, Roger, ai văzut ce dorsală avea?
— Am văzut-o, spuse Roger.
— Crezi că-l mai putem scoate? întrebă David.
— La dracu, nu, spuse Eddy. S-a dus la fund răsucindu-se şi zvârcolindu-se până dracu ştie unde. S-a dus la optzeci de braţe adâncime şi tot oceanul o să se ospăteze din el. Chiar acum îi convoacă pe toţi.
— Aş fi vrut să-l putem scoate, spuse David.
— Potoleşte-te, Davy, băiatule. Pielea ţi-e încă toată ca de găină.
— Dave, ţi-a fost tare teamă? îl întrebă Andy.
— Da, îi răspunse David.
— Şi ce aveai de gând să faci? îl întrebă Tom cu foarte mult respect.
— Să-i arunc peştele, spuse David şi, în vreme ce Thomas Hudson se uita la el, un fior brusc făcu să-i apară pielea de găină pe umeri. Şi apoi aveam de gând să-l izbesc drept în bot cu harponul.

— Ah! Drace, exclamă Eddy şi se întoarse într-o parte cu prosopul în mână. Roger, ce vrei să bei?

— Ai nişte cucută? îl întrebă Roger.

— Roger, las-o baltă, îi spuse Thomas Hudson. Toţi eram responsabili.

— Iresponsabili.

— S-a terminat.

— Bine.

— Am să pregătesc ceva de băut cu gin, spuse Eddy. Când s-a stârnit balamucul, Tom tocmai se pregătea să bea un gin.

— Şi acum mai e acolo sus.

— Nu mai e bun de nimic, spuse Eddy. Îţi fac eu unul proaspăt.

— Eşti grozav, Davy, îi spuse tânărul Tom, foarte mândru de el. Stai să vezi când am să le povestesc tărăşenia băieţilor la şcoală.

— N-or să te creadă, spuse David. Dacă vin şi eu acolo, să nu le spui nimic.

— De ce? întrebă tânărul Tom.

— Nu ştiu nici eu, spuse David, după care începu să plângă ca un ţânc. La naiba, n-aş răbda să nu creadă că-i adevărat.

Thomas Hudson îl trase spre el, îl ţinu în braţe cu capul lipit de pieptul lui, în vreme ce ceilalţi doi băieţi se întoarseră privind în altă parte; Roger îşi feri şi el privirea, iar Eddy se arătă cu trei pahare în mână, cu degetul mare într-unul din ele. Thomas Hudson era convins că în cabină mai dăduse unul pe gât.

— Ce s-a întâmplat, Davy? îl întrebă el.

— Nimic.

— E-n regulă, spuse Eddy. Aşa îmi place să te aud vorbind, parşiv ce eşti. Hai jos şi nu te mai smiorcăi şi lasă-l pe taică-tu să-şi bea paharul.

David rămase în picioare, foarte ţeapăn.

— Când e flux scăzut, se poate pescui fără bătaie de cap prin părţile astea? îl întrebă el pe Eddy.

— Atunci nu te deranjează nimeni, îi răspunse Eddy. E drept că sunt şi murene, dar din larg nu mai vine nimic. Când e fluxul scăzut nu pot trece în lagună.

— Când are să fie flux scăzut, putem să pescuim, papà?

— Dacă zice Eddy. Eddy e şef aici.

— La dracu, Tom, exclamă Eddy şi părea tare fericit, şi buzele date cu mercurocrom erau fericite, până şi ochii injectaţi erau fericiţi, atât cât pot fi ochii de fericiţi. Cine n-ar fi în stare să nimerească blestematul de rechin neisprăvit cu o drăcie ca aia ar trebui să zvârle cât colo drăcia aia nenorocită până nu dă de bucluc cu ea.

— Da' l-ai nimerit pe cinste, îi spuse Thomas Hudson. L-ai nimerit minunat. Aş vrea să-ţi pot spune cât de bine l-ai nimerit.

— Nu-i nevoie să-mi spui, răspunse Eddy. Toată viaţa am să văd bestia aia afurisită şi bătrână cu burta în sus. Ai văzut vreodată ceva mai afurisit?

Se aşezară fiecare pe unde erau, în aşteptarea prânzului, iar Thomas Hudson se uita spre larg, urmărindu-l pe Joseph care vâslea spre locul unde se scufundase rechinul. Joseph se uita peste copastie în apă prin vasul cu fundul de sticlă.

— Se zăreşte ceva? îi strigă Thomas Hudson.

— E prea adânc, dom'le Tom. S-a dus drept la fund peste marginea recifului. Acum zace pe fund.

— Aş fi vrut să-i luăm fălcile, spuse tânărul Tom. Nu ţi-ar fi plăcut să le ai acolo, curăţate frumos şi atârnate pe perete, papà?

— Cred că din cauza lor aş fi visat urât, spuse Andrew. Chiar mă bucur că nu le avem.

— Ar fi fost un trofeu minunat, spuse tânărul Tom. Asta mai zic şi eu să fi dus la şcoală.

— Chiar dacă le-am fi avut, ar fi fost ale lui Dave, spuse Andrew.

— No, ar fi fost ale lui Eddy, spuse tânărul Tom. Şi cred că el mi le-ar fi dat mie dacă i le-aş fi cerut.

— Ba i le-ar fi dat lui Dave, spuse Andrew.

— Nu cred că ar fi bine să intri din nou în apă chiar aşa de curând, Dave, spuse Thomas Hudson.

— N-am să mă duc decât mult mai târziu, după ce mâncăm, spuse David. Trebuie să aşteptăm refluxul.

— Vreau să spun, că n-ar trebui să te duci aşa de curând la pescuit subacvatic.

— Eddy a spus că nu se întâmplă nimic.

— Ştiu. Dar mie încă nu mi-a trecut emoţia.

— Dar Eddy ştie el ce spune.

— Dar dacă te rog eu mult, n-ai vrea să-mi faci pe voie?

— Papà, dacă vrei tu aşa, bine. Dar îmi place tare mult sub apă. Cred că-mi place mai mult decât orice pe lumea asta. Şi dacă Eddy zice că…

— Bine, spuse Thomas Hudson. Oamenii nu trebuie să se roage să li se facă pe voie.

— Papà, n-am vrut să spun asta. Şi nici nu mă mai duc dacă nu vrei. Nu ziceam decât că Eddy a spus că…

— Dar de murene ce zici? Că Eddy a pomenit şi de murene.

— Papà, murene sunt totdeauna. Doar m-ai învăţat chiar tu să nu-mi fie frică de murene şi cum să mă descurc cu ele şi cum să mă păzesc de ele şi în ce fel de găuri se ascund.

— Ştiu. Şi te-am trimis tocmai unde a dat buzna şi rechinul acela.

— Papà, toţi eram acolo. Nu-ţi pune în cârcă o vină prea mare pentru asta. M-am depărtat prea mult în larg şi am pierdut snapperul acela cu coadă galbenă, după ce l-am lovit cu harponul, şi a umplut apa de sânge de a ademenit rechinul.

— Nu-i aşa că a venit ca un copoi? spuse Thomas Hudson. Încerca să scape de emoţie.

— Am mai văzut eu şi alţii mai înainte venind în viteză la fel de mare. Era unul care îşi făcuse obiceiul să se aţină în largul coastei de la Signal Rock, şi care se nărăvise să vină la fel când adulmeca miros de momeală. Tare mi-e ruşine că nu l-am nimerit.

— Papà, ai tras nemaipomenit de aproape de el, spuse tânărul Tom.

— Numai că de nimerit nu l-am nimerit.

— Şi nici nu venea la mine, papă, spuse David. Venea după peşte.

— Dar te-ar fi înhăţat pe tine, totuşi, spuse Eddy, care aşeza masa. Să nu te amăgeşti că nu te-ar fi înhăţat, când mai şi miroseai a peşte, iar apa în jur a sânge. S-ar fi dat şi la un cal. S-ar fi dat la orice. Ah, Doamne, să nu mai vorbim de asta. Trebuie să mai trag un pahar.

— Eddy, îl strigă David. Dar când e maree joasă, nu e într-adevăr nici o primejdie?

— Bineînţeles că nu. Nu ţi-am spus şi mai înainte?

— Cred că n-o să faci o problemă din asta, nu-i aşa? îi spuse Thomas Hudson lui David.

Acum nu se mai uita în larg şi se simţea din nou stăpân pe el. Ştia că acum David nu făcea decât ceea ce era firesc să facă, indiferent care era motivul pentru care o făcea şi mai ştia că de data asta el fusese egoist.

— Papà, nu vreau să spun decât că ţin la asta mai mult decât la orice altceva, şi e o zi atât de minunată pentru pescuit subacvatic şi nu se ştie niciodată când se poate zburli marea…

— Şi Eddy spune, îl întrerupse Thomas Hudson.

— Şi Eddy spune, făcu David zâmbindu-i cu gura la urechi.

— Eddy spune să vă salte dracu pe toţi. Haideţi odată să mâncaţi acum până nu arunc totul naibii peste bord.

Stătea acolo în picioare, cu castronul de salată, cu tava de peşte rumenit şi piure de cartofi dinainte.

— Unde-i Joe?

— S-a dus în larg să se uite după rechin.

— E trăsnit.

Când Eddy coborî în cabină, iar tânărul Tom se dusese să aducă mâncarea, Andrew îl întrebă în şoaptă pe taică-său:

— Papà, spune-mi, Eddy e beţiv?

Thomas Hudson punea în farfurii salata rece, marinată, de cartofi, peste care era presărat piper măcinat grosolan. Îi arătase lui Eddy cum se face ca la Braserie Lipp din Paris, şi mâncarea asta era una dintre cele mai grozave pe care le pregătea Eddy când erau pe navă.

— L-ai văzut când a împuşcat rechinul acela?

— Bineînţeles că l-am văzut.

— Un beţiv nu trage niciodată aşa.

Îi puse şi lui Andrew în farfurie salată şi-şi puse şi lui.

— N-am întrebat decât pentru că de aici, de unde stau, se vede în cambuză, şi l-am zărit cum a tot băut dintr-o sticlă de vreo opt ori de când sunt eu aici.

— Aia e sticla lui, îi explică Thomas Hudson, şi-i mai puse lui Andrew în farfurie nişte salată.

Nu văzuse pe nimeni care să mănânce mai repede ca Andrew. Spunea că la şcoală se învăţase aşa.

— Încearcă să mănânci mai încet, Andy. Eddy totdeauna îşi aduce pe navă propria lui sticlă. Aproape toţi bucătarii buni beau puţin. Ba unii beau chiar mai mult.

— Eu ştiu că a băut de opt ori. Stai puţin. Uite că acum dă gata al nouălea pahar.

— Afurisit mai eşti, Andrew! îi spuse David.

— Haide, terminaţi, le spuse Thomas Hudson amândurora.

Tânărul Tom se băgă şi el:

— Ia te uită, un om minunat îi salvează viaţa lui frate-tu şi mai ia şi el un pahar, sau câteva pahare, iar tu îl faci beţiv. Nu meriţi să stai cu nişte fiinţe omeneşti la un loc.

— Nu l-am făcut beţiv. Numai l-am întrebat pe papà, să ştiu şi eu dacă este ori nu.

— Am de gând, din primii bani pe care-i primesc să-i cumpăr lui Eddy o sticlă din băutura aia pe care o bea el, şi am să beau şi eu cu el, spuse tânărul Tom cu emfază.

— Ce-i asta? se iţi pe scara cabinei capul lui Eddy, cu vechea lui pălărie moale împinsă pe ceafă, încât i se vedea porţiunea albă de deasupra frunţii arse de soare, şi cu o ţigară înfiptă în colţul buzelor date cu mercurocrom. Numai

să te prind eu că pui în gură altceva în afară de bere, şi te zvânt în bătaie. Şi asta-i valabil pentru toţi trei. Să nu vă mai aud că vorbiţi de băutură. Piure mai vreţi?

— Da, mulţumesc, Eddy, spuse tânărul Tom şi Eddy coborî îndată.

— Şi cu ăsta sunt zece, spuse Andrew, uitându-se pe scara tambuchiului.

— Ah, mai ţine-ţi gura, călăreţule, îi spuse tânărul Tom. Chiar nu poţi să respecţi şi tu un om minunat?

— Mai ia nişte peşte, David, spuse Thomas Hudson.

— Care-i snapperul acela cu coadă galbenă?

— Cred că nici nu l-a gătit deocamdată.

— Ăia sunt nemaipomenit de dulci.

— Cred că cei prinşi cu harponul sunt chiar mai buni dacă-i mănânci imediat, pentru că în felul acesta iese sângele din ei.

— Papà, spune, pot să-l rog pe Eddy să vină să bea cu noi? întrebă tânărul Tom.

— Bineînţeles, îi răspunse Thomas Hudson.

— Dar a mai băut un pahar cu noi. Nu-ţi aduci aminte? se băgă Andrew în vorbă. Când am urcat noi atunci, la început, a mai băut unul. Îţi aduci aminte.

— Papà, pot să-l rog să mai bea un pahar cu noi acum şi să mănânce cu noi?

— Bineînţeles, îi răspunse Thomas Hudson.

Tânărul Tom coborî în cabină şi Thomas Hudson îl auzi cum spune:

— Eddy, papà a zis să te întreb dacă vrei, te rog, să-ţi pregăteşti ceva de băut şi să vii pe punte să bei cu noi şi să mănânci cu noi.

— La dracu, Tommy, făcu Eddy. Eu nu mănânc niciodată la prânz. Nu mănânc decât dimineaţa şi seara.

— Atunci, ce zici, vii să bei un pahar cu noi?

— Am mai băut vreo câteva, Tommy.

— Atunci, vrei să bei şi cu mine unul acum, ca să beau şi eu o sticlă de bere cu tine?

— La dracu, ba bine că nu, spuse Eddy.

Thomas Hudson auzi cum se deschide şi se închide lada cu gheaţă.

— Noroc, Tommy.

Thomas Hudson auzi cele două sticle ciocnindu-se. Se uită la Roger, dar Roger privea departe spre largul oceanului.

— Noroc, Eddy, îl auzi el pe tânărul Tom spunând. E o mare cinste să beau cu tine.

— La dracu, Tommy, îi spuse Eddy. Cinste e să beau eu cu tine. Mă simt minunat, Tommy. Ai văzut cum l-am împuşcat pe bătrânul rechin?

— Bineînţeles că am văzut, Eddy. Chiar nu vrei să mănânci nimic cu noi?

— Nu, Tommy, zău.

— Atunci, vrei să rămân în cabină cu tine ca să nu bei singur?

— La dracu, nu, Tommy. Sper că n-ai pus nimic la cale, nu-i aşa? Nu mai trebuie să beau. Nu mai trebuie să fac nimic decât să gătesc şi eu puţin şi să-mi câştig şi eu blestemata asta de existenţă. Mă simt tocmai bine, Tommy. Ai văzut cum l-am împuşcat? Adevărat?

— Eddy, a fost cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată. Te-am întrebat ca să ştiu dacă nu vrei pe cineva lângă tine, ca să nu te simţi singur.

— Nu m-am simţit niciodată în viaţa mea singur, îi spuse Eddy. Sunt fericit şi aici am găsit ceea ce mă face şi mai fericit.

— Eddy, cu toate astea mi-ar place să stau cu tine.

— Nu, Tommy. Ia platoul ăsta cu peşte şi du-te sus pe punte unde-i locul tău.

— Aş vrea pe urmă să mă întorc şi să rămân cu tine.

— Tommy, nu mi-e rău. Dacă o să-mi fie vreodată rău, o să fiu fericit să vii să stai cu mine. Mă simt afurisit de bine, mai bine decât m-am simţit vreodată.

— Eddy, eşti sigur că ţi-ai făcut porţia cu sticla aia?

— La dracu, da. Dacă rămân pe uscat, mă împrumut de la Roger sau de la bătrânul tău.

— Bine, atunci am să duc peştele pe punte, spuse tânărul Tom. Sunt nemaipomenit de bucuros că te simţi atât de bine, Eddy. Cred că-i minunat.

Tânărul Tom aduse sus în cockpit platoul cu snapperul acela cu coadă galbenă, cu snapperi galbeni şi albi, şi gruperi de stâncă. Erau crestaţi adânc, în triunghi, pe laturi, aşa că se vedea carnea albă; erau bine rumeniţi, crocanţi şi maronii şi începu să-i împartă la toată lumea.

— Eddy mi-a spus să-ţi mulţumesc, dar de băut a băut, le zise el. Şi la prânz nu mănâncă. Peştele e bun?

— E minunat, îi spuse Thomas Hudson.

— Te rog, mănâncă şi tu, îl pofti pe Roger.

— Bine, spuse Roger. Am să încerc.

— N-ai mâncat nimic, domnule Davis? întrebă Andrew.

— Nu, Andy. Dar acum am să mănânc.

VIII.

Noaptea, Thomas Hudson se scula adesea şi-i auzea pe băieţi cum dorm respirând uşor şi, la lumina lunii, îi putea vedea pe toţi şi-l vedea şi pe Roger dormind. Acum dormea adânc şi aproape fără să se foiască în somn.

Thomas Hudson era fericit că-i avea pe toţi cu el acolo, şi nu voia să se gândească nici o clipă că ar fi putut pleca vreodată. Fusese fericit şi înainte de a veni ei şi de multă vreme se învăţase cum să-şi ducă viaţa şi să-şi facă meseria fără să simtă vreodată că-l apasă singurătatea mai mult decât ar fi putut suporta. Dar venirea băieţilor tulburase rânduiala, iar acum se obişnuise cu ideea că-i fusese tulburată. Fusese plăcută rânduiala aceea a muncii făcute din greu, a ceasurilor în care realiza câte ceva, a locurilor în care lucrurile erau păstrate cu grijă, a meselor şi celor câtorva pahare când putea să mediteze la viitor, a cărţilor noi pe care să le citească şi a atâtor cărţi vechi pe care să Ie recitească. Era o rânduială în care ziarul de fiecare zi constituia un eveniment când sosea, dar care nici nu sosea

atât de regulat încât nevenirea lui să fie motiv de dezamăgire. Folosise multe dintre trucurile la care recurg oamenii singuri ca să se salveze de singurătate şi chiar să ajungă la o stare complet opusă singurătăţii, şi-şi făcuse legi şi păstra reguli şi le respecta atât conştient cât şi inconştient. Dar, de când veniseră băieţii, simţise o mare uşurare că nu mai era obligat să uzeze de ele.

O să fie greu, totuşi, se gândi el, când avea să ia totul de la capăt. Ştia cât se poate de bine cum avea să fie. O vreme va fi plăcut să-şi vadă casa în ordine şi să gândească singur şi netulburat, să citească fără să fie nevoit să-i audă pe alţii vorbind, să se uite la lucrări fără să trebuiască să vorbească despre ele, şi să lucreze ca lumea fără să fie întrerupt, dar ştia că apoi avea să vină şi singurătatea. Băieţii pătrunseseră din nou într-o bună bucată a fiinţei lui încât, atunci când aveau să iasă de acolo, o să rămână un gol, şi o vreme va fi foarte greu.

Îşi clădise trainic toată viaţa pe munca lui şi pe bucuria de a trăi lângă Gulf-Stream, pe insula aceea, şi rezista bine. Toate stratagemele şi tabieturile şi obiceiurile erau numai pentru a face faţă singurătăţii, dar ştia că-şi crease un nou tărâm întreg unde va fi la cheremul singurătăţii îndată ce băieţii aveau să plece. În privinţa asta totuşi nu era nimic de făcut. Dar toate aveau să vină mai târziu şi nu servea la nimic să înceapă să-şi facă griji de pe acum.

Avusese parte până atunci de o vară reuşită, bună. Tot ceea ce s-ar fi putut să iasă prost ieşise bine. Nu se gândea la lucruri spectaculoase, ca de pildă la întâmplarea cu Roger şi individul de pe doc, care s-ar fi putut isprăvi rău de tot, nici la cea cu David şi rechinul, ci la tot felul de treburi mărunte care se terminaseră bine. Adesea fericirea e înfăţişată drept foarte searbădă, se gândi el în vreme ce zăcea treaz, dar asta numai pentru că cei serbezi sunt uneori foarte fericiţi, iar deştepţii pot şi se străduiesc să ajungă şi ei şi toţi cei din jurul lor nişte nenorociţi. Lui niciodată fericirea nu i se păruse searbădă. Totdeauna i se

păruse mai pasionantă decât orice altceva pe lume, în stare să atingă o intensitate la fel de mare ca suferinţa pentru cei care sunt capabili s-o simtă. S-ar fi putut ca toate astea să nu fie adevărate, dar el credea de multă vreme că erau adevărate, iar în vara aceea ei trăiau fericirea de o lună întreagă, însă, încă de pe acum noaptea începea să tânjească după ea chiar înainte de a dispărea cu adevărat.

Cam ştia ce trebuia să ştie despre viaţa de unul singur, şi ştiuse şi ce înseamnă să trăieşti alături de cineva la care ţii şi care ţine la tine. Îşi iubise întotdeauna copiii, dar niciodată înainte nu-şi dăduse seama cât de mult ţinea la ei şi cât de dureros fusese că nu putuse să trăiască laolaltă cu ei. Ar fi dorit să-i fi avut întotdeauna în preajma lui şi să fie căsătorit cu mama lui Tom. Apoi se gândi că ideea era la fel de idioată ca şi aceea de a dori să fii stăpânul bogăţiilor lumii ca să le foloseşti cât mai inteligent te ajuta mintea, să poţi desena ca Leonardo, sau să pictezi ca Pieter Brueghel, să poţi avea drept de veto absolut împotriva tuturor răutăţilor, să ai şi darul de a le detecta fără greş, totdeauna exact când s-ar porni ele să-şi facă mendrele şi să le poţi pune capăt într-un chip cât mai simplu apăsând pe un buton şi, în vreme ce te îndeletniceşti cu toate treburile astea, să fii mereu zdravăn, să trăieşti în vecii vecilor şi să nu-ţi ruinezi nici mintea, nici trupul. Cam la asta se gândea el în noaptea aceea, socotind că nu i-ar strica să aibă toate astea. Dar nici pe astea nu le poţi avea, aşa cum nu-i poţi avea pe copii lângă tine, aşa cum cel mai iubit nu mai poate exista cu adevărat dacă cel iubit a murit sau a ieşit din viaţa ta. Dar, în afară de toate lucrurile astea pe care nu le puteai avea, mai erau şi unele pe care le puteai avea, şi unul dintre ele era să ştii când eşti fericit şi să te bucuri de întreaga fericire atâta vreme cât exista, şi era bine aşa. Şi când avea parte de fericire, o mulţime de lucruri îl făceau fericit. Şi tocmai acum, în luna asta, patru oameni l-au făcut într-un fel să simtă acea fericire pe care numai o singură fiinţă i-o

dăruise cândva, şi până acum nu-i trezise amărăciune. Nu-i trezise nici un pic de amărăciune.

Nu regreta nici măcar faptul că acum stătea treaz şi îşi aducea aminte cum fusese cândva când nu putea să doarmă şi zăcea noaptea gândindu-se cum îi pierduse pe cei trei băieţi şi cât fusese de smintit. Se gândi cum de făcuse atâtea lucruri numai pentru că nu se putuse altfel, sau crezuse că nu se putea altfel şi trecuse de la o eroare catastrofală de raţionament la alta şi mai nenorocită. Ajunsese să considere totul ca aparţinând trecutului şi scăpase de remuşcări. Fusese un smintit şi nu-i plăceau smintiţii. Dar toate astea trecuseră acum, iar băieţii se aflau aici şi-l iubeau şi el îi iubea la rândul lui. Deocamdată voia să lase lucrurile aşa cum erau.

La sfârşitul perioadei lor de şedere aveau să plece, iar el avea să aibă parte din nou de singurătate. Dar nu va fi decât un răgaz până se vor întoarce din nou. Dacă Roger ar fi vrut să rămână şi să lucreze şi să-i ţină tovărăşie, ar fi fost mult mai uşor. Dar el nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat pe Roger, şi nici nu ştiuse ce avea de gând să facă. Gândindu-se la Roger, zâmbi pe întuneric. Apoi îl compătimi până când se gândi cât de neloial era gestul acesta şi cât de silă i-ar fi fost lui Roger de mila lui şi renunţă la ea şi, auzindu-i pe toţi cum respiră liniştit, adormi şi el.

Dar, când luna ajunse să-şi arunce lumina pe faţa lui, se trezi din nou şi începu să se gândească la Roger şi la femeile cu care avusese el necazuri. Şi el şi Roger se purtaseră prosteşte şi urât cu femeile. Nu voia să se gândească la propriile sale prostii, aşa că avea să se gândească la cele ale lui Roger.

N-am să-l compătimesc, gândi el, aşa că nu e lipsă de loialitate. Am avut parte şi eu de atâtea necazuri, încât nu e neloial să mă gândesc la necazurile lui Roger. Iar necazurile mele sunt altele, pentru că am iubit cu adevărat doar o femeie şi apoi am pierdut-o. Şi ştiu destul de bine de ce. Dar m-am săturat să mă tot gândesc la asta şi poate că ar fi mai

bine să nu mă mai gândesc nici la necazurile lui Roger. Dar în noaptea aceea, din cauza lunii care, ca de obicei, nu avea să-l lase să doarmă, se gândi la el şi la necazurile lui serioase şi caraghioase.

Se gândi la ultima fată de care fusese Roger îndrăgostit la Paris, pe vremea când erau amândoi acolo, şi se gândi cât de arătoasă şi cât de prefăcută era când Roger o adusese în atelier. Lui Roger nu i se părea deloc prefăcută. Fata era încă una dintre iluziile lui şi-şi puse în slujba ei tot talentul său în ale fidelităţii şi în cele din urmă nimic nu le-a mai stat în cale nici unuia dintre ei, putând să se căsătorească. Şi atunci, într-o singură lună, tot ceea ce fusese totdeauna evident în ce o privea pe fată pentru toată lumea care o cunoştea, deveni deodată limpede şi pentru Roger. Prima dată când i se întâmplase asta probabil că avusese parte de o zi grea, dar procesul prin care începuse s-o vadă şi el limpede se desfăşura de o bună bucată de vreme, când Roger veni la atelier. Un timp se uitase la pânze şi făcuse observaţii deosebit de inteligente şi cu simţ critic. Apoi spusese:

— I-am zis fetei aceleia, Ayers, că n-am să mă însor cu ea.

— Bun, spusese Thomas Hudson. A fost o surpriză?

— Nu prea mare. Am avut şi discuţii despre asta. E ipocrită.

— Nu se poate, exclamase Thomas Hudson. Cum asta?

— Până-n măduva oaselor. Oricum ai diseca-o.

— Am crezut că-ţi place aşa cum e.

— Nu. Am încercat eu să-mi placă şi aşa. Dar n-am reuşit decât la început. Atunci eram îndrăgostit de ea.

— Ce-ai găsit în dragoste?

— Ar trebui să ştii şi tu.

Da, spusese Thomas Hudson. Ar trebui să ştiu.

— Nu ţi-a plăcut?

— Nu. N-o puteam suferi.

— De ce n-ai spus nimic?

— Era iubita ta. Şi nici nu m-ai întrebat nimic.

— Ei, acum i-am spus. Dar trebuie să mă ţin tare.
— Mai bine ai pleca de-aici.
— Nu, spuse el. Să plece ea.
— M-am gândit doar că ar fi mai simplu aşa.
— Oraşul ăsta e în aceeaşi măsură al meu ca şi al ei.
— Ştiu, spuse Thomas Hudson.
— Cu iubita ta te-ai luptat şi tu până la capăt, aşa-i? îl întrebase Roger.
— Da. Cu femeile nu poţi ieşi biruitor. Dar te poţi lupta cu ele până la capăt. De ce nu te muţi în alt quartier?
— Mă simt bine acolo unde sunt, îi răspunse Roger.
— Da, îmi amintesc formula. Je me trouve très bien ici et je vous prie de me laisser, tranquille4.
— Dar începe cu Je refuse de recevoir ma femme5, spuse Roger. Şi o spui unui huissier6. Dar acum nu-i vorba de divorţ. E doar o ruptură.
— Dar n-are să-ţi fie greu dacă ai s-o vezi?
— Nu. Asta are să mă vindece. Dacă am s-o văd şi am s-o aud vorbind.
— Şi ea ce-are să facă?
— O să se descurce într-un fel. S-a descurcat destul de bine în aceşti patru ani.
— Cinci, spusese Thomas Hudson.
— În primul an, nu cred că era chiar atât de descurcăreaţă.
— Mai bine ai dispărea, îi spusese Thomas Hudson. Dacă nu crezi că în primul an se descurca prea grozav, ar fi mai bine să pleci cât mai departe.

— Scrie scrisori grozave. Dacă plec, va fi şi mai rău. Nu. Am de gând să rămân aici şi să mă vâr în gura târgului. Am să mă vindec pentru totdeauna.

După ce el şi fata aceea s-au despărţit la Paris, Roger se vârî în gura târgului, se vârî cu adevărat. Făcea glume pe seama tărăşeniei, râdea chiar şi de el însuşi, dar în sufletul lui era foarte înfuriat pentru ca se făcuse de râs în aşa hal, şi-şi dădu la iveală talentul de a fi credincios oamenilor – cel mai de seamă talent pe care îl avea el după cel al scrisului şi picturii, şi celelalte diverse, minunate însuşiri de om şi animal – şi-şi târnosi acest talent în chip mizerabil. Când se apuca el să se vâre în gura târgului nu mai era de nici un folos nimănui şi mai cu seamă sieşi, şi ştia şi el asta şi-i era silă de treaba asta şi-i făcea plăcere să dărâme pilaştrii templului. Era un templu foarte bun şi construit trainic, iar când mai e şi durat înlăuntrul tău, nu e chiar aşa de uşor de dărâmat. Dar el reuşi să facă o treabă bună, atât cât îl ţinură puterile.

A avut trei iubite, una după alta, dar faţă de niciuna Thomas Hudson n-ar fi putut fi decât politicos, iar singura scuză pentru ultimele două ar fi putut să fie faptul că-i aminteau de cea dintâi. Aceasta se ivi îndată după cea de care tocmai se despărţise, şi era infinit mai prejos de Roger, cu toate că avea o carieră plină de succes, atât în pat cât şi în afara acestuia, şi se căpătui cu o bună bucată dintr-o avere care se situa pe locul al treilea sau al patrulea în America, şi apoi se mărită alegându-se cu altă avere. Se numea Thanis şi Thomas Hudson îşi aduse aminte că Roger nu putea auzi niciodată numele acesta fără să nu se înfioare şi nici nu l-ar fi pomenit vreodată. Nimeni nu l-a auzit pronunţându-l. Obişnuia să-i spună Târfa cea Mare. Era brunetă, cu un ten minunat, şi arăta ca o foarte tânără membră a familiei Cenci, bine întreţinută, de-o perversitate plină de ifose. Avea etica unui aspirator de praf şi sufletul identic cu al unei maşini de înregistrare a pariurilor, o siluetă atrăgătoare, şi mutra frumoasă şi perversă, şi nu a

rămas cu Roger decât atât cât i-a fost necesar ca să se pregătească pentru primul ei pas care avea s-o lanseze în viaţă.

A fost prima fată care l-a părăsit pe Roger vreodată şi faptul l-a impresionat atât de tare, încât a mai găsit el două care să aducă atât de mult cu ea încât ar fi putut fi membre ale aceleiaşi familii. Pe amândouă le-a părăsit, le-a părăsit cu adevărat, şi Thomas Hudson a socotit că asta l-a făcut să se simtă mult mai bine, deşi nu afurisit de bine.

Există probabil moduri mai politicoase şi mai pline de sentiment de a părăsi o fată decât stilul acela simplu de la douăzeci şi unu de ani când, fără mojicie şi fără nici o ciorovăială, te scuzi ca să te duci la toaletă şi nu te mai întorci în vecii vecilor înapoi. Dar, aşa cum spunea Roger, el îşi rezolva afacerile jos, în restaurant, şi-i plăcea să-şi amintească cum o văzuse ultima oară, stând singură într-un colţ de masă, în acel decor care i se potrivea atât de mult şi pe care ea îl îndrăgea atât.

Pe cealaltă se gândi dinainte s-o părăsească la Stork, localul la care fata ţinea cu adevărat, dar i-a fost teamă că domnului Billingsley s-ar putea să nu-i placă gestul, şi de domnul Billingsley avea nevoie ca să-i împrumute nişte bani.

— Şi unde ai lăsat-o atunci? îl întrebase Thomas Hudson.

— La El Morocco. Aşa că am să mi-o amintesc întotdeauna cum stătea acolo printre zebrele acelea. Ei îi plăcea şi El Morocco, spuse el. Dar cred că cel mai adânc în inima ei era întipărit Salonul Puilor de Fiară.

După asta s-a încurcat cu una dintre cele mai înşelătoare femei pe care a cunoscut-o vreodată Thomas Hudson. În ceea ce priveşte înfăţişarea, constituia o radicală schimbare faţă de ultimele trei fete de tipul Cenci sau Borgia de Park Avenue. Arăta într-adevăr sănătoasă, cu un păr castaniu-roşcat, picioare foarte, foarte lungi, o ţinută tare plăcută şi un chip inteligent şi atrăgător. Deşi nu era un chip frumos, arăta mult mai bine decât altele. Şi mai avea şi nişte ochi

frumoşi. Era inteligentă, foarte de treabă şi fermecătoare când o întâlneai prima dată, şi ştia să bea zdravăn. Nu ajunsese beţivă, şi la ea alcoolismul nu începuse încă să se arate. Cu toate astea erau mereu cu paharul în mână. De obicei poţi să-l dibui pe unul care bea cu adevărat după ochi, şi la Roger se vedea imediat. Dar fata asta, Kathleen, avea nişte ochi cu adevărat frumoşi căprui-roşcaţi, care se potriveau cu părul şi cu pistruii din jurul nasului şi de pe obrajii ce-i dădeau un aer de sănătate şi fată cumsecade, dar nu puteai citi niciodată în ei nimic din ceea ce se petrecea înlăuntru. Arăta ca o fată care se plimbă regulat cu barca sau duce o viaţă foarte sănătoasă în aer liber, exact ca o fată care se simte foarte fericită. Dar, de fapt, nu era decât o fată care bea. Pornise într-un foarte ciudat voiaj care avea să ducă undeva, şi o vreme îl luă şi pe Roger cu ea.

Dar, într-o dimineaţă, la atelierul pe care-l închiriase Thomas Hudson la New York, el se arătă cu dosul mâinii stângi ars de ţigări. Părea că cineva voise să stingă chiştoace de ţigări strivindu-le de tăblia mesei, numai că tăblia mesei fusese dosul mâinii lui Roger.

— Uite, asta a avut ea chef să facă azi-noapte, spusese el. Ai nişte tinctură de iod? N-am poftă să mă arăt cu astea într-o farmacie.

— De cine-i vorba?

— Kathleen. Genul de fată crescută în aer liber.

— Dar a trebuit să iei şi tu parte la treaba asta.

— Părea că o amuză şi se presupune că menirea noastră-i să le amuzăm.

— Eşti ars destul de rău.

— Nu chiar. Dar am de gând s-o şterg din oraşul ăsta o vreme.

— Oriunde te-ai duce, o să fii însoţit şi de persoana ta.

— Da, dar n-am să mai fiu însoţit şi de mulţi alţii pe care-i ştiu eu.

— Şi încotro o porneşti?

— Pentru început, spre vest.
— Geografia nu-i un remediu pentru boala de care suferi tu.
— Nu. Dar o viaţă sănătoasă şi o groază de muncă n-au să-mi facă rău. Dacă nu mai beau, poate că n-am să mă vindec. Dar e a dracului de sigur că băutura nu mai ajută acum la nimic.
— În regulă, şterge-o dracului de-aici. Vrei să te duci la ferma mea?
— Mai este încă a ta?
— O parte.
— E bine dacă mă duc acolo?
— Fără îndoială, îi spusese Thomas Hudson. De acum până în primăvară e tare greu, iar primăvara nu e uşor deloc.
— Chiar vreau să fie greu, spusese Roger. Am s-o iau din nou de la capăt.
— De câte ori ai luat-o de la capăt până acum?
— De prea multe ori, îi răspunsese Roger. Şi nu-mi mai scoate ochii.
Deci acum avea s-o ia iar de la capăt. Dar cum vor ieşi lucrurile de data asta? Cum îşi putea închipui că, risipindu-şi talentul în lucrări făcute la comandă şi după tipic, care-i aduceau bani, putea în acelaşi timp să scrie bine şi adevărat? Tot ceea ce picta un pictor sau scria un scriitor făcea parte din ucenicia şi activitatea prin care se pregătea să înfăptuiască ceea ce avea de gând să realizeze. Dar Roger îşi irosise şi îşi bătuse joc de talentul său. Dar poate avea în el suficientă tărie fizică şi suficientă inteligenţă şi nepăsare ca să fie în stare s-o ia din nou de la capăt. Orice scriitor de talent ar trebui să fie în stare să scrie măcar un roman bun dacă ar fi cinstit, se gândi Thomas Hudson. Dar în toată vremea pe care ar fi trebuit să o utilizeze pregătindu-se pentru cartea asta, Roger n-a făcut decât să-şi irosească talentul. Şi de unde să mai ştii dacă talentul lui mai există sau nu? Ca să nu mai vorbim de métier7, se gândi el. Cum îşi poate măcar închipui cineva că-ţi poţi

neglija, că poţi lua în râs sau dispreţui meşteşugul, oricât de ipocrit ar fi dispreţul, şi apoi să te aştepţi să-ţi mai fie de vreun folos în mâinile tale sau în mintea ta atunci când vine vremea să ai nevoie de el? Nimic nu-l poate înlocui, se gândi Thomas Hudson. Nici talentul nu poate fi înlocuit prin nimic, aşa că nu e nevoie să le păstrezi într-un potir. Cel dintâi e înlăuntrul tău. E în inima ta, în creierul tău şi în fiecare fărâmă din tine. Şi celălalt la fel, se gândi el. Nu e vorba numai de nişte scule cu care ai învăţat să lucrezi şi gata.

Când eşti pictor ai mai mult noroc, se gândi el, pentru că ai mai multe lucruri cu care poţi lucra. Avem avantajul de a lucra cu mâinile, iar meşteşugul pe care am ajuns să-l stăpânim e un lucru pe care-l poţi pipăi cu adevărat. Dar Roger trebuie să se apuce să-şi folosească ceea ce a tocit, a pervertit, a depreciat, şi la el totul e numai în minte. Dar înlăuntrul lui are ceva minunat şi sănătos şi frumos. Dacă aş fi scriitor, aş fi foarte atent faţă de cuvântul acesta, se gândi el. Şi el are acel ceva în felul lui de-a fi şi, dacă ar putea să scrie aşa cum s-a încăierat pe loc, ar ieşi ceva foarte crâncen, dar foarte bun. Şi-apoi, dacă ar putea să gândească la fel de sănătos cum gândise după încăierare, Roger ar fi minunat.

Acum luna nu mai bătea la căpătâiul patului lui Thomas Hudson şi treptat el nu se mai gândi la Roger. Nu folosea la nimic să se gândească la el. S-ar fi putut să reuşească, s-ar fi putut să nu reuşească. Dar ar fi fost minunat dacă ar fi reuşit. Aş vrea să-l pot ajuta. Poate am să pot, se gândi el, şi apoi adormi.

IX.

Când îl trezi soarele, Thomas Hudson coborî la ţărm şi înotă, şi apoi îşi luă micul dejun înainte de a sa scula ceilalţi. Eddy spuse că nu crede să se ridice o briză prea puternică şi că s-ar putea să fie chiar calm. Îl informă că toate sculele erau în ordine pe iaht şi că trimisese un puşti după momeală.

Thomas Hudson îl întrebă dacă verificase firul de pescuit, deoarece nu mai ieşiseră după peşte mare de o bună bucată de vreme, iar Eddy îi răspunse că le verificase şi îndepărtase firul putred. Îi aduse la cunoştinţă că trebuiau să mai facă rost de nişte fire de treizeci şi şase şi de mult mai mult fir de douăzeci şi patru, şi Thomas Hudson promise să trimită pe cineva după ele. Între timp însă Eddy se apucase şi înnădise suficient fir în locul celui dat deoparte, încât pe cele două mulinete mari pusese atât fir cât încăpuse. Curăţase şi ascuţise toate cârligele mari şi verificase toate strunele şi vârtejele.

— Când ai avut vreme să le faci pe toate astea?

— Azi-noapte am stat şi am înnădit, spuse el. Şi apoi am lucrat la prostovolul acela nou. Cu luna aia afurisită n-am putut dormi.

— Luna plină îţi tulbură şi ţie somnul?

— Mă chinuie ca dracu, îi răspunse Eddy.

— Eddy, crezi că-ţi face într-adevăr rău dacă te bate luna când dormi?

— Ăi bătrâni aşa spun. Nu ştiu. Totdeauna mă face să mă simt rău, totuşi.

— Crezi că astăzi facem ceva?

— Nu se ştie niciodată. La vremea asta a anului, acolo în larg se nimeresc nişte peşti grozav de mari. O iei drept spre Isaacs?

— Băieţii într-acolo vor să meargă.

— Atunci trebuie s-o pornim îndată după masa de dimineaţă. Nici nu mă gândesc să gătesc ceva pentru prânz. Am făcut salată de moluşte şi salată de cartofi şi am luat nişte bere şi mai pregătesc şi nişte sandvişuri. Mai avem şi şuncă adusă cu ultima cursă de vapor şi am făcut rost de nişte salată verde şi mai putem pune muştar şi condimente chutney. Muştarul nu le face rău puştilor, nu-i aşa?

— Nu cred.

— Când eram copil, nici măcar n-am gustat. Ştii, şi cu chutney e bun. Ai gustat vreodată un sandviş cu chutney?

— Nu.

— Prima dată când ai luat, nici nu ştiam la ce-i bun şi am încercat şi eu nişte chutney ca pe marmeladă. E afurisit de bun. Uneori am încercat şi cu crupe.

— De ce nu avem şi curry8 mai curând?

— Am comandat o pulpă de miel care va sosi cu următorul vas. Aşteptăm să mâncăm din bucata aia de vreo două ori, ba nu, o dată, bănui eu, că doar mănâncă şi tânărul Tom şi Andrew, şi o să avem şi curry.

— Minunat. Şi ce-ai mai vrea să fac ca să plecăm?

— Nimic, Tom. Numai îmboldeşte-i să pornească odată. Vrei să-ţi pregătesc ceva de băut? Azi doar nu lucrezi. Ai putea să bei un pahar.

— Am să beau la micul dejun o sticlă de bere rece.

— Bună treabă. Mai curăţă şi flegma aia afurisită.

— Joe a venit?

— Nu. A plecat după puştiul care s-a dus să aducă momeală. Îţi duc micul dejun dincolo?

— Nu, am să-l iau singur.

— Nu, du-te şi bea o sticlă de bere şi citeşte ziarul. Am pregătit eu totul. Şi aduc şi micul dejun.

Micul dejun consta din tocătură de carne de vacă, uşor rumenită şi cu un ou deasupra, cafea cu lapte, şi o cană mare de suc de grapefruit rece de la gheaţă. Thomas Hudson lăsă cafeaua şi sucul la o parte şi bău o sticlă de bere Heineken foarte rece, la carnea tocată.

— Am să ţin sucul la rece pentru puşti, spuse Eddy. Nu-i aşa că berea asta-i straşnică dimineaţa devreme?

— Dar în chipul acesta ajungi destul de uşor beţiv, nu-i aşa, Eddy?

— N-ai să ajungi niciodată beţiv. Îţi place prea mult să lucrezi.

— Totuşi, când bei dimineaţa, îţi cade nemaipomenit de bine.

— Ai a naibii de multă dreptate. Mai ales când e vorba de o bere ca asta.

— Dar n-aş putea şi să beau şi să lucrez.

— Ei, astăzi şi aşa nu lucrezi, aşa că unde dracu-i problema? Bea odată sticla aia şi-ţi aduc eu alta.

— Nu. Îmi ajunge una.

Pe la ora nouă au pornit, şi au luat-o pe şenal, odată cu refluxul. Thomas Hudson conducea nava de pe puntea superioară, şi o îndreptă dincolo de dig şi o luă drept în larg, unde putea zări linia întunecată a Gulf-Streamului. Apa era atât de calmă şi atât de minunat de limpede încât puteau vedea bine fundul până la treizeci de braţe, puteau vedea gorgonele de mare aplecate de curentul mareei, le mai vedeau încă, dar numai ca o părere, şi la patruzeci de braţe, şi apoi apa deveni mai adâncă şi se închise la culoare şi se treziră în apa întunecată a curentului.

— Papà, ziua pare minunată, spuse Tom. Curentul pare şi el bun.

— Curentul e minunat, Uită-te la creţurile vârtejurilor de pe la margine.

— Apa de-aci nu-i la fel ca cea de la plaja noastră din faţa casei?

— Uneori da, Tommy. Acum mareea se retrage şi a împins apele Gulf-Streamului spre larg, în faţa portului. Uită-te de-a lungul ţărmului, unde malul n-are nici o deschidere. Acolo apele curentului au venit înapoi.

— Acolo arata la fel de albastre ca şi aici. De ce e apa Gulf-Streamului atât de albastră?

— Pentru că are o densitate diferită. E cu totul altă apă.

— Dar şi adâncimea o face să fie mai întunecată.

— Numai când te uiţi drept în jos. Uneori planctonul din apă o face să arate aproape purpurie.

— De ce?

— Pentru că, bănuiesc eu, la albastrul apei se mai adaugă roşu. Ştiu că Marea Roşie e numită roşie pentru că

planctonul o face să arate într-adevăr roşie. Acolo concentrarea planctonului e cumplită.

— Papà, ţi-a plăcut Marea Roşie?

— Am îndrăgit-o. E groaznic de caldă, dar n-ai să vezi nicăieri recifuri de corali atât de minunate, iar în timpul celor două musonuri e plină de peşte. Şi ţie ţi-ar plăcea, Tom.

— Am citit două cărţi despre ea în franceză, scrise de domnul de Montfried. Erau foarte bune. Omul s-a ocupat cu negoţul de sclavi. Nu cu negoţul de carne albă. Negoţul de sclavi de odinioară. E prieten cu domnul Davis.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson. Îl cunosc şi eu.

— Domnul Davis mi-a spus că domnul Montfried a venit o dată la Paris, direct de la negoţul de sclavi şi, ori de câte ori ieşea cu o doamnă undeva îl punea pe şoferul de la taxi să tragă capota jos şi apoi îl pilota ori încotro mergea, orientându-se după stele. Să zicem că domnul Montfried era pe Pont de la Concorde şi voia să meargă la Madeleine. Nu i-ar fi spus în ruptul capului şoferului pur şi simplu să-l ducă la Madeleine, sau să traverseze Place de la Concorde şi apoi s-o ia pe Rue Royale, aşa cum aş fi făcut eu sau tu, papà. Domnul de Montfried se ghida până la Madeleine după steaua polară.

— N-am auzit niciodată povestea asta despre domnul Montfried, spuse Thomas Hudson. Şi am auzit eu destule altele.

— E tare complicat să te descurci prin Paris, nu crezi? La un moment dat, domnul Davis voia să se apuce şi el de negoţul de sclavi împreună cu domnul de Montfried, dar s-a ivit un fel de piedică. Nu-mi mai aduc aminte ce era. Ba da, acum îmi amintesc. Domnul de Montfried s-a lăsat de sclavi şi s-a apucat de negoţul cu opium. Asta a fost.

— Domnul Davis n-a vrut să se apuce de negoţul cu opium?

— Nu. Îmi amintesc că spunea că s-a gândit să lase negoţul cu opium pe seama domnului De Quincey şi a

domnului Cocteau. Spunea că ei izbutiseră în afacerea asta atât de bine, încât lui nici prin cap nu-i trecea sa le strice treburile. Replica asta n-am prea fost în stare s-o înţeleg. Papà, tu îmi explicai orice când te întrebam, dar cu întrebările mele mereu stânjeneam discuţia atât de mult, încât îmi puneam în gând să-mi amintesc unele lucruri pe care nu le înţelegeam ca să te întreb altă dată, şi uite ăsta e unul din lucrurile acelea.

— Sunt sigur că ai un depozit întreg.

— Sute am adunat. Poate mii. Dar de multe scap în fiecare an ajungând să le înţeleg singur. Pentru unele însă trebuie să te întreb pe tine. Anul ăsta la şcoală am să fac o listă cu întrebările astea pentru compunere la engleză. Unele sunt nemaipomenit de bune pentru o compunere.

— Tom, îţi place la şcoală?

— Trebuie s-o înghiţi şi pe asta. Nu cred să le fi plăcut la şcoală celor care au făcut ceva cât de cât, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Eu am urât-o.

— Nu ţi-a plăcut nici la şcoala de arte frumoase?

— Nu. Mi-a plăcut să învăţ să pictez, dar la şcoală nu mi-a plăcut.

— Pe mine nu mă deranjează prea tare, spuse Tom. Dar după ce ţi-ai petrecut viaţa cu oameni ca domnul Joyce şi domnul Pascin, ca tine şi domnul Davis, să te trezeşti printre puşti pare ceva copilăresc.

— Dar te şi distrezi, cu toate astea, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles. Am o mulţime de prieteni şi îmi place orice sport în care nu-i nevoie să arunci sau să prinzi mingea şi învăţ destul de conştiincios. Dar, papà, asta nu-i cine ştie ce viaţă.

— Şi eu cam la fel am simţit întotdeauna, spuse Thomas Hudson. Totuşi, ţi-o faci cât poţi mai plăcută.

— Bineînţeles. Mi-o fac cât pot mai plăcută şi o duc mai departe. Uneori, totuşi, mă cam satur.

Thomas Hudson se uită spre pupa, unde siajul încreţea faţa liniştită a mării, iar cele două undiţe cu nadă prinse în

suporţii exteriori tăiau apa în urma navei, coborând şi ridicându-se pe valurile pe care le făcea siajul ce tulbura calmul. David şi Andrew stăteau pe cele două scaune de pescuit şi ţineau vergile în mână. Thomas Hudson le zărea spinările. Băieţii stăteau cu faţa spre pupa, urmărind momelile. El se uită înainte, la nişte bonite ce săreau din apă, nu zbătându-se şi bălăcărindu-se, ci ieşind la suprafaţă şi apoi intrând din nou în apă, câte una sau perechi, abia încreţind faţa mării când se arătau lucind în soare, şi apoi curbându-se cu capul greu în jos, pătrundeau în apă aproape fără să împroaşte o picătură.

— Peşte! îl auzi Thomas Hudson strigând pe Tom. Peşte! Peşte! Uite-l cum se ridică. În dreptul tău, Dave. Fii atent la el!

Thomas Hudson văzu o vâltoare uriaşă în apă, dar nu reuşi să zărească peştele. David ţinea varga cu capătul în suportul cardanic şi se uita la clema ce prindea firul de suportul exterior. Thomas Hudson văzu firul cum se desprinde de pe suport formând o burtă lungă, leneşă, care se întinse tare îndată ce atinse apa, iar acum gonea oblic în jos, tăind apa în timp ce luneca.

— Înţeapă-l, Dave. Înţeapă-l tare de tot, îi strigă Eddy de pe scara cabinei.

— Înţeapă-l Dave, pentru numele lui Dumnezeu, înţeapă-l, îl imploră Andrew.

— Taci din gură, îi spuse David. Îi dau fir.

Încă nu înţepase şi firul se derula mereu, în acelaşi unghi, cu varga arcuită, băiatul ţinând de ea în vreme ce firul se derula mai departe. Thomas Hudson redusese motoarele, aşa încât nava abia mai mişca.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, înţeapă-l, se rugă Andrew. Sau lasă-mă pe mine să-l înţep.

David ţinu mai departe zdravăn varga în mână şi urmări cum se ducea firul în acelaşi unghi neschimbat. Slăbise antireturul.

— E un peşte spada, papà, spuse el fără să ridice privirea. I-am văzut spada când a muşcat.

— Zău aşa? întrebă Andrew. Ah, Doamne!

— Acum cred că ar fi bine să-l înţepi, spuse Roger care stătea în picioare lângă băiat.

Scosese spătarul scaunului şi prindea mulineta de hamuri.

— Acum, înţeapă-l, Dave, dar înţeapă-l tare, tare!

— Crezi că l-am lăsat destul cu momeala? îl întrebă David. Nu crezi că o ţine doar în bot şi înoată cu ea?

— Cred că ar fi mai bine să-l înţepi înainte de a scuipa momeala.

David îşi propti picioarele, strânse antireturul bine cu dreapta, şi înţepă puternic lăsându-se pe spate, trăgând de greutatea aceea uriaşă. Înţepă iarăşi şi iarăşi, îndoind varga precum un arc. Firul continuă să se deruleze în acelaşi ritm. Nu reuşea să impresioneze peştele cu nimic.

— Înţeapă-l din nou, Dave, spuse Roger. Bagă cârligul bine în el.

David smuci din nou, cu toată puterea, şi firul făcu mulineta să zbârnâie, iar varga se îndoi încât de abia o mai putea ţine în mână.

— O, Doamne! exclamă el cu ardoare. Cred că i-am înfipt cârligul.

— Mai slăbeşte antireturul, îi spuse Roger. Tom întoarce după el şi urmăreşte firul.

— Întorc după el şi urmăresc firul, repetă Thomas Hudson. Ei, cum e, Dave?

— Mă simt minunat, papà, îi răspunse David. O, Doamne, de-aş scoate peştele ăsta!

Thomas Hudson suci şalupa aproape în loc în jurul pupei. Firul lui David dispărea de pe mulinetă şi Thomas Hudson duse vasul spre peşte.

— Strânge antireturul şi ia fir înapoi, spuse Roger. Munceşte-l, Dave.

David începu să mişte varga în sus şi-n jos şi când o cobora strângea fir, ridica şi apoi cobora luând fir, cu mişcări

regulate, mecanice şi reuşi să adune pe mulinetă destul de mult fir.

— În familia noastră n-a mai prins nimeni un peşte spadă, spuse Andrew.

— Nu mai cobi vorbind de el, te rog, spuse David. Nu mai cobi.

— N-am să mai fac, spuse Andrew. De când l-ai înţepat, nu fac decât să mă rog,

— Crezi că nu-şi rupe gura? îl întrebă tânărul Tom în şoaptă pe taică-său, care ţinea timona şi se uita în jos, spre pupa, urmărind unghiul făcut de firul alb în apa întunecată.

— Aşa sper. Dave n-are destulă putere ca să-l smucească.

— Am să fac orice numai să-l prindem, spuse tânărul Tom. Orice. Renunţ la orice. Promit orice, Du-i apă, Andy.

— I-am dus eu, spuse Eddy. Ţine-l bine, bătrâne Dave.

— Nu vreau să vină mai aproape, strigă Roger spre punte.

Roger era mare pescar, şi el şi Thomas Hudson se înţelegeau de minune când se aflau într-o ambarcaţiune.

— Am să-l las în urmă, la pupa, strigă Thomas Hudson şi suci barca foarte uşor încât pupa aproape că nici nu tulbură faţa liniştită a mării.

Peştele se ducea acum în adânc şi Thomas Hudson dădu şalupa înapoi foarte încet, ca să slăbească tensiunea asupra firului atât cât se putea. Dar deşi motorul era numai o idee în marşarier, şi pupa se mişca abia perceptibil spre peşte, firul nu mai făcea aproape deloc unghi cu apa, iar vârful vergii se aplecase drept în jos, şi firul continua să se deruleze cu o serie de smucituri ferme, de fiecare dată varga zvâcnind în mâinile lui David. Thomas Hudson dădu vasul doar o idee înainte, ca firul să nu i se mai ducă puştiului chiar atât de perpendicular în apă. Ştia cât de tare îi solicita spinarea în poziţia asta, dar trebuia să cruţe fir atât cât se putea.

— Nu mai pot strânge antireturul fiindcă se rupe firul, spuse David. Ce are să mai facă, domnule Davis?

— O să se ducă mereu mai adânc, până când ai să-l opreşti tu, spuse Roger. Sau se opreşte singur. Apoi va trebui să încerci să-l aduci la suprafaţă.

Firul continua să se scurgă de pe mulinetă drept în adânc. Varga era încovoiată atât de tare, încât părea pe punctul de a plesni, firul era întins ca o coardă de violoncel, iar pe mulinetă nu mai rămăsese prea mult.

— Papà, ce-mi mai rămâne de făcut?

— Nimic. Faci exact ceea ce trebuie să faci.

— N-o să atingă fundul? întrebă Andrew.

— Aici nu e fund, îi răspunse Roger.

— Ţine-l bine, Davy, îi spuse Eddy. O să se sature el şi o să vină sus.

— Chingile astea afurisite mă omoară, spuse David. Îmi taie umerii.

— Vrei să preiau eu peştele? îl întrebă Andrew.

— Nu, zănaticule, îi răspunse David. Am spus şi eu aşa ce pătimesc de la hamurile astea. Dar nu-mi pasă.

— Vezi dacă nu-i poţi prinde şi hamurile de mijloc, îi strigă Thomas Hudson de pe punte lui Eddy. Poţi să le mai strângi cu nişte strună, dacă chingile sunt prea largi.

Eddy petrecu brâul lat, căptuşit, pe după şalele băiatului şi prinse cu o bucată de strună zdravănă inelele de mănunchiul de chingi care duceau cruciş până la mulinetă.

— E mult mai bine aşa, spuse David. Mulţumesc foarte mult, Eddy.

— Acum poţi să-l ţii nu numai din umeri, ci şi din spinare, îi spuse Eddy.

— Dar n-o să mai rămână prea mult fir, spuse David. Ah, fir-ar afurisit să fie, de ce se afundă mereu?

— Tom, strigă Eddy spre puntea de sus, îndreaptă vasul o idee spre nord-vest. Cred că a început să reacţioneze.

Thomas Hudson răsuci timona şi îndreptă şalupa uşor, uşor, spre larg. Drept înainte era un petec întins de iarbă de mare galbenă, cum se întâlneşte în apele golfului, pe care stătea o pasăre, şi apa era liniştită şi atât de albastră şi

limpede, încât atunci când priveai drept în adânc, vedeai un joc de lumini asemănătoare celui făcut de o prismă.

— Vezi? îi spuse Eddy. Acum nu mai pierzi fir deloc.

Băiatul nu putea ridica deocamdată varga în sus, dar firul nu mai era smucit în adânc. Era la fel de întins ca mai înainte şi pe mulinetă nu mai erau nici cincizeci de iarzi de fir. Dar nu se mai derula de pe mulinetă. David stăpânea peştele şi şalupa îi ţinea urma. Thomas Hudson putu să vadă o foarte uşoară tendinţă de înclinare a firului alb ce se pierdea mult în adâncul apei albastre, în vreme ce şalupa abia se mişca, cu motorul atât de redus încât aproape că nu-l auzea.

— Vezi tu, Davy, s-a dus în adânc unde-i place lui, iar acum iese la suprafaţă, unde vrea el să meargă. Îndată o să-i mai smulgi din fir.

Spinarea bronzată a băiatului era arcuită, varga încovoiată, firul tăia încet apa, şalupa luneca uşor pe luciul apei, iar la un sfert de milă în adânc peştele uriaş înota. Pescăruşul părăsi petecul de iarbă şi porni în zbor spre şalupă. Zbură dând ocol capului lui Thomas Hudson care ţinea timona, apoi se îndepărtă spre un alt petec de iarbă galbenă de mare.

— Încearcă să-i iei din fir, îi spuse Roger băiatului. Dacă poţi să-l stăpâneşti, înseamnă că-i poţi lua din fir.

— Ia-o înainte numai o idee, strigă Eddy spre puntea de comandă, şi Thomas Hudson făcu şalupa să lunece înainte cât putea el de uşor.

David trase de vargă în sus, dar varga nu făcu decât să se încovoaie, iar firul se încorda. Parcă prinsese cârligul de o ancoră ce se mişca şi ea.

— Nu contează, îi spuse Roger. O să iei fir mai târziu. Cum te simţi, Davy?

— Bine, răspunse David. Cu chinga aceea pe după mijloc mi-e mai bine.

— Crezi c-ai să fii în stare să-l ţii? îl întrebă Andrew.

— Ah, taci din gură, îi răspunse David. Eddy, aş putea să beau o gură de apă?

— Unde-am pus apa? întrebă Eddy. Cred că am vărsat-o.

— Aduc eu alta, spuse Andrew şi coborî în cabină.

— Pot să te ajut cu ceva, Dave? îl întrebă tânărul Tom. Mă duc pe punte ca să nu încurc pe nimeni.

— Nu, Tom. Fir-ar să fie, de ce nu-l pot dovedi, să ridic varga?

— E un peşte grozav de mare, Dave, îi spuse Roger. Pe ăsta nu-l poţi forţa. Trebuie să-l stăpâneşti şi să încerci să-l convingi să vină unde trebuie el să ajungă.

— Numai să-mi spui ce trebuie să fac, şi am să fac până am să mor, îi spuse David. Mă încred în tine.

— Nu vorbi de moarte, îi spuse Roger. Nu se vorbeşte aşa.

— Serios, spuse David. Serios de tot.

Tânărul Tom se duse iarăşi sus, pe puntea de comandă, lângă taică-său. Se uitau amândoi în jos la David, care stătea încovoiat înhămat la peştele lui, cu Eddy alături care-i ţinea scaunul. Andrew îi duse sticla cu apă lui David la gură. Acesta înghiţi o parte şi o parte o scuipă.

— Toarnă-mi puţină şi la încheieturile mâinilor, Andy, vrei? îi spuse el.

— Papà, chiar crezi că o să reziste el la peştele acela? îi şopti încet tânărul Tom tatălui său.

— E un peşte groaznic de mare pentru el.

— Pe mine mă sperie, îi spuse Tom. Îl iubesc pe David şi nu vreau să-l omoare vreun afurisit de peşte.

— Nici eu şi nici Roger şi nici Eddy nu vrea.

— Atunci trebuie să avem mare grijă de el. Dacă ajunge să-l doboare de tot, ar trebui ca domnul Davis sau tu să luaţi peştele.

— Mai are mult până să fie doborât, deocamdată.

— Dar tu nu-l cunoşti aşa cum îl ştim noi. Ar fi în stare să se lase omorât numai să pună mâna pe peştele acela.

— Nu-ţi face griji, Tom.

— Nu pot să nu-mi fac, spuse tânărul Tom. Din familie, eu sunt cel care-şi face întotdeauna griji. Sper să scap de asta odată.

— De data asta eu nu mi-aş face griji, îi spuse Thomas Hudson.

— Dar, papà, spune-mi şi mie cum are să poată un puşti ca David să scoată ditamai peştele? Cei mai mari peşti pe care i-a prins în viaţa lui n-au fost decât snapperi galbeni şi voladori.

— Peştele are să obosească. El e cel care are cârligul în gură.

— Dar e cât un monstru, spuse Tom. Şi Dave e în aceeaşi măsură prins de peşte, pe cât e şi peştele prins de el. Ar fi grozav să-l scoată, dar nu-mi vine să cred, şi aş vrea ca tu sau domnul Davis să-l scoateţi.

— David se descurcă foarte bine.

Se îndepărtaseră spre larg tot timpul, dar marea era în continuare de un calm plat. Acum se întâlneau mai multe petece de iarbă de golf, arse de soare, încât arătau galbene pe apa purpurie, şi uneori firul alb, întins, mişcându-se încet, trecea prin câte un petec de iarbă, iar Eddy se apleca până la apă şi îndepărta orice iarbă ce se agăţa de fir. Când Eddy se aplecă peste bord şi trase iarba galbenă de pe fir şi o aruncă, Thomas Hudson îi văzu ceafa arămie şi plină de zbârcituri, pălăria moale şi veche şi-l auzi că-i spune lui Dave:

— El remorchează de fapt şalupa, Davy. E hăt în adânc şi osteneşte şi osteneşte toată vremea.

— Dar şi pe mine mă osteneşte, spuse David.

— Te doare cumva capul? îl întrebă Eddy.

— Nu.

— Adu-i o pălărie, spuse Roger.

— N-am nevoie de pălărie, domnule Davis. Mai bine să-mi toarne nişte apă în cap.

Eddy luă o găleată de apă din mare şi-i turnă cu grijă băiatului apă în cap din căuşul palmelor, îi udă tot capul şi-i

dădu pe spate părul din ochi.
— Să spui dacă te doare capul, îi zise el.
— N-am nimic, spuse David. Domnule Davis, spune-mi ce am de făcut.
— Vezi dacă poţi să-i mai iei din fir, îi spuse Roger.
David încercă, încercă, încercă mereu, dar nu fu în stare să facă peştele să se ridice nici de un deget.
— Bine, cruţă-ţi puterile, îi zise Roger.
Apoi lui Eddy îi spuse.
— Moaie o pălărie în apă şi pune-i-o pe cap. Cu calmul ăsta e o zi afurisit de încinsă.
Eddy muie o şapcă cu cozoroc mare în căldarea cu apă sărată şi i-o puse în cap lui Dave.
— Apa aia sărată îmi intră în ochi, domnule Davis. Zău că da. Iartă-mă.
— Am s-o spăl cu nişte apă dulce, spuse Eddy. Roger, dă-mi o batistă. Andy, tu du-te şi adu nişte apă de la gheaţă.
În vreme ce băiatul stătea astfel, cu picioarele proptite, cu trupul arcuit, ca să reziste încordării la careera supus, iahtul se deplasa încet mai departe spre larg. Spre vest, un banc de bonite sau de toni încreţeau faţa calmă a mării şi rândunicile de mare începură să vină, chemându-se din zbor cu ţipătul lor. Dar bancul de peşti se cufundă în adânc şi rândunicile de mare se aşezară pe apa liniştită, aşteptând ca peştii să iasă iar. Eddy îi şterse băiatului faţa şi acum înmuie batista în paharul cu apă de la gheaţă şi i-o puse la gât. Apoi îi răcori cu ea încheieturile mâinilor, după care muie batista din nou în apa de la gheaţă şi o stoarse în vreme ce o apăsa pe ceafa lui David.
— Să spui dacă te apucă durerea de cap, îi spuse Eddy. Asta nu înseamnă să te dai bătut, ci să ai minte Când e un calm ca ăsta, te bate amarnic de fierbinte soarele.
— N-am nimic, îi spuse David. Mă dor tare doar umerii şi braţele, atât.
— E firesc, spuse Eddy. Din asta ai să te faci bărbat În schimb, nu vrem ca din aşa ceva să te alegi cu vreo insolaţie

şi nici să te sperii pe viaţă.
— Acum ce-are să mai facă, domnule Davis, întrebă David, şi vocea îi suna sec.
— Probabil că exact ceea ce face. Sau s-ar putea să înceapă să dea ocoluri. Sau s-ar putea să iasă la suprafaţă.
— E al naibii de supărător că de la început s-a dus atât de adânc, încât nu ne-a mai rămas nici un pic de fir ca să-l putem purta cum vrem, îi spuse Thomas Hudson lui Roger.
— Dave l-a oprit, şi ăsta-i lucrul cel mai important, spuse Roger. Peştele are să-şi schimbe gândul îndată. Şi atunci o să-i venim noi de hac. Dave, numai o dată mai încearcă să vezi dacă poţi lua vreun pic de fir.
David încercă, dar nu putu să-l urnească deloc.
— Are să vină el, spuse Eddy. Ai să vezi. Deodată, n-o să mai fie mare lucru, Davy. Vrei să-ţi mai clăteşti puţin gura?
David dădu din cap afirmativ. Ajunsese la stadiul când îşi cruţa şi suflarea.
— Scuipă apa, îi spuse Eddy. Nu înghiţi decât puţin.
Apoi se întoarse spre Roger.
— O oră încheiată, spuse el. Davy, capul tău o în regulă?
Băiatul dădu iarăşi din cap.
— Ce crezi, papà? îl întrebă tânărul Tom pe taică-său. Dar sincer?
— Mie mi se pare că n-a păţit nimic, îi spuse taică-său. Eddy n-ar îngădui să i se întâmple nimic.
— Nu, bănuiesc că nu, fu de acord şi Tom. Aş vrea să pot fi şi eu de folos cu ceva. Am să-i duc ceva de băut lui Eddy.
— Te rog, adu-mi şi mie un pahar.
— Bine, am să-i pregătesc ceva de băut şi domnului Davis.
— Nu cred că vrea.
— Oricum, am să-l întreb.
— Mai încearcă-l o dată, Dave, spuse Roger foarte liniştit, şi atunci băiatul se opinti din toate puterile, apucând cu mâinile de marginile mosorului mulinetei.
— Ai câştigat aproape un deget, spuse Roger. Recuperează-l pe mulinetă şi vezi dacă mai poţi lua ceva.

Acum începu adevărata luptă. Înainte, David nu făcuse decât să ţină peştele, în vreme ce acesta se îndrepta spre larg şi şalupa luneca odată cu el. Dar acum trebuia să ridice varga, s-o lase să se îndrepte, datorită firului pe care-l câştigase, şi apoi să coboare din nou varga încet în vreme ce mulina şi punea fir pe mosor.

— Să nu încerci cumva să recuperezi prea repede, îi spuse Roger. Nu te repezi. Încet şi fără poticneli.

La fiecare ridicare, băiatul se apleca înainte şi se împingea cu talpa piciorului, folosindu-şi pe cât putea trupul şi toată greutatea pe care o avea, ca pe o pârghie, şi în vreme ce cobora varga, mulina repede cu mâna dreaptă.

— David pescuieşte straşnic, spuse tânărul Tom. Pescuieşte de când era ţânc, dar nu ştiam că poate să pescuiască atât de bine. Totdeauna îşi râde singur de el că nu-i prea priceput la jocuri. Dar ia uită-te la el acum.

— La dracu cu jocurile, făcu Thomas Hudson. Ce-ai spus, Roger?

— Ia-o înainte numai o idee, strigă Roger spre punte.

— Înainte numai o idee, repetă Thomas Hudson, iar la următoarea ridicare a vergii, în vreme ce o luau uşor cu şalupa înainte, David recuperă şi mai mult fir.

— Nici ţie nu-ţi plac jocurile, papà? îl întrebă Tom.

— Pe vremuri da. Foarte mult. Dar acum nu.

— Mie îmi place tenisul şi scrima, spuse Tom. Numai jocurile cu aruncatul şi prinsul mingii nu-mi plac. Asta mi se trage de la faptul că am crescut în Europa, bănuiesc. Pariez că David ar putea ajunge un scrimeur straşnic, dacă ar fi vrut să înveţe, pentru că are multă minte. Dar n-a vrut să înveţe. Nu vrea decât să citească şi să pescuiască şi să tragă cu puşca şi să facă muşte artificiale. La poligon trage mai bine decât Andy. Şi ştie să facă nişte muşte de pescuit minunate. Te plictisesc cu trăncăneala mea, papà?

— Bineînţeles că nu, Tom.

Se ţinea de balustrada dunetei şi se uita spre pupa ca şi taică-său, şi taică-său îi puse mâna pe umăr. Era plin de

sare de la căldările de apă de mare pe care băieţii şi le aruncaseră unul asupra celuilalt la pupa, înainte de a muşca peştele. Sarea era foarte măruntă şi sub mâna lui se simţea ca un fel de nisip fin.

— Ştii, tot uitându-mă la David, am ajuns atât de nervos că vorbesc numai să nu mă mai gândesc. Mai mult decât orice pe lume, aş vrea ca David să scoată peştele.

— E un peşte al dracului de mare. Aşteaptă până o să-l vedem.

— Am văzut unul odată, acum mulţi ani în urmă, când eram cu tine la pescuit. Apucase cu spada aia a lui o momeală în care era un macrou mare şi a sărit din apă şi a aruncat cârligul. Era uriaş şi ajunsesem să-l visez. Cobor acum în cabină să pregătesc băuturile.

— Nu-i nici o grabă, îi spuse taică-său.

Jos, în scaunul pivotant fără spătar, special pentru înfruntarea cu peştele, David se opintea cu picioarele în pupă, şi ridica varga încordându-şi braţele, spinarea, grumazul, şoldurile, apoi o cobora şi mulina şi iarăşi o ridica. Fără răgaz, câte un deget, două, trei degete deodată, David aduna tot mai mult fir pe mulinetă.

— Cum stai cu capul, bine? îl întrebă Eddy, care ţinea de braţele scaunului ca să-l stăpânească mai bine.

David dădu afirmativ din cap. Eddy puse mâna pe creştetul băiatului şi-i pipăi şapca.

— Şapca-i încă udă, spuse el. Îl chinui ca pe draci şi nu-l slăbeşti, Davy. Ca o maşină.

— Acum e mai uşor decât atunci când doar ţineam de el, spuse David, cu o voce încă uscată.

— Bineînţeles, îi spuse Eddy. Simţi că cedează. Altfel ţi-ai fi frânt spinarea cu totul.

— Nu te munci cu el mai repede decât te simţi în stare, îi spuse Roger. Te descurci minunat, Dave.

— Când iese la suprafaţă, de data asta îl apucăm cu gafa? întrebă Andrew.

— Oh, ţine-ţi gura şi nu mai cobi, te rog, spuse David.

— Da, n-am încercat să cobesc.

— Ah, ţine-ţi gura, Andrew, te rog. Iartă-mă.

Andrew se urcă pe puntea de comandă. În cap avea o şapcă cu cozoroc mare, dar pe sub el taică-său putu să vadă că avea ochii umezi, şi băiatul întoarse capul fiindcă îi tremurau buzele.

— N-ai zis nimănui rău, îi spuse Thomas Hudson.

Andrew vorbi ferindu-şi faţa.

— Acum, dacă-l scapă o să creadă că eu am cobit, spuse el cu amărăciune. N-am vrut decât să ajut şi eu ca să fie totul pregătit.

— E firesc ca Dave să fie nervos, îi spuse taică-său. Dar încearcă să fie şi binecrescut.

— Ştiu, spuse Andrew. Se luptă cu el la fel de bine ca domnul Davis. Mi-a părut rău că a putut să gândească aşa.

— Când prind un peşte mare, mulţi oameni sunt irascibili. Şi ăsta-i primul pe care l-a prins Dave în viaţa lui.

— Tu eşti totdeauna binecrescut; şi domnul Davis e binecrescut.

— Dar n-am fost totdeauna aşa. Pe vremea când învăţam amândoi să prindem peşte mare, de obicei eram nervoşi şi nestăpâniţi şi răi de gură. Eram amândoi groaznici.

— Zău?

— Bineînţeles. De obicei ne încrâncenam şi ne purtam de parcă toată lumea era împotriva noastră. Aşa e firesc să fii. Celălalt fel de-a fi înseamnă disciplină şi înţelepciune, atunci când ajungi să le ai. Am început să fim binecrescuţi pentru că am văzut că nu puteam prinde peşte mare dacă eram nestăpâniţi şi nervoşi. Şi când eram aşa, nu mai avea nici un haz. Eram amândoi cumplit de răi, nervoşi şi ţâfnoşi şi neînţelegători şi nu prea avea nici un haz. Aşa că acum când ne luptăm cu un peşte, o facem cu bună creştere. Am discutat treburile astea şi le-am tot discutat şi am hotărât să fim întotdeauna bine crescuţi, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Am să fiu binecrescut şi eu, spuse Andrew. Dar uneori cu Dave e tare greu. Papà, crezi că are să-l prindă cu

adevărat? Că toată treaba asta nu-i numai aşa, un vis?
— Hai să nu mai vorbim de asta.
— Iar am spus ceva ce nu se cădea?
— Nu. Numai că totdeauna aduce ghinion când vorbeşti în felul ăsta. Asta ni se trage de la vechii pescari. Nu ştiu cum s-a născut ideea asta.
— Am să am grijă de-acum înainte.
— Uite şi paharul tău, papà, spuse Tom întinzându-i-l în sus spre punte.
Paharul era înfăşurat de trei ori într-un şervet de hârtie şi prins cu o bandă de cauciuc ca să ţină hârtia strânsă de pahar şi să împiedice gheaţa să se topească,
— Am pus chitră, bitter, dar nici un dram de zahăr. Aşa ai vrut să ţi-o fac? Sau să ţi-o schimb?
— E straşnic. Ai făcut-o cu apă de nucă de cocos?
— Da, şi lui Eddy i-am pregătit un whisky. Domnul Davis nu vrea nimic de băut. Andy, vrei să rămâi sus pe punte?
— Nu, vin jos.
Tom se urcă pe punte şi Andrew coborî. Uitându-se înapoi, peste pupa, Thomas Hudson băgă de seamă că firul începe să-şi mărească înclinaţia în apă.
— Fii atent, Roger, îi strigă el. Pare că vine la suprafaţă.
— Vine la suprafaţă, chiui Eddy.
Şi el văzuse schimbându-se înclinaţia firului.
— Atenţie la timonă.
Thomas Hudson se uită în jos la mosorul mulinetei, să vadă cât fir era acolo pentru manevrarea peştelui. Nu era nici pe un sfert plin cu fir şi, în timp ce se uita, mulineta porni să vâjâie pierzând fir. Thomas Hudson puse motorul înapoi, sucind şalupa scurt spre direcţia de înclinare a firului; şi era acum pornit bine, când Eddy îi strigă:
— Înapoi spre el, Tom. Bestia vine la suprafaţă. Şi nici n-avem fir destul ca să-l manevrăm.
— Ţine varga sus, îi spuse Roger lui David. Nu-l lăsa să ţi-o tragă în jos.
Apoi către Thomas Hudson:

— Dă înapoi spre el cât poţi de tare, Tom. Aşa e bine. Forţează cât se poate de mult.

Apoi, în pupa şalupei, spre tribord, faţa liniştită a oceanului fu spartă şi peştele acela mare ţâşni din apă, se ridică, lucind albastru închis şi argintiu, părând să nu se mai sfârşească a ieşi din apă, de necrezut cât era de lung şi de gros când se arătă cu totul din apă şi ajunse în aer, părând să rămână suspendat acolo, după care se prăbuşi împroşcând şi stârnind un vad înalt şi înspumat de apă.

— Ah, Doamne, făcu David. L-aţi văzut?

— Numai spada lui e cât mine de mare, spuse Andrew cuprins de veneraţie.

— E frumos, spuse Tom. Mult mai grozav decât cel din visurile mele.

— Dă mereu înapoi spre el, îi spuse Roger lui Thomas Hudson.

Apoi lui David:

— Încearcă şi mai ia fir din burta pe care o face. A ieşit la suprafaţă de la mare adâncime şi firul face burtă mare, şi poţi să recuperezi o parte din fir.

Dând şalupa iute înapoi, spre peşte, Thomas Hudson opri scurgerea firului, iar acum David ridica varga, o cobora şi mulina şi firul se strângea pe bobină cu mare iuţeală, cât de repede putea să învârtească mânerul mulinetei.

— Lasă şalupa mai încet, spuse Roger. N-avem nici un interes să dăm peste el.

— Bestia cântăreşte o mie de livre, spuse Eddy. Adună acum firul care vine uşor, Davy, băiatule.

Acolo unde sărise, oceanul era calm şi pustiu, dar cercurile stârnite în locul unde spărsese oglinda apei continuau să se lăţească.

— Ai văzut câtă apă a împroşcat când a sărit, papà? îl întrebă tânărul Tom pe taică-său. Parcă ar fi plesnit toată marea.

— Dar ai văzut, Tom, cum părea să urce, să urce mereu? Ai mai văzut vreodată un albastru şi un argintiu atât de

minunat?

— Şi spada era albastră, spuse tânărul Tom. Şi toată spinarea îi era albastră. Eddy, chiar cântăreşte o mie de livre? strigă el spre pupa.

— Cred că da. Nu poate şti nimeni. Dar cântăreşte groaznic de mult.

— Davy, strânge tot firul pe care-l poţi strânge acum când e un fleac, îi spuse Roger. Te descurci straşnic.

Băiatul lucra din nou ca un automat, strângând firul din burta făcută de fir în apă, iar şalupa dădea înapoi atât de încet, încât mişcarea aproape că nici nu se băga de seamă.

— Şi acum ce are să facă, papà? îl întrebă Tom pe taică-său.

Thomas Hudson urmărea înclinarea firului pe apă şi se gândea că ar fi fost mai sigur să o ia înainte numai o idee, dar ştia ce chin fusese pentru Roger să vadă atât de mult fir derulat de pe bobină. Peştele nu trebuia decât s-o zbughească bine o singură dată, ca să ia tot firul de pe mulinetă şi să se rupă, aşa că acum Roger profita de ocazie ca să facă rezervă de fir. Cum se uita la fir, Thomas Hudson văzu că David recuperase şi avea bobina pe jumătate plină şi lua fir mai departe.

— Ce-ai spus? îl întrebă Thomas Hudson pe fiul său Tom.

— Ce crezi că are să facă acum?

— Aşteaptă un minut, Tom, spuse taică-său şi-i strigă lui Roger: Băiete, mi-e teamă că o să ajungem deasupra lui.

— Atunci ia-o înainte uşor, spuse Roger.

— Înainte uşor, repetă Thomas Hudson.

David nu mai lua pe mulinetă atât de mult fir ca înainte, dar peştele era acum într-o poziţie mai sigură. Apoi firul începu din nou să se deruleze de pe bobină şi Roger strigă peste punte:

— Debreiază!

Şi Thomas Hudson debreie şi lăsă motorul să meargă în gol.

— Debreiat, spuse el.

Roger se aplecase deasupra lui David şi băiatul se proptise bine şi ţinea tare de vargă, iar firul se derula continuu.

— Mai strânge puţin antireturul, Davy, spuse Roger. Să-l facem să trudească pentru firul ăsta.

— Nu vreau să-l rupă, spuse David. Dar strânse antireturul.

— N-o să-l rupă, îi spuse Roger. Nu la frâna asta.

Firul continua să se scurgă de pe bobină, dar varga era tare încovoiată, iar băiatul se proptise tare cu picioarele goale în lemnul pupei ca să ţină piept solicitării. Apoi firul încetă să se mai scurgă.

— Acum poţi să mai recuperezi puţin, îi spuse Roger băiatului. A început să dea ocol şi acum face bucla înăuntru. Recuperează cât poţi mai mult.

Băiatul coborî varga şi mulină, apoi o ridică, lăsă varga să se îndrepte, o coborî şi mulină iar. Din nou recupera bine fir.

— E bine aşa cum fac? întrebă el.

— E minunat, îi spuse Eddy. E înţepat adânc, Davy. Am reuşit să văd când a sărit.

Apoi, în vreme ce băiatul ridica varga, firul începu din nou să se ducă de pe bobină.

— La dracu! exclamă David.

— Nu-i nimic, îi spuse Roger. Aşa trebuia să se întâmple. Acum face bucla în afară. A făcut ocolul spre tine şi ai recuperat fir. Acum îl ia înapoi.

Fără oprire, încet, în vreme ce David îl ţinea atât cât îngăduia rezistenţa firului, peştele luă tot firul pe care băiatul abia îl recuperase, şi chiar şi ceva în plus, Apoi băiatul reuşi să-l oprească.

— Bine. Acum munceşte-l, spuse Roger liniştit. Şi-a lărgit puţin cercul, dar acum face bucla înăuntru.

Thomas Hudson folosea acum motorul numai din când în când, doar pentru a menţine peştele la pupa. Încerca să facă pentru băiat tot ceea ce-i îngăduia şalupa, şi-i încredinţase lui Roger şi băiatul, şi lupta cu peştele. După câte vedea altceva nu mai era de făcut.

La următorul ocol, peştele dobândi iar puţin fir. La ocolul următor, mai luă din nou fir. Dar băiatul avea bobina aproape pe jumătate plină cu fir. Deocamdată se muncea cu peştele exact aşa cum trebuie, executându-se ori de câte ori Roger îi spunea să facă ceva. Dar era foarte obosit, iar sudoarea şi apa de mare lăsaseră pete de sare pe spinarea şi pe umerii lui bronzaţi.

— Două ceasuri încheiate, îi spuse Eddy lui Roger. Ce mai face capul tău. Davy?

— Bine.

— Nici o durere?

Băiatul scutură din cap.

— Ar trebui să bei nişte apă, îi spuse Eddy.

David dădu din cap în semn de încuviinţare şi bău când Andrew îi duse paharul la gură.

— Spune drept, Davy, cum te simţi? îl întrebă Roger, aplecându-se aproape de el.

— Minunat. Nu mă supără nimic. În afară de spinare şi picioare şi braţe.

O clipă închise ochii şi ţinu tare varga ce i se smucea în mână, în timp ce firul se ducea de pe mulinetă în ciuda antireturului puternic strâns.

— Nu vreau să vorbesc, spuse el.

— Acum poţi să-i mai iei din fir, îi spuse Roger şi băiatul începu din nou să trudească.

— David e un sfânt şi un martir, îi spuse Tom tatălui său. Ceilalţi băieţi n-au niciunul un frate ca David. Te deranjez dacă vorbesc, papà? Sunt cumplit de nervos din cauza tărăşeniei ăsteia.

— Vorbeşte mai departe, Tommy. Amândoi suntem îngrijoraţi.

— Ştii, totdeauna a fost un băiat minunat, spuse Tom. Nu e nici un afurisit de geniu, şi nici atlet ca Andy. E pur şi simplu minunat. Ştiu că pe el îl iubeşti cel mai tare, şi e drept aşa fiindcă-i cel mai straşnic dintre noi şi ştiu că asta nu-i strică, altfel nu l-ai fi lăsat. Dar pe mine mă face nervos.

Thomas Hudson îl cuprinse cu braţul pe după umeri şi conduse şalupa numai cu o singură mână cu care ţinea timona.

— Tommy, problema e ce i s-ar întâmpla dacă l-am face să se dea bătut. Şi Roger şi Eddy ştiu bine ce fac, iar eu ştiu că amândoi ţin la el şi nu l-ar lăsa să facă ceva ce-i depăşeşte puterile.

— El însă n-are nici o măsură, papà. Zău. Totdeauna o să vrea să facă ceva ce îi depăşeşte puterile.

— Ai încredere în mine, iar eu o să am încredere în Roger şi Eddy.

— Bine. Dar acum am să mă rog pentru el.

— Bine, făcu Thomas Hudson. Dar de ce-ai spus că pe el îl iubesc cel mai mult?

— Pentru că aşa trebuie.

— Pe tine te iubesc de cel mai mult timp.

— Hai să nu ne gândim nici la mine, nici la tine. Hai să ne rugăm amândoi pentru Davy.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Stai să vedem: L-am prins exact la amiază. Acum ar trebui să avem şi puţină umbră. Cred că şi avem oleacă. Am de gând să sucesc şalupa foarte uşurel, ca să-l aduc pe Davy la umbră.

Thomas Hudson îi strigă lui Roger:

— Roger, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea s-o sucesc uşor şi să-l aduc pe Dave în umbră. Şi pentru peşte nu cred să aibă vreo importanţă după cum dă el ocol şi vom fi şi pe direcţia lui.

— Straşnic. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta.

— Până acum nici n-a fost vorba de umbră, spuse Thomas Hudson.

Întoarse şalupa atât de uşor, răsucind-o pe pupa, încât din manevra asta aproape că nu se pierdu nici un pic de fir. Capul şi umerii lui David erau acum în umbra aruncată de partea din spate a punţii de comandă. Eddy îi ştergea gâtul şi umerii cu un prosop şi-i umezea spinarea şi ceafa ou puţin spirt.

— Cum merge, Dave? îi strigă Tom de pe puntea de comandă.

— Minunat, răspunse David.

— Acum parcă nu mă mai îngrijorează aşa de tare, spuse tânărul Tom. Ştii, unul la şcoală mi-a zis că David e numai fratele meu vitreg, nu frate adevărat, şi i-am răspuns că în familia noastră nu există fraţi vitregi. Aş vrea totuşi să nu mai fiu atât de prăpăstios, şi să nu-mi mai fac atâtea griji, papà.

— O să-ţi treacă.

— Într-o familie ca a noastră, cineva trebuie să-şi facă griji, spuse tânărul Tom. Dar pentru tine nu-mi mai fac griji. Acum îmi fac pentru David. Cred că mai bine aş mai pregăti ceva de băut. În vreme ce pregătesc băuturile pot să mă şi rog. Papà, vrei şi tu un pahar?

— Cu mare plăcere.

— Probabil că şi Eddy tare mai jinduieşte după unul, spuse băiatul. Au trecut aproape trei ceasuri. În trei ceasuri, Eddy n-a avut parte decât de un singur pahar. Am impresia că m-am cam blegit. De ce crezi că domnul Davis n-o să vrea şi el unul, papà?

— Nu cred că o să vrea vreunul atâta timp cât David trece prin încercarea asta.

— Poate că acum când David e la umbră, o să vrea. Oricum am să-l întreb.

Coborî la pupa.

— Tommy, nu acum, îl auzi Thomas Hudson pe Roger că-i spune.

— Toată ziua, n-aţi băut nici un pahar, domnule Davis, insistă Tom.

— Mulţumesc, Tommy, spuse Roger. Bea tu o sticlă de bere şi pentru mine.

Apoi strigă tare spre timonă:

— Ia-o înainte uşor, Tom. În sensul ăsta ne vine mai bine.

— Înainte uşor, repetă Thomas Hudson.

Peştele dădea ocol la adâncime deocamdată, dar pe direcţia în care se îndrepta şalupa îşi mai reduse bucla. Era tocmai direcţia în care voia să meargă şi el. Acum se vedea şi mai uşor înclinaţia firului. Soarele fiind în partea cealaltă a şalupei era mai uşor să vadă înclinaţia reală a firului în apa întunecată, iar Thomas Hudson se simţi mai în siguranţă conducând ambarcaţiunea pe direcţia de deplasare a peştelui. Se gândi ce noroc aveau că era o zi calmă, fiindcă ştia că David n-ar fi îndurat pedeapsa de care ar fi avut parte dacă ar fi fost agăţat de un astfel de peşte chiar şi pe o mare uşor agitată. Acum, că David era în umbră şi marea rămânea calmă, începu să se simtă mai uşurat.

— Mulţumesc, Tommy, îl auzi el pe Eddy spunând, şi îndată băiatul urcă cu paharul înfăşurat în hârtie şi Thomas Hudson gustă băutura, luă o înghiţitură şi simţi răceala aceea care avea şi gustul înţepător al chitrei, izul deosebit de Angostura şi tăria ginului, care compensa uşoara aromă a apei de nucă de cocos, rece ca gheaţa.

— E bună, papà? întrebă băiatul.

Venise cu o sticlă de bere din lada cu gheaţă de pe care se scurgea picături reci în lumina soarelui.

— Excelentă, îi spuse taică-său. Ai pus şi gin destul.

— A trebuit să pun, spuse Tom. Pentru că gheaţa se topeşte atât de repede. Ar trebui să avem un fel de suporturi izolatoare pentru pahare, ca să nu se mai topească gheaţa. La şcoală am să dibuiesc eu ceva. Mă gândesc că am putea să le facem din bucăţi de plută. Poate reuşesc să ţi le fac pentru Crăciun.

— Acum uită-te la Dave, îi spuse taică-său.

David se muncea cu peştele de parcă atunci ar fi început să se lupte cu el.

— Uită-te la el ce slab şi deşirat e, spuse tânărul Tom. Nici nu ştii unde-i pieptul şi unde-i spinarea. Arată de parcă i s-ar fi lipit una de alta. Dar la braţ are cei mai lungi muşchi pe care-i poţi vedea vreodată. Sunt al fel de lungi pe partea

din spate a braţelor, ca şi pe cea din faţă. Bicepşii şi tricepşii, vreau să spun. E într-adevăr construit ciudat, papà. E un băiat ciudat şi e cel mai afurisit de grozav frate pe care-l poţi avea.

Jos, în cockpit, Eddy îşi băuse paharul, şi acum îi ştergea iarăşi spinarea lui David cu prosopul. Apoi îi şterse pieptul şi braţele lungi.

— Te simţi bine, Davy?

David dădu din cap afirmativ.

— Ascultă, îi spuse Eddy. Am văzul odată un om în toată firea, puternic, cu nişte umeri de taur, care şi-a dat arama pe faţă şi s-a lăsat păgubaş după numai jumătate din truda de care ai avut tu parte cu peştele ăsta până acum.

David se trudi mai departe.

— Era ditamai omu'. Papà al tău şi Roger îl ştiu amândoi. Om antrenat pentru treaba asta. Şi care pescuia tot timpul. A agăţat cel mai afurisit peşte mare pe care l-a prins vreodată un om; l-au lăsat balamalele şi l-a făcut scăpat numai fiindcă îl canonise prea tare. Peştele îl canonise şi el îl făcuse scăpat. Davy, ţine-o tot aşa.

David nu zise nimic. Îşi cruţa şi răsuflarea şi trăgea, lăsa varga în jos, o ridica, şi recupera.

— Peştele ăsta afurisit e atât de puternic fiindcă-i mascul, îi spuse Roger. Dacă ar fi fost femelă, s-ar fi dat bătută de multă vreme. I-ar fi plesnit măruntaiele, sau inima, sau şi-ar fi vărsat icrele. La neamul ăsta de peşte masculul e cel mai puternic. La multe alte feluri de peşte, femela o cea mai tare. Dar nu la peştele-spadă. E cumplit de puternic, Davy. Dar ai să-l dovedeşti tu.

Firul începu din nou să se depene de pe mulinetă, iar David închise o clipă ochii, îşi propti tare picioarele în lemnul pupei, ţinu de vargă din răsputeri şi îşi trase sufletul.

— Aşa e bine, Davy, spuse Eddy. Nu te munci decât atunci când tragi de el. Acum peştele dă ocol. Dar antireturul îl face el să trudească pentru firul ăsta şi-l slăbeşte mereu.

Eddy întoarse capul şi se uită jos, în cabină, iar Thomas Hudson ştiu după felul chiorâş cum privea că se uita la ceasul cel mare de alamă de pe peretele cabinei.

— Trei şi cinci, Roger, spuse el. De trei ceasuri şi cinci minute te trudeşti cu el, Davy, bătrâne.

Ajunseseră la punctul Ia care David ar fi trebuit să înceapă să recupereze fir, dar, din contra, firul se scurgea de pe mulinetă mai departe.

— Din nou se duce la fund, spuse Roger. Fii atent ce faci, Davy. Vezi firul bine, Tom?

— Îl văd bine, spuse Thomas Hudson.

Încă nu ajunsese să aibă o înclinaţie prea mare, iar de sus de pe puntea de comandă putea vedea departe în adâncul apei.

— S-ar putea să aibă poftă să se ducă-n adânc să moară, îi spuse Thomas Hudson cu voce foarte scăzută fiului celui mai mare. Asta o să-l doboare pe Dave.

Tânărul Tom scutură din cap şi îşi muşcă buzele.

— Dave, munceşte-l cât poţi de tare, îl auzi Thomas Hudson pe Roger spunându-i. Strânge antireturul, şi forţează cât se poate.

Băiatul strânse antireturul până aproape de limita de rezistenţă a vergii şi a firului şi apoi se opinti, şi îşi adună puterile ca să înfrunte cât mai bărbăteşte calvarul, în vreme ce firul se scurgea, se scurgea mereu, topindu-se-n adânc, în adânc.

— De data asta, când ai să reuşeşti să-l opreşti, o să fie frânt, îi spuse Roger lui David. Debreiază. Tom.

— Am tăiat contactul, spuse Thomas Hudson. Dar cred că aş putea să ajut dând uşor înapoi.

— În regulă. Încearcă.

— Dau înapoi, spuse Thomas Hudson.

Prin această manevră înapoi cruţau puţin fir, dar nu prea mult, iar firul cobora groaznic de drept spre adânc. Acum pe bobină era mai puţin decât în cele mai grele momente de până atunci.

— Davy, trebuie să treci la pupa, îi spuse Roger. Trebuie să slăbeşti puţin antireturul ca să scoţi mânerul vergii din suport.

David slăbi antireturul.

— Acum pune mânerul în suportul tău de piele. Ţine-l de mijloc, Eddy.

— Ah, Dumnezeule, papà! exclamă tânărul Tom. Acum a luat-o drept spre fund.

În vremea asta David ajunsese în genunchi pe marginea inferioară a pupei, cu varga atât de îndoită încât vârful îi intrase în apă, iar mânerul se sprijinea în suportul de piele prins de mijlocul băiatului. Andrew îl ţinea pe David de picioare, iar Roger îngenunchease lângă el, urmărind firul care dispăruse în apă şi puţinul care mai rămăsese pe bobină. Scutură din cap spre Thomas Hudson.

Pe mulineta nu mai erau nici douăzeci de iarzi, iar David era tras în jos în vreme ce ţinea de băţul pe jumătate scufundat în apă. Apoi pe mulinetă nu, mai rămaseră decât cincisprezece iarzi de fir. Pe urmă nu mai erau nici zece. Deodată firul încetă să se mai scurgă spre adânc. Băiatul era încă mult aplecat peste marginea pupei, cea mai mare parte a vergii fiind în apă. Dar firul nu se mai derula.

— Pune-l înapoi pe scaun, Eddy. Uşor, uşor, spuse Roger. Când o să poţi, vreau să spun. L-a oprit.

Eddy îl ajută pe David să se suie din nou pe scaunul de manevră, ţinându-l de după mijloc ca nu cumva vreo smucitură a peştelui să-l tragă pe băiat peste bord. Eddy îl lăsă uşor în scaun şi David puse mânerul vergii în suportul cardanic, se propti cu picioarele şi trase înapoi de varga. Peştele se ridică puţin.

— Nu trage decât atunci când eşti gata să recuperezi fir, îi spuse Roger lui David. Restul timpului lasă-l pe el să tragă. Încearcă să te odihneşti între două manevre, în afară de perioada când îl tragi.

— L-ai dovedit, Davy, îi spuse Eddy. Toată vremea ai fost mai tare decât el. Ia-o acum uşor şi-l dobori.

Thomas Hudson puse şalupa uşor înainte, ca să lase peştele la pupa. Acum toată pupa era bine în umbră. Şalupa înainta mereu spre larg şi nici un fir de vânt nu încreţea faţa apei.

— Papà, îi spuse tânărul Tom tatălui său. M-am uitat la picioarele lui când am făcut băuturile. Sângerează.

— Şi le-a julit proptindu-se cu ele în scândură.

— Crezi că aş putea să pun o pernuţă acolo? O pernuţă ca să se proptească cu picioarele de ea?

— Du-te jos şi întreabă-l pe Eddy, îi spuse Thomas Hudson. Dar ai grijă să nu-l stânjeneşti pe Dave.

Intraseră în cea de-a patra oră de luptă cu peştele. Şalupa se îndrepta mai departe spre larg, şi David, alături de care stătea acum Roger ţinând de scaun, trăgea continuu peştele spre suprafaţă. David arăta mai întărit acum decât cu un ceas în urmă, dar Thomas Hudson îi putea vedea pe călcâie sângele ce se scursese de pe tălpile picioarelor. În bătaia soarelui, parcă erau date cu ojă.

— Ce-ţi mai fac picioarele, Davy? îl întrebă Eddy.

— Nu mă dor, răspunse David. Nu mă dor decât palmele şi braţele şi spinarea.

— Aş putea să-ţi pun o pernuţă sub ele.

David scutură din cap.

— Cred că o să reziste, spuse el. Sunt rezistente. Nu mă dor. Zău.

Tânărul Tom se urcă pe puntea de comandă şi spuse:

— Şi-a julit toată pielea tălpilor. Şi palmele arată rău de tot. A făcut băşici şi acum s-au spart toate. Ah, papà, nu mai ştiu.

— E ca şi cum ar fi nevoit să vâslească împotriva unui curent puternic, Tommy. Sau ca şi cum ar trebui să urce un munte, sau să se ţină în spinarea unui cal deşi e cumplit de obosit.

— Ştiu. Dar atunci când n-o faci tu, pare tare cumplit să vezi toată treaba asta, mai ales când e vorba de fratele tău.

— Ştiu, Tommy. Dar vine o vreme când băieţii trebuie să treacă prin nişte încercări, dacă au de gând să ajungă bărbaţi în toată firea. Lui Dave i-a venit vremea.

— Ştiu. Dar când îi văd picioarele şi mâinile, nu mai ştiu, papà.

— Dacă ai fi prins tu peştele, ţi-ar fi convenit să-l iau eu sau Roger?

— Nu. Aş fi vrut să mă chinui cu el până la moarte. Dar e cu totul altceva să-l văd pe David în situaţia asta.

— Trebuie să ne gândim la ce simte el, îi spuse taică-său. Şi la ce e important pentru el.

— Ştiu, spuse tânărul Tom deznădăjduit. Dar pentru mine el rămâne tot Davy. Aş vrea ca lumea să nu fie întocmită aşa cum e şi fraţilor mei să nu trebuiască să li se întâmple aşa ceva.

— Şi eu aş vrea, spuse Thomas Hudson. Eşti un băiat nemaipomenit de bun, Tommy. Dar nu uita că aş fi oprit totul de multă vreme dacă n-aş fi ştiut că, de va prinde peştele, David va dobândi înlăuntrul lui ceva ce va dăinui toată viaţa şi va face ca tot restul să fie mai uşor.

Chiar în acel moment glăsui şi Eddy. Se uitase în cabină.

— Patru ceasuri bune, Roger, spuse. Davy, mai ia nişte apă. Cum te mai simţi?

— Bine, spuse David.

— Ştiu ce am de făcut ca să fiu de folos, spuse tânărul Tom. Am să-i pregătesc de băut lui Eddy. Papà, vrei şi tu?

— Nu. Eu sar peste rândul ăsta, spuse Thomas Hudson.

Tânărul Tom coborî în cabină, iar Thomas Hudson îl urmări pe David în vreme ce trudea încet, obosit dar fără oprire, iar Roger stătea plecat asupra lui şi-i vorbea cu voce scăzută, şi Eddy, la pupa, nu pierdea din ochi înclinarea firului în apă. Thomas Hudson încercă să-şi imagineze cam cum trebuia să fie acolo în adânc unde înota peştele-spadă. Era întuneric, bineînţeles. Dar probabil că peştele putea vedea aşa cum văd caii. Trebuia să fie şi foarte rece acolo.

Se întrebă dacă peştele era singur sau dacă mai era şi vreun alt peşte care înota alături de el. Nu văzuseră alt peste, dar asta nu însemna că peştele era singur. S-ar fi putut ca acolo, în întunericul şi în frigul acela, să fie şi un alt peşte.

Thomas Hudson se întrebă de ce se oprise peştele după ce se scufundase atât de adânc ultima oară. Atinsese oare adâncimea maximă la care putea ajunge aşa cum un avion ajunge la plafonul maxim? Ori poate că efortul de a îndoi varga, frâna puternică exercitată asupra firului şi rezistenţa frecării sale prin apă îl descurajaseră în aşa măsură încât acum nu mai făcea decât să înoate în direcţia în care voia? Şi oare se ridica încet dar continuu, se ridica docil în vreme ce David trăgea în sus, numai pentru a slăbi tensiunea neplăcută la care era supus? Thomas Hudson se gândi că probabil asta era şi că s-ar putea ca David să aibă mari necazuri cu peştele, dacă acesta mai avea încă destulă putere.

Tânărul Tom îi aduse lui Eddy propria lui sticlă, şi Eddy trase o duşcă zdravănă din ea şi apoi îl rugă pe Tom s-o pună în lada pentru momeli, ca să stea la rece.

— Şi la îndemână, adăugă. Dacă David se mai trudeşte cu peştele ăsta multă vreme, o să ajung un beţiv.

— Ţi-o dau eu ori de câte ori ai să vrei, îi spuse Andrew.

— Să nu mi-o dai chiar de câte ori am să vreau, îi răspunse Eddy. Să nu mi-o dai decât atunci când am să te rog.

Băiatul cel mai mare se urcase iar lângă Thomas Hudson şi amândoi îl urmăreau pe Eddy, care se aplecase asupra lui David şi se uita cu atenţie în ochii lui. Roger ţinea de scaun şi urmărea firul.

— Acum ascultă, Davy, îi spuse Eddy băiatului, uitându-se îndeaproape la chipul lui. Braţele şi picioarele nu înseamnă mare scofală. Te dor şi arată ca dracu, dar n-au nimic. Aşa se cade să ajungă mâinile unui pescar şi data următoare or să fie zdravene. Dar căpăţâna ta aufirisită e în regulă?

— În regulă, spuse David.

— Atunci, Domnul să te aibă în pază şi vezi de bestia asta de peşte mai departe, pentru că în curând ne pomenim cu dumnealui aici la suprafaţă.

— Davy, îi spuse Roger băiatului. Vrei să-l preiau eu?

David scutură din cap.

— Acum n-ar mai însemna că te dai bătut, spuse Roger. Ar fi doar un lucru înţelept. Aş putea să-l preiau eu, sau să-l preia taică-tău.

— Am greşit cu ceva? întrebă David amărât.

— Nu, te descurci perfect.

— Atunci de ce să-l las?

— Pentru că te-a tăvălit amarnic, Davy, spuse Roger. Nu vreau să te şi rănească, din greşeală.

— Dar el e cu cârligul în botul lui blestemat, spuse David cu voce nesigură. Şi nu m-a tăvălit el pe mine. Eu l-am tăvălit pe el. Bestia de peşte.

— Dă-ţi drumul şi zi-i ce-ţi vine la gură, Dave, îl sfătui Roger.

— Bestie afurisită. Bestie mare ce eşti.

— Plânge, spuse Andrew care se urcase pe puntea de comandă şi stătea cu fratele şi cu tatăl lui. Vorbeşte aşa ca să-şi înghită lacrimile.

— Ia mai taci, călăreţule, spuse tânărul Tom.

— Nu-mi pasă nici dacă mă şi omoară, monstrul ăsta mare, murmură David. La dracu. Nu-l urăsc. Îl iubesc.

— Acum mai taci din gură, îi spuse Eddy lui David. Cruţă-ţi suflarea.

Se uită la Roger şi Roger ridică din umeri ca să arate că nici el nu ştia ce să facă.

— Dacă te mai văd că te zbuciumi în halul ăsta, află că ţi-l iau, îi spuse Eddy.

— Totdeauna mă zbucium, spuse David. Dar pentru că nu spun nimic niciodată, nimeni nu ştie. Şi acum nu-s mai zbuciumat decât de obicei. Numai că mi-am dat drumul la gură.

— Atunci taci din gură şi potoleşte-te, îi spuse Eddy. Fii liniştit şi taci şi o să-i ţinem piept până-n vecii vecilor.

— Am să-i ţin piept, spuse David. Îmi pare rău că i-am aruncat tot felul de vorbe. Nu mai vreau să spun nimic rău de el. Cred că-i cel mai minunat lucru de pe lumea asta.

— Andy, adu-mi sticla aia cu spirt curat, spuse Eddy. Am să-i mai dezmorţesc braţele şi umerii şi picioarele, îi spuse lui Roger. Nu mai vreau să folosesc deloc apa aceea rece ca gheaţa ca să nu-l apuce frisoanele.

Se uită în cabină şi spuse:

— Patru şi jumătate, Roger.

Apoi se întoarse spre David:

— Nu-ţi simţi capul prea fierbinte, Davy?

Băiatul scutură din cap.

— Nu m-am temut decât de soarele care bătea drept în creştet la amiază, spuse Eddy. De-acum înainte nu ţi se mai poate întâmplă nimic, Davy. Ia-o uşurel şi dă-l gata. Vrem să-l vedem dat gata înainte de a se lăsa seara.

David dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Papà, ai mai pomenit vreodată un peşte care să se bată ca ăsta? întrebă tânărul Tom.

— Da, răspunse Thomas Hudson.

— Foarte mulţi?

— Nu ştiu, Tommy. În Gulf-Stream sunt peşti grozavi. Apoi mai sunt şi nişte peşti uriaşi care se prind uşor.

— De ce unii se prind mai uşor?

— Cred că din cauză că ajung bătrâni şi se îngraşă. Unii ajung atât de bătrâni că-s în pragul morţii. Apoi, bineînţeles, unii dintre cei mai mari îşi caută singuri moartea.

De multă vreme nu se mai zărise nici o altă ambarcaţiune şi se făcuse după-amiaza târziu şi erau departe în larg, între insulă şi marele far de la Isaacs.

— Mai încearcă-l o dată, Davy, îi spuse Roger.

Băiatul îşi încovoie spinarea, îşi încordă picioarele şi se opinti, iar varga, în loc să rămână neclintită, se ridică încet.

— L-ai silit să vină, spuse Roger. Strânge firul şi mai încearcă-l o dată.

Băiatul ridică varga şi dobândi din nou fir.

— Uite-l că urcă, îi spuse Roger lui David. Ţin-te de el bine şi nu-l slăbi.

David se apucă să trudească fără odihnă, ca o maşină, sau ca un băiat foarte obosit trudind ca o maşină.

— Acum i-a venit vremea, spuse Roger. Urcă la suprafaţă, cu adevărat. Tom, numai puţin înainte. Dacă se poate, am vrea să-l avem în babord.

— Numai puţin înainte, repetă Thomas Hudson.

— Procedează cum crezi tu de cuviinţă, spuse Roger. Vrem să-l aducem uşurel acolo unde Eddy o să-l poată prinde cu gafa şi să-i putem trece laţul. Eu am să manevrez struna. Tommy, poţi veni încoace să vezi de scaun şi să ai grijă să nu se încurce firul pe vargă când apuc eu de strună. Ai grijă ca firul să fie liber în permanenţă, în cazul că am să fiu nevoit să-i dau drumul. Andy, ajută-l pe Eddy şi dă-i la mână tot ce-ţi cere, şi să-i dai şi laţul şi maiul când are să ţi le ceară.

Peştele urca acum mereu şi David nu-şi curma ritmul mişcărilor prin care-l aducea sus.

— Tom, mai bine vino încoace şi treci la comenzile de jos, îi strigă Roger.

— Tocmai veneam, îi răspunse Thomas Hudson.

— Iartă-mă, Davy, nu uita că, dacă smuceşte şi va trebui să-i dau drumul, să ţii varga sus şi să ai grijă să nu se încurce nimic. Slăbeşte antireturul de tot îndată ce apuc de strună.

— Mulinează în acelaşi ritm, spuse Eddy, să nu se poticnească chiar acum, Davy.

Thomas Hudson coborî iute de pe puntea de sus în cockpit şi preluă timona şi comenzile de acolo. De aici nu-i mai era la fel de uşor să privească în apă ca de pe puntea de comandă, dar îi venea mai la îndemână în caz de forţă majoră şi ţinea mai uşor legătura cu ceilalţi. Era ciudat să fie la acelaşi nivel cu cei care luau parte la acţiune, după ce

vreme de atâtea ceasuri se uitase de sus, se gândi el. Era ca şi cum s-ar fi mutat de la lojă pe scenă, sau chiar lângă ring, sau lipit de gardul pistei hipodromului. Toţi arătau mai mari şi mai aproape, erau mai înalţi, şi nu mai apăreau ca într-un racursi.

Vedea mâinile însângerate ale lui David şi picioarele lui parcă lăcuite de pe care lacul se mai prelingea încă, dungile pe care i le făcuseră pe spate chingile şi expresia aproape desperată ce i se zugrăvise pe chip în clipa când întoarse capul, la capătul unei mişcări de ridicare a vergii. Se uită în cabină, şi ceasul de alamă arăta şase fără zece. Acum când era atât de aproape de ea şi o privea din umbră, marea i se părea cu totul alta şi, uitându-se cum se îndoia varga lui David, văzu că firul se înclina în apa întunecată şi varga se apleca şi se ridica fără oprire. Eddy îngenunche la pupa ţinând gafa în mâna lui pistruiată şi pătată de la soare şi se uită drept în adânc, în apa aproape purpurie, încercând să vadă peştele. Thomas Hudson băgă de seamă nodurile din jurul mânerului gafei şi capătul saulei legate de bintă, în pupa, şi apoi se uită din nou la spinarea lui David, la picioarele lui larg desfăcute şi la braţele lungi cu care ţinea varga.

— Îl zăreşti, Eddy? întrebă Roger din locul unde ţinea scaunul.

— Încă nu. Nu-l slăbi deloc, Davy. Cu grijă, fără poticneli.

David păstra acelaşi ritm de ridicare şi de coborâre a vergii, apoi de recuperare, mulineta fiind acum grea de atâta fir, adunând la fiecare tură fir din belşug. La un moment dat, peştele se opuse cu încăpăţânare o clipă, varga se încovoie spre apă şi firul începu să se depene de pe mulineta.

— Nu! Nu mai e în stare! exclamă David.

— Ba ar mai putea, spuse Eddy. Nu se ştie niciodată.

Dar chiar atunci David începu să ridice încet, chinuindu-se cu greutatea şi, după prima ridicare înceată, firul începu iarăşi să vină la fel de uşor şi fără şovăire ca mai înainte.

— Nu s-a opus decât un minut, spuse Eddy.

Stătea cu pălăria moale dată pe ceafă şi se uita în adâncurile apei limpezi, întunecate şi purpurii.

— Uite-l, exclamă el.

Lăsând timona Thomas Hudson se repezi înapoi ca să se uite peste pupa. Peştele apăru, adânc în urma şalupei, părând mic, micşorat de adâncime, dar în scurtul interval de timp în care Thomas Hudson se uită la el peştele crescu statornic. Nu creştea la fel de repede cum ar fi făcut un avion care se apropie de tine, însă creştea la fel de statornic. Thomas Hudson puse mâna pe umărul lui David şi se întoarse la timonă. Apoi îl auzi pe Andrew spunând:

— Ah, uită-te la el!

Şi de data asta, chiar şi de la timonă, îl putu vedea departe la pupa şi adânc în apă, arătând maroniu acum şi mult sporit ca lungime şi grosime.

— Ţine exact aşa! spuse Roger fără să se întoarcă.

Şi Thomas Hudson răspunse:

— Exact aşa!

— Ah, Dumnezeule, uită-te la el! spuse tânărul Tom.

Acum era într-adevăr uriaş, mai mare decât oricare alt peşte-spadă pe care-l văzuse Thomas Hudson vreodată. Pe toată lungimea lui imensă era de un roşu albăstrui, în loc de maroniu, şi înota alene şi fără oprire în aceeaşi direcţie ca şi şalupa, în pupa şalupei şi în dreapta lui David.

— Nu-l slăbi deloc, Davy, spuse Roger. Vine tocmai bine.

— Înainte numai puţin, spuse Roger pândind peştele.

— Înainte numai puţin, repetă Thomas Hudson.

— Nu slăbi recuperarea, spuse Eddy.

Thomas Hudson putea vedea acum vârtejul strunei ieşind din apă.

— Încă puţin înainte, spuse Roger.

— Încă puţin înainte, repetă Thomas Hudson.

Urmărea mereu peştele şi puse pupa pe direcţia în care înota el. Acum îl vedea purpuriu, cât era de lung şi de mare, cu spada imensă dinainte, dorsala înfiptă în spinarea lată ce

brăzda apa, şi coada uriaşă care, aproape fără să se mişte, îl propulsa înainte.

— Numai o idee încă înainte, spuse Roger.

— Numai o idee încă înainte.

David nu avea decât să întindă mâna ca să ajungă struna.

— Eşti gata să-l apuci, Eddy? întrebă Roger.

— Da, răspunse Eddv.

— Fii atent la el, Tom, spuse Roger şi se aplecă peste pupa şi apucă de cablul strunei.

— Slăbeşte antireturul de tot, îi spuse el lui David şi începu să ridice încet peştele, ţinând bine şi trăgând în sus cablul tare, pentru a aduce peştele la distanţa la care să poată fi apucat cu gafa.

Peştele se ridica mereu, arătând lung şi gros ca un buştean zdravăn în apă. David era atent la el şi-şi aruncă ochii la vârful vergii ca să se convingă că nu se răsucise cumva firul pe după el. Pentru prima oară în cele şase ceasuri, nici spinarea, nici braţele, nici picioarele nu mai erau supuse vreunui efort, şi Thomas Hudson îi văzu muşchii de la picioare zbătându-i-se şi tremurând. Eddy se aplecase peste marginea pupei cu gafa în mână, iar Roger ridica încet şi fără şovăire.

— Are peste o mie de livre, spuse Eddy.

Apoi foarte încet murmură:

— Roger, cârligul nu se mai ţine decât într-o şuviţă.

— Îl poţi ajunge? întrebă Roger.

— Încă nu, răspunse Eddy. Adu-l încet, încet.

Roger ridica mai departe de cablul de oţel împletit şi peştele imens se înălţa mereu spre şalupă.

— S-a rupt, spuse Eddy. Nu se mai ţine chiar în nimic.

— Acum îl poţi ajunge?

Vocea nu i se schimbase cu nimic.

— Încă nu, spuse Eddy la fel de încet.

Roger ridica mai departe, cât de încet şi de delicat era el în stare. Apoi, cum ridica, se îndreptă din şale, fără să mai

simtă nici o tensiune, ţinând struna moale în amândouă mâinile.

— Nu! Nu! Nu! Te rog Doamne! Nu! murmură tânărul Tom.

Eddy se repezi în jos spre apă cu gafa în mână şi apoi îşi dădu drumul peste bord în încercarea de a înfige gafa în peşte dacă reuşea să-l ajungă.

În zadar. Peştele rămase plutind nemişcat la adâncimea la care se afla, unde apărea ca o imensă pasăre de purpură, apoi începu să se scufunde încet. Toţi se uitau la el cum se ducea spre adânc, făcându-se tot mai mic, până ce dispăru din faţa ochilor.

Pe faţa liniştită a mării plutea pălăria lui Eddy, în vreme ce acesta se ţinea de mânerul gafei. Gafa era prinsă cu saula, legată de binta pupa. Roger îl cuprinse pe David în braţe şi Thomas Hudson vedea umerii băiatului zguduindu-se. Dar îl lăsă pe David în seama lui Roger.

— Pune scara să se urce Eddy la bord, îi spuse el tânărului Tom. Andy, ia varga lui David. Scoate-o din suport.

Roger îl ridică pe băiat de pe scaun şi-l purtă în braţe până la canapeaua din tribordul cockpitului şi-l întinse acolo. Roger îl ţinea mai departe pe David în braţe, iar băiatul zăcea întins cu faţa în jos.

Eddy se urcă la bord murat, şiroind de apă şi începu să se dezbrace. Andrew îi pescui cu gafa pălăria, iar Thomas Hudson coborî în cabină să-i aducă lui Eddy o cămaşă şi o pereche de pantaloni şi lui David o cămaşă şi nişte pantaloni scurţi. Rămase uimit constatând că nu simţea nimic altceva decât milă şi dragoste pentru David. Toate celelalte sentimente se sleiseră în el în timpul înfruntării.

Când urcă pe punte, David zăcea dezbrăcat, cu faţa în jos, pe canapea, iar Roger îl frecţiona de sus în jos cu spirt.

— Mă doare pe la umeri şi la noadă, spuse David. Ai grijă, domnule Davis, te rog.

— Exact pe unde ai rosăturile, îi spuse Eddy. Taică-tău are să-ţi oblojească el mâinile şi picioarele cu mercurocrom.

Asta n-are să doară.

— Pune cămaşa pe tine, Davy, spuse Thomas Hudson. Ca să nu răceşti. Tom, du-te şi adu una din păturile cele mai subţiri pe care le găseşti ca să-l învelim.

Thomas Hudson unse cu mercurocrom locurile de pe spinare unde îl roseseră chingile şi-l ajută să-şi pună cămaşa.

— Nu mai am nimic, spuse David cu un glas lipsit de vlagă. Papà, pot să beau nişte coca-cola?

— Bineînţeles, îi răspunse Thomas Hudson. Şi îndată îţi aduce Eddy şi nişte supă.

— Nu mi-e foame, spuse David. Deocamdată nu pot mânca.

— O să mai aşteptăm puţin.

— David, ştiu ce simţi, spuse Andy când îi aduse coca-cola.

— Nimeni nu ştie ce simt, spuse David.

Thomas Hudson îi indică fiului celui mare drumul de compas după care să ţină timona la întoarcerea spre insulă.

— TommY. Sincronizează motoarele la trei sute de turaţii, îi spuse el. Când se lasă întunericul o să ajungem în raza farului şi atunci am să-ţi dau corecţia.

— Din când în când mai vino să mai verifici, da, papà? Te simţi şi tu la fel de groaznic ca şi mine?

— În privinţa asta nu se poate face nimic.

— Eddy a încercat, spuse tânărul Tom. Nu oricine ar fi sărit în mijlocul oceanului după un peşte.

— Eddy aproape că a reuşit, îi spuse taică-său. Ar fi fost o treabă tare afurisită acolo în apă, cu gafa înfiptă în peştele ăla.

— Eddy s-ar fi descurcat de minune, spuse tânărul Tom. Sunt sincronizate ca lumea motoarele?

— Trage cu urechea la ele, îi spuse taică-său. Să nu te uiţi numai la tahometre.

Thomas Hudson se îndreaptă spre canapea şi se aşează lângă David. Băiatul era înfăşurat într-o pătură subţire, Eddy se ocupa de braţele lui, iar Roger de picioare.

— Papà, începu el şi se uită la Thomas Hudson, după care îşi întoarse privirea în altă parte.

— Îmi pare tare rău, Davy, îi spuse taică-său. Te-ai luptat cu el cum n-am văzut niciodată pe nimeni altul făcând-o. Nici pe Roger, nici pe altcineva vreodată.

— Mulţumesc tare mult, papà. Te rog să nu mai vorbim de asta.

— Davy, mai vrei ceva?

— Te rog încă o coca-cola, spuse Davy.

Thomas Hudson descoperi o sticlă de coca-cola rece în gheaţa din lada pentru momeli şi o deschise. Se aşează lângă David şi băiatul bău ţinând sticla cu mâna oblojită de Eddy.

— Îndată e gata şi supa. Acum se încălzeşte, spuse Eddy. Să încălzesc şi mâncarea aia de ardei, Tom? Avem şi nişte salată de moluşte.

— Încălzeşte mâncarea de ardei, spuse Thomas Hudson. De dimineaţă n-am mai mâncat nimic. Roger n-a băut nimic toată ziua.

— Chiar acum am băut o sticlă de bere, spuse Roger.

— Eddy! îl strigă David. Spune drept, cât ar fi cântărit?

— Peste o mie de livre.

— Îţi mulţumesc că ai sărit peste bord, îi spuse David. Îţi mulţumesc foarte mult, Eddy.

— La dracu! exclamă Eddy. Ce altceva mai era de făcut?

— Papà, chiar să fi cântărit cu adevărat o mie de livre? întrebă David.

— De asta sunt sigur, spuse Thomas Hudson. N-am văzut niciodată un peşte mai mare ca ăsta, fie el peşte-spadă sau marlin.

Soarele asfinţise şi şalupa despica faţa calmă a mării, vibra cu motoarele în plin, şi înainta repede prin aceleaşi ape pe unde merseseră încet timp de atâtea ceasuri.

Pe marginea canapelei largi se aşează şi Andrew.

— Salut, călăreţule, îi spuse David.

— Dacă l-ai fi prins, spuse Andrew, ai fi ajuns probabil cel mai faimos băiat din lume.

— Eu nu vreau să fiu faimos, spuse David. N-ai decât să fii tu.

— Am fi ajuns şi noi faimoşi fiind fraţii tăi, îi răspunse Andrew. Serios.

— Iar eu aş fi ajuns faimos ca prieten al tău, spuse Roger.

— Aş fi ajuns şi eu faimos fiindcă am condus şalupa, spuse Thomas Hudson. Şi Eddy fiindcă l-ar fi prins cu gafa.

— Eddy ar trebui să fie faimos şi aşa, spuse Andrew. Tommy ar fi fost şi el faimos fiindcă a adus de atâtea ori de băut. În tot timpul grozavei înfruntări el a avut grijă să aibă toţi de băut.

— Dar de peşte ce zici? El n-ar fi fost faimos? întrebă David.

Acum se simţea normal. Sau cel puţin vorbea normal.

— El ar fi fost cel mai faimos dintre toţi, spuse Andrew. Ar fi fost nemuritor.

— Sper că n-a avut nimic de suferit, spuse David. Sper că n-a păţit nimic.

— Eu ştiu că n-a păţit nimic, îi spuse Roger. După cum s-a prins în cârlig şi după cum s-a bătut, ştiu că n-a păţit nimic.

— Altă dată am să vă povestesc cum a fost, spuse David.

— Spune-ne acum, îl îmboldi Andrew.

— Acum sunt obosit şi în plus totul pare o nebunie.

— Spune-ne acum. Numai puţin, insistă Andrew.

— Nu ştiu dacă o să mă simt mai bine. Ce zici papà?

— Dă-i bătaie, spuse Thomas Hudson.

— Hm, făcu David închizând tare ochii. În momentele cele mai grele, când eram cel mai obosit, nu mai ştiam care era el şi care eu.

— Te-nţeleg, spuse Roger.

— Apoi am început să ţin la el mai mult decât la orice altceva pe lumea asta.

— Chiar vrei să spui că ţineai la el de-adevăratelea? întrebă Andrew.

— Îhî! Chiar ţineam la el.

— Ei, făcu Andrew, asta n-o mai pot pricepe.

— Când l-am văzut că urcă, ţineam la el de nu mai puteam să îndur, spuse David stând mai departe cu ochii închişi. Nu voiam decât să-l văd mai de aproape.

— Ştiu, spuse Roger.

— Puţin îmi pasă că l-am pierdut, spuse David. Nu-mi pasă de recorduri. Doar am crezut că-mi pasă. Mă bucur că n-a păţit nimic nici el şi că n-am păţit nici eu nimic. Nu suntem duşmani.

— Îmi pare bine că ne-ai zis toate astea, spuse Thomas Hudson.

— Mulţumesc tare mult, domnule Davis, pentru ce mi-ai zis când l-am pierdut, atunci la început, spuse David care încă îşi ţinea ochii închişi.

Thomas Hudson n-a aflat niciodată ce-i spusese Roger.

X.

În noaptea aceea, în calmul apăsător de dinaintea ridicării vântului, Thomas Hudson se aşează pe scaunul său şi încercă să citească. Toţi ceilalţi erau în pat, dar el ştia că nu putea dormi şi voia să citească până-l ajungea somnul. Însă nu putu nici să citească, şi atunci se apucă să se gândească la cele petrecute în ziua aceea. Se gândi la tot ce se întâmplase, de la început şi până la sfârşit, şi simţi ca şi cum, în afară de Tom, ceilalţi copii ai lui s-ar fi îndepărtat foarte mult de el, sau el s-ar fi îndepărtat de ei.

David se apropiase de Roger. El fusese cel ce dorise ca David să dobândească tot ce putea de la Roger, care, atunci când era în plină acţiune, era la fel de frumos şi de întreg pe cât era de lipsit de frumuseţe şi neisprăvit în viaţa lui de toate zilele şi în munca lui. David fusese totdeauna un mister pentru Thomas Hudson. Un mister tare drag. Dar Roger îl înţelegea pe David mai bine chiar decât propriul lui tată. Era fericit că cei doi se înţelegeau unul pe altul atât de bine, dar în noaptea aceea, într-un fel, asta îl făcea să încerce un sentiment de singurătate.

Apoi nu-i plăcuse felul în care se purtase Andrew deşi ştia că Andrew era Andrew, doar un puşti, şi că nu era cinstit să-

l judece încă. Nu făcuse nimic rău şi se purtase foarte bine. Dar avea ceva în el care te făcea să nu ai încredere în el.

Ce mod mizerabil şi egoist de a gândi despre cei pe care-i iubeşti, îşi spuse. De ce nu-ţi aminteşti doar de ziua asta, aşa cum a fost, şi te apuci s-o analizezi şi s-o sfâşii în bucăţi? Acum du-te la culcare, îşi spuse, şi sileşte-te să dormi. La dracu cu toate celelalte. Şi dimineaţa reia-ţi ritmul vieţii tale obişnuite. N-o să-i ai pe băieţi multă vreme. Şi vezi ce eşti în stare să faci ca să aibă parte de o perioadă cât mai fericită. Am încercat, îşi spuse. Am încercat cu tot dinadinsul, şi pentru Roger. Şi chiar şi tu ai fost fericit, îşi spuse. Da, bineînţeles. Dar ceva din ziua asta m-a înspăimântat. Apoi îşi spuse: cu adevărat, fiecare zi are ceva care te înspăimântă. Du-te la culcare şi poate c-ai să dormi bine. Adu-ţi aminte că doreşti să-i vezi fericiţi mâine.

În cursul nopţii se porni un vânt puternic de la sud-vest, care spre dimineaţă mai scăzu, păstrând totuşi tăria unui vânt de furtună. Palmierii se încovoiau, obloanele se izbeau, hârtiile erau luate de vânt, iar ţărmul era asaltat de valurile care se spărgeau înspumate.

Când Thomas Hudson coborî să-şi ia gustarea singur, Roger era plecat. Băieţii mai dormeau încă, aşa că îşi citi corespondenţa venită de pe continent cu vasul de legătură ce aducea o dată pe săptămână gheaţă, carne, zarzavaturi proaspete, benzină şi alte provizii. Vântul bătea atât de tare, încât puse ceaşca de cafea pe o scrisoare ca să nu zboare când o lăsă pe masă.

— Vrei să închid uşa? întrebă Joseph.

— Nu, numai dacă nu încep să se spargă lucrurile de prin casă.

— Domnul Roger s-a dus să se plimbe pe ţărm, spuse Joseph. A luat-o spre capătul insulei.

Thomas Hudson continuă să-şi citească corespondenţa.

— Uite gazeta, îi spuse Joseph. Am netezit-o.

— Mulţumesc, Joseph.

— Domnu' Tom, e adevărat cu peştele ăla? Ce zice Eddy?

— Ce zice?
— Cât de mare era şi că mai să-l ajungă cu gafa.
— Da, e adevărat.
— Dumnezeule mare! De n-ar fi venit vasul de legătură ca să fiu nevoit să rămân să aduc gheaţa şi alimentele, aş fi fost şi eu acolo. M-aş fi dat la fund după el şi l-aş fi agăţat cu gafa.
— Eddy s-a cufundat şi el, îi spuse Thomas Hudson.
— Mie nu mi-a zis, spuse Joseph abătut.
— Joseph, aş mai vrea nişte cafea şi încă o bucată de papaia, te rog, spuse Thomas Hudson.
Era flămând şi vântul îi stârnise şi mai mult pofta de mâncare.
— Vasul n-a adus şi nişte şuncă?
— Cred că mai găsesc eu, spuse Joseph. În dimineaţa asta ai mâncat zdravăn.
— Roagă-l pe Eddy să vină încoace, te rog.
— Eddy s-a dus acasă să-şi oblojească ochiul.
— Dar ce-a păţit la ochi?
— Careva a nimerit cu pumnul în el.
Thomas Hudson socoti că ştia cam de ce se întâmplase treaba asta.
— Mai e lovit şi în altă parte?
— E altoit destul de rău, spuse Joseph. Din cauză că prin diferite bodegi oamenii nu l-au crezut. Şi oamenii n-au să creadă niciodată povestea aia pe care le-o spune el. E păcat.
— Şi pe unde s-a luat la bătaie?
— Peste tot. Peste tot unde s-au găsit oameni care să nu-i dea crezare. Până acum nu l-a crezut nimeni. Noaptea târziu, ziceau că nu-l cred chiar când nici nu mai ştiau despre ce era vorba, numai ca să-l stârnească să se bată. Precis că s-a bătut cu toţi bătăuşii de pe insulă. În seara asta, la fel de sigur cum e sigur că îţi iei acum gustarea, o să vină unii tocmai de la Middle Key numai ca să-i pună

spusele la îndoială. Şi acum cu construcţia aia, la Middle Key sunt vreo câţiva mardeiaşi amarnici de tot.

— Ar fi mai bine să se ducă şi domnul Roger cu el, spuse Thomas Hudson.

— Ah Doamne, făcu Joseph luminându-se la faţă. În noaptea asta o să fie distracţie de pomină.

Thomas Hudson bău cafeaua şi mâncă papaia rece, pe care storsese nişte chitră proaspătă, şi încă vreo patru felii de şuncă aduse de Joseph.

— După câte văd, eşti pus pe mâncare, spuse Joseph. Când te văd aşa, vreau să profit de treaba asta.

— Mănânc destul.

— Câteodată.

Mai aduse o ceaşcă de cafea şi Thomas Hudson o luă cu el în birou ca să răspundă la două scrisori pe care trebuia să le trimită cu vasul poştal.

— Du-te până la Eddy acasă şi pune-l să facă lista cu ce trebuie să comandăm prin vasul de legătură, îi spuse lui Joseph. Şi apoi adu-mi-o şi mie s-o văd. Mai e cafea şi pentru domnul Roger?

— El şi-a băut-o, spuse Joseph.

Thomas Hudson îşi termină cele două scrisori în biroul de la etaj şi Eddy apăru şi el cu lista de cumpărături pentru vasul de săptămâna următoare. Eddy arăta destul de rău. Ochiul nu prea reacţionase la tratament, iar gura şi obrajii îi erau încă umflaţi. Tot umflată îi era şi o ureche. La gură, unde se rănise, pusese mercurocrom, şi culoarea ţipătoare a alifiei îi dădea o înfăţişare deloc tragică.

— Azi noapte nu prea am fost băiat de treabă, spuse el. Tom, cred că se vede totul.

— De ce nu stai azi cuminte şi nu te duci acasă să te liniştеşti?

— Acasă mă simt şi mai rău, spuse el. În seara asta mă culc devreme.

— Nu te mai apuca iarăşi de bătaie pentru tărăşenia aia, îi spuse Thomas Hudson. Nu ajută la nimic.

— Ţi-ai găsit exact omul căruia să-i spui asta, mormăi Eddy, arătându-şi buzele înroşite, plesnite şi umflate. Mă aşteptam ca adevărul şi dreptatea să învingă şi taman atunci se mai găsea unul care să tragă un şut drept în fundul adevărului şi al dreptăţii.

— Joseph spunea că ai avut parte de o groază din ăştia.

— Până m-a dus careva acasă, spuse Eddy. Bănui că a fost Benny, inima aia bună. El şi comisarul m-au salvat să nu mă pocească.

— Nu eşti pocit?

— Eu i-am pocit pe ei, nu ei pe mine. Drace, ar fi trebuit să fii acolo, Tom.

— Sunt fericit că n-am fost. A încercat careva într-adins să te pocească?

— Nu cred. Nu făceau decât să-mi arate că n-am dreptate. Comisarul m-a crezut.

— Chiar?

— Da, domnule. El şi Bobby. Singurii oameni care m-au crezut cu adevărat. Comsiarul chiar a spus că-l bagă la zdup pe ăl de loveşte primul. I-am zis: de acord, dar tot eu am dat în ei primul. A fost o noapte amarnic de neprielnică pentru dreptate şi adevăr, Tom, O noapte tare amarnică.

— Chiar vrei să te apuci de bucătărie şi să pregăteşti prânzul?

— De ce nu? spuse Eddy. A sosit carne cu vasul. Nişte muşchi de vacă pe cinste. Ar trebui să-l vezi şi tu. M-am gândit să-l fac cu piure de cartofi, sos şi fasole de Peru. Am primit salată şi grapefruit proaspete. Băieţii o să vrea o plăcintă şi au adus zmeură în cutii din care iese o plăcintă a dracului de bună. Şi cu vasul ne-a mai venit şi nişte îngheţată s-o punem deasupra. Ce zici de asta? Vreau să-l îndop pe afurisitul ăla de David.

— Ce ţi-a trecut prin minte să faci când te-ai aruncat peste bord şi te-ai cufundat cu gafa?

— Voiam să-i înfig vârful gafei drept sub înotătoare, aşa ca să-l ucidă când avea să tragă de funie în jos şi s-o întindă, şi

după aia voiam s-o şterg dracului de-acolo şi să ajung pe şalupă.

— Cum arăta sub apă.

— Era cât o barcă de mare, Tom. Purpuriu tot şi cu un ochi mare cam cât e mâna ta de lungă. Şi negru. Dedesubt era argintiu şi spada era groaznică la vedere. N-a făcut decât să înoate spre adânc, să se lase la fund încet, iar eu n-am reuşit să mă afund până la el pentru că mânerul mare al gafei avea flotabilitate şi trăgea în sus. Nu m-am putut scufunda cu gafa în mână. Aşa că n-a fost nici o scofală.

— S-a uitat la tine?

— N-aş putea spune. Se uita ca să-ţi arate că era acolo şi că nu-l interesa nimic prea mult.

— Crezi că era obosit?

— Gândesc că era sfârşit. Gândesc că se hotărâse să se dea bătut.

— N-o să mai vedem niciodată unul ca ăsta.

— Nu. Cât om trăi noi, nu. Şi-acum ştiu destule ca să nu mai încerc să fac pe nimeni să creadă povestea asta.

— Am să-i pictez eu lui David un tablou cu peştele ăsta.

— Atunci să-l pictezi taman aşa cum a fost. Să nu-l faci în batjocură, ca unele din pânzele tale caraghioase.

— Am să-l zugrăvesc mai adevărat decât ar fi fost într-o fotografie.

— Uite, aşa îmi place mie să te văd pictând.

— Dar partea aceea de sub apă va fi groaznic de greu de redat.

— Va fi ca tabloul cu tornade de la Bobby?

— Nu. Va fi cu totul altfel, dar sper să fie mai bun. Am de gând să mă apuc să-l schiţez încă de astăzi.

— Mie îmi place tabloul acela cu tornade, spuse Eddy. Bobby e nebun după el şi e în stare să convingă pe oricine că toate tornadele alea chiar există taman atunci când se uită ei la ele. Dar ăsta cu peştele sub apă o să fie al dracului de greu de pictat.

— Cred că pot să-l fac, spuse Thomas Hudson.

— N-o să poţi să-l pictezi şi sărind, nu-i aşa?

— Cred că pot.

— Tom, atunci pictează-l şi aşa, şi aşa. Pictează-l şi sărind, şi apoi cum îl aduce Roger trăgându-l de strună şi David stă pe scaun, iar eu la pupa. O să facem şi fotografii după el.

— Mă apuc de schiţe.

— Şi te rog să-mi ceri tot ce pofteşti, spuse Eddy. Sunt în bucătărie. Băieţii mai dorm încă?

— Toţi trei.

— La dracu, exclamă Eddy. De când cu peştele ăla, nu mai dau două parale pe nimic. Dar o masă bună tot ne trebuie.

— Ar fi bine dacă aş avea o lipitoare să ţi-o pun la ochiul acela.

— La dracu. Nu dau două parale pe ochiul ăla. Văd cu el minunat.

— Am să-i las pe copii să doarmă cât mai mult.

— O să-mi spună Joe când se scoală, ca să le dau să mănânce. Dacă se scoală prea târziu, n-am să le dau prea mult de mâncare să nu le stric pofta pentru masa de prânz. Ai văzut carnea pe care am primit-o?

— Nu.

— Fir-ar să fie, precis că face o groază de bani, dar e o carne frumoasă, Tom. Nimeni pe insula asta n-a mâncat la viaţa lui o carne ca asta. Mă întreb şi eu cam cum or fi arătând vitele care au o carne ca asta.

— Sunt hrănite de se-ncovoaie până-n pământ, spuse Thomas Hudson. Şi-s tot atât de late pe cât sunt de lungi.

— Ah, Doamne, ce grase trebuie să fie, spuse Eddy. Aş vrea să le văd şi eu cum arată când sunt vii. Pe-aici nimeni nu se-ndură să taie o vacă, decât dacă ajunge să moară singură de foame. Şi carnea are gust amar… Pe ăştia de pe aici i-ar apuca damblaua dacă ar da de o carne ca aia pe care am primit-o noi. Nici n-ar şti ce e. Cred că le-ar face şi rău.

— Trebuie să termin scrisorile astea, îi spuse Thomas Hudson.

— Iartă-mă, Tom.

După ce termină cu corespondenţa, răspunzând şi la două scrisori de afaceri pe care avusese de gând să le amâne pentru vasul din săptămâna următoare, şi după ce verifică şi lista cu cele necesare pentru următoarea săptămâna, completând şi un cec pentru proviziile acelei săptămâni, plus procentul de zece la sută perceput de guvern pentru toate importurile de pe continent, Thomas Hudson coborî la vasul de legătură amarat la cheiul guvernamental. Căpitanul lua de la locuitorii insulei comenzi pentru provizii, tot felul de articole, medicamente, fierărie, piese de schimb şi toate celelalte mărfuri aduse pe insulă de pe continent. Vasul încărca languste vii şi moluşte, iar pe punte erau depozitate lăzi cu cochilii de moluşte şi bidoane goale de benzină şi ulei de motoare, iar locuitorii insulei stăteau în şir în vântul acela puternic, aşteptând să le vină rândul să ajungă la cabină.

— Hei, Tom, a fost totul bun? îi strigă lui Thomas Hudson căpitanul Ralph prin fereastra cabinei. Hei, băiete, ia şterge-o din cabină şi aşteaptă-ţi rândul, îi spuse el unui negru înalt, cu pălărie de pai. A trebuit să mai înlocuiesc vreo câteva lucruri. Cum a fost carnea?

— Eddy spune că minunată.

— În regulă. Dă-mi acum scrisorile şi lista. În larg cam bate vânt de furtună. Cu fluxul următor vreau să trec peste bancuri. Îmi pare rău că sunt atât de ocupat.

— Pe săptămâna viitoare, Ralph. Nu vreau să te reţin. Mulţumesc tare mult, băiete.

— Am să încerc să aduc de toate săptămâna viitoare. Ai nevoie de bani?

— Nu. Mi-au mai rămas de săptămâna trecută.

— Dacă ai nevoie, să ştii că am adunat berechet. În regulă. Ei şi acum tu, Lucius, ce necazuri ai? Pe ce mai dai banii acum?

Thomas Hudson o luă înapoi de-a lungul docului, unde negrii râdeau de poznele vântului care umfla rochiile de

bumbac ale fetelor şi femeilor, şi apoi pe drumul săpat în roca de mărgean până la Ponce de Leòn.

— Tom, îi spuse Bobby, intră şi stai şi tu. Unde ai fost, pentru numele lui Dumnezeu? Taman acum am terminat de măturat, aşa că localul e deschis în mod oficial. Haide, vino şi trage cea mai straşnică duşcă pe ziua de azi.

— E cam prea devreme.

— Prostii. Am bere bună de import. Avem şi bere mai tare, Dog's Head.

Băgă mâna într-o vadră cu gheaţă, deschise o sticlă de Pilsner şi i-o întinse lui Thomas Hudson.

— Cred că nu vrei pahar, nu-i aşa? Pune-o jos şi apoi hotărăşte-te dacă vrei să bei sau nu.

— Înseamnă că n-o să mai lucrez.

— Cui îi pasă de asta? Şi aşa lucrezi prea mult. Ai o datorie şi faţă de tine, Tom. Că ai numai o singură viaţă de trăit. Nu poţi sta tot timpul numai să pictezi.

— Ieri am fost cu şalupa şi n-am lucrat.

Thomas Hudson se uită la tabloul imens cu tornade, agăţat pe perete la capătul barului. E un tablou bun, se gândi Thomas Hudson. La fel de bun cum ar face şi în ziua aceea, se gândi.

— Trebuie să-l agăţ mai sus, spuse Bobby. Un domn, azi-noapte, s-a cam întrecut cu băutura şi a încercat să se urce în schif. I-am spus că are să-l coste zece mii de dolari dacă trece cu piciorul prin pânză. Comisarul i-a spus şi el acelaşi lucru. I-a venit şi comisarului o idee pentru un tablou pe care vrea să i-l pictezi şi să-l atârne la el acasă.

— Care?

— N-a vrut să spună. N-a zis decât că i-a venit o idee grozavă, pe care are de gând s-o discute cu tine.

Thomas Hudson se uită la pânză de aproape. Vădea semne de uzură.

— Martor mi-e Dumnezeu că se ţine bine, spuse Bobby plin de mândrie. Cealaltă noapte, un domn a tras un chiot şi a aruncat cu o halbă întreagă de bere asupra unei tornade,

încercând s-o doboare. Nici nu se bagă de seamă că a aruncat cineva cu ceva în tablou. Nici o urmă de lovitură n-a rămas. Berea s-a scurs de pe tablou ca apa. Martor mi-e Dumnezeu, Tom, că l-ai pictat să fie trainic.

— Dar i-a cam ajuns câte a îndurat.

— Ah, Doamne, exclamă Bobby. Deocamdată n-am văzut să supere cu ceva tabloul. Dar am să-l agăţ totuşi mai sus. Domnul de azi-noapte m-a cam îngrijorat.

Îi întinse lui Thomas Hudson încă o sticlă de Pilsner de la gheaţă.

— Tom, vreau să-ţi spun că-mi pare tare rău de peştele ăla. Îl ştiu pe Eddy de când eram copii şi nu l-am auzit niciodată spunând minciuni. Atunci când e vorba de ceva important, vreau să spun. Vreau să spun, mai ales când îi ceri să-ţi povestească adevărul.

— A fost o treabă afurisită. Nu mai am de gând să vorbesc cu nimeni despre ea.

— Aşa e cel mai bine, spuse Bobby. Vreau doar să ştii ce rău îmi pare. De ce nu termini berea aia, ca să bei şi tu ceva? Doar n-avem de gând să ne lăsăm pradă tristeţii atât de devreme. Ce te-ar face să te simţi bine?

— Mă simt destul de bine şi aşa. În după-amiaza asta am să lucrez şi nu vreau să mă apuce moleşeala.

— Bine atunci. Dacă nu te pot da pe brazdă, vine altcineva şi poate-l dau pe el. Uită-te la iahtul acela afurisit. Cu pescajul lui atât de mic, cred că a cam fost zgâlţâit când a venit încoace.

Thomas Hudson se uită afară pe uşa deschisă şi văzu un fel de vas-dormitor, alb, frumos, înaintând prin şenal. Era una din navele acelea care duceau turişti din vreun port de pe continent până la insulele golfului şi care, pe o vreme de calm plat ca cea din ziua precedentă, puteau să traverseze Gulf-Streamul fără nici un incident. Dar într-o zi ca cea de acum, cu pescajul ei foarte mic, nava încărcată de suprastructuri fusese cu siguranţă scuturată zdravăn de

tot. Thomas Hudson se miră chiar că reuşise să treacă peste bancurile de la intrarea în şenal pe marea aceea.

Nava-dormitor înainta puţin mai departe împotriva curentului din port ca să ancoreze iar Thomas Hudson şi Bobby se uitau din uşă la nava aceea, toată albă şi numai alămuri şi la toţi cei care se vedeau pe ea, îmbrăcaţi de sus până jos numai în alb.

— Muşterii, spuse domnul Bobby. Sper să fie oameni simpatici. N-a mai dat pe aici un iaht ca lumea de când s-a terminat sezonul de ton.

— Ce navă e asta?

— N-am mai văzut-o până acum. Frumoasă navă, da, da. Dar, cu siguranţă că n-a fost construită pentru Gulf-Stream.

— Probabil că a pornit la drum la miezul nopţii când era calm şi furtuna i-a apucat pe când traversau.

— Cam aşa, zise şi Bobby. Precis că s-a bâţâit nu glumă şi s-a mai şi spart câte ceva. Bate zdravăn. O să vedem noi despre cine-i vorba îndată. Tom, băiete, lasă-mă să-ţi pregătesc ceva de băut. Dacă nu beau, devin nervos.

— În regulă. Dă-mi un gin tonic.

— N-am nici un pic de apă tonică. Joe a luat ultima ladă la vilă.

— Atunci un cocteil cu whisky.

— Cu whisky irlandez şi fără zahăr, spuse Bobby. Trei whisky-uri. Uite-l şi pe Roger că vine.

Thomas Hudson îl văzu şi el prin uşa deschisă. Roger intră. Era în picioarele goale, cu o pereche de pantaloni de doc şi o cămaşă veche, pescărească, în dungi, boţită toată. Pe sub cămaşă se vedeau muşchii spatelui mişcându-se când se aplecă şi-şi lăsă braţele pe bar. În lumina chioară din localul lui Bobby, pielea lui părea foarte tuciurie, iar părul îi era decolorat de soare şi de sarea mării.

— Băieţii încă mai dorm, îi spuse el lui Thomas Hudson. Cineva l-a cam burduşit pe Eddy. Ai văzut?

— Azi-noapte s-a încăierat toată vremea, îi spuse Bobby. Dar nu s-a întâmplat mai nimic.

— Nu-mi place să păţească Eddy treburi din astea, spuse Roger.

— Roger, nu s-a întâmplat nimic rău, îl asigură Bobby. A băut şi s-a luat la bătaie cu toţi cei care nu voiau să-l creadă. Nu i-a făcut nimeni nici un rău.

— Îmi pare tare rău de David, îi spuse Roger lui Thomas Hudson. N-ar fi trebuit să-l lăsăm să se bage în povestea asta.

— Probabil că n-are nimic, spuse Thomas Hudson. A dormit bine. Dar eu sunt cel răspunzător de asta. Eu trebuia să opresc toată povestea.

— Nu. Te-ai lăsat în seama mea.

— Tatăl este răspunzător, spuse Thomas Hudson. Şi am aruncat răspunderea pe umerii tăi, deşi n-aveam dreptul s-o fac. E unul din lucrurile care nu se încredinţează nimănui altcuiva.

— Dar mi-am asumat-o eu, spuse Roger. Nu mă gândeam că are să-i facă rău. Nici Eddy nu s-a gândit.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson. Nici eu nu m-am gândit. Credeam că e în joc ceva mai important.

— Şi eu am crezut la fel, spuse Roger. Dar acum îmi dau seama că am fost egoist şi mă simt a dracului de vinovat.

— Eu sunt tatăl lui, spuse Thomas Hudson. A fost vina mea.

— Afurisită treabă cu peştele ăla, făcu Bobby în timp ce le întindea câte un pahar cu whisky şi îşi lua şi el unul. Hai să bem pentru unul şi mai mare.

— Nu! spuse Roger. Nu mai vreau să văd în viaţa mea unul mai mare.

— Da' ce-ai păţit, Roger? îl întrebă Bobby.

— Nimic, îi răspunse Roger.

— Am de gând să fac nişte tablouri cu peştele ăla pentru David.

— E minunat. Da' crezi că ai să reuşeşti?

— Cu puţin noroc, poate că da. Mai ales că acum sunt în stare să-l văd şi ştiu cum să-l fac.

— Poţi să-l faci, sunt sigur. Poţi să faci orice. Mă întreb cine-o fi pe iahtul acela…

— Ascultă, Roger, ţi-ai plimbat amărăciunea peste tot, prin toată insula…

— Umblând în picioarele goale, făcu Roger.

— Eu am ajuns cu ea până aici trecând pe la nava căpitanului Ralph.

— N-am reuşit să scap de ea nici bătând drumurile, şi precis că n-am să încerc să scap de ea bând, spuse Roger. Deşi băutura asta e straşnic de bună, Bobby.

— Da, dom'le, răspunse Bobby. Îţi mai fac una. Îţi alungă remuşcările.

— Nu era treaba mea să mă joc cu un copil, spuse Roger. Cu băiatul altuia.

— Depinde pentru ce te joci.

— Nu, n-are nici o importanţă. Nu trebuie să te joci cu copiii.

— Ştiu. Eu ştiu pentru ce m-am jucat. Nici nu era vorba de peşte.

— Bineînţeles, spuse Roger. Numai că la mijloc era un copil căruia nu trebuia să-i faci una ca asta. Unul căruia nu trebuia să îngădui niciodată să i se întâmple una ca asta.

— Când o să se trezească, n-are să mai aibă nimic. Ai să vezi. Copilul e teafăr şi întreg.

— Eroul meu afurisit, spuse Roger.

— Fir-ar să fie, e mult mai bine decât pe vremea când obişnuiai să fii tu propriul tău erou afurisit.

— Nu-i aşa? făcu Roger. Da-i al tău, totuşi.

— Ştiu şi asta, spuse Thomas Hudson. Dar ne ajunge la amândoi.

— Roger, vorbi Bobby, tu şi cu Tom sunteţi vreun fel de cimotie?

— De ce?

— Credeam că sunteţi. Nu arătaţi prea deosebiţi unul de altul.

— Mulţumesc, făcu Thomas Hudson. Roger, mulţumeşte-i şi tu.

— Mulţumesc foarte mult, Bobby, spuse Roger. Chiar ţi se pare că semăn cu amestecul ăsta de bărbat şi pictor?

— Arătaţi de parcă-aţi fi fraţi şi băieţii seamănă de parcă ar fi ai amândurora.

— Nu suntem rude, spuse Thomas Hudson. Doar atât că am trăit în acelaşi oraş şi am făcut cam aceleaşi greşeli.

— Ei, la dracu, făcu Bobby. Beţi până la fund şi lăsaţi toată discuţia asta cu remuşcări. Nu sună bine la ora asta într-un bar. Am avut eu parte de remuşcările unor negri, ale unor marinari de pe nave turistice, ale unor bucătari plecaţi de pe iahturi, ale unor milionari şi ale nevestelor lor, ale unor beţivi îndrăciţi, ale unor negustori de mărunţişuri, ale unor indivizi chiori de un ochi de pe vasele acelea de pescuit broaşte ţestoase, ale unor nemernici şi a tot felul de indivizi. Să lăsăm baltă remuşcările dimineaţa. Când se ridică vântul puternic, atunci e vremea băuturii. Am terminat cu remuşcările. Remuşcările astea sunt treabă veche. De când s-au căpătuit toţi cu aparate de radio, toată lumea ascultă la radio. Nu mai e nici timp, nici loc pentru remuşcări.

— Tu asculţi, Bobby?

— Numai semnalul pauzelor. Restul mă cam enervează.

— Bobby, făcu Roger, eşti un om mare şi de treabă.

— Niciuna, nici alta… Dar precis că mă bucur să vă văd mai veseli.

— Eu sunt, spuse Roger. Cu ce fel de indivizi crezi că o să ne căpătuim, de pe iahtul acela?

— Muşterii, răspunse Bobby. Haideţi să mai bem unul, ca să-mi fac chef să-i servesc şi pe ei, indiferent care-or fi.

În vreme ce Bobby storcea chitrele şi pregătea băuturile, Roger îi spuse lui Thomas Hudson:

— N-am vrut să dau dovadă de slăbiciune în privinţa lui Davy.

— Nici n-ai dat.

— Am vrut… ah, Dumnezeule, vreau să explic cât mai simplu. Gluma aia a ta cu vremea când eram propriul meu erou a fost bine gândită.

— Nu-i treaba mea să fac glume.

— Este, atunci când e vorba de mine. Nenorocirea e că de prea multă vreme n-am mai avut parte de lucruri simple, şi doar încerc să le fac tot timpul să fie simple.

— Lasă că acum ai să scrii bine, simplu, cinstit. Ăsta-i începutul.

— Şi dacă nu-s nici simplu, nici bun, şi nici cinstit? Crezi că în felul ăsta aş putea scrie?

— Scrie aşa cum eşti, numai scrie cinstit.

— Trebuie să încerc să înţeleg mai bine tot ce s-a întâmplat, Tom.

— Încerci, Roger. Nu uita că ultima dată când te-am văzut era la New York, când cu povestea cu chiştoacele de ţigări ale damei ăleia.

— S-a sinucis.

— Când?

— Când eram pe munte. Înainte de a mă duce pe coastă să scriu scenariul acela de film.

— Îmi pare rău.

— Într-acolo se îndrepta toată vremea, spuse Roger. Mă bucur că m-am dat la o parte la timp.

— Tu n-ai fi făcut niciodată una ca asta.

— Nu ştiu, spuse Roger. Treaba mi s-a părut foarte logică.

— Unul dintre motivele pentru care n-ai fi făcut-o e că ar fi fost o pildă nenorocită pentru băieţi. Ce-ar fi simţit Dave în sufletul lui?

— Probabil că ar fi înţeles. Şi-apoi, când te vâri atât de adânc într-o treabă ca asta, nu te mai gândeşti să fii pildă.

— Uite, acuma vorbeşti prostii.

Bobby împinse paharele spre ei.

— Roger, când te apuci de vorbit în felul ăsta, reuşeşti să mă întristezi chiar şi pe mine. Sunt plătit să aud tot ce spun

oamenii. Dar nu vreau să-i aud şi pe prietenii mei vorbind în chipul ăsta. Las-o baltă, Roger,

— Am lăsat-o.

— Bun, făcu Bobby. Beţi acuma până la fund. S-a întâmplat pe-aici un domn din New York care trăsese la han, de vale, dar îşi făcuse obiceiul să vină şi să bea în local mai toată ziua. Nu ştia să vorbească despre altceva decât cum are să-şi facă el seama. O jumătate de iarnă a tot răscolit nervii tuturor. Comisarul l-a şi prevenit că-i un gest împotriva legii. L-am rugat să-l prevină că e împotriva legii chiar şi să vorbească despre asta, dar comisarul mi-a spus că trebuia să ceară părerea celor de la Nassau. După o vreme oamenii s-au cam obişnuit cu gândul ăsta şi apoi o groază de beţivani s-au luat după el. Îmi aduc aminte mai ales cum într-o zi s-a pornit să-i vorbească lui Harry Malacul, şi-i spunea lui Harry Malacul că se gândise să-şi facă seama şi voia să mai aibă şi un tovarăş la treaba asta. „Eu ţi-s omul”, îi spuse Harry Malacul. „Taman pe mine mă căutai.” Aşa că Harry Malacul încearcă să-l încurajeze să meargă amândoi la New York şi să se facă un chef pe cinste şi să se-mbete până n-or să mai poată şi atunci să-şi facă vânt în veşnica uitare din cel mai înalt punct al oraşului. Cred că Harry Malacul îşi închipuia că veşnica uitare e vreun fel de mahala. Poate chiar un fel de cartier irlandez. Ei bine, domnului cu sinuciderea i-a plăcut ideea şi au început s-o dezbată în fiecare zi. Au mai încercat şi alţii să intre în combinaţie şi au propus să organizeze un fel de excursie a celor care-şi caută moartea, şi pentru preliminarii să se ducă până la Nassau. Dar Harry Malacul o ţinea una şi bună cu New York şi în cele din urmă îi mărturisi domnului cu sinuciderea că nu mai suporta viaţa asta deloc şi că era gata să pornească. Harry Malacul însă fu nevoit să se ducă vreo câteva zile să prindă languste, că avea o comandă de la căpitanul Ralph, şi în vreme ce era plecat domnul cu sinuciderea se apucă şi bău prea mult. Apoi se apucă să se dreagă cu nişte amoniac adus de undeva de prin nord, care

se părea că-l mai dezmeticea puţin, şi apoi iar venea încoace să bea. Dar se pare că toate astea s-au cam adunat într-însul într-un fel. Pe vremea aceea ajunsesem să-i spunem cu toţii Sinucigaşul, aşa că i-am zis: „Sinucigaşule, mai bine te-ai potoli că astfel nu mai ajungi tu să pupi veşnica uitare.” „Da' am şi pornit într-acolo”, îmi spune el. „Sunt pe drum. Într-acolo mă îndrept. Ia banii pentru ce-am băut. Am luat cumplita hotărâre.” „Ia-ţi restul”, i-am zis. „Nu-mi trebuie nici un rest”, zise el. „Păstrează-l pentru Harry Malacul, să aibă şi el parte de-un pahar înainte de-a mă urma.” Şi după asta dă buzna afară şi se aruncă de pe docul lui Johnny Black drept în şenal, tocmai când se retrage fluxul şi e întuneric şi nu-i nici lună, şi nimeni nu-l mai vede până ce-l aruncă valurile pe promontoriu după două zile. În noaptea aia toată lumea l-a căutat. Da' eu cred că trebuie să se fi lovit cu căpăţâna de vreun pilon mai vechi de beton şi dus a fost cu refluxul. Când a venit Harry Malacul, l-a tot plâns până a băut restul lăsat. Şi doar era rest de la o hârtie de douăzeci şi cinci de dolari. Apoi Harry Malacul mi-a spus: „Ştii, Bobby, cred că bătrânul Sinucigaş era nebun.” Avea şi el dreptate, pentru că atunci când ai lui au trimis să-l ia de-aici, omul care a venit i-a explicat comisarului că bătrânul Sinucigaş suferea de o meteahnă numită Depresiune Amoniacă. Roger, tu ai avut vreodată de asta?

— Nu, spuse Roger. Şi mă gândesc că nici n-am să am vreodată.

— Asta-i povestea, spuse Bobby. Şi să nu te joci niciodată cu veşnica uitare.

— Mă… în veşnica uitare, spuse Roger.

XI.

Prânzul a fost excelent. Pe dinafară friptura era bine rumenită, de se vedeau urmele grătarului. Cuţitul aluneca pe crustă, dar carnea era moale şi mustoasă. Toţii scurseră sosul din farfurie şi-l puseră pe pireul de cartofi, aşa încât părea un lac pe albul pireului. Fasolea de Peru, gătită cu

unt, era bine fiartă, salata era proaspătă şi rece, iar grapefruitul rece de la gheaţă.

Toată lumea era flămândă de la vântul acela, iar Eddy veni şi el de la bucătărie să se uite la ei în vreme ce mâncau. Faţa îi arăta foarte rău şi se adresă tuturor:

— Ce dracu aveţi de spus de friptura asta?

— E minunată, spuse tânărul Tom.

— Mestec-o bine, îl sfătui Eddy. Nu-ţi bate joc de ea înfulecând-o repede.

— Nu poţi s-o mesteci prea mult că dispare, replică tânărul Tom.

— Avem şi desert, Eddy? îl întrebă David.

— Bineînţeles. Plăcintă şi îngheţată.

— Oh, Doamne! exclamă Andrew. Două porţii?

— Destul ca să te tragă la fund în apă. Îngheţata e tare ca piatra.

— Ce fel de plăcintă?

— Plăcintă cu fragi.

— Ce fel de îngheţată?

— De cocos.

— De unde o avem?

— Ne-a venit cu vasul.

În timpul mesei au băut ceai de la gheaţă, iar Roger şi Thomas Hudson, după desert, au luat şi o cafea.

— Eddy e un bucătar minunat, spuse Roger.

— Foamea-i bun bucătar.

— Nu de foame era bună friptura. Sau salata. Sau plăcinta.

— E un bucătar straşnic, se declară de acord Thomas Hudson. E bună cafeaua?

— Excelentă.

— Papà, interveni tânărul Tom, dacă cei de pe iaht se duc la Bobby, ce-ar fi să ne ducem şi noi şi să râdem de ei lăsându-l pe Andy s-o facă pe beţivul?

— Domnului Bobby s-ar putea să nu-i placă. S-ar putea să aibă neplăceri cu comisarul.

— Mă duc eu şi vorbesc cu Bobby, şi-i spun şi comisarului. E doar prieten cu noi.

— Bine, bine. Du-te şi vorbeşte cu Bobby şi pândiţi să vedeţi când se arată cei de pe iaht. Dar cu Dave ce facem?

— Putem să-l târâm şi pe el? O să arate straşnic în halul în care e.

— Am să încalţ pantofii de sport ai lui Tom şi am să merg singur, spuse David. Tommy, ai pus totul la cale?

— Putem pune lucrurile la cale în timp ce ne îndreptăm într-acolo, spuse tânărul Tom. Mai poţi să-ţi întorci pleoapele pe dos?

— Bineînţeles, spuse David.

— Să nu faci asta acum, te rog, spuse Andrew. Nu vreau să mi se facă rău după-masă.

— Pun prinsoare că te fac să dai afară acum, călăreţule.

— Nu, te rog, nu. Mai târziu nu mai contează.

— Vreţi să merg şi eu cu voi? îl întrebă Roger pe tânărul Tom.

— Tare mult aş vrea, spuse tânărul Tom. Putem pune totul la cale împreună.

— Atunci, haidem, spuse Roger. Davy, de ce nu tragi un pui de somn?

— E o idee, răspunse David. Am să citesc până mă apucă somnul. Papà, tu ce faci?

— Am să lucrez afară pe terasă, unde nu bate vântul.

— Atunci, mă întind pe un pat de campanie tot acolo şi am să mă uit la tine cum lucrezi. Te deranjează?

— Nu. Mă face să lucrez şi mai bine.

— Noi ne întoarcem, spuse Roger. Andy, tu ce faci?

— Aş vrea să vin şi să studiez terenul. Dar cred că mai bine să nu vin, fiindcă s-ar putea ca oamenii să fie acolo şi să mă vadă.

— Deştept gândit, spuse tânărul Tom. Eşti deştept, călăreţule.

Porniră la drum şi Thomas Hudson lucră toată după-amiaza. Andy privi şi el o vreme, apoi dispăru ducându-se în

altă parte, iar David se mulţumi să se uite, să citească şi să nu scoată o vorbă.

Thomas Hudson vru să picteze întâi saltul peştelui, fiindcă avea să fie mult mai greu să-l picteze în apă, şi făcu două schiţe, dar niciuna nu-i plăcu şi, în cele din urmă, reuşi o a treia care-i plăcu.

— David, crezi că aşa arăta?

— Ah, papà, e minunat. Dar când sare, apa vine şi ea cu el, nu-i aşa? Vreau să zic, nu ca atunci când cade şi împroaşcă.

— Aşa trebuie să fie, se arătă de acord taică-său. Fiindcă trebuie să spargă suprafaţa apei.

— Şi a ieşit, a tot ieşit! Multă apă trebuie să fi luat cu el. Cred că, dacă ai putea să vezi destul de repede ce se întâmplă, ai vedea cum picură, cum se scurge apa de pe el. Acolo, l-ai făcut în timp ce se ridică, sau în timp ce cade înapoi?

— Asta-i numai o schiţă. M-am gândit să fie când ajunge în culmea saltului.

— Papà, ştiu că e numai o schiţă. Iartă-mă dacă m-am amestecat. Nu vreau să par atoateştiutor.

— Îmi place să-ţi aud părerea.

— Ştii, cel care ştie cu adevărat e Eddy. El prinde totul mai iute, ca un aparat de fotografiat şi ţine minte. Nu crezi şi tu că Eddy e un tip grozav?

— Bineînţeles că este.

— De fapt, nimeni nu ştie mai nimic despre Eddy. Tommy ştie, bineînţeles. Ţin la Eddy mai mult decât la oricare altul, în afară de tine şi de domnul Davis. Găteşte de parcă ar fi îndrăgostit de meseria asta, şi ştie atât de multe şi poate face orice. Gândeşte-te numai ce-a făcut cu rechinul acela, şi cum s-a aruncat ieri peste bord după peşte.

— Şi azi-noapte, tot felul de indivizi l-au altoit numai fiindcă nu credeau ce le spunea.

— Dar, papà, Eddy nu e nenorocit.

— Nu, e fericit.

— Chiar şi azi, după ce-a fost bătut aşa de rău, el tot fericit era. Şi sunt sigur că era fericit c-a sărit în apă după peşte.
— Bineînţeles.
— Aş vrea ca şi domnul Davis să fie fericit aşa cum e Eddy.
— Domnul Davis e mai complicat decât Eddy.
— Ştiu şi asta. Dar îmi mai aduc şi acum aminte când nu-i păsa de nimic şi era fericit. Îl cunosc pe domnul Davis foarte bine, papà.
— Acum e destul de fericit. Dar ştiu că şi-a cam pierdut nepăsarea.
— Nu vreau să spun că era o nepăsare care face rău.
— Nici eu, dar şi-a cam pierdut un anumit fel de siguranţă.
— Da, ştiu.
— Aş vrea să şi-o regăsească. Poate că are s-o regăsească atunci când are să se apuce din nou de scris. Vezi tu, Eddy e fericit pentru că ceea ce face, face bine şi o face în fiecare zi.
— Bănuiesc că domnul Davis nu-i în stare să-şi facă munca lui în fiecare zi, aşa ca tine, sau ca Eddy.
— Nu. Şi mai sunt şi alte lucruri.
— Ştiu. Eu ştiu prea multe pentru un copil, papà. Tommy ştie de douăzeci de ori mai multe decât mine şi ştie cele mai afurisite lucruri şi asta nu-l supără. Dar pe mine mă doare tot ceea ce aflu. Şi nici măcar nu înţeleg de ce.
— Vrei să spui că tu le trăieşti.
— Le trăiesc şi mă impresionează. Parcă aş trăi păcatele altcuiva. Dacă există aşa ceva.
— Înţeleg.
— Papà, te rog iartă-mă că vorbesc atât de grav. Ştiu că nu e politicos. Dar uneori îmi place să vorbesc aşa pentru că sunt atâtea pe care nu le ştim şi apoi când le aflăm vin atât de repede, că trec peste tine ca un val. Cam cum sunt valurile azi.
— Să ştii că pe mine mă poţi întreba totdeauna orice, Davy.
— Ştiu. Şi-ţi mulţumesc mult. Dar în privinţa unor lucruri, cred că am să mai aştept. Probabil că sunt unele pe care nu

le poţi învăţa decât singur.

— Crezi că e bine să punem la cale chestia aia „de-a beţivul”, cu Tom şi Andy la Bobby? Adu-ţi aminte că am dat de bucluc cu individul ăla care spunea că eşti mereu beat.

— Îmi amintesc că m-a văzut cum m-am îmbătat cu vin de două ori în trei ani… dar să nu mai vorbim de asta. Chestia de la Bobby va fi un bun alibi în cazul că am băut vreodată. Dacă am păcătuit de două ori cu omul acela, aş putea s-o fac şi a treia oară. Nu, papà, cred că e o treabă bună.

— În ultima vreme te-ai mai distrat de-a beţivul?

— Eu şi cu Tom am reuşit câteva scene bune. Dar când e şi Andy, sunt mult mai reuşite. La asta Andy e un fel de geniu. Îi reuşesc unele chestii groaznice. Ale mele sunt într-un fel oarecum speciale.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme? întrebă Thomas Hudson continuând să lucreze.

— M-ai văzut vreodată făcând pe fratele idiot? Pe mongoloidul idiot?

— Niciodată. Îţi place asta, Davy? îi arătă Thomas Hudson schiţa.

— Straşnică, spuse David. Acum am priceput ce cauţi. Vrei să-l prinzi când stătea în aer, chiar înainte de a începe să cadă înapoi. Papà, chiar o să-mi dai mie tabloul ăsta?

— Bineînţeles.

— Am să am mare grijă de el.

— O să fac două tablouri.

— La şcoală n-am să iau decât unul, iar pe celălalt îl păstrez acasă, la mama. Sau preferi să-l ţin aici?

— Nu. S-ar putea să-i placă şi ei. Ia povesteşte-mi ce alte isprăvi ai mai făcut, îl iscodi Thomas Hudson mai departe.

— Când mergem cu trenul, punem la cale nişte chestii groaznice. În tren ies cel mai bine, poate din cauza călătorilor din tren, bănuiesc eu. Pe oamenii aceia nu-i găseşti aşa, adunaţi laolaltă, nicăieri în altă parte decât în tren. Şi apoi nici nu pot s-o şteargă.

Thomas Hudson îl auzi pe Roger vorbind în cealaltă încăpere şi începu să-şi cureţe uneltele şi să le pună la loc. Tânărul Tom intră şi spuse:

— Ce mai faci, papà? Ai lucrat cu spor? Pot să văd şi eu?

Thomas Hudson îi arătă şi lui cele două schiţe, şi băiatul spuse:

— Amândouă îmi plac.

— Îţi place cumva una mai mult decât cealaltă? îl întrebă David.

— Nu, amândouă-s straşnice.

Dar Thomas Hudson îşi dădea seama că băiatul se grăbea şi că se gândea la altceva.

— Cum merge? îl întrebă Thomas Hudson.

— Nemaipomenit, îi răspunse tânărul Tom. Dacă procedăm cum trebuie, iese minunat. Acum sunt cu toţii acolo şi toată după-amiaza ne-am ţinut de capul lor. Mai întâi am stat de vorbă cu domnul Bobby şi cu comisarul, înainte de venirea lor. Acum am ajuns la faza în care domnul Davis e criţă, iar eu încerc să-l conving să lase băutura.

— Sper că n-aţi exagerat, nu-i aşa?

— Nu, la dracu, făcu tânărul Tom. Ar fi trebuit să-l vezi pe domnul Davis. Cu fiecare duşcă, se schimba câte puţin. Dar într-un fel abia perceptibil.

— Şi ce bea?

— Ceai. Bobby îl pusese într-o sticlă de rom. Iar pentru Andy a pregătit o sticlă de gin în care a pus apă.

— Şi cum încercai să-l convingi pe domnul Davis să se lase de băut?

— Rugându-mă de el. Dar în aşa fel, ca să nu mă audă ceilalţi. Şi domnul Bobby a intrat în joc, dar el bea lichior adevărat.

— Atunci, mai bine s-o pornim într-acolo, spuse David. Înainte ca domnul Bobby să se-ntreacă cu gluma. Cum se simte domnul Davis?

— Minunat. Dave, trebuie să ştii că e un mare, mare artist.

— Unde-i Andy?

— Jos, şi repetă o parte din rol în faţa unei oglinzi.
— Intră şi Eddy în jocul ăsta?
— Şi Joseph şi Eddy, amândoi o să participe.
— N-o să-şi aducă niciodată aminte ce au de spus.
— N-au decât o singură replică.
— Eddy e în stare să ţină minte o replică, dar nu ştiu cum o să se descurce Joseph.
— N-are nimic altceva de făcut decât să repete după Eddy.
— Şi comisarul e şi el în rol?
— Bineînţeles.
— Şi câţi din ăia sunt acolo?
— Şapte, cu două fete. Una drăguţă, şi una minunată. De pe acum i s-a făcut milă de domnul Davis.
— Ah, copii! făcu David. Să mergem.
— Şi cum o să ajungi tu până acolo? îl întrebă tânărul Tom pe David.
— Îl duc eu, spuse Thomas Hudson.
— Papà, te rog, lasă-mă să iau pantofii de sport, spuse David. Lasă-mă să iau pantofii de sport ai lui Tom. Am să calc pe marginea tălpii şi n-o să mă doară şi o să arăt numai bine aşa.
— Bine, bine. Ar cam trebui să plecăm. Unde-i Roger?
— Bea o duşcă cu Eddy ca să-şi stimuleze talentul, spuse tânărul Tom. Că de prea multă vreme chefuieşte numai cu ceai, papà.

Când au ajuns la Ponce de Léon, vântul bătea încă destul de tare. Cei de pe iaht erau la bar şi beau cocteil cu rom. Era un grup de oameni drăguţi, bronzaţi, îmbrăcaţi în alb. Erau binecrescuţi şi le făcură loc la bar. Doi bărbaţi şi o fată erau la un aparat cu jocuri mecanice, la un capăt al barului, iar alţi trei şi cealaltă fala erau la celălalt capăt, lângă uşă. La capătul cu aparatul era fata cea drăguţă. Cealaltă fată însă era nemaipomenit de drăguţă. Roger, Thomas Hudson şi băieţii, intrară fără să se clatine. David încercă chiar să nu şchiopăteze. Bobby se uită la Roger şi spuse:
— Iar ai venit?

Roger dădu din cap deznădăjduit şi Bobby îi puse dinainte sticla de rom şi un pahar. Roger întinse mâna după pahar şi nu scoase o vorbă.

— Bei şi tu, Hudson? îl întrebă Bobby pe Thomas Hudson.

Avea o mutră severă şi acuzatoare. Thomas Hudson dădu din cap.

— Ar trebui să te mai laşi, îi spuse Bobby. Orice lucru are o limită, la dracu.

— Bobby, nu vreau decât puţin rom.

— Tot din ăla din care bea şi el?

— Nu, Bacardi.

Domnul Bobby turnă într-un pahar pe care i-l întinse lui Thomas Hudson.

— Ia-l, îi spuse. Deşi ştii bine că n-ar trebui să te mai servesc.

Thomas Hudson dădu paharul pe gât dintr-o înghiţitură şi-l simţi cum îl încălzeşte şi îl înviorează.

— Mai dă-mi unul, spuse.

— Peste douăzeci de minute, Hudson, îi răspunse Bobby, şi se uită la ceasul din spatele barului.

Acum oamenii începură să le acorde puţină atenţie, deocamdată încă plini de politeţe.

— Da' tu de ce bei, măi sportivule? îl întrebă domnul Bobby pe David.

— Doar ştii al dracului de bine că nu mai beau, îi răspuse David morocănos.

— De când?

— De azi-noapte, doar ştii al dracului de bine.

— Iartă-mă, făcu Bobby şi trase şi el o duşcă. Cum dracu să mai ţin eu socoteala unor delincvenţi afurisiţi ca voi? N-am decât pretenţia să-l mătrăşiţi pe Hudson de-aici, când am şi eu clienţi cumsecade.

— Eu beau cuminte, spuse Thomas Hudson.

— Aşa să faci.

Domnul Bobby luă sticla din fata lui Roger, îi puse dopul şi o aşează înapoi în raft. Tânărul Tom îi făcu din cap un semn

de încuviinţare şi-i şopti ceva lui Roger. Roger îşi lăsă capul în palme. Apoi şi-l ridică din nou şi arătă cu mâna spre sticlă. Tânărul Tom scutură din cap. Bobby luă sticla, scoase dopul şi i-o puse dinainte lui Roger.

— Bea până ai să-ţi dai sufletul, îi spuse el. N-o să-mi pierd eu somnul pentru atât.

Cele două grupuri urmăreau acum scena îndeaproape, dar deocamdată tot cu politeţe. Urmăreau această scenă a mizeriei umane, dar rămâneau politicoşi şi arătau a fi oameni drăguţi. Atunci vorbi şi Roger pentru prima oară.

— Dă-i şi şobolanului ăluia mic ceva de băut, îi spuse lui Bobby.

— Tu ce vrei, fiule? îl întrebă domnul Bobby pe Andy.

— Gin, spuse Andy.

Thomas Hudson avea mare grijă să nu se uite la spectatori. Dar îi simţea. Bobby aşează sticla în faţa lui Andy şi alături puse paharul. Andy umplu ochi paharul şi-l ridică spre Bobby.

— În sănătatea dumitale, domnule Bobby. Primul pe ziua de azi.

— Bea-l, îi spuse Bobby. Eşti în întârziere.

— Papà are azi bani, spuse David. Banii pentru ziua lui de naştere, de la mama.

Tânărul Tom îl privi pe taică-său drept în faţă şi începu să plângă. Se stăpânea să nu plângă chiar de-adevărat, dar era totuşi întristător să-l vezi şi nu-şi exagera rolul.

Nimeni nu scoase o vorbă până ce Andy nu glăsui:

— Aş mai vrea un gin, te rog, domnule Bobby.

— Toarnă-ţi singur, spuse Bobby. Biet copil nenorocit.

Apoi se întoarse spre Thomas Hudson.

— Hudson, făcu el. Mai ia unul şi şterge-o.

— Atâta vreme cât sunt liniştit, pot să stau, îi răspunse Thomas Hudson.

— După cum te cunosc pe tine, n-o să fii multă vreme liniştit, spuse Bobby ameninţător.

Roger arătă cu degetul spre sticlă şi tânărul Tom se agăţă de mâneca lui. Îşi stăpânise lacrimile, şi acum era curajos şi băiat bun.

— Domnule Davis, îl imploră el. Nu trebuie să mai bei.

Roger nu spuse nimic şi domnul Bobby puse din nou sticla dinaintea lui.

— Domnule Davis, în seara asta trebuie să scrii, îi spuse tânărul Tom. Doar ştii bine că ai făgăduit să scrii în seara asta.

— Da' pentru ce crezi tu că beau eu acum? îi răspunse Roger.

— Dar, domnule Davis, când ai scris Furtuna n-a trebuit să bei atât de mult.

— De ce nu-ţi ţii fleanca? îi spuse Roger.

Tânărul Tom era răbdător şi curios şi în stare să îndure mult.

— Aşa am să fac, domnule Davis. Dar asta numai pentru că m-ai rugat dumneata. Putem să ne întoarcem acasă?

— Eşti băiat bun, Tom, îi spuse Roger. Da' mai stăm puţin.

— Cât mai stăm, domnule Davis?

— Până la sfârşitul sfârşitului.

— Nu cred că e nevoie, domnule Davis, îi spuse tânărul Tom. Zău că nu. Şi doar ştii că atunci când ajungi să nu mai vezi nimic, nici n-o să fii în stare să scrii.

— Am să dictez, vorbi Roger. Ca Milton.

— Ştiu că dictezi minunat, îi spuse tânărul Tom. Dar azi-dimineaţă când domnişoara Phelps a vrut să scoată hârtia din maşină, era mai mult muzică pe ea.

— Scriu o operă.

— Ştiu că o să scrii o operă minunată, domnule Davis. Dar nu crezi că e mai bine să terminăm întâi romanul? Ai scris mult din romanul ăsta.

— Termină-l tu, îi răspunse Roger. Ar trebui să ştii şi tu acum acţiunea.

— Ştiu eu intriga, domnule Davis, şi e o intrigă frumoasă, dar apare fata aia pe care ai făcut-o să moară în cealaltă

carte, şi oamenii s-ar putea să fie derutaţi.
— Şi Dumas a făcut la fel.
— Nu-l mai bate atâta la cap, îi spuse Thomas Hudson tânărului Tom. Cum să mai scrie dacă-l baţi la cap toată vremea?
— Domnule Davis, nu poţi să-ţi găseşti o secretară cu adevărat bună, care să-l scrie în locul dumitale? Am auzit eu că romancierii mai fac treaba asta.
— Nu, costă prea mult.
— Roger, vrei să te ajut eu? îl întrebă Thomas Hudson.
— Da. Ai putea să-l pictezi.
— E minunat aşa, spuse tânărul Tom. Papà chiar o să faci asta?
— Am să-l pictez într-o singură zi, spuse Thomas Hudson.
— Pictează de-a-ndoaselea, ca Michelangelo, îi spuse Roger. Pictează-l destul de mare, ca să-l poată citi şi regele George fără ochelari.
— Ai să te apuci să-l pictezi, papà? întrebă David.
— Bineînţeles.
— Straşnic, făcu David. E primul lucru cu scaun la cap pe care l-am auzit.
— Da' n-are să fie greu, papà?
— La dracu, nu. Poate că-i tocmai prea simplu. Cine-i fata?
— Fata dintotdeauna a domnului Davis.
— O pictez în juma' de zi, spuse Thomas Hudson.
— Picteaz-o de-a-ndoaselea, spuse Roger.
— Fără murdării, îl repezi Thomas Hudson.
— Domnule Bobby, mai capăt o duşcă? întrebă Andy.
— Fiule, câte ai tras până acum? îl întrebă Bobby.
— Numai două.
— Dă-i înainte, îi spuse Bobby şi-i întinse sticla. Ascultă, Hudson, când ai de gând să-ţi iei gioarsa de tablou de-aici?
— Nu ţi-a oferit nimeni nimic pe ea?
— Nu, răspunse Bobby. Şi-mi încurcă locul. Şi pe deasupra mă mai şi face nervos. Vreau să-l văd luat de-aici.

— Scuzaţi-mă, îi spuse lui Roger unul din cei de pe iaht. Tabloul acela-i de vânzare?

— Da' cine a vorbit cu dumneata? îşi întoarse Roger ochii spre el.

— Nimeni, răspunse omul. Dumneata eşti Roger Davis, nu-i aşa?

— Sunt, fir-ai să fii.

— Dacă prietenul dumitale a pictat tabloul acela şi e de vânzare, aş vrea să tratez preţul cu dumnealui, spuse omul întorcându-se. Dumneata eşti Thomas Hudson, da?

— Hudson mi-e numele.

— Tabloul e de vânzare?

— Nu, îi răspunse Thomas Hudson. Regret.

— Dar barmanul spunea…

— E ţicnit, îi spuse Thomas Hudson. E un băiat foarte bun. Dar e ţicnit.

— Domnule Bobby, pot să mai iau, te rog, un gin? îl rugă Andrew foarte politicos.

— Bineînţeles, omuleţule, îi spuse Bobby şi-i turnă. Ştii ce-ar trebui să facă ăia? Ar trebui să-ţi pună mutrişoara asta fermecătoare de copil sănătos pe eticheta sticlelor de gin, în locul grămezii ăleia idioate de fructe. Hudson, de ce nu desenezi tu o etichetă ca lumea pentru sticla de gin, în care să redai farmecul copilăresc al mutrei tânărului Andy?

— Am putea lansa un nou soi, spuse Roger. Old Tom Gin există, e-adevărat, dar de ce n-am lansa noi Merry Andrew?

— Banii pentru afacere îi dau eu, spuse Bobby. Putem face ginul aici pe insulă. Puştii îl pot trage la sticle şi lipi etichetele. Îl putem vinde ori cu ridicata, ori cu amănuntul.

— Ar fi o întoarcere la vechiul meşteşug, spuse Roger. Ca William Morris.

— Da' din ce-o să facem ginul, domnule Bobby? întrebă Andrew.

— Din peştele-banană, spuse Bobby. Şi din moluşte.

Cei de pe iaht nu se mai uitau acum nici la Roger, nici la Thomas Hudson şi nici la băieţi. Îl urmăreau pe Bobby şi

arătau îngrijoraţi.
— În legătură cu pânza aceea… începu bărbatul de dinainte.
— La care pânză te referi, omule? îl întrebă Bobby, dând pe gât încă o duşcă.
— La pânza aceea mare cu tornade şi cu un om în barcă.
— De unde? întrebă Bobby.
— De acolo, spuse omul.
— Îţi cer iertare, domnule, dar cred că ai băut destul. Aici e un local respectabil. Nu oploşim noi nici tornade, nici oameni în bărci pe-aici.
— Vreau să spun, tabloul de acolo.
— Nu mă stârni, domnule. Nu e nici un tablou acolo. Dacă ar exista vreun tablou pe aici, atunci ar sta deasupra barului, unde se cuvine să stea picturile, şi ar fi neapărat un nud lăsat cât e de lung pe spate, exact aşa cum se cade să fie.
— Vorbesc de tabloul acela de acolo.
— Ce tablou şi unde?
— Acolo.
— Mi-ar face mare bucurie să-ţi servesc o apă gazoasă, domnule. Sau să-ţi chem o ricşă, îi spuse Bobby.
— O ricşă?
— Da, o afurisită de ricşă, dacă vrei să ţi-o spun de la obraz. Dumneata eşti o ricşă. Şi ai băut destul.
— Domnule Bobby, întrebă Andrew foarte politicos. Crezi că şi eu am băut destul?
— Nu, dragul meu băiat, bineînţeles că nu. Toarnă-ţi singur.
— Mulţumesc, domnule Bobby, spuse Andy. E al patrulea.
— Aş fi vrut să fie al o sutălea, spuse Bobby. Eşti mândria inimii mele.
— Ce-ai zice să plecăm de-aici, Hal, îi spuse unul dintre bărbaţi celui care voia să cumpere tabloul.
— Aş vrea să iau pânza aceea, îi răspunse el. Numai dacă aş putea-o obţine la un preţ convenabil.

— Aş prefera să plecăm de-aici, insistă cel dintâi. Distracţia-i distracţie. Dar să mai şi vezi cum se-mbată nişte copii e puţin cam prea mult.

— Chiar îi dai băieţelului gin? îl întrebă pe Bobby blonda cea drăguţă de la capătul barului dinspre uşă.

Era o fată înaltă, cu un păr foarte deschis la culoare şi nişte pistrui care-i veneau bine. Nu erau pistrui de roşcovană, ci din aceia ce apar pe pielea bronzată a blondelor care nu capătă arsuri.

— Da, doamnă.

— Cred că e o ruşine, spuse fata. E dezgustător şi ruşinos şi criminal.

Roger evită să se uite la fată şi Thomas Hudson puse ochii în pământ.

— Dar ce-aţi pofti dumneavoastră să bea, doamnă? întrebă Bobby.

— Nimic. N-ar trebui să i se dea nimic de băut.

— Nu prea pare cinstit nici aşa, spuse Bobby.

— Ce vrei să spui când zici cinstit? Crezi că e cinstit să otrăveşti un copil cu alcool?

— Vezi, papà? se amestecă Tom. Şi eu ziceam că nu e bine ca Andy să bea.

— Din toţi trei, el e singurul care bea, doamnă. Asta de când sportivul, aici de faţă, s-a lăsat, încercă Bobby s-o facă să înţeleagă. Credeţi că e cinstit să-l lipsim numai pe el dintr-o familie de trei băieţi de această mică plăcere pe care o mai are şi el?

— Cinstit! exclamă fata. Cred că eşti un monstru. Iar dumneata eşti un alt monstru, îi spuse lui Roger. Şi dumneata eşti tot un monstru, îi spuse şi lui Thomas Hudson. Toţi sunteţi groaznici şi vă urăsc.

Avea lacrimi în ochi şi, întorcându-se cu spatele la băieţi şi la domnul Bobby, se adresă bărbaţilor care erau cu ea:

— Niciunul din voi nu e în stare să facă nimic?

— Cred că e o glumă, îi spuse unul dintre ei. De genul celei cu chelnerul prost crescut pe care-l angajează pe la

petreceri. Sau cea cu vorbe în doi peri.
— Nu, nu e nici o glumă. Omul acela groaznic îi dă chiar gin. E îngrozitor şi e tragic.
— Domnule Bobby, făcu Andy. Cinci e porţia mea?
— Pentru azi, spuse Bobby. N-aş vrea s-o mai supărăm cu nimic pe doamna.
— Ah, scoateţi-mă de-aici, spuse fata. Nu mai vreau să văd.
Începu să plângă şi doi dintre bărbaţi ieşiră cu ea afară, iar Thomas Hudson şi Roger şi băieţii se simţiră destul de prost. Cealaltă fată, cea cu adevărat frumoasă se apropie de ei. Avea un chip frumos, cu tenul închis la culoare şi curat, şi un păr castaniu roşcat. Purta nişte pantaloni largi, dar era minunat construită după câte îşi putea da seama Thomas Hudson şi avea un păr mătăsos, care se unduia în mers. Îşi dădu seama că o mai văzuse.
— Aşa-i că nu-i gin? îi spuse ea lui Roger.
— Nu, bineînţeles că nu.
— Mă duc până afară să-i spun, făcu ea. Într-adevăr s-a simţit înfiorător.
Ieşi pe uşă şi le zâmbi când ieşi. Era o fată minunat de frumoasă.
— Acum s-a terminat, papà, spuse Andy. Putem bea câte o coca-cola?
— Aş prefera o bere, papà. Asta numai dacă n-o supără pe doamna, spuse tânărul Tom.
— Nu cred că din cauza unei sticle cu bere are să se supere, îi răspunse Thomas Hudson. Îţi oferim ceva de băut? îl întrebă el pe cel care voia să cumpere tabloul. Îmi pare rău dacă am fost prea stupizi.
— Nu, nu, făcu omul. Foarte interesant. Totul mi s-a părut foarte interesant. Fascinant. Totdeauna m-au interesat scriitorii şi artiştii. Aţi improvizat cu toţii?
— Da, răspunse Thomas Hudson.
— În legătură cu pânza aceea…
— Aparţine domnului Saunders, îi explică Thomas Hudson. Am pictat tabloul pentru el, în dar. Nu cred că vrea să-l

vândă. Dar e al lui şi poate să facă ce vrea cu el.
— Vreau să-l păstrez, spuse Bobby. Să nu-mi oferi cumva o groază de bani pe el, fiindcă are să mă facă să-mi pară rău.
— Zău c-aş vrea să fie al meu.
— Şi eu, fir-ar să fie, spuse Bobby. Şi-i al meu.
— Dar, domnule Saunders, e o pânză de prea mare valoare ca să fie ţinută într-un local ca ăsta.
Bobby începu să se înfurie.
— Ia mai lăsă-mă-n pace, vrei? îi spuse el omului. Ne-am distrat de minune şi gata. O distracţie cum n-am mai avut vreodată cu femei care se apucă de plâns şi încurcă totul. Ştiu că a făcut-o din cumsecădenie. Dar, la dracu! Cumsecădenia te atinge mai iute ca orice altceva. Şi nevastă-mea vrea să fie cumsecade şi nu face decât lucruri cumsecade şi în fiecare zi mă scoate din răbdări. La dracu cu cumsecădenia! Şi acum, uite, vii dumneata şi îţi închipui că poţi să-mi sufli tabloul ăsta, numai aşa fiindcă-l vrei dumneata.
— Dar, domnule Saunders, chiar dumneata ai spus că nu mai vrei să vezi tabloul ăsta aici şi că-i de vânzare.
— Era numai o aiureală, îi răspunse Bobby. Am zis aşa când ne distram şi noi.
— Atunci înseamnă că tabloul nu-i de vânzare.
— Nu. Tabloul nu-i nici de vânzare, nici de închiriat, nici de împrumut.
— Bine, zise omul, uite cartea mea de vizită, dacă vreodată va fi de vânzare.
— Minunat, spuse Bobby. S-ar putea ca Tom să aibă ceva de vânzare la el acasă. Ce zici, Tom?
— Nu cred, răspunse Thomas Hudson.
— Totuşi, aş vrea să vin să văd, îi spuse omul.
— Deocamdată nu expun nimic, îi răspunse Thomas Hudson. Dacă vrei, îţi pot da adresa galeriei din New York.
— Mulţumesc. Vrei s-o scrii aici?
Omul avea şi stilou la el şi scrise adresa pe dosul unei cărţi de vizită şi-i dădu lui Thomas Hudson altă carte de vizită.

Apoi îi mulţumi lui Thomas Hudson şi-l întrebă dacă-i putea oferi ceva de băut.

— Şi ai putea să-mi dai măcar o idee cam cât ar costa pânzele mai mari?

— Nu, spuse Thomas Hudson. Dar directorul galeriei, poate.

— Îndată ce mă întorc în oraş, mă duc la el. Pânza asta e deosebit de interesantă.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson.

— Eşti sigur că nu e de vânzare?

— Ah, Doamne! făcu Bobby. Termină. E tabloul meu. Mie mi-a venit ideea, şi Thomas Hudson mi l-a pictat.

Omul făcu o mutră de parcă jocul „şaradelor” ar fi început din nou, aşa că zâmbi cu multă amiciţie.

— N-aş vrea să fiu insistent…

— Eşti cam la fel de insistent ca unul afurisit de tare de cap, îi spuse Bobby. Haide odată. Bea şi dumneata ceva şi las-o baltă.

Băieţii discutau cu Roger.

— Atâta vreme cât a ţinut, a fost destul de reuşit, nu-i aşa, domnule Davis? îl întrebă tânărul Tom. Eu n-am exagerat prea rău, drept?

— A fost straşnic, îi spuse Roger. Numai că Dave n-a prea avut când să se desfăşoare.

— Tocmai mă pregăteam să devin un monstru, spuse David.

— Cred că ai fi dat-o gata de tot, spuse tânărul Tom. Era ea destul de necăjită şi aşa. Chiar voiai să faci pe monstrul?

— Îmi întorsesem şi genele pe dos şi pregătisem totul, le spuse David. Când ne-am oprit, tocmai mă aplecasem ca să mă aranjez.

— Ghinion că era atât de drăguţă, spuse Andy. Dar nu m-am lăsat deloc impresionat. Bănui că n-o să mai avem prilejul să punem la cale altă scenă la fel.

— Dar nu-i aşa că domnul Bobby a fost minunat? întrebă tânărul Tom. Ah, Doamne, ai fost straşnic, domnule Bobby.

— Păcat că ne-am oprit, spuse Bobby. Şi comisarul nici nu apucase să vină. Şi tocmai începusem să mă încălzesc. Acum ştiu bine cam ce trebuie să simtă marii actori.

Fata intră pe uşă. Când intră, vântul îi lipi puloverul de trup şi-i flutură părul în momentul în care se întoarse spre Roger.

— Nu vrea să vină înapoi. Dar s-a liniştit. Acum nu mai are nimic.

— Vrei să bei ceva cu noi? întrebă Roger.

— Cu mare plăcere.

Roger îi spuse cum îi chema pe fiecare, iar ea le spuse că se numea Audrey Bruce.

— Eu pot să vin să văd picturile?

— Sigur că da, îi spuse Thomas Hudson.

— Aş vrea să vin şi eu cu domnişoara Bruce, se băgă în vorbă insistentul.

— Eşti tatăl dumneaei? îl întrebă Roger.

— Nu, dar sunt un foarte vechi prieten.

— Atunci nu poţi veni, îi răspunse Roger. Trebuie să aştepţi până la Ziua Foarte Vechilor Prieteni. Sau să primeşti o invitaţie din partea comitetului.

— Te rog, nu fi prea dur cu el, îl rugă fata pe Roger.

— Mi se pare că am şi fost.

— Atunci nu mai fi.

— În regulă.

— Să fim drăguţi.

— Bun.

— Mi-a plăcut ce-a spus Tom despre fata aceea care apare în toate cărţile dumitale.

— Chiar ţi-a plăcut? o întrebă tânărul Tom. Nu e tocmai adevărat. Aşa râdeam eu de domnul Davis.

— Am crezut că măcar puţin, tot e adevărat.

— Să vii sus la vilă, o pofti Roger.

— Să-mi aduc şi prietenii?

— Nu.

— Pe niciunul?

— Ţii foarte mult să vină şi ei?
— Nu.
— Bun.
— Şi când să vin la vilă?
— Oricând, îi spuse Thomas Hudson.
— Rămân şi la masa de prânz?
— Bineînţeles, îi spuse Roger.
— Insula asta pare splendidă, spuse ea. Mă bucur tare mult că toţi suntem oameni simpatici.
— David vă poate arăta cum voia el să facă pe monstrul tocmai când s-a stricat petrecerea, îi spuse Andy.
— Ah, făcu ea. Atunci avem chiar de toate.
— Şi cât o să rămâneţi? o întrebă tânărul Tom.
— Nu ştiu.
— Dar cât o să stea iahtul? o întrebă Roger.
— Nu ştiu.
— Atunci ce ştii? o întrebă Roger. O zic cu bune intenţii.
— Nu prea multe. Dar dumneata?
— Socot că eşti încântătoare, îi spuse Roger.
— Oh, exclamă fata. Îţi mulţumesc tare mult.
— O să mai rămâi o vreme?
— Nu ştiu. S-ar putea.
— Nu vii acum la vilă să bem ceva, în loc să bem aici? o ispiti Roger.
— Să bem un pahar aici, spuse ea. E foarte drăguţ aici.

XII.

A doua zi vântul se potoli, Roger şi băieţii se duseră la plajă să înoate, iar Thomas Hudson rămase sus pe terasă să lucreze. Eddy declarase că apa sărată n-o să-i facă rău lui David la picioare când va înota, dacă după aceea le bandajează din nou. Aşa că se duseseră cu toţii în apă, iar Thomas Hudson, din când în când, se mai uita în jos la ei în vreme ce picta. Era cam nedumerit în legătură cu Roger şi cu fata şi asta îl cam distrăgea de la treabă, aşa că renunţă să se mai gândească. Dar nu putea să nu se gândească ce mult îi amintea fata de mama tânărului Tom, când o

întâlnise prima oară. Numai că prea multe fete reuşiseră să arate în aşa fel încât să-i amintească de ea, se gândi el şi continuă să lucreze. Era convins că avea s-o vadă pe fată când va veni vremea şi era convins că aveau s-o vadă destul de multă vreme. Era un lucru destul de limpede. Ei, fata arăta decorativă şi părea destul de drăguţă. Iar dacă-i mai şi amintea de mama lui Tommy, era cu atât mai trist. Dar nu se putea face nimic. Mai trecuse el prin împrejurări din astea de destule ori înainte. Continuă să lucreze.

Tabloul avea să fie bun. Celălalt, cu peştele în apă, avea să fie cu adevărat greu. Poate că ar fi fost mai bine să fi început cu acela, se gândi. Nu, e mai bine să-l termin pe ăsta. După ce pleacă ei, am să pot lucra la celălalt când vreau.

— Lasă-mă să te duc până sus, Davy, îl auzi el pe Roger spunând. Ca să nu-ţi intre cumva nisip în rosături.

— Bine, spuse David. Dar mai întâi să-mi spăl tălpile bine aici, în ocean.

Roger îl purtă în sus pe ţărm şi-l aşeză pe un scaun în faţa uşii care dădea spre ocean. Pe când treceau pe sub terasă, Thomas Hudson îl auzi pe David întrebând:

— Domnule Davis, crezi că are să vină?

— Nu ştiu, răspunse Roger. Sper.

— Domnule Davis, nu-i aşa că-i frumoasă?

— Foarte.

— Cred că ţine la noi. Domnule Davis, cu ce se ocupă o fată ca ea?

— Nu ştiu. N-am întrebat-o.

— Tommy o şi iubeşte. Şi Andy.

— Dar tu?

— Nu ştiu. Eu nu mă îndrăgostesc de oameni, cum fac ei. Oricum, aş vrea s-o văd mai bine. Domnule Davis, nu-i o stricată, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Nu pare a fi. De ce?

— Tommy spunea că o iubeşte, dar că probabil nu e decât o stricată. Andy spunea că lui nu-i pasă chiar dacă-i stricată.

— Nu pare a fi, îi spuse Roger.
— Domnule Davis, indivizii ăia care-s cu ea nu-s o adunătură cam ciudată?
— Cu siguranţă că sunt.
— Cu ce se ocupă nişte oameni ca ei?
— O să-o întrebăm pe ea când vine.
— Şi crezi că vine?
— Da, îi spuse Roger. În locul tău, nu mi-aş face griji.
— Tommy şi Andy îşi fac griji. Eu pe altcineva iubesc. Doar ştii. Ţi-am spus.
— Îmi aduc aminte. Dar şi fata asta seamănă cu ea, îi spuse Roger.
— Poate c-a văzut-o la cinema şi încearcă să arate ca ea, spuse David.

Thomas Hudson îşi văzu mai departe de lucru. Când apăru fata, mergând pe plajă, Roger tocmai îi bandaja picioarele lui David. Ea era cu picioarele goale, într-un costum de baie cu o fustă din acelaşi material pe deasupra, şi ducea în mână o sacoşă de plajă. Thomas Hudson văzu încântat că avea picioarele la fel de frumoase ca şi chipul, şi la fel de frumoase ca şi sânii pe care-i ghicise sub pulover. Avea braţe frumoase şi era bronzată peste tot. Nu se dăduse cu nici un fel de fard, numai buzele şi le vopsise şi avea buze frumoase pe care el ar fi preferat să le vadă nevopsite.

— Salut, făcu ea. Am întârziat mult?
— Nu, îi spuse Roger. Noi am fost în apă, dar eu intru din nou.

Roger mutase scaunul lui David la marginea ţărmului şi Thomas Hudson o văzu cum se apleacă şi se uită la picioarele lui David şi-i zări cârlionţii scurţi de pe ceafă când pletele îi lunecară în faţă. Pe pielea bronzată, cârlionţii păreau argintii.

— Ce-ai păţit aici? îl întrebă ea. Sărmanele picioare!
— Mi le-am rănit pe când trăgeam să scot un peşte, îi spuse David.
— Şi cât de mare era peştele?

— Nu ştiu. A scăpat.
— Tare îmi pare rău.
— Nu-i nimic, spuse David. Nimănui nu-i mai pasă de el.
— Poţi să înoţi aşa?
Roger îi oblojea rosăturile cu mercurocrom. Rănile arătau bine şi erau curate, dar pielea era puţin zbârcită de la apa de mare.
— Eddy spune că apa le face bine.
— Cine-i Eddy?
— Bucătarul nostru.
— Şi bucătarul vostru este şi doctor?
— La treburi de astea se pricepe, îi explică David. Şi domnul Davis spune că e bine.
— Domnul Davis mai spune şi altceva? îl întrebă ea pe Roger.
— Că e bucuros să te vadă.
— Drăguţ din partea lui. Ei, băieţi, aţi avut o seară straşnică?
— Nu prea, răspunse Roger. Am făcut un pocher şi după aceea am citit şi m-am dus să mă culc.
— Şi cine a câştigat la pocher?
— Andy şi Eddy, spuse David. Dumneavoastră ce-aţi făcut?
— Am jucat table.
— Şi ai dormit bine? o întrebă Roger.
— Da. Dar dumneata?
— Minunat, spuse el.
— Dintre noi, numai Tommy ştie să joace table, îi spuse David fetei. L-a învăţat un netrebnic care s-a dovedit apoi a fi un pervers.
— Chiar? Tristă poveste.
— Când o spune Tommy cum ştie el, nu mai e aşa de tristă, spuse David. Nu s-a întâmplat nimic rău.
— Cred că toţi perverşii ăştia trebuie să fie groaznic de întristători, spuse ea. Sărmanii de ei.
— Dar a fost ceva tare caraghios, spuse David. Fiindcă netrebnicul care l-a învăţat pe Tommy table i-a explicat şi ce

înseamnă să fii pervers şi tot felul de chestii despre greci şi Damon şi Pythias, şi David şi Jonathan. Ştii, ca atunci când ni se vorbeşte la şcoală despre peşti şi despre albine că fertilizează polenul şi toate chestiile celelalte, şi Tommy l-a întrebat dacă a citit vreodată o carte de Gide. Cum se numea, domnule Davis? Nu Corydon. Cealaltă? Aia în care era vorba de Oscar Wilde.

— Şi le grain ne meurt, îi spuse Roger.

— E o carte groaznică, pe care Tommy a luat-o să le citească băieţilor la şcoală. În franţuzeşte, bineînţeles, că nu înţelegeau ei nici o iotă, dar de obicei Tommy le traducea. Mare parte e grozav de plicticoasă, dar începe să devină groaznică atunci când domnul Gide ajunge în Africa.

— Am citit-o, spuse fata.

— Ah, straşnic, făcu David. Atunci înţelegeţi cam ce vreau să spun. Ei, şi individul care l-a învăţat pe Tommy table şi s-a dovedit a fi un pervers a rămas cumplit de mirat când Tommy i-a vorbit despre cartea asta, dar era şi bucuros fiindcă acum nu mai era nevoit să treacă prin toate chestiile alea cu albinele şi florile şi i-a spus: „Sunt bucuros că ştii astea”, sau cam aşa ceva, şi atunci Tommy i-a spus exact aşa, ţin minte: „Domnule Edwards, în privinţa perverşilor n-am decât o curiozitate ştiinţifică. Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai învăţat table, dar trebuie să-ţi spun la revedere”. Pe vremea aia Tommy avea purtări foarte alese, urmă David. Abia se întorsese din Franţa unde stătuse cu tata şi avea purtări minunate.

— Ai stat şi tu în Franţa?

— Cu toţii am stat în Franţa în diferite perioade. Dar numai Tommy îşi aduce aminte ca lumea de ea. Şi are şi cea mai bună memorie. Şi îşi aduce aminte exact. Aţi stat vreodată în Franţa?

— Multă vreme.

— Aţi fost la şcoală acolo?

— Da, pe lângă Paris.

— Atunci aşteptaţi până vă întâlniţi cu Tommy, spuse David. El cunoaşte Parisul şi împrejurimile Parisului, aşa cum cunosc eu reciful de colo sau locurile cu apă mică. Poate că nici pe astea nu le ştiu aşa de bine cum cunoaşte Tommy Parisul.

Fata se aşezase jos, în umbra terasei şi se apucase să cearnă nisipul printre degetele de la picioare.

— Povesteşte-mi şi mie despre recif şi despre locurile cu apă mică, îi spuse ea.

— Mai bine-i dacă vi le arăt, îi spuse David. Am să vă duc în larg cu schiful unde-s locurile acelea şi unde putem să facem pescuit subacvatic, dacă vă place. Numai aşa poţi să cunoşti reciful.

— Mi-ar plăcea să merg.

— Cine-s cei de pe iaht? o întrebă Roger.

— Nişte oameni. Nu ţi-ar place.

— Par foarte simpatici.

— Trebuie să vorbim în chipul ăsta?

— Nu, spuse Roger.

— Pe omul insistent l-ai întâlnit. E cel mai bogat şi cel mai plicticos. Nu putem să nu mai discutăm despre ei? Toţi sunt oameni de treabă şi minunaţi şi plicticoşi la culme.

Sosi şi tânărul Tom, urmat de Andrew. Întoarseră departe, de-a lungul ţărmului, iar când ieşiseră din apă şi văzuseră fata lângă scaunul lui David, o luaseră Ia fugă pe unde nisipul era mai bătut, iar Andrew rămăsese în urmă. Când ajunse şi el, abia mai sufla.

— Ai fi putut să mă aştepţi şi pe mine, îi reproşă el tânărului Tom.

— Iartă-mă, Andy, se scuză tânărul Tom. Bună dimineaţa, îi spuse el apoi fetei. V-am aşteptat, dar după aceea am intrat în apă.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— N-aţi întârziat. Intrăm cu toţii din nou în apă.

— Eu nu mai intru, spuse David. Intraţi voi acum. Şi aşa am vorbit prea mult.

— Nu trebuie să vă temeţi de curenţii de fund, îi spuse tânărul Tom. Fundul coboară încet, până departe.

— Dar rechinii şi baracudele?

— Rechinii nu intră în lagună decât noaptea, îi spuse Roger, baracudele n-or să te supere deloc. Nu ies ele la vânătoare decât dacă-i apa mâloasă sau tulbure.

— Dacă or să vadă lucind ceva şi nu ştiu ce e, s-ar putea să atace din greşeală, îi explică David. Dar când apa e limpede nu atacă oamenii. Pe unde înotăm noi sunt mai totdeauna baracude.

— Le poţi vedea plutind pe deasupra nisipului chiar pe lângă tine, îi spuse Tom. Sunt foarte curioase. Dar întotdeauna se îndepărtează.

— Dacă ai un peşte, îi spuse David, ca atunci când pescuieşti sub apă şi înşiri peştii pe o sfoară sau îi pui într-o plasă, atunci se dau la peşte şi s-ar putea să te atace din greşeală, pentru că sunt foarte repezite.

— Sau dacă înoţi printre chefali sau într-un banc mare de sardele, spuse tânărul Tom, s-ar putea să te atace când se reped după peştii din banc.

— Să înotaţi între mine şi Tom, îi spuse Andy. În felul ăsta n-are să vă deranjeze nimic.

Valurile se spărgeau greoaie de ţărm şi pietroşeii şi ploierii alergau repede ca o părere pe nisipul abia udat când se retrăgea apa şi înainte de a se sparge valul următor.

— Crezi că e bine să înotăm când marea e atât de agitată şi nici nu putem vedea nimic?

— Nici o grijă, îi spuse David. Numai să vă uitaţi pe unde călcaţi înainte de a porni înot. Dar oricum cred că e prea agitată ca vreo pisică de mare să stea culcată în nisip.

— Domnul Davis şi cu mine o să avem grijă de dumneavoastră, îi spuse tânărul Tom.

— Eu am să am grijă de dumneavoastră, se băgă Andy.

— Dacă vă izbiţi de vreun peşte unde se sparg valurile, se poate să fie vreun pompano din cei mici, îi spuse David. Când e mareea înaltă, vin în lagună să se hrănească cu

purici de nisip. Când sunt în apă sunt nespus de drăguţi şi curioşi şi prietenoşi.

— Parcă aş înota într-un acvariu, spuse ea.

— Andy o să vă înveţe cum să daţi aerul afară din plămâni ca să puteţi rămâne sub apă, îi mai spuse David. Iar Tom o să vă arate cum să nu daţi de bucluc cu murenele.

— Nu încerca s-o sperii, Dave, îi spuse tânărul Tom. Noi nu suntem mari împăraţi ai adâncului apelor, ca el. Dar tocmai pentru că el e împăratul adâncurilor, domnişoară Bruce…

— Audrey.

— Audrey, repetă Tom şi se opri.

— Ce spuneai, Tommy?

— Nu mai ştiu, spuse tânărul Tom. Haideţi să intrăm în apă şi să înotăm.

O vreme, Thomas Hudson lucră mai departe. Apoi coborî şi se aşeză lângă David şi-i urmări pe cei patru care ajunseseră departe, acolo unde se spărgeau valurile. Fata intrase în apă fără cască şi înota şi se cufunda ca o focă. Era o înotătoare la fel de bună ca şi Roger, numai că el avea mai multă forţă. Veniră înapoi spre ţărm şi când ajunseră să simtă fundul cu picioarele, începură să meargă îndreptându-se spre casă, iar părul fetei era ud şi de pe frunte cădea drept spre spate, în aşa fel încât nimic nu mai ascundea forma capului şi Thomas Hudson se gândi că nu mai văzuse niciodată un chip mai frumos şi un trup mai minunat. În afară de unul singur, se gândi. În afară de unul singur, care fusese cel mai frumos şi cel mai minunat. Nu te mai gândi la asta, îşi spuse. Uită-te la fată, atât, şi fii fericit că e aici.

— Cum a fost? o întrebă.

— Minunat, îi răspunse ea zâmbindu-i. Dar n-am văzut nici urmă de peşte, îi spuse lui David.

— Probabil că nici nu se putea cu valurile astea, îi spuse David. Numai dacă dădeaţi peste ei.

Fata se aşeză în nisip, cu mâinile prinse în jurul genunchilor. Părul ud îi cădea pe umeri, iar cei doi băieţi

stăteau lângă ea. Roger se întinsese pe nisip în faţa ei, cu fruntea pe braţele încrucişate. Thomas Hudson deschise uşa cu plasă, intră în casă şi apoi se urcă pe terasă, să lucreze mai departe la tablou. Se gândi că era cel mai bun lucru care-i rămânea de făcut.

Pe nisip, jos, unde Thomas Hudson nu-i mai vedea, fata se uită la Roger.

— Eşti mâhnit? îl întrebă ea.

— Nu.

— Gânditor?

— Poate, puţin. Nu ştiu.

— Într-o zi ca asta e mai bine să nu te gândeşti deloc.

— În regulă. Să nu ne mai gândim. E bine dacă mă uit la valuri?

— La valuri e voie.

— Vrei să mai intri în apă?

— Mai târziu.

— Cine te-a învăţat să înoţi? o întrebă Roger.

— Tu.

Roger înălţă capul şi se uită la ea.

— Nu-ţi mai aduci aminte de plaja de la Cap d'Antibes? Plaja mică. Nu Eden Roc. La Eden Roc mă uitam cum te scufundai.

— Ce dracu cauţi aici şi cum te cheamă, de fapt?

— Am venit să te văd, spuse ea. Şi bănuiesc că mă cheamă Audrey Bruce.

— Domnule Davis, să plecăm? întrebă tânărul Tom.

Roger nici măcar nu-i răspunse.

— Care-i numele tău adevărat?

— Mă cheamă Audrey Raeburn.

— Şi de ce-ai venit să mă vezi?

— Fiindcă aşa am vrut. Am făcut rău?

— Nu cred. Cine ţi-a spus că-s aici?

— Un tip scârbos pe care l-am întâlnit la o petrecere la New York. Te-ai bătut cu el pe-aici. Spuneau că ai ajuns un pierde-vară care se vântură pe ţărm.

— Ei bine, e destul de bine vânturat, spuse Roger uitându-se spre largul mării.
— Mai spunea şi alte lucruri despre tine. Niciunul nu era chiar de laudă.
— Cu cine erai la Antibes?
— Cu mama şi Dick Raeburn. Acum îţi aminteşti?
Roger se ridică în capul oaselor şi se uită la ea. Apoi veni la ea, o luă în braţe şi o sărută.
— Fir-aş afurisit să fiu, făcu el.
— E bine că am venit? îl întrebă ea.
— Ah, ştrengăriţă mică, spuse Roger. Tu eşti?
— Trebuie s-o mai dovedesc? Nu crezi?
— Nu-mi aduc aminte de nici un semn tainic.
— Îţi place cum arăt acum?
— Acum te iubesc.
— Doar nu voiai să arăt o viaţă întreagă ca un mânz. Ţii minte când mi-ai spus că arăt ca un mânz, la Auteuil, atunci când plângeam?
— Era şi un compliment. Ţi-am spus că arăţi ca un mânz desenat de Tenniel din Alice în Ţara Minunilor.
— Am plâns.
— Domnule Davis, spuse Andy. Noi băieţii ne ducem să facem rost de nişte coca-cola. Vreţi şi voi?
— Nu, Andy. Tu vrei, ştrengăriţo?
— Da, aş vrea.
— Haide, Dave.
— Nu, eu rămân să ascult mai departe.
— Câteodată eşti o bestie de frate, îi spuse tânărul Tom.
— Adu-mi şi mie o sticlă, îi spuse David. Daţi-i înainte, domnule Davis, să nu vă deranjeze că-s şi eu aici.
— Nu mă deranjează, Davy, spuse fata.
— Dar pe unde ai umblat şi de ce te cheamă Audrey Bruce?
— E destul de complicat.
— Bănuiesc.

— În cele din urmă, mama s-a căsătorit cu un bărbat pe care-l cheamă Bruce.
— L-am cunoscut.
— Am ţinut la el.
— Eu trec peste asta, spuse Roger. Dar de unde şi până unde Audrey?
— E al doilea nume de botez al meu. Şi numele mamei nu mi-a plăcut.
— Mie nu mi-a plăcut mama.
— Nici mie. Am ţinut la Dick Raeburn, am ţinut la Bill Bruce, şi te-am iubit pe tine, şi l-am iubit pe Tom Hudson. Nici el nu m-a recunoscut, nu-i aşa?
— Nu ştiu. E un tip ciudat şi s-ar putea să tacă. Ştiu că se gândeşte că semeni cu mama lui Tommy.
— Aş vrea să-i fi semănat.
— Îi semeni afurisit de mult.
— Zău că-i semeni, spuse şi David. De asta îmi dau şi eu seama. Iartă-mă Audrey. Ar trebui să tac din gură şi s-o şterg.
— Nu m-ai iubit nici pe mine şi nu l-ai iubit nici pe Tom.
— Ba da, v-am iubit. Nici n-ai să ştii cât de mult.
— Unde-i mama ta acum?
— S-a căsătorit cu un tip pe nume Geoffrey Townsend şi stă la Londra.
— Tot mai ia droguri?
— Bineînţeles. Şi e frumoasă.
— Nu mai spune?
— Da. E chiar frumoasă. Şi nu o spun din pietate filială.
— Pe vremuri aveai multă pietate filială.
— Ştiu. Pe atunci obişnuiam să mă rog pentru fiecare. Mi se frângea inima la orice. Mă duceam la slujbele din prima vineri a lunii şi mă rugam să-i fie hărăzită mamei o moarte fericită. Nici nu ştii cât mă rugam pentru tine, Roger.
— Aş fi vrut să-mi fi prins mai bine, răspunse Roger.
— Şi eu, spuse fata.

— Dar nu poţi şti, Audrey. Nu poţi şti niciodată când s-ar putea să prindă bine, spuse David. Nu vreau să spun că domnul Davis are nevoie să se roage cineva pentru el. Nu mă refer decât pur şi simplu la rugăciune.

— Mulţumesc, Dave, spuse Roger. Şi ce s-a mai întâmplat cu Bruce?

— A murit. Nu-ţi aduci aminte?

— Nu. Îmi aduc aminte doar că Dick Raeburn a murit.

— Cred că-ţi aduci aminte.

— Bineînţeles.

Tânărul Tom şi Andy se întoarseră cu sticlele de coca-cola şi Andy îi dădu o sticlă rece fetei şi una lui David.

— Mulţumesc, spuse fata. E minunată şi rece.

— Audrey, începu tânărul Tom, acum îmi aduc aminte de tine. Veneai de obicei la atelier cu domnul Raeburn. Nu scoteai niciodată o vorbă. Tu şi cu mine, cu papà şi domnul Raeburn, mergeam de obicei pe la circuri, şi mergeam şi la curse: Dar pe vremea aceea nu erai aşa de frumoasă.

— Ba era, spuse Roger. Întreabă-l pe tatăl tău.

— Îmi pare rău că domnul Raeburn a murit, spuse tânărul Tom. Îmi amintesc foarte bine cum a murit. A fost lovit de un bob care a luat o curbă prea sus, a ieşit de pe pârtie şi a intrat în mulţime. Prima dată când s-a întâmplat accidentul a fost tare bolnav şi mă duceam cu papà să-l vizităm. Apoi, după o vreme, s-a făcut mai bine şi s-a dus din nou să urmărească cursele de bob, deşi n-ar fi trebuit. Când a fost ucis, noi nu eram acolo. Îmi pare rău dacă, vorbind despre asta, te-am tulburat, Audrey.

— A fost un om simpatic, spuse Audrey. Nu mă tulbură, Tommy. A trecut multă vreme de-atunci.

— Pe noi ăştialalţi ne-ai cunoscut? o întrebă Andy.

— Cum să ne fi cunoscut, călăreţule? Nici nu ne născuserăm, îi spuse David.

— De unde să ştiu eu? întrebă Andy. Nu-mi amintesc nimic despre Franţa şi cred că nici tu nu-ţi aminteşti mare lucru.

— Nici nu pretind. Tommy îşi aminteşte de Franţa pentru noi toţi. Mai târziu am să-mi amintesc de insula asta. Şi-mi pot aduce aminte orice tablou de-al tatei pe care l-am văzut vreodată.

— Îţi poţi aminti de cele cu cursele? îl întrebă Audrey.

— De toate pe care le-am văzut.

— În câteva eram şi eu, spuse Audrey. La Longchamps, şi la Auteuil, şi la St. Cloud. Peste tot mi se vede ceafa.

— Să ştii că de ceafa ta îmi aduc aminte, spuse tânărul Tom. Şi aveai părul până la brâu şi eu eram cu două trepte mai sus ca să văd mai bine. Era o zi ceţoasă, aşa cum e toamna, când aerul pare albăstrui ca de fum, iar noi stăteam în tribuna de sus, chiar vizavi de groapa cu apă, iar în stânga era gardul viu cu şanţ şi obstacolul de zid. Finişul era în partea dinspre noi, iar groapa cu apă se afla pe porţiunea dinăuntru a pistei. Eu eram totdeauna în spatele tău, mai sus de tine ca să văd mai bine, în afară de cazul când ne duceam jos, lângă pistă.

— Pe vremea aia te socoteam un ţânc caraghios.

— Cred şi eu. Şi nu scoteai niciodată nici o vorbă. Poate pentru că eram atât de mic. Dar nu-i aşa că la Auteuil aveau un hipodrom frumos?

— Minunat. Am fost pe-acolo anul trecut.

— Poate o să putem să mergem şi noi anul acesta, Tommy, spuse David. Şi dumneata te duceai de obicei la curse cu ea, domnule Davis?

— Nu, făcu Roger. Eu nu eram decât profesorul ei de înot.

— Erai eroul meu.

— Papà n-a fost niciodată eroul tău? întrebă Andrew.

— Bineînţeles c-a fost. Dar nu-mi puteam îngădui să-l fac eroul meu atât de mult cât vroiam, pentru că era căsătorit. Când el şi mama lui Tommy au divorţat, i-am scris o scrisoare. Era foarte impresionantă şi eram gata să iau locul mamei lui Tommy, indiferent în ce chip. Dar n-am trimis-o niciodată, pentru că s-a căsătorit cu mama lui David şi Andy.

— Lucrurile sunt tare complicate, spuse tânărul Tom.

— Mai povesteşte-mi ceva despre Paris, îl rugă David. Dacă tot o să mergem acolo, trebuie să învăţăm tot ce se poate.

— Îţi mai aduci aminte, Audrey, când stăteam lângă îngrăditură şi când, după ce treceau de ultimul obstacol, caii veneau drept spre noi şi cum, în vreme ce se apropiau, arătau tot mai mari, şi mai mari, şi cum duduia gazonul în clipa când treceau?

— Şi cât de rece mai era şi cum ne băgăm de obicei cât mai aproape de mangalurile acelea ca să ne mai încălzim puţin şi să mâncăm sandvişuri de la bar?

— Tare îmi mai plăcea toamna, spuse tânărul Tom. De obicei ne întreceam cu trăsura acasă, într-o trăsură deschisă. Îţi mai aminteşti? Ieşeam din Bois şi o luam apoi de-a lungul apei când se lăsa şi întunericul şi dăinuia un miros de frunze, iar remorcherele pe râu trăgeau după ele şlepuri.

— Chiar îţi aduci aminte atât de bine? Erai un puşti groaznic de mic.

— Îmi amintesc de fiecare pod de pe fluviu, de la Suresnes până la Charenton, îi spuse Tommy.

— Nu se poate.

— Nu le ştiu pe toate după nume. Dar le am aici în cap.

— Nu cred că-ţi poţi aminti de toate. Şi-apoi, o parte a fluviului e urâtă, ca şi multe dintre poduri.

— Ştiu. Dar după ce te-am cunoscut, am mai rămas multă vreme acolo, şi eu şi cu tata mergeam pe jos de-a lungul întregului fluviu. Şi de-a lungul porţiunii urâte, şi de-a lungul celei frumoase, şi am mai şi pescuit destul cu diferiţi prieteni de-ai mei.

— Chiar ai pescuit în Sena?

— Bineînţeles.

— A pescuit şi papà?

— Nu cine ştie ce. El se ducea de obicei să pescuiască la Charenton. Dar, după ce isprăvea de pictat, voia să se

plimbe, aşa că porneam pe jos şi mergeam până ce eu oboseam prea tare şi atunci luam autobuzul. Când am început să avem bani luam un taxi sau o trăsură.

— Păi, trebuia să fi avut bani când vă duceaţi la cursele de cai.

— Cred că în anul acela aveam, spuse Tommy. De asta nu-mi amintesc prea bine. Uneori aveam bani, iar uneori nu mai aveam.

— Noi am avut întotdeauna bani, spuse Audrey. Mama nu s-a căsătorit niciodată cu cineva care să nu aibă o grămadă de bani.

— Audrey, eşti bogată? o întrebă Tommy.

— Nu, răspunse fata. Tata şi-a cam cheltuit banii şi apoi i-a mai şi pierdut după ce s-a căsătorit cu mama, şi niciunul dintre taţii mei vitregi nu mi-a lăsat nimic prin testament.

— Nici nu trebuie să ai vreun ban, îi spuse Andrew.

— De ce nu vii să stai cu noi? o întrebă tânărul Tom. O să te simţi tare bine cu noi.

— Sună grozav. Dar trebuie să-mi câştig şi eu existenţa.

— Noi ne ducem la Paris, spuse Andrew. Vino cu noi. Va fi minunat. Putem merge amândoi să vedem toate arondismentele împreună.

— Trebuie să mai ehibzuiesc, spuse fata.

— Vrei să-ţi pregătesc ceva de băut, ca să te ajute să te hotărăşti? îi spuse David. În cărţile domnului Davis, aşa fac oamenii totdeauna.

— Nu mă păcăleşti tu cu băutura.

— E o veche şmecherie a negustorilor de carne albă, spuse tânărul Tom. Şi apoi când îţi dai seama, te trezeşti la Buenos Aires.

— Precis că le dau ceva groaznic de tare, se băgă în vorbă David, fiindcă e un drum tare lung.

— Nu cred că există ceva mai tare decât cocteilul cu martini pe care-l face domnul Davis, spuse Andrew. Domnule Davis, te rog, pregăteşte-i un martini. Audrey, vrei un martini?

— Da, dacă nu mai durează mult până la masă.

Roger se ridică să pregătească băuturile şi tânărul Tom veni şi se aşeză lângă fată. Andrew stătea la picioarele ei.

— Nu cred că-i bine să-l bei, Audrey, îi spuse el. Acesta-i primul pas. Adu-ţi aminte: ce n'est que le premier pas qui conte.9

Sus pe terasă, Thomas Hudson continua să picteze. Nu putea să nu audă ce vorbeau, dar nu le mai aruncase nici o privire de când ieşiseră din apă. Îi venise destul de greu să stăruie în carapacea trudei pe care şi-o durase pentru propria lui apărare şi se gândi: Dacă acum las munca deoparte, s-ar putea să mă trezesc fără ea. Apoi se gândi că va avea destul timp să lucreze după ce vor pleca cu toţii. Dar ştia că trebuia să continue să lucreze, altfel avea să-şi piardă sentimentul de siguranţă pe care şi-l durase prin muncă. Am să lucrez exact atât de mult ca şi cum n-ar fi nimeni aici, se gândi. Apoi strâng şi cobor şi eu, şi la dracu cu toate gândurile despre Raeburn sau despre vremurile de odinioară şi toate celelalte. Dar, în vreme ce lucra mai departe, simţi un fel de singurătate ce se strecura de pe acum în sufletul lui. Şi abia săptămâna următoare aveau să plece. Munceşte, îşi spuse. Ţin-te de muncă aşa cum trebuie şi păstrează-ţi obiceiurile, fiindcă o să ai nevoie de ele.

După ce-şi termină lucrul şi coborî în mijlocul celorlalţi, Thomas Hudson se mai gândea încă la pictura lui, şi-o salută pe fată cu un „bună”, şi apoi se uită în altă parte. Apoi îşi întoarse din nou privirea spre ea.

— N-am putut să nu aud, spuse. Sau să nu trag cu urechea. Mă bucur că suntem vechi prieteni.

— Şi eu. Ştiai?

— Poate, îi răspunse el. Haideţi să mâncăm. Te-ai uscat, Audrey?

— Mă duc să fac un duş şi mă schimb, spuse ea. Mai am şi o bluză şi o fustă.

— Anunţă-i pe Eddy şi pe Joseph că suntem gata, îi spuse Thomas Hudson tânărului Tom. Îţi arăt eu unde-i duşul,

Audrey.

Roger intră în casă.

— M-am gândit că nu se făcea să viu aici uzând de subterfugii mincinoase, spuse Audrey.

— Nici n-ai făcut-o.

— Crezi că aş putea să-i fiu de vreun folos?

— S-ar putea. Are nevoie de muncă serioasă ca să-şi mântuie sufletul. Eu nu mă pricep deloc la suflete. Dar el şi l-a încredinţat în mâini tare nepotrivite încă din prima oară când a ajuns pe coastă.

— Dar acum are de gând să scrie un roman. Un mare roman.

— De unde ai auzit-o şi pe-asta?

— Dintr-o rubrică literară. Probabil că a lui Cholly Knickerbocker.

— Ah, făcu Thomas Hudson. Atunci trebuie să fie adevărat.

— Nu crezi cu adevărat că aş putea să-i fiu de folos?

— S-ar putea.

— Dar mai sunt şi nişte complicaţii.

— Totdeauna sunt.

— Să ţi le spun acum?

— Nu, replică Thomas Hudson. Mai bine du-te şi îmbracă-te şi piaptănă-te şi vino sus. În vreme ce stă şi te aşteaptă, s-ar putea să dea peste altă femeie.

— Pe vremuri nu erai aşa. Credeam că eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Te rog mult să mă ierţi, Audrey. Şi-mi pare tare bine că eşti aici.

— Suntem prieteni vechi, nu-i aşa?

— Bineînţeles, spuse el. Schimbă-te şi aranjează-te şi vino sus.

Thomas Hudson se uită în altă parte, iar fata închise uşa cabinei duşului. Nici el nu ştia ce-l făcea să se simtă aşa cum se simţea. Dar fericirea acelei veri începu să se retragă din el, ca atunci când se schimbă mareea unde-i apa mică, şi în canalul care dă în mare începe refluxul. Se uită la mare

şi urmări linia ţărmului şi observă că mareea se schimbase şi păsările de pe mal se apucaseră grăbite de treabă pe panta de nisip ud abia descoperit de ape. Brizanţii erau tot mai mărunţi, în vreme ce apa se retrăgea. Se uită până departe de-a lungul ţărmului şi apoi se duse în casă.

XIII.

În ultimele câteva zile s-au distrat minunat. S-au distrat la fel de bine ca înainte şi n-au încercat nici un fel de tristeţe premergătoare despărţirii. Iahtul plecase şi Audrey îşi luase o cameră la Ponce de León. Dar rămăsese de fapt la vilă şi dormea pe un pat de campanie pe terasă, în capătul cel mai îndepărtat al casei, şi folosea camera de oaspeţi.

N-a mai scos nici o vorbă despre dragostea ei pentru Roger. Iar tot ce i-a spus Roger lui Thomas Hudson despre ea a fost:

— E căsătorită cu un fel de nemernic.

— Doar nu te bătea gândul că fata are să te aştepte toată viaţa?

— Bine măcar că-i un nemernic.

— Nu aşa se nimeresc să fie ăştia întotdeauna?

— E bogat.

— Probabil că asta-i partea lui plăcută, spuse Thomas Hudson. Aşa fac fetele astea întotdeauna, se mărită cu cine ştie ce nemernic şi ăla are întotdeauna şi o parte grozav de plăcută.

— Bine, bine, făcu Roger. Să nu mai vorbim de asta.

— Ai de gând să te apuci de cartea aia odată?

— Bineînţeles. E ceea ce vrea şi ea…

— De asta ai de gând să scrii?

— Las-o baltă, Tom, îi spuse Roger.

— Vrei să stai în casa din Cuba? Nu-i decât o şandrama. Dar acolo o să fii departe de oameni.

— Nu. Vreau s-o pornesc spre vest.

— Pe coastă?

— Nu, nu pe coastă. Pot să stau o vreme la fermă?

— Acolo e numai cabana aia departe de pe ţărm. Restul e închiriat.

— O să fie straşnic.

Fata şi cu Roger făceau lungi plimbări pe plajă şi înotau împreună sau cu băieţii. Băieţii plecară la pescuit şi o luară şi pe Audrey de asemenea la pescuit subacvatic pe recif. Thomas Hudson trudea din greu şi, ori de câte ori lucra iar băieţii înotau pe unde apa era puţin adâncă, încerca sentimentul plăcut că aveau să vină curând acasă şi că vor lua masa, fie prânzul, fie cina, împreună. Când se duceau la pescuit subacvatic era îngrijorat, dar ştia că Roger şi Eddy aveau să-i înveţe să fie prudenţi. O dată s-au dus cu toţii şi au pescuit la trenă o zi întreagă, tocmai lângă farul cel mai depărtat, la capătul şirului de insuliţe, şi s-au distrat grozav prinzând bonite şi dorade şi trei macrouri mari. Thomas Hudson picta un tablou cu unul din macrouri, redând capul acela turtit în chip ciudat şi dungile pe care le avea de-a lungul trupului prelung, făcut pentru viteză, ca să i-l dăruiască lui Andy, care-l prinsese pe cel mai mare. Picta peştele pe fundalul farului imens, cu picioare ca de păianjen, al norilor de vară şi al verdelui insuliţelor.

Apoi, într-o zi, vechiul elicopter amfibiu Sikorsky dădu ocol casei şi apoi ateriza în golf şi-i duseră cu barca pe cei trei băieţi până la aparat. Joseph veni şi el cu o altă bărcuţă în care le aduse bagajele. Tânărul Tom spuse:

— La revedere, papà. A fost o vară cu adevărat straşnică.

David spuse:

— La revedere papà. A fost cu adevărat minunat. Să n-ai nici o grijă. O să fim cu băgare de seamă.

Andrew spuse:

— La revedere, papà. Mulţumesc pentru vara asta minunată, minunată, şi pentru călătoria la Paris.

Se căţărară pe uşa cabinei şi, din uşă, făcură semne cu mâna spre Audrey care rămăsese pe doc şi-i strigară:

— La revedere, la revedere, Audrey.

Roger îi ajutase să se suie şi ei strigară:

— La revedere, domnule Davis. La revedere, papà.

Şi apoi foarte tare, de se auzi peste întinderea apei:

— La revedere, Audrey!

Apoi uşa se trase şi se închise şi nu mai rămaseră decât nişte chipuri ce se zăreau prin ochiurile mici de geam, apoi doar nişte chipuri împroşcate de apă când bătrânele „râşniţe de cafea” începură să se învârtească. Thomas Hudson se trase înapoi, ferindu-se de şuvoiul de stropi, şi bătrânul elicopter diform porni să salte de pe apă, şi apoi decola ajutat de briza uşoară ce se pornise, şi apoi le dădu o dată ocol şi o luă pe drumul drept, nesuferit şi leneş peste Gulf-Stream.

Thomas Hudson ştia că Roger şi Audrey aveau să-l părăsească şi ei şi, cum vasul de legătură sosea a doua zi, îl întrebă pe Roger când avea să plece.

— Mâine, bătrâne Tom, îi spuse Roger.

— Cu Wilson?

— Da, l-am rugat să se întoarcă.

— Voiam să ştiu, ca să văd ce comenzi fac pentru vas.

Aşa că a doua zi plecară şi ei, în acelaşi chip. Thomas Hudson o sărută pe fată şi-i ură drum bun, şi fata îl sărută şi ea. Când plecaseră băieţii ea plânsese şi plânse şi acum şi-l strânse tare în braţe.

— Să ai grijă de el şi să ai mare grijă de tine.

— Am să încerc. Ai fost grozav de bun cu noi, Tom.

— Prostii.

— Am să stau şi-am să scriu, spuse Roger. Vrei cumva să fac ceva anume pe-acolo?

— Să vă bucuraţi de toate. Şi poţi să-mi mai spui şi mie cum merg treburile.

— Aşa am să fac. Are să scrie şi dumneaei.

Aşa că plecară şi ei şi, în drum spre casă, Thomas Hudson se opri la Bobby.

— O să fie al dracului de pustiu, spuse Bobby.

— Da, încuviinţă Thomas Hudson. O să fie al dracului de pustiu.

XIV.

Thomas Hudson se simţi nefericit de cum plecară băieţii. Dar se gândi că încerca firescul sentiment de dor după băieţi şi continuă să lucreze mai departe. Domnul Bobby subliniase că lumea omului nu se sfârşeşte ca în unul din tablourile acelea mari. Sfârşitul veni cu unul dintre puştanii din insulă, care-i aduse un mesaj prin radio de la oficiul poştal local şi-i spuse:

— Semnaţi, vă rog, cuponul detaşabil. Ne pare tare rău, domnule Tom.

Îi dădu băiatului un şiling. Dar băiatul se uită la monedă şi o puse pe masă.

— Nu-mi trebuie bacşiş, domnule Tom, spuse puştiul şi ieşi.

Thomas Hudson citi hârtia. Apoi o puse în buzunar, ieşi şi se aşeză pe terasa care dădea spre mare. Scoase radiograma şi o mai citi o dată.

„COPIII DUMNEAVOASTRĂ DAVID ŞI ANDREW UCIŞI ÎMPREUNA CU MAMA LOR ACCIDENT DE MAŞINA LÂNGĂ BIARRITZ NE OCUPAM DE TOT CE E NECESAR PÂNĂ LA SOSIREA DUMNEAVOASTRĂ ADÂNCĂ COMPASIUNE”.

Era semnată de filiala din Paris a băncii sale din New York.

Veni şi Eddy. Auzise de cele întâmplate de la Joseph, care, la rândul lui, auzise de la unul din băieţii de Ia oficiu. Eddy se aşeză lângă el şi spuse:

— Fir-ar să fie, Tom. Cum de se pot petrece astfel de lucruri?

— Nu ştiu, răspunse Thomas Hudson. Bănuiesc că s-au lovit de ceva, sau a dat ceva peste ei.

— Pun prinsoare că nu conducea David, spuse Eddy.

— Şi eu pun prinsoare. Dar acum tot nu contează.

Thomas Hudson privea spre larg, la întinderea calmă şi albastră a mării şi la faţa de un albastru mai închis a curentului. Soarele scăpătase şi curând avea să fie acoperit de nori.

— Crezi că mama lor conducea?

— Poate. Poate că aveau şofer. Ce importanţă mai are?
— Crezi că poate o fi fost Andy?
— Poate. Maică-sa s-ar fi putut să-l fi lăsat pe el.
— E destul de plin de el, spuse Eddy.
— Era, spuse Thomas Hudson. Acum nu cred că mai e plin de el deloc.
Soarele cobora tot mai mult şi apărură norii.
— Trebuie să-i trimitem o telegramă lui Wilkinson când or să aibă legătură prin radio, ca să vină încoace devreme şi să-mi reţină un loc la avionul de New York.
— Cât o să fii plecat, eu ce vrei să fac?
— Să ai grijă de toate pe-aici. Am să-ţi las nişte cecuri pentru fiecare lună. Dacă o să fie furtuni, să tocmeşti oameni să te ajute să te descurci cu şalupa şi cu casa.
— Am să fac tot ce e nevoie, spuse Eddy. Dar pentru mine nimic nu mai face nici cât un rahat.
— Nici pentru mine, spuse Thomas Hudson.
— Îl mai avem pe tânărul Tom.
— Deocamdată, spuse Thomas Hudson, şi pentru prima oară privi drept în faţă perspectiva nesfârşită a vidului de dinainte.
— Ai să răzbeşti, spuse Eddy.
— Bineînţeles. Când n-am răzbit eu?
— Poţi să mai rămâi la Paris o vreme, şi-apoi să te duci la reşedinţa din Cuba, şi tânărul Tom are să-ţi poată ţine tovărăşie. Acolo o să poţi picta bine şi o să fie un fel de schimbare.
— Da, făcu Thomas Hudson.
— O să poţi călători, şi asta o să-ţi facă bine. Du-te şi tu cu unul dintre vapoarele alea mari cu care am vrut şi eu mereu să merg. Călătoreşte cu ele. Lasă-le să te ducă oriunde s-or duce.
— Da.
— Rahat, făcu Eddy. De ce, fir-ar să fie, a fost omorât Davy?

— Eddy, hai să lăsăm asta, spuse Thomas Hudson. Sunt lucruri care întrec ceea ce ştim.

— În mă-sa cu toate, făcu Eddy şi-şi împinse pălăria pe ceafă.

— O să jucăm jocul ăsta până la sfârşit cum om putea, îi spuse Thomas Hudson.

Dar acum ştia că jocul nu-l mai interesa prea mult.

XV.

În timpul traversării spre est la bordul navei Île de France, Thomas Hudson învăţă că infernul nu era neapărat aşa cum îl descrisese Dante sau oricare altul dintre marii ilustratori ai infernului, ci putea fi şi o foarte confortabilă, plăcută şi îndrăgită navă care te duce spre o ţară spre care te-ai îndreptat totdeauna cu multă emoţie. Avea multe cercuri şi nu erau rânduite ca cele ale marelui egocentric florentin. Se urcase la bordul navei devreme şi, chibzuind acum îşi dădea seama că de fapt căutase un refugiu, ca să scape de oraşul unde se temea să nu întâlnească oameni care să-i vorbească despre ceea ce se întâmplase. Crezuse că pe navă avea să ajungă la un fel de înţelegere cu propria lui durere, fără să fi ştiut atunci că nu se poate ajunge la nici o înţelegere cu durerea. Nu se vindecă decât prin moarte, dar poate fi atenuată sau anesteziată în diferite chipuri. Se zice că şi timpul poate să vindece. Dar dacă durerea se poate lecui prin altceva decât moarte, poate că nu e vorba de adevărata durere.

Ceea ce o mai atenuează temporar, atenuând şi toate celelalte, este băutura, iar altceva care poate abate mintea de la durere este munca. Thomas Hudson cunoştea aceste remedii. Dar mai ştia că băutura avea să-i distrugă capacitatea de a mai realiza o muncă satisfăcătoare, iar el îşi construise de atât de multă vreme întreaga viaţă pe muncă, încât socotea munca unicul lucru pe care nu trebuia să-l piardă.

Dar cum ştia că o bună bucată de vreme nu va putea lucra. Îşi pusese în minte să bea, să citească şi să facă exerciţii

până ce va fi atât de obosit încât să poată dormi. În avion dormise. Dar nu la New York.

Acum se afla în cabină, care avea alături şi un salon, şi hamalii îi lăsaseră acolo bagajele şi pachetul enorm cu revistele şi ziarele pe care le cumpărase. Se gândise că era mai uşor să înceapă cu ele. Îi dădu stewardului biletul şi-l rugă să-i aducă o sticlă de Perrier şi nişte gheaţă. Când i le aduse, scoase dintr-o valiză o sticlă de whisky, o deschise şi-şi pregăti băutura. Apoi tăie sfoara cu care era legat maldărul de reviste şi ziare şi le împrăştie pe masă. Revistele arătau noi şi neatinse, în comparaţie cu cele care soseau în insulă. Luă The New Yorker. Când era pe insulă, totdeauna lăsa revista asta s-o citească seara şi de multă vreme nu mai văzuse el un The New Yorker chiar în săptămâna apariţiei sau unul care nu fusese îndoit. Se aşeză în fotoliul moale şi confortabil şi dădu pe gât băutura şi descoperi că nu poţi citi The New Yorker când cei pe care îi iubeşti abia au murit. Încercă atunci cu Time şi reuşi să-l citească fără dificultate, chiar şi rubrica de „Naşteri-Decese”, unde la morţi erau trecuţi cei doi băieţi, cu toate datele şi vârsta lor, mama lor şi vârsta ei, nu tocmai exactă, situaţia ei matrimonială, precum şi o frază în care se spunea că divorţase de el în 1933.

Newsweek pomenea aceleaşi date. Dar, citind anunţul sumar, Thomas Hudson avu ciudata senzaţie că cel care îl scrisese încercase un sentiment de părere de rău că băieţii muriseră.

Îşi mai pregăti un pahar cu băutură şi se gândi cât de bun era Perrier-ul faţă de orice altceva ce se poate pune în whisky, şi apoi citi Time şi Newsweek de la un capăt la altul. Ce dracu crezi tu că făcea dumneaei la Biarritz? se întrebă. Cel puţin să fi mers la St. Jean-de-Luz.

Gândurile astea îl făcură să-şi dea seama că whisky-ul începea să aibă un efect bun.

Renunţă la ei, îşi spuse. Adu-ţi aminte numai cum erau şi şterge-i din catastif. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuie

s-o faci. Fă-o acum.

Mai citeşte, îşi spuse. Chiar în momentul acela nava porni. Se mişca foarte încet, şi el nici nu se uită pe fereastra cabinei. Rămase mai departe în fotoliul confortabil, citind maldărul de ziare şi reviste şi bând whisky cu Perrier.

Acum nu mai ai nici o problemă, îşi spuse.

Ai renunţat la ei, şi s-au dus. Mai întâi n-ar fi trebuit să-i iubeşti atât de afurisit de mult. N-ar fi trebuit să-i iubeşti şi n-ar fi trebuit s-o iubeşti pe mama lor. Ia ascultă cum vorbeşte whisky-ul, îşi spuse. Ce solvent al problemelor pe care le ai. Solventul alchimistic ce aurul nostru din plumb într-o clipită în rahat îl schimbă. Nici măcar nu se poate scanda. „Ce aurul nostru din plumb într-o clipită în rahat îl preschimbă”, sună mai bine.

Mă întreb unde o fi Roger cu fata, se gândi. Banca are să ştie unde e Tommy. Eu ştiu unde sunt eu. Sunt aici cu o sticlă de Old Parr. Mâine, în sala de gimnastică, am să năduşesc de-o să iasă totul afară din mine. Am să intru în cabina fierbinte. Am să încalec apoi pe una din bicicletele alea care nu ajung niciodată nicăieri şi pe un cal mecanic. Apoi am să fac un masaj sănătos. Apoi am să întâlnesc pe cineva la bar şi am să trăncănesc despre alte treburi. Nu-s decât şase zile. Şase zile e uşor.

În seara aceea adormi şi, când se trezi în cursul nopţii, auzi trepidaţia navei înaintând prin valuri şi, la început, simţind izul mării, crezu că e acasă, în casa lui de pe insulă şi că se trezise dintr-un coşmar. Apoi îşi dădu seama că nu era coşmar şi simţi în nări mirosul greu de ulei prin fereastra deschisă. Aprinse lumina şi bău nişte Perrier. Îi era tare sete.

Pe masă era o tavă cu sandvişuri şi fructe, rămase unde le lăsase stewardul de cu seară, iar în frapiera cu sticla de Perrier mai era gheaţă.

Ştia că ar fi trebuit să mănânce ceva şi se uită la ceasul de pe perete. Era trei şi douăzeci de minute dimineaţa. Aerul de mare era rece şi mâncă un sandviş şi două mere, apoi

luă nişte gheaţă din frapieră şi-şi pregăti ceva de băut. Sticla de Old Parr era aproape goală, dar mai avea el o sticlă şi, acum, în aerul rece al zorilor, se aşează în fotoliul confortabil şi începu să bea şi să citească The New Yorker. Descoperi că acum îl putea citi şi descoperi că-i plăcea să bea noaptea. Ani de zile respectase cu stricteţe regula de a nu bea noaptea şi a nu bea înainte de a-şi fi isprăvit treaba, în afară de zilele când nu lucra. Dar acum, când se trezise noaptea, încercă fericirea aceea prostească de a încălca obişnuinţa. Era prima senzaţie de reîntoarcere a fericirii pur animalice, sau a capacităţii de fericire, pe care o încerca din clipa când sosise radiograma.

The New Yorker era foarte bun, se gândi. Şi e, într-adevăr, o revistă pe care o poţi citi chiar şi a patra zi după ce se întâmplă ceva. Nu neapărat în prima, sau în a doua, sau în a treia. Ci în a patra. Era bine de ştiut. După The New Yorker citi The Ring, şi apoi citi tot ce se putea citi în The Atlantic Monthly, şi chiar şi ceea ce nu era de citit. Şi apoi îşi pregăti al treilea pahar de băutură şi citi revista Harper's. Vezi, îşi spuse el, nu mai are importanţă.

PARTEA A DOUA.

CUBA.

II.

După ce toţi ceilalţi plecaseră, el rămase întins pe rogojina pusă pe podea, ascultând vântul. Bătea un vânt de furtună dinspre nord-vest, aşa că aşează pături pe duşumea şi clădi perne una peste alta ca să se rezeme, lipindu-le de spătarul tapisat al scaunului sprijinit de piciorul mesei din sufragerie; în cap cu o şapcă cu cozoroc lung ca să-i ferească ochii de lumină, se apucă să citească corespondenţa la lumina puternică a lămpii mari de pe masă. Motanul i se culcase pe piept şi el trase o pătură subţire peste amândoi, deschise scrisorile şi le citi şi bău din paharul de whisky cu apă pe care, între două înghiţituri, îl punea pe podea. Ori de câte ori avea chef, mâna găsea singură paharul.

Motanul torcea, dar el nu-l putea auzi pentru că torcea într-un fel tăcut, şi el cu o mână ţinea câte o scrisoare, iar cu degetele celeilalte mângâia pisica sub bărbie.

— Boise, ai un adevărat laringofon, spuse el. Mă iubeşti?

Motanul îi frământa pieptul cu ghearele, apucând doar uşor lâna jerseului gros, albastru al omului, iar el simţi greutatea motanului care se-ntindea cu plăcere şi torcea sub degetele lui.

— Asta-i o târfă, Boise, îi spuse el pisicii şi deschise altă scrisoare.

Motanul se vârî cu capul sub bărbia lui şi se frecă de el.

O să te scarmene de-o să te ia naiba, Boise, îi spuse motanului şi-l frecă cu bărbia ţepoasă. Femeilor nu le place. Păcat că nu bei, Boy. Că în rest, fir-ai să fii, faci aproape tot.

La început pusese motanului numele după iahtul Boise, dar acum, de multă vreme nu-i mai spunea decât Boy, că era mai scurt. Citi şi a doua scrisoare până la capăt fără să facă nici un comentariu, întinse mâna, luă paharul cu whisky şi apă şi bău din el.

— Ei bine, făcu el, aşa nu ajungem la nici o socoteală. Ascultă ce-ţi spun eu, Boy. Citeşte tu scrisorile, iar eu mă întind pe pieptul tău şi încep să torc. Ei, cam cum ţi-ar conveni?

Motanul ridică din nou capul să se frece de bărbia omului şi omul îl frecă şi el pe după ureche cu ţepii bărbii şi apoi după ceafă şi între umeri, în vreme ce deschidea cea de-a treia scrisoare.

— Boise, când a venit furtuna peste noi, ai fost îngrijorat? îl întrebă el. Aş vrea să fi văzut şi tu cum am intrat prin şenalul radei, cu toate valurile spărgându-se peste Morro. Ar fi intrat spaima în tine, Boy. Ne-au înâmpinat în radă valuri afurisit de mari, ce se spărgeau peste noi de parcă eram o blestemată de scândură de surfing.

Motanul stătea mulţumit, respirând în acelaşi ritm cu omul. Omul se gândi că era ditamai motanul, mare şi iubăreţ, vlăguit de atâta vânătoare de noapte.

— Cât am lipsit eu, Boy, ai făcut vreo ispravă mai ca lumea?

Pusese scrisoarea deoparte şi acum mângâia motanul pe sub pătură.

— Ai pus laba pe multe?

Motanul se răsuci pe o parte şi-i oferi pântecele ca să-l scarpine, aşa cum făcea când era pisoi, pe vremea când era fericit. Omul îl cuprinse cu braţul şi-l strânse tare la piept, trupul motanului aceluia mare fiind lipit de coaste şi cu capul sub bărbia omului. Sub apăsarea braţului omului, motanul se răsuci deodată, rămânând lipit de el, iar cu ghearele începu să-i frământe puloverul, îndesându-se tare în el. Acum nu mai torcea.

— Îmi pare rău, Boy, spuse omul. Îmi pare rău. Lasă-mă să mai citesc şi scrisoarea asta blestemată. N-avem ce face. Tu nu prea ştii să faci nimic, nu-i aşa?

Motanul rămase mai departe lipit de el; acum nu mai torcea, ci-l apăsa greu şi era desperat. Omul îl mângâie şi citi scrisoarea.

— Potoleşte-te, Boy, îi spuse. Altă soluţie nu-i. Dacă găsesc cumva altă soluţie, am să ţi-o spun şi ţie.

Când termină cea de-a treia şi cea mai lungă scrisoare, motanul cel mare, alb şi negru, dormea dus. Adormise în poziţia sfinxului, dar cu capul lăsat pe pieptul omului.

Sunt tare bucuros, gândi omul. Ar trebui să mă dezbrac şi să fac o baie şi să mă bag în pat, dar apă caldă nu-i şi în noaptea asta n-am chef să dorm în pat. Prea multă zvârcoleală. Patul n-are să mă lase să dorm. Poate că nici aici n-am să dorm, cu bestia asta bătrână peste mine.

— Boy, am să te ridic puţin, spuse el, ca să mă aşez pe-o parte.

Ridică motanul greu şi fără vlagă, care căpătă deodată viaţă în mâinile sale, şi apoi iar se lăsă moale, şi omul îl puse alături, după care se răsuci să se întindă pe partea dreaptă. Motanul zăcea la spatele lui. Fusese deranjat când îl mutase de la locul lui, dar acum adormise din nou, făcut ghem, lipit

de spinarea omului. Omul luă cele trei scrisori şi le citi pentru a doua oară, de la un capăt la altul. Se hotărî să nu mai citească şi ziarele, întinse mâna şi stinse lumina şi rămase întins pe-o parte, simţind motanul lipit de spate. Stătea întins şi ţinea cu amândouă braţele o pernă, în vreme ce capul odihnea pe altă pernă. Afară vântul bătea tare, iar duşumeaua încăperii păstra încă ceva din mişcarea punţii de comandă a iahtului. Stătuse pe punte nouăsprezece ceasuri înainte de a intra în port.

Stătea întins şi încerca să doarmă, dar nu putea. Ochii îi erau tare obosiţi şi nu mai voia nici lumină, nici să citească, aşa că rămase mai departe întins, aşteptând să se facă dimineaţă. Pe sub pătură simţea împletitura rogojinii făcute exact pe măsura acelei încăperi mari, rogojină cumpărată din Samoa, când fusese cu un iaht, cu şase luni înainte de Pearl Harbour. Acoperea toată pardoseala din plăci de ceramică, dar în dreptul uşii de sticlă ce dădea spre curtea interioară, rogojina fusese îndoită şi răsucită de mişcarea uşii şi simţea cum intra vântul pe dedesubt şi sălta în sus capătul când răzbătea prin crăpătura de sub canat. Se gândi că vântul avea să bată din nord-vest cel puţin încă o zi, apoi avea să se răsucească spre nord şi, în cele din urmă, o să-şi dea sufletul bătând din nord-est. Aşa bătea vântul iarna, dar se putea să continue din nord-est mai multe zile, suflând tare până să se stabilizeze la un fel de brisa, cum spuneau localnicii alizeului de nord-est. Când vântul bătea a furtună dinspre nord-est contra Gulf-Streamului, se stârneau valuri foarte mari, şi ştia că nici un Friţ n-avea să se încumete să iasă la suprafaţă. Aşa că, îşi spuse, o să rămână la ţărm cel puţin patru zile. După aceea au să se arate ei, fără îndoială.

Se gândi la această ultimă ieşire şi cum îl prinsese furtuna la vreo şaizeci de mile depărtare de port şi la vreo treizeci de mile distanţă de ţărm, şi la calvarul drumului de întoarcere, când hotărâse să vină mai degrabă la Havana şi nu la Bahia Honda. Şi scosese sufletul din şalupă. Scosese tot sufletul din ea şi acum erau mai multe locuri pe care trebuia să le verifice. Poate ar fi fost mai bine să tragă la mal la Bahia Honda. Dar în ultima vreme stătuseră prea mult pe acolo. Fusese plecat douăsprezece zile, şi asta când se aşteptase să nu lipsească mai mult de zece. Rămăsese pe drojdie cu unele lucruri şi nu putuse fi sigur cât avea să dureze furtuna, aşa că se hotărâse să vină la Havana şi înfruntase urgia. Dimineaţa avea să facă baie, să se bărbierească, să se schimbe şi să se ducă să-i prezinte

ataşatului naval raportul. S-ar putea ca cei de acolo să fi preferat să-l ştie plimbându-se pe lângă coastă, dar era convins că pe o vreme ca aceea nimeni n-avea să iasă la suprafaţă. Nici măcar ei nu puteau. În privinţa asta nu se mai putea face nimic. Dacă se vădea că are dreptate în direcţia asta, în rest totul avea să fie în regulă, deşi lucrurile nu erau niciodată atât de simple. Bineînţeles că nu.

Podeaua începu să fie cam tare pentru şoldul drept, pentru coapsa şi umărul drept, aşa că acum se întinse pe spate şi-şi lăsă greutatea pe muşchii umerilor, trăgându-şi genunchii în sus pe sub pătură, ţinând în acelaşi timp pătura cu călcâiele. În chipul ăsta parcă îşi odihnea mai bine trupul ostenit; puse mâna stânga pe motanul adormit şi începu să-l mângâie.

— Te-ai întins afurisit de bine, Boy, şi dormi grozav îi spuse el. Atunci socot că nu-i chiar atât de rău.

Se gândi să le dea drumul şi celorlalte pisici, ca să aibă şi el cu cine sta de vorbă, acum că Boise dormea. Dar hotărî să nu facă una ca asta. L-ar fi jignit pe Boise şi i-ar fi stârnit gelozia, Boise stătuse afară, aşteptându-i când veniseră cu camionul. Fusese grozav de emoţionat şi tot timpul descărcării se învârtise printre picioarele lor, întâmpinând pe toată lumea şi strecurându-se când afară, când înăuntru, ori de câte ori se deschidea o uşă. Probabil că, de când plecaseră, stătuse afară aşteptând în fiecare noapte. Din clipa când primiseră ordin să plece, motanul ştiuse şi el. Bineînţeles, nu-şi putuse da seama că era vorba de ordin, dar simţise primele semne de pregătire şi, în vreme ce parcurgeau diferite faze, până ajungeau la dezordinea de la sfârşit, cu oameni străini dormind în casă – când plecau înainte de ivirea zorilor, totdeauna punea oamenii să doarmă la el pe la miezul nopţii – motanul devenea tot mai nervos şi mai tulburat, până ce, în cele din urmă, în clipa în care se apucau să încarce lucrurile pentru plecare, îl apuca

desperarea şi trebuiau să aibă grijă să-l închidă în casă ca să nu se ia după ei pe alee, şi apoi în sat şi pe şosea.

Odată, pe şoseaua principală, văzuse o pisică strivită de maşină şi pisica aceea, de curând lovită şi moartă, semăna perfect cu Boy. Avea spinarea neagră, gâtul, pieptul şi lăbuţele din faţă albe, iar pe cap avea un fel de mască neagră. Ştia bine că nu putea fi Boy, fiindcă erau la cel puţin şase mile de fermă, dar simţise că i se face rău şi oprise maşina, se întoarse din drum şi ridicase pisica, se convinsese că nu era Boy şi apoi o aşezase la marginea şoselei, ca să nu mai treacă şi alţii peste ea. Fusese o pisică bine îngrijită, şi o lăsă la marginea drumului ca să fie găsită de stăpâni, să ştie ce i s-a întâmplat şi să n-o mai caute. Altfel ar fi luat pisica în maşină şi ar fi îngropat-o la fermă.

În seara aceea, când se întorcea la fermă, nu mai dădu de pisică în locul unde o lăsase el, aşa că îşi zise că o găsiseră stăpânii ei. În noaptea aceea, în vreme ce stătea în fotoliul cel mare şi citea, cu Boise alături pe fotoliu, se gândise că nu ştia ce-ar fi făcut dacă Boise ar fi fost ucis. După cum se purta şi după desperarea pe care o manifesta motanul, ştia că şi motanul simţea acelaşi lucru în ceea ce-l priveşte.

Numai că el suportă mult mai greu decât mine. De ce, Boy? Dacă nu le mai pui atât la inimă, are să-ţi meargă mult mai bine. Pe cât pot, le pun cât mai puţin la inimă, îşi spuse. Chiar aşa fac. Dar Boise nu-i în stare.

Când era pe mare, se gândea la Boise şi la apucăturile lui ciudate şi la dragostea lui deznădăjduită. Îşi aduse aminte de momentul când văzuse motanul prima oară, când nu era decât un pisoi jucându-se cu propria-i imagine reflectată de vitrina cu havane a barului din Cojimar, construit pe stâncile ce dădeau spre port. Veniseră la bar într-o dimineaţă frumoasă de Crăciun. Mai adăstau vreo câţiva beţivi pe-acolo, rămaşi de la petrecerea din ajun, dar dinspre est se pornise un vânt care se simţea şi în restaurant şi la barul cu uşile deschise. Şi lumina era atât

de puternică şi aerul atât de proaspăt şi răcoros, că nu arăta a dimineaţă pentru beţivi.

— Închide uşile alea că bate vântul, îi spuse unul dintre beţivi patronului.

— Nu, îi răspunse patronul. Îmi place aşa. Du-te şi caută-ţi un cotlon ferit de vânt în altă parte, dacă ţi se pare aerul prea proaspăt.

— Plătim ca să ne simţim bine, spuse unul dintre cei rămaşi de la cheful din noaptea de dinainte.

— Nu. Plăteşti pentru ceea ce bei. Dacă vrei să te simţi bine, caută-ţi alt loc.

Îşi aruncă privirea peste terasa deschisă a barului, spre marea de un albastru închis, cu spuma albă a valurilor, brăzdată de bărcile pescarilor ce navigau încoace şi-ncolo în căutarea doradelor. Vreo şase pescari stăteau la bar, iar alţii ocupau două mese pe terasă. Erau dintre cei cărora le mersese bine cu o zi înainte ori socoteau că vremea bună şi curentul favorabil aveau să mai ţină, aşa că profitau şi nu ieşiseră în larg de Crăciun. Niciunul dintre cei pe care-i ştia bărbatul acesta, al cărui nume era Thomas Hudson, nu se ducea vreodată la biserică, nici măcar de Crăciun, şi niciunul dintre ei nu se îmbrăcase ca să arate a pescar. Arătau cel mai puţin a pescari dintre toţi cei pe care-i ştia el, şi erau dintre cei mai buni. Purtau pălării vechi de pai, sau erau chiar cu capul gol. Hainele de pe ei erau vechi şi, uneori, umblau cu picioarele goale, alteori încălţaţi. Deosebeai uşor un pescar de un ţăran, sau guajiro, pentru că ţăranii, când veneau la oraş, purtau cămăşi de sărbătoare, cu pliuri, pălării cu boruri largi, pantaloni strâmţi şi cizme de călărie, şi mai toţi aveau macete, în vreme ce pescarii purtau orice vechitură de ţoală pe care o aveau şi erau oameni veseli şi încrezători în puterile lor. Ţăranii erau reţinuţi şi timizi, în afară de cazul în care se apucau de băut. Dar singurul fel în care puteai recunoaşte cu certitudine un pescar era să te uiţi la mâinile lui. Mâinile bătrânilor erau noduroase şi înnegrite, pătate de soare,

palmele şi degetele adânc crestate şi pline de cicatrici, de la mânuirea saulelor. Mâinile tinerilor nu erau noduroase, dar cei mai mulţi aveau aceleaşi pete de soare şi cicatrici adânci, iar părul de pe mâini şi de pe braţe îl aveau toţi, în afară de cei foarte tuciurii, decolorat de soare şi de apa sărată.

Thomas Hudson îşi aduse aminte cum. În acea dimineaţă de Crăciun, primul Crăciun din război, patronul barului îl întrebase:

— Vrei nişte creveţi? şi-i adusese o farfurie mare, plină vârf cu creveţi proaspăt prăjiţi, şi o pusese pe bar, în vreme ce el tăia o chitră felii şi le rânduia pe o farfurioară.

Creveţii erau uriaşi şi rozulii şi mustăţile le atârnau mult peste marginea barului, şi el luase unul şi-i întinsese mustăţile în lături cât putuse de mult, şi spusese că erau mai lungi decât ale unui amiral japonez.

Thomas Hudson crăpă capul crevetelui care semăna cu un amiral japonez şi apoi îi despică cu degetele mari carapacea pe burtă şi-i scoase carapacea cu totul, şi carnea era fragedă şi mătăsoasă în dinţi şi avea o aromă atât de plăcută, fiartă cum era în apă de mare cu chitră proaspătă şi piper negru, încât i se păru că nu mai mâncase în viaţa lui creveţi mai buni, nici măcar în Malaga, nici în Tarragona sau Valencia. Atunci se apropie şi pisoiul de el, alergând de-a lungul barului ca să se alinte, frecându-se de mâna lui şi cerând şi el un crevete.

— Îs prea mari pentru tine, motănel, îi spuse el.

Dar rupse între două degete o bucată de crevete şi i-o dădu pisoiului, care o apucă şi alergă cu ea înapoi pe galantarul cu havane şi o înfulecă iute şi sălbatic. Thomas Hudson se uită la pisoiul acela drăguţ cu pete albe şi negre, cu pieptul şi labele din faţă albe, cu negrul exact ca o mască ce-i acoperea ochii şi fruntea, se uită la el cum mânca crevetele mormăind şi-l întrebă pe patron al cui era pisoiul.

— Al dumitale dacă-l vrei.

— Mai am două pisici acasă. Persane.

— Două nu-s mare lucru. Ia-l pe ăsta. Să le dea puţin sânge de Cojimar.

— Papà, nu putem să-l luăm cu noi? îl rugase chiar acela dintre băieţi la care nu se mai gândea deloc, care venise urcând scările dinspre terasă unde urmărise cum se întorceau la ţărm bărcile de pescuit, îi văzuse pe pescari cum îşi scot catargele, cum îşi adună saulele colac şi apoi aruncă peştele pe mal. Papà, de ce să nu-l luăm? E un pisoi atât de frumos.

— Crezi că are să fie fericit departe de mare?

— Sunt sigur, papà. Aici are să se simtă în curând nenorocit. Nu vezi cât de nenorocite sunt pisicile de pe stradă? Şi poate că pe vremuri arătau şi ele la fel ca pisoiul ăsta.

— Ia-l, spuse patronul. La fermă are să fie fericit.

— Ascultă, Tomás, spuse unul dintre pescarii de la masă care auzise discuţia. Dacă vrei pisici, îţi aduc eu un motan de Angora, un Angora veritabil, de la Guanabacoa. Un motan de Angora adevărat, tigrat.

— Mascul?

— Tot atât ca şi tine, spuse pescarul.

Toţi de la masă hohotiră în râs. Aproape toate glumele spaniole porneau de la aceleaşi lucruri.

— Dar cu blană pe ele, mai spuse pescarul, vrând să stârnească alte hohote; şi reuşi.

— Papà, te rog, putem să luăm pisoiul? stărui băiatul. E motan.

— Eşti sigur?

— Ştiu eu, papà. Ştiu.

— Aşa ai spus de fiecare dată şi despre cele două pisici persane.

— Pisicile persane sunt cu totul altfel, papà. Cu ele am greşit, recunosc. Dar acum ştiu sigur, papà. Acum ştiu cu adevărat.

— Ascultă, Tomás. Vrei motanul acela de Angora, tigrat, de la Guanabacoa? îl întrebă pescarul.

— Ce-i cu motanul? E vreun motan vrăjitor?

— Vrăjitor pe dracu. Motanul ăla n-a auzit în viaţa lui de vrăji. E mai creştin decât tine.

— Es muy posible, spuse un alt pescar şi râseră cu toţii.

— Şi cam cât costă motanul ăla faimos? întrebă Thomas Hudson.

— Nimic. Cadou. Un motan de Angora autentic, tigrat. Cadou de Crăciun.

— Vino încoace la bar şi ia ceva de băut şi povesteşte-mi cum arată.

Pescarul veni şi se aşează la bar. Avea ochelari cu rame de baga şi purta o cămaşă albastră curată, decolorată, care arăta de parcă n-ar mai rezista la o spălare. Pe spate se subţiase ca dantela şi ţesătura începuse să se deşire. Purta nişte pantaloni kaki, decoloraţi şi ei şi, în ziua aceea de Crăciun, era tot cu picioarele goale. Faţa şi mâinile îi erau arse de soare, luând culoarea întunecată a lemnului, şi-şi puse mâinile pline de cicatrici pe tejghea şi-i spuse patronului?

— Whisky şi ghimbir.

— Mie ghimbirul îmi cade greu, spuse Thomas Hudson. Mie dă-mi cu apă minerală.

— Mie îmi face bine, spuse pescarul. Îmi place Canada Dry. Altfel nu suport gustul whisky-ului. Ascultă, Thomas. E o pisică serioasă.

— Papà, spuse băiatul, înainte ca tu şi domnul acesta să vă apucaţi de băut, spune-mi, putem să luăm pisoiul ăsta?

Legase o carapace de crevete cu o bucată de aţă şi se juca cu pisoiul, care se ridicase pe labele din spate cam cum stă un leu heraldic, lovind cu celelalte lăbuţe în momeala pe care băiatul i-o trecea pe la nas.

— Vrei să-l iei?

— Ştii că vreau.

— Atunci poţi să-l iei.

— Papà, mulţumesc tare mult. Am să-l duc afară în maşină ca să-l obişnuiesc cu noi.

Thomas Hudson se uită după băiat cum traversă şoseaua cu pisoiul în braţe şi se urcă cu el pe bancheta din faţă. Partea de sus a capotei era trasă şi, de la bar, putea să-l vadă pe băiat cum stătea în maşina decapotabilă, sub lumina puternică a soarelui, şi vântul îi lipea părul castaniu de creştet. Nu putea vedea şi pisoiul, pentru că băiatul îl ţinea pe scaun, şi se lăsase şi el în jos ca să-l ferească de vânt, şi stătea şi-l mângâia.

Acum băiatul nu mai era, iar pisoiul se făcuse motan bătrân şi trăise mai mult decât băiatul. Dar în chipul în care ţineau acum unul la celălalt, se gândi, era semn că niciunul dintre ei nu voia să-i supravieţuiască celuilalt. Nu ştiu câţi oameni şi câte animale au ţinut până acum unul la altul, se gândi el. Poate că-i o situaţie foarte caraghioasă, Dar mie nu mi se pare caraghioasă deloc.

Nu, se gândi el, nu mi se pare deloc caraghioasă, cum nu mi se pare caraghios ca un băiat să aibă un motan care să-i supravieţuiască. Multe sunt pe drept ridicole, aşa cum fusese şi Boise când mârâise şi deodată scosese un mieunat tragic şi se lipise cât era de lung de omul acela. Uneori servitorii spuneau că motanul nu voia să mănânce zile în şir după ce omul pleca, dar în cele din urmă foamea îl îndupleca. Deşi erau zile întregi când încerca să trăiască din ceea ce vâna şi refuza să vină laolaltă cu celelalte pisici, până la urmă intra în casă totdeauna, dar ţâşnea afară, sărind peste celelalte pisici ce se îmbulzeau, atunci intra servitorul aducând tava cu carne tocată, şi apoi iar sărea înăuntru peste toate celelalte pisici ce se îngrămădeau roată în jurul băiatului cu mâncarea. Înfuleca totdeauna foarte repede şi voia apoi să plece din camera pisicilor de îndată ce termina. Nu exista o altă pisică la care să ţină în vreun fel.

Omul se gândise de multă vreme că Boise se socotea şi el fiinţă omenească. Nu se apucase de băut laolaltă cu omul, aşa cum ar fi făcut un urs, dar mânca tot ceea ce mânca şi omul, mai ales mâncăruri de care pisicile nu s-ar fi atins.

Thomas Hudson îşi aminti de vara de dinainte, când luau micul dejun împreună, şi-i oferise lui Boise o felie proaspătă de mango de la gheaţă. Boise mâncase cu plăcere şi de atunci, în fiecare dimineaţă, primea mango toată vremea cât Thomas Hudson era pe ţărm şi ţinea sezonul acestor fructe. Trebuia să-i dea el feliile de mango, ca să le apuce drept în gură, fiindcă erau prea lunecoase ca să le poată lua din farfurie; se gândise chiar să-i facă un fel de suport, ca cel pentru prăjit pâine, ca să-şi poată lua singur feliile fără să fie nevoit să se grăbească.

Apoi când, la rândul lor, au început să se coacă fructele mari de aguacate, de un verde închis, numai puţin mai închise la culoare decât frunzele, dar mai strălucitoare – de data asta în septembrie, când venise iar la ţărm pentru revizie generală, pregătindu-se să se îndrepte spre Haiti – atunci îi oferise lui Boise o lingură de fruct luată din mijloc, unde fuseseră seminţele, şi îi pusese ulei şi oţet, şi motanul mâncase tot şi după aceea la fiecare masă mânca câte o jumătate de aguacate.

— De ce nu te urci în pom să-ţi iei singur? îl întrebase Thomas Hudson pe motan în vreme ce umblau împreună pe dealurile fermei.

Dar bineînţeles că Boise nu-i răspunsese nimic. Dar îl descoperi pe Boise într-un aguacate când ieşise să se plimbe şi să vadă cum zboară în amurg mierlele către Havana, încotro se îndreaptă în fiecare seară, din toate zonele aflate în sud şi est, ca sa se înghesuie după zboruri îndelungi pe crengile laurilor spanioli din Prado. Lui Thomas Hudson îi plăcea să vadă cum vin în zbor mierlele de peste dealuri, şi ies primii lilieci de seară, şi apar bufniţele acelea foarte mici, ca să-şi înceapă zborurile de noapte, după ce soarele se cufundă în mare, dincolo de Havana, şi dincolo de dealuri se iveşte lucirea luminilor aprinse. În seara aceea nu-l găsise pe Boise, care mergea întotdeauna cu el, şi-l luase la plimbare pe Big Goats, unul din fiii lui Boise, un motan cu umeri laţi, cu gâtul zdravăn,

capul mare, nişte mustăţi cumplite, un motan negru şi bătăios. Goats nu vâna niciodată. Era un motan bătăios, de prăsilă, şi treburile astea îi răpeau tot timpul. Dar avea un temperament vesel, în afară de sectorul în care-şi făcea meseria, şi-i plăcea să se plimbe, mai ales dacă Thomas Hudson se mai şi oprea din când în când şi-l împingea cu piciorul ca să se răstoarne pe-o parte şi să se întindă. Atunci Thomas Hudson îl mângâia pe pântece cu piciorul. Era greu să reuşeşti să-l mângâi pe Goats prea brutal sau prea tare, fiindcă îi plăcea tot atât de mult să fie mângâiat cu piciorul încălţat ca şi noi cu piciorul gol.

Thomas Hudson tocmai se aplecase să-l mângâie cu mâna – îi plăcea să fie mângâiat apăsat, ca atunci când mângâi un câine – şi când se uită în sus îl văzu pe Boise tocmai în vârful pomului de aguacate. Goats se uită în sus şi-l văzu şi el.

— Ce faci acolo, mă pui de lele? îi strigă Thomas Hudson. În fine te-ai apucat să mănânci direct din pom?

Boise se uită în jos şi-l zări pe Goats.

— Haide, vino jos, să facem o plimbare, îi spuse Thomas Hudson. La masă am să-ţi dau aguacate.

Boise se uită la Goats şi nu spuse nimic.

— Arăţi tare frumos printre frunzele acelea verzi. Rămâi acolo sus, dacă aşa pofteşti.

Boise îşi întoarse privirea de la ei, şi Thomas Hudson şi motanul cel negru porniră mai departe printre pomi.

— Goats, crezi că e nebun? îl întrebă omul.

Apoi, ca să-i facă plăcere motanului, îi spuse:

— Îţi aminteşti de noaptea aceea când nu reuşeam să găsim medicamentul?

Medicament era un cuvânt magic pentru Goats, şi îndată ce-l auzi se şi întinse pe o parte să fie mângâiat.

— Îţi aduci aminte de medicament? întrebă omul, iar motanul cel mare începu să se tăvălească cuprins de o plăcere cumplită.

Medicament devenise pentru el cuvânt magic dintr-o noapte când omul se îmbătase, se îmbătase zdravăn, şi Boise nu voise să doarmă lângă el. Nici Princessa nu voia să doarmă lângă el când era beat, nici Willy. Niciuna din pisici nu voia să doarmă lângă el când era beat, în afară de Friendless, numele lui Big Goats când fusese mic, şi de fratele lui Friendless, care era de fapt sora lui, o pisică nenorocită ce avea numeroase suferinţe şi rare stări de exaltare. Lui Goats omul îi plăcea mai mult când era beat decât atunci când era treaz, sau poate că ajunsese să-i placă pentru că numai când Thomas Hudson era beat reuşea şi Goats să doarmă cu el.

Dar în seara aceea când se îmbătase zdravăn, Thomas Hudson era la ţărm de vreo patru zile. Cheful începuse la amiază, la Floridita, şi la început băuse cu nişte politicieni cubanezi care se nimeriseră pe acolo şi erau nervoşi şi voiau să bea ceva în fugă, apoi cu nişte plantatori de trestie de zahăr şi de orez, cu nişte funcţionari guvernamentali cubanezi care-şi beau şi ei porţia de după prânz, cu cel de-al doilea şi al treilea secretar al ambasadei, care însoţeau câţiva turişti la Floridila, cu nelipsiţii oameni ai F. B. I.-ului, amabili şi străduindu-se să pară nişte neînsemnaţi tineri, americani bine crescuţi, încât se trădau în felul acesta de la o poştă, de parcă pe costumele lor albe sau de doc cu dungi albe şi albastre ar fi avut şi galoanele cu grade. Băuse daiquiri dublu frapat, din cele grozave făcut de Constante, în care nici nu simţeai gust de alcool, şi când bei încerci aceeaşi senzaţie pe care o încearcă cei ce schiază la vale pe un gheţar, printr-o zăpadă pufoasă, iar după al şaselea, al optulea pahar, parcă schiezi pe un gheţar la vale când îţi dai drumul fără nici o oprelişte.

Mai veniră şi nişte indivizi de la marină pe care-i cunoştea, şi bău şi cu ei, şi apoi şi cu nişte indivizi numiţi pe vremea aia huliganii marinei, adică de la paza de coastă. Dar asta însemna să bea şi să trăncănească iar despre necazurile mării, şi tocmai din cauza lor se apucase de băut ca să le

uite, aşa că se duse în capătul cel mai depărtat al barului, unde se aciuaseră bătrânele târfe respectabile, minunatele târfe bătrâne cu care, în ultimii douăzeci de ani, se culcase cam orice beţiv care poposise la Floridila, se cocoţă într-un scaun alături de ele şi mâncă un sandviş cu pâine prăjită, pui şi salată şi bău mai departe daiquiri.

Când se întorsese la fermă în noaptea aceea, era beat criţă şi niciuna dintre pisici nu voia să doarmă lângă el în afară de Goats, care nu făcea alergie la damful de rom, n-avea prejudecăţi împotriva beţiei, şi-i plăcea parfumul tare al târfelor. Au dormit duşi amândoi, Goats torcând zdravăn ori de câte ori se trezea, apoi, în cele din urmă, se dezmetici şi Thomas Hudson, şi, aducându-şi aminte cât de mult băuse, îi spuse lui Goats:

— Trebuie să luăm medicamentul.

Lui Goats i-a plăcut cum a sunat cuvântul, căci simboliza viaţa de huzur de care avea parte, şi începu să toarcă şi mai tare.

— Unde-i medicamentul, Goats? îl întrebă Thomas Hudson.

Încercă să aprindă lampa de citit de lângă pat, dar nu izbuti. În timpul furtunii care-l silise să rămână la ţărm, fuseseră rupte fire, sau făcuseră scurt circuit şi nu fuseseră încă reparate, aşa că nu era curent. Începu să pipăie pe noptiera de lângă pat, încereând să găsească pastila aceea dublă de seconal, ultima pe care o mai avea, după care avea să adoarmă din nou, iar dimineaţa avea să se scoale fără să mai simtă nici o mahmureală. Când întinse mâna pe întuneric, lovi însă pastila care căzu de pe masă şi nu o mai putu găsi. Pipăi cu grijă podeaua peste tot, dar nu reuşi s-o găsească nici aşa. Nu avea chibrituri lângă pat pentru că nu era fumător, iar bateria lanternei fusese consumată de servitori cât fusese plecat.

— Goats, făcu el, trebuie să căutăm medicamentul.

Se dădu jos din pat, Goats coborî şi el pe podea, şi începură să caute medicamentul. Goats se băgă sub pat,

neştiind ce căutau de fapt, dar făcând şi el tot ce putea, iar Thomas Hudson îi spuse:

— Medicamentul, Goats. Caută medicamentul.

Goats scoase nişte miorlăituri de sub pat şi cotrobăi prin toată zona lui. În cele din urmă ieşi afară torcând şi Thomas Hudson, pipăind pe jos, dădu cu mâna de capsulă, pipăi şi o simţi plină de praf şi de pânze de păianjen. Goats era cel care o găsise.

— Ai găsit medicamentul, îi spuse el lui Goats. Motan minune ce eşti.

După ce spălă puţin pastila în palmă cu nişte apă din carafa de lângă pat, luă pastila cu un gât de apă şi se întinse, simţind cum medicamentul îşi face încet efectul, şi-l tot lăuda pe Goats, iar motanul cel mare torcea la auzul laudelor şi după aceea întotdeauna cuvântul medicament era un cuvânt magic pentru el.

Când era pe mare se gândea de obicei şi la Goats cum se gândea şi la Boise. Dar Goats nu avea nimic tragic în el. Deşi avusese şi el parte de perioade cu adevărat nenorocite, rămăsese teafăr şi întreg şi chiar după câte o scărmăneală zdravănă, în câteva înfruntări grozave, nu fusese niciodată demn de milă. Nici chiar atunci când ajunsese de nu mai era în stare nici să se târâie până în casă şi zăcea întins sub copacul de lângă terasă, sufla greu şi era asudat tot, încât vedeai şi mai bine ce umeri laţi şi ce şolduri înguste şi delicate avea, zăcea acolo prea mort de osteneală ca să se mai mişte, străduindu-se doar să-şi umple plămânii cu aer, şi nici atunci nu cerea milă. Avea un cap mare ca de leu şi era de neînvins. Goats ţinea la om, iar Thomas Hudson ţinea la el, îl respecta şi-l iubea. Dar nu se punea problema ca Goats să-l iubească, sau ca omul să-l iubească pe Goats aşa cum îl iubea pe Boise.

Numai că Boise se făcuse tot mai rău. În seara în care el şi Goats îl găsiseră în pomul de aguacate, Boy rămase până târziu afară şi nu venise înăuntru când omul se dusese la culcare. Dormea pe vremea aceea în patul cel mare din

dormitorul de la capătul cel mai depărtat al casei, unde erau ferestre mari în toate cele trei părţi ale încăperii şi briza pătrundea noaptea prin ele. Când se trezi, ascultă sunetele pe care le făceau păsările de noapte, şi era treaz şi asculta când Boise sări pe marginea geamului. Boise era o pisică ce nu făcea nici un zgomot. Dar îndată ce ajunse pe marginea geamului miorlăi, chemându-l pe om, şi Thomas Hudson se duse şi dădu apărătoarea de la geam la o parte. Boise sări înăuntru. În gură avea doi şobolani de fructe.

La lumina lunii care răzbătea prin fereastră, proiectând umbra copacului de ceiba de-a latul patului alb şi mare, Boise începu să se joace cu şobolanii. Sărea şi se răsucea, îi dădea de-a dura cu laba pe podea, pe urmă apuca şi ducea unul din ei mai departe, ca să se pună la pândă şi să se repeadă la celălalt, jucându-se cu aceeaşi poftă ca pe vremea când era doar un pisoi. Îi duse apoi pe amândoi în baie şi, după aceea, Thomas Hudson îi simţi greutatea când sări peste el în pat.

Va să zică, nu mango mâncai în pomul acela? îl ispiti omul.

Boise se frecă de el cu capul.

— Va să zică erai la vânătoare şi păzeai moşia? Bătrânul meu motan, fratele meu Boise, acum, că i-ai prins n-ai de gând să-i mănânci?

Boise îşi frecase însă mai departe capul de pieptul omului şi torsese, scoţând vibraţiile acelea abia auzite, şi apoi, pentru că era obosit după vânătoare, adormise. Dar avusese un somn neliniştit şi dimineaţa nici nu se mai uită măcar la şobolani.

Se crăpa de ziuă, iar Thomas Hudson, care nu reuşise să doarmă deloc, se uita cum se lumina şi se iveau, în prima aburealã a zorilor, trunchiurile cenuşii ale palmierilor regali. La început nu văzu decât trunchiurile şi conturul coroanelor. Apoi, pe măsură ce lumina devenea mai puternică, reuşi să distingă vârfurile palmierilor, aplecându-se în suflarea puternică a vântului şi pe urmă, când soarele începu să urce din spatele colinelor, trunchiurile palmierilor

deveniră de un cenuşiu albicios, iar ramurile aplecate de vânt de un verde intens; iarba de pe coline era maronie după uscăciunea iernii, iar culmile calcaroase ale dealurilor din depărtare arătau de parcă ar fi fost acoperite de zăpadă.

Se ridică de jos, îşi puse mocasinii şi o haină veche, impermeabilă şi, lăsându-l pe Boise care dormea făcut colac pe pătură, trecu prin camera de zi, prin sufragerie şi de aici în bucătărie. Bucătăria era în partea de nord a unei aripi a casei. Afară bătea un vânt sălbatic, izbind de pereţi şi de geamuri crengile arborelui flamboyán. În frigider nu era nimic de mâncat, nici în dulapul cu plasă din bucătărie nu era nimic în afară de condimente, o cutie de cafea americană, una de ceai Lipton şi una de ulei de arahide pentru gătit. Chinezul care îi gătea cumpăra în fiecare zi de la piaţă alimentele necesare. Nu se aşteptau ca Thomas Hudson să se întoarcă, iar bucătarul o şi pornise spre piaţă după proviziile pentru servitori în ziua aceea. Când are să vină vreunul din băieţi, am să-l trimit în oraş după fructe şi ouă, se gândi Thomas Hudson.

Puse la fiert nişte apă şi îşi făcu o ceaşcă de ceai şi luă ceaşca şi farfurioara cu el în camera de zi. Soarele răsărise, camera era plină de lumină, şi el se aşează în fotoliul cel mare, îşi bău ceaiul fierbinte şi se uită la tablourile de pe pereţi, în lumina proaspătă a soarelui de iarnă. Poate că ar trebui să mai schimb unele dintre ele, se gândi. Cele mai bune sunt în dormitor, şi acum nu mai intru în dormitor deloc.

După câteva zile de vieţuit pe şalupă, acum camera de zi i se părea uriaşă, când se uita la ea din fotoliul cel mare. Nu ştia cât era de lungă încăperea. Când comandase rogojina de pe jos, ştiuse cât era de lungă, dar uitase. Indiferent cât de lungă ar fi fost, în dimineaţa aceea părea de trei ori mai lungă. Era şi ăsta unul dintre lucrurile care ţi se întâmplau când abia soseai pe ţărm, frigiderul gol fiind un altul. Îi dispăruse senzaţia de legănare a şalupei în mijlocul

valurilor bezmetice, stârnite de vântul de nord-vest care împinsese furtuna de-a curmezişul curentului. Era tot atât de departe de el ca şi marea însăşi. Când se uita prin uşile deschise ale încăperii albe vedea marea, iar pe ferestre dealurile cu pâlcuri de copaci, tăiate de panglica şoselei, dincolo de ele dealurile mai depărtate şi golaşe care fuseseră vechile fortificaţii ale oraşului, apoi portul, dincolo de care se zărea lucirea albă a oraşului. Iar albastrul ce se vedea dincolo de nălucirea albă a oraşului era marea. Acum era departe, tot atât de departe ca toate celelalte lucruri care trecuseră, şi el avea de gând să le ţină şi în continuare departe, acum când senzaţia de legănare dispăruse, până când avea să vină vremea să iasă din nou pe mare.

Să aibă parte friţii de vremea asta în următoarele patru zile, se gândi el. Mă întreb dacă atunci când ei stau în imersiune, pe o vreme ca asta, peştii se aţin în apropiere şi se joacă în jurul lor. Mă întreb până la ce adâncime se simte mişcarea valurilor. La orice adâncime s-ar scufunda ei, în apele astea tot sunt peşti. Probabil că peştii sunt foarte interesaţi. Fundul unor submarine trebuie să fie plin de scoici şi vegetaţie, aşa că peştii cu siguranţă că-şi fac de lucru pe-acolo, dar ţinând cont de programul după care merg, probabil că n-au coca prea încărcată. Chiar şi aşa, peştii tot se ţin prin preajma lor. Se gândi o clipă la mare şi cum era cu adevărat în largul coastelor în ziua aceea, cu munţi de apă albastră cu crestele albe spulberate de vânt şi apoi alungă acest gând.

Motanul adormit pe pătură se trezi când omul întinse mâna spre el şi începu să-l mângâie. Căscă, îşi întinse labele din faţă şi apoi se făcu iarăşi colac.

— Niciodată nu mi s-a întâmplat ca o femeie să se trezească odată cu mine, spuse omul. Iar acum n-am izbutit să mă procopsesc nici măcar cu o pisică în stare să facă lucrul ăsta. Haide, dormi mai departe, Boy. E o minciună sfruntată, oricum. A existat şi o femeie care se trezea odată cu mine, şi uneori chiar înaintea mea. N-ai cunoscut-o, n-ai

cunoscut nici o femeie care să fie cât de cumsecade, fir-ar să fie. Ai cam avut ghinion, Boise. La dracu şi cu asta. Ştii ceva? Ar trebui să avem şi noi o femeie de treabă, Boy. Am putea să ţinem amândoi la ea. Dacă ai cu ce s-o întreţii; atunci poţi să faci rost de una. Dar n-am văzut niciodată una care s-o ducă prea mult cu şobolani de fructe.

Ceaiul îi mai amăgise foamea pe moment, dar acum era din nou flămând. Dacă ar fi fost pe mare, ar fi luat o gustare zdravănă cu un ceas mai devreme, iar cu un ceas şi mai înainte, ar fi băut o cană mare de ceai. La întoarcere marea fusese prea agitată ca să mai pregătească cineva de mâncare, aşa că mâncase stând pe puntea de comandă vreo două sandvişuri cu carne de vacă conservată, cu felii groase de ceapă proaspătă. Dar acum i se făcuse tare foame şi era nervos că nu găsise nimic de mâncare la bucătărie. Ar trebui să cumpăr nişte conserve şi să le păstrez aici, pentru ca să am când vin la ţărm, se gândi. Dar trebuie să fac rost şi de un dulap pe care să-l închid, ca să fiu sigur că n-or să le mănânce ceilalţi şi mi-e silă să ţin în casă mâncare sub cheie.

În cele din urmă îşi turnă un pahar de whisky şi apă, se aşeză pe scaun şi se apucă să citească ziarele care se adunaseră în lipsa lui şi simţi cum băutura îi mai domoleşte foamea şi starea de enervare pe care o încerca pentru că era acasă. Dacă ai chef, azi poţi să bei, îşi spuse. Odată ce ai tras la ţărm. Dacă mai ţine vremea asta rece, n-o să vină prea multă lume la Floridila. Ar fi plăcut să te duci iar acolo, se gândi. Nu ştia dacă o să mănânce acolo, sau mai bine la Pacifico. Şi la Pacifico va fi rece, se gândi. Dar îmi iau un jerseu şi o haină, şi acolo e o masă ferită, la adăpostul zidului de lângă bar, unde nu bate vântul.

— Aş fi vrut să-ţi placă şi ţie să călătoreşti, Boy, îi spuse motanului. Am putea să ne distrăm straşnic în oraş.

Lui Boise nu-i plăcea să plece de acasă. Era îngrozit de gândul că ar putea să fie dus la veterinar. Era şi acum înspăimântat de chirurgii veterinari. Goats ar fi putut

deveni o pisică grozavă de maşină, se gândi el. Poate că ar fi ajuns şi o afurisită de pisică de navă, numai stropii de la valuri nu i-ar fi plăcut. Ar trebui să le dau drumul afară la toate. Aş vrea să le fi adus un fel de cadou. Am să fac rost de nişte iarba-mâţei în oraş, dacă se găseşte cumva, şi Goats şi Willy şi Boy au să se ameţească în seara asta cu ea. Ar trebui să mai fie nişte iarba-mâţei în sertarele dulapului din odaia pisicilor, numai să nu se fi uscat prea tare şi să-şi fi pierdut toată tăria. La tropice îşi pierde repede tăria, iar iarba-mâţei pe care o plantezi în grădină n-are nici o tărie. Aş vrea ca şi noi, ăştia care nu suntem pisici, să avem şi noi ceva la fel de nevătămător ca iarba-mâţei şi care să aibă un efect la fel de puternic, se gândi. De ce n-avem şi noi ceva la fel cu care să ne ameţim?

Pisicile se purtau foarte curios cu iarba-mâţei. Boise Willy, Goats, Friendless's Brother, Littless, Furthouse şi Taskforce erau nebuni după ea. Princessa, numele pe care i-l dăduseră servitorii pisicii Baby, persana albastră, nu s-ar fi atins în veci de ea, cum dealtfel nici unchiul Woolfie, persanul cenuşiu. La unchiul Woolfie, tot atât de tâmpit pe cât era de frumos, s-ar fi putut ca la mijloc să fie prostia sau instinctul unui insular. Unchiul Woolfie n-ar fi pus niciodată gura pe ceva nou, şi adulmeca cu grijă orice mâncare nouă până ce o înfulecau celelalte pisici şi lui nu-i mai rămânea nimic. În schimb Princessa, care era bunica tuturor celorlalte pisici şi era inteligentă, delicată, plină de principii elevate, aristocratică şi deosebit de sentimentală, era înspăimântată de mirosul pe care-l răspândea iarba-mâţei şi fugea de ea de parcă ar fi fost un viciu. Princessa era o pisică atât de aristocrată şi de delicată, o pisică fumurie, cu nişte ochi aurii şi purtări frumoase, şi era plină de atâta demnitate, încât perioadele cât era în călduri constituiau un fel de introducere, o explicare şi un fel de revelaţie, în cele din urmă, a tuturor scandalurilor de la curţile regale. De când o văzuse pe Princessa în călduri, nu prima oară când totul fusese tragic, ci după ce mai crescuse şi se făcuse mai

frumoasă, trecând atât de subit de la demnitate şi echilibru la destrăbălare, Thomas Hudson înţelese că nu vrea să moară până ce n-o să facă şi el dragoste cu o prinţesă la fel de frumoasă ca Princessa.

Ar fi trebuit să fie la fel de serioasă, de delicata şi de frumoasă ca Princessa, înainte de a se îndrăgosti unul de altul, şi apoi ar fi făcut dragoste şi ar fi devenit la fel de neruşinată şi de destrăbălată în pat ca şi Princessa. Uneori visa şi el la prinţesa lui noaptea, când nimic din ce se întâmplase vreodată nu avea mai multă importanţă decât visele, dar jinduia cu adevărat la ea şi era destul de sigur că o va întâlni dacă ar exista cumva vreo asemenea prinţesă.

Din păcate, singura prinţesă cu care făcuse vreodată dragoste, în afară de prinţesa aceea italiancă ce nici nu conta, fusese o fată simpluţă, cu încheieturi grosolane şi picioare nu prea grozave. Avea pielea plăcută, de nordică, totuşi, şi un păr strălucitor şi frumos pieptănat, şi-i plăcuseră ochii şi chipul ei, şi mâna ei era plăcută în mâna lui, când stăteau amândoi lângă balustrada punţii în vreme ce treceau prin canal şi apăruseră luminile din Ismailia. Se plăceau unul pe altul şi erau foarte aproape de a se îndrăgosti unul de celălalt, atât de aproape încât ea trebuia să fie atentă la tonul vocilor lor când erau şi alţii în jur, atât de aproape încât atunci când se ţineau de mână în întuneric, lângă balustradă, el era în stare să simtă tot ceea ce se înfiripase între ei, fără a avea cea mai mică îndoială. Simţind asta şi dobândind siguranţă, îi putu vorbi de dragoste şi-i ceru un anume lucru, mai ales că făcuseră mare caz din a fi de o sinceritate absolută unul faţă de celălalt în toate privinţele.

— Şi eu aş vrea foarte mult, spuse ea. După cum ştii. Dar nu pot. După cum ştii.

— Dar există o cale, spusese Thomas Hudson. Există întotdeauna o cale.

— Te gândeşti la vreo barcă de salvare? întrebă ea. N-aş vrea să se întâmple într-o barcă de salvare.

— Ascultă, începu el şi-i puse mâna pe sâni şi-i simţi cum tresar plini de însufleţire sub mâna lui.
— Îmi place, îl întrerupse ea. Şi sunt doi, după cum ştii.
— Ştiu.
— Îmi place mult, spuse ea. Ştii că te iubesc, Hudson. Am descoperit-o azi.
— Cum?
— Pur şi simplu, am descoperit-o aşa deodată. Nici n-a fost prea greu. Tu n-ai descoperii nimic?
— N-a trebuit să descopăr nimic, minţi el.
— Atunci e bine, spuse ea. Dar barca de salvare nu-i o soluţie. Cabina ta nu-i bună nici ea. Nici cabina mea.
— Ne putem duce în cabina baronului.
— În cabina baronului e totdeauna cineva. Afurisit baron. Nu-i aşa că e drăguţ să vezi un afurisit de baron ca în vremurile de odinioară?
— Da, răspunse el. Dar pot să iau măsuri de siguranţă ca să nu fie nimeni acolo.
— Nu, nu-i bine. Iubeşte-mă acum, aşa cum poţi. Arată cât eşti tu în stare să iubeşti.
El se execută, ba chiar şi exageră puţin.
— Nu, exclamă ea. Asta nu. Nu pot îndura. Apoi fu rândul ei să-l întrebe:
— Tu poţi îndura?
— Da.
— Bun. Nu, să nu mă săruţi. Dacă mă săruţi, atunci toate celelalte nu mai contează.
— Şi de ce să nu trecem şi la celelalte?
— Unde, Hudson? Unde? Ah, spune-mi unde?
— Eu am să-ţi spun de ce.
— Ştiu totul despre de ce. Problema-i unde.
— Te iubesc foarte mult.
— Ah, bineînţeles. Şi eu te iubesc. Şi aşa o să ne tot iubim unul pe altul, ceea ce-i bine.
El se arătă mai îndrăzneţ şi atunci ea exclamă:
— Te rog, dacă mai faci una ca asta, sunt nevoită să plec.

— Să stăm jos.
— Nu. Să rămânem în picioare cum am stat şi până acum.
— Îţi place aşa?
— Da. Îmi place. Te supără?
— Nu, dar nu se poate aşa la infinit.
— Bine, spuse ea şi se întoarse cu faţa spre el şi-l sărută iute şi apoi se uită spre larg, spre pustiul prin care lunecau în noapte.

Era iarnă şi noaptea era rece şi stăteau aproape unul de altul uitându-se drept înaintea lor.

— Atunci, fie. O haină de vizon o bună de ceva, chiar şi la tropice.

Rămaseră în picioare şi luminile se vedeau mult mai aproape, şi malul canalului în depărtare luneca în continuare.

— Ţi-e ruşine de mine? îl întrebă ea.
— Nu. Te iubesc foarte mult.
— Dar ţie nu-ţi face bine şi am fost egoistă.
— Nu, nu cred că îmi face rău. Iar tu nu eşti egoistă.
— Să nu crezi că a fost în van. N-a fost. Nu pentru mine.
— Atunci n-a fost în van. Sărută-mă. Vrei?
— Nu, nu pot. Ţine-mă strâns lipită de tine.

Mai târziu ea îi spuse:

— Pe tine nu te supără că sunt îndrăgostită de el?
— Nu. E tare mândru.
— Mai să-ţi spun un secret.

Îi spuse un secret, care pentru el nu fu o mare surpriză.

— E tare imoral?
— Nu, e încântător.
— Ah, Hudson, exclamă ea. Te iubesc tare mult. Haide, acum lasă-mă şi după aceea vino din nou aici. Luăm o sticlă de şampanie la Ritz?
— Ar fi straşnic. Dar ce ne facem cu soţul tău?
— Joacă mai departe bridge. Îl văd pe fereastră. După ce termină, ne caută el şi o să vină să stea cu noi.

Aşa că se duseră la Ritz, salonul fiind la pupa navei, şi comandară o sticlă de Perrier-Jouet Brut 1915 şi apoi încă una şi după o vreme veni şi prinţul. Prinţul ora foarte simpatic şi lui Hudson îi plăcea. Perechea fusese la vânătoare în Africa de Est, cum, de altfel, fusese şi el, şi-i întâlnise la clubul Muthaiga şi la hotelul Torr, în Nairobi, şi luaseră acelaşi vapor de la Mombasa. Vasul era într-o croazieră în jurul lumii şi făcuse o escală la Mombasa în drum spre Suez, Mediterana şi, în cele din urmă, Southampton. Era o navă superluxoasă, unde fiecare cabină era de fapt un apartament separat. Nava fusese închiriată complet pentru croaziera în jurul lumii, cum se obişnuia în vremea aceea, dar unii pasageri coborâseră în India, şi unul dintre indivizii care ştiau cam totul îi spusese lui Thomas Hudson, la clubul Muthaiga, că atunci când va sosi nava va avea cabine libere şi că se putea obţine convenabil un bilet de călătorie. Le spusese cele aflate prinţului şi prinţesei, care nu erau prea încântaţi de perspectiva de a merge cu avionul până în Kenya pe vremea aceea când avioanele Handley Page erau atât de încete şi zborul atât de lung şi de obositor. Şi ei fuseseră tare bucuroşi de ideea acestei croaziere şi de preţ.

— O să fie o călătorie grozavă, iar dumneata eşti un tip minunat că ai aflat asta, îi spusese prinţul. Am să le telefonez dimineaţa.

Şi a fost într-adevăr o călătorie grozavă. Oceanul Indian era albastru, nava ieşi uşor din portul cel nou şi Africa rămase în urmă, cu oraşul vechi atât de alb, cu copaci mari şi toată verdeaţa ce dăinuia dincolo de el; apoi valurile care se spărgeau de reciful nesfârşit de lung, în vreme ce treceau pe lângă el, după care nava începu să prindă viteză şi se treziră în plin ocean, şi peştii zburători ţâşneau din apă dinaintea navei. Africa deveni doar o lungă dungă albastră în urma lor, un steward lovi într-un gong, iar el şi prinţul şi prinţesa şi baronul un vechi prieten care-şi ducea

şi el traiul pe-acolo şi era într-adevăr un tip afurisit, s-au dus la bar şi au luat câte un martini.

— Nu daţi nici o atenţie gongului, şi să luăm masa în salonul Ritz, spuse baronul. De acord?

Nu se culcase eu prinţesa pe navă deşi până la Haifa atinseseră un fel de extaz al desperării atât de intens, încât ar fi trebuit obligaţi prin lege s-o facă pentru că altfel nu mai puteau îndura, pur şi simplu ca să-şi potolească nervii, dacă nu din alte motive. De la Haifa făcură o plimbare cu maşina până la Damasc. La dus, Thomas Hudson văzu o mică parte din pământul sfânt şi o mică parte din ţara lui T. E. Lawrence şi multe înălţimi îngheţate şi mult pustiu, iar la întoarcere prinţul se aşează în faţă lângă şofer, iar ei pe bancheta din spate. La întoarcere Thomas Hudson nu văzu decât ceafa prinţului şi ceafa şoferului, şi acum îşi aduse aminte că drumul de la Damasc la Haifa, unde era ancorată nava în port, mergea de-a lungul unui râu. Râul are nişte chei abrupte, dar apăreau foarte minuscule, de parcă ar fi fost desenate pe o hartă la scară extrem de mică, iar în chei era o insuliţă. Îşi amintea de insuliţa aceea mai bine decât de orice altceva din timpul călătoriei.

Plimbarea la Damasc nu le-a fost de prea mare folos, iar când părăsiră Haifa, pornind să traverseze Mediterana, şi se nimeriră pe puntea bărcilor, unde era rece din cauza vântului de nord-est ce stârnise valuri în care nava începu să se legene uşor, ea îi spuse:

— Trebuie să facem ceva.

— Îţi plac vorbele goale?

— Nu. Vreau să ajung într-un pat şi să nu mă scol din el o săptămână.

— O săptămână nu pare chiar atât de mult.

— Atunci o lună. Dar trebuie s-o facem chiar acum; şi acum nu se poate.

— Putem merge în cabina baronului.

— Nu. Nu vreau s-o facem decât atunci când putem s-o facem, într-adevăr, fără să ne pese de nimic.

— Cum te simţi acum?
— Ca şi cum aş fi pe cale să înnebunesc şi aş fi parcurs o bună bucată de drum într-acolo…
— La Paris o să putem face dragoste într-un pat.
— Dar cum o să pot pleca de-acasă? N-am nici un fel de experienţă cum să scap de-acasă.
— Te duci după cumpărături.
— Dar la cumpărături trebuie să mă duc cu cineva.
— Te poţi duce la cumpărături cu cineva. N-ai pe nimeni în care să poţi avea încredere?
— Ah, bineînţeles. Dar îmi repugnă prea mult şi nu vreau să ajung s-o fac.
— Atunci să n-o faci.
— Nu. Trebuie neapărat. Ştiu că trebuie. Dar nu mă face să mă simt mai bine.
— Nu l-ai mai înşelat niciodată până acum?
— Nu. Şi am crezut că n-am s-o fac niciodată. Dar acum asta-i tot ce vreau pe lumea asta. Şi mă supără gândul că trebuie să mai afle cineva.
— O să găsim noi ceva.
— Te rog, cuprinde-mă cu braţul şi ţine-mă aşa strâns lipită de tine, îi spuse ea. Te rog, hai să nu mai vorbim, să nu ne mai gândim, să nu ne mai facem griji. Te rog, ţine-mă strâns şi iubeşte-mă foarte mult, fiindcă simt cum mă doare fiecare bucăţică din mine.
După o vreme, el spuse:
— Ascultă, când o să ajungi s-o faci, o să fie la fel de rău ca şi acum. Nu vrei nici să-ţi înşeli soţul, şi nici să afle altcineva. Dar atunci când se va întâmpla, va fi la fel.
— Vreau s-o fac, dar n-aş vrea ca el să sufere. Trebuie s-o fac. Nu mai depinde de mine deloc.
— Atunci fă-o. Acum!
— Dar e cumplit de periculos.
— Crezi că există cineva pe nava asta care ne vede şi ne aude şi ne cunoaşte şi care totuşi să-şi închipuie că nu e

nimic între noi? Crezi că ceea ce am făcut până acum e altceva?

— Ah, bineînţeles că e altceva. E cu totul altceva. N-am fi putut în nici un caz avea un copil.

— Eşti minunată, îi spuse el. Într-adevăr eşti.

— Dar dacă o să avem un copil, am să fiu fericită. Şi el îşi doreşte foarte tare un copil dar, până acum n-am reuşit să avem unul. Şi nici n-are să ştie că-i al nostru. E atât de bun şi drăguţ, şi un soţ atât de cumsecade, şi eu ţin la el atât de mult, şi el mă iubeşte atât de mult, şi e totdeauna atât de drăguţ cu mine.

— Eu zic mai bine să cobori la Ritz şi comandăm nişte şampanie, îi spuse Thomas Hudson.

Sentimentele lui erau acum foarte amestecate. Salonul Ritz era pustiu şi un chelner le aduse vinul la una dintre mesele de lângă perete. Păstrau totdeauna nişte Perrier-Jouet Brut 1915 la gheaţă şi doar întrebau:

— Acelaşi vin, domnule Hudson?

Ridicară paharele unul spre celălalt şi prinţesa spuse:

— Îmi place vinul ăsta. Ţie nu?

— Tare mult.

— La ce te gândeşti?

— La tine.

— Fireşte. Şi eu nu mă gândesc decât la tine. Dar ce te gândeşti despre mine?

— Mă gândeam că acum ar trebui să coborâm în cabină la mine. Vorbim prea mult şi umblăm prea mult ca nişte bezmetici şi nu facem nimic. Cât e ceasul?

— Unsprezece şi zece.

— La dumneata cât e ceasul? îl întrebă el pe steward.

— Unsprezece şi un sfert, domnule.

Stewardul se uitase la ceasul din bar. Când se depărtă destul ca să nu-i mai audă, el o întrebă:

— Până la ce oră joacă bridge?

— Mi-a spus că va juca până târziu şi să nu-l aştept.

— Terminăm vinul şi coborâm în cabină. Mai am şi acolo nişte vin.

— Hudson, dar e foarte primejdios.

— Totdeauna va fi primejdios, îi spuse Thomas Hudson. Dar, nefăcând nimic, situaţia e mult mai afurisit de primejdioasă.

În noaptea aceea o iubi de trei ori şi când o conduse la cabina ei, ea îi spuse că n-ar fi trebuit să vină, dar îi răspunse că în felul acesta totul era mult mai normal, iar prinţul încă mai juca bridge. Thomas Hudson se duse înapoi la Ritz, unde barul era încă deschis, mai comandă o sticlă din acelaşi vin şi se apucă de citit ziarele sosite la bord la Haifa. Îşi dădu seama că acum era prima oară că avea un răgaz de citit ziarele, după atât de multă vreme, şi se simţi relaxat şi foarte fericit că citea ziarele. Când partida de bridge se încheie şi prinţul trecu pe acolo şi se uită înăuntru la Ritz, Thomas Hudson îl invită să bea o sticlă de vin înainte de culcare şi, prinţului îi plăcu mai mult ca oricând şi simţi un fel de puternică înrudire cu el.

El şi baronul coborâră de pe navă la Marsilia. Majoritatea celorlalţi îşi continuau croaziera care ia sfârşit la Southampton. La Marsilia, el şi baronul se aşezară la un restaurant cu mese scoase pe trotuar, în Vieux Port, şi mâncară moules marinés şi băură o carafă de vin rosé. Thomas Hudson era foarte flămând şi îşi aduse aminte că, de când părăsiseră Haifa, mai tot timpul îi fusese foame.

Şi acum îi era afurisit de foame, se gândi el. Unde dracu erau servitorii aceia? Măcar unul trebuia să se fi arătat. Afară bătea un vânt mai rece decât oricând. Asta îi aduse aminte de ziua aceea rece şi de strada abruptă din Marsilia care o lua la vale drept spre port, şi cum stăteau la masa aceea de birt, cu gulerele ridicate şi mâncau moules direct din cochiliile negre pe care le iei din fiertura fierbinte, pipărată, cu aspect lăptos şi unt topit plutind pe deasupra, şi beau vin de Tavel, care avea un gust ce se potrivea cu Provence, urmărind cum vântul sălta fustele pescăriţelor,

pasagerelor aflate în croazieră şi târfelor prost îmbrăcate din port, în timp ce urcau străzile abrupte, pietruite, iar mistralul se năpustea asupra lor.

— Ai fost un puşti foarte obraznic, îi spusese baronul, într-adevăr foarte obraznic.

— Mai vrei nişte moules?

— Aş vrea ceva mai săţios.

— Să nu luăm şi nişte bouillabaisse?

— Două supe?

— Mie mi-e foame. Şi nu vom mai da multă vreme pe-aici.

— Îmi închipui că ţi-e foame. Bine. Luăm şi bouillabaisse, şi apoi un Chateaubriand bun şi foarte rar. Te refac eu, blestematule.

— Şi ce-ai să faci mai departe?

— Întrebarea e ce faci tu mai departe. O iubeşti?

— Nu.

— Aşa-i mult mai bine. Atunci e mai bine pentru tine s-o laşi de acum. Mult mai bine.

— Le-am promis să-i însoţesc o vreme la pescuit.

— Dacă ar fi vorba de vânătoare ar fi meritat, spusese baronul. Dar la pescuit e tare frig şi tare neplăcut şi nu-i treaba ei să-şi facă soţul de râs.

— Precis că ştie şi el.

— Nu ştie nimic. Ştie că ea ţine la tine. Atât. Eşti un gentlemen, aşa că orice-ai face, e firesc. Dar nu-i treaba ei să-şi facă soţul de râs. Şi nici n-ai de gând să te însori cu ea, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi oricum, nici nu s-ar putea mărita cu tine şi nu-i nici un zor să-l faci pe un om nenorocit decât dacă o iubeşti.

— N-o iubesc. Acum măcar atâta ştiu.

— Atunci, socot că trebuie să te retragi.

— Şi mie mi se pare că aşa ar trebui să fac.

— Mă bucur tare mult că eşti de aceeaşi părere cu mine. Şi acum spune-mi sincer cum e ea?

— E grozavă.

— Nu fi prost. Eu o cunosc pe maică-sa. Ar fi trebuit s-o cunoşti pe maică-sa.

— Îmi pare rău că n-am cunoscut-o.

— Şi ai de ce. Nu ştiu cum ai reuşit să te încurci cu nişte oameni atât de cumsecade şi de plicticoşi. Bănuiesc că nu ai nevoie de ea, nici pentru pictura ta, şi nici pentru celelalte, aşa-i?

— Nu. Nu aşa se face pictura. Femeia îmi place tare mult. Încă îmi place. Dar n-o iubesc şi treaba se cam complică prea tare.

— Îmi pare atât de bine că eşti de aceeaşi părere cu mine. Şi acum, încotro crezi că ai s-o porneşti?

— Abia am sosit din Africa.

— Exact. De ce nu te duci pentru o vreme în Cuba, sau în Bahamas? Aş putea să te însoţesc şi eu dacă pun mâna pe ceva parale de acasă.

— Şi crezi că faci rost de ceva bani de acasă?

— Nu.

— Cred că am să mai rămân la Paris o vreme. N-am mai dat prin oraşul acela de mult.

— Parisul nu-i oraş. Londra-i oraş.

— Aş vrea să văd ce se mai petrece prin Paris.

— Îţi pot spune eu ce se mai petrece.

— Nu. Ceea ce vreau e să văd tablouri, şi oameni, şi să mă duc la cursele de Şase-Zile, şi la Auteuil şi Enghien şi Le Tremblay. De ce nu stai şi tu?

— Mie cursele nu-mi plac şi nici nu-mi pot permite să joc la curse.

Şi de ce îţi mai aduci aminte de astea? se gândi el acum. Baronul e mort şi Parisul e în mâna friţilor şi prinţesa n-a avut nici un copil. Sângele lui n-o să ajungă în nici o casă regală, se gândi el, numai de nu-i va curge vreodată sânge din nas la palatul Buckingham, ceea ce părea foarte improbabil. Dacă în douăzeci de minute nu apare vreunul dintre servitori, se hotărî el, avea să se ducă în sat ca să facă rost de nişte ouă şi pâine. E groaznic să stai flămând în

propria ta casă, se gândi. Dar şi eu sunt prea obosit ca să mă mai duc la vale.

Chiar atunci auzi pe careva în bucătărie şi apăsă butonul soneriei, plasat sub tăblia mesei celei mari, şi ţârâitul ei răsună de două ori în bucătărie. Al doilea servitor se arătă cu mutra lui oarecum efeminată, pe jumătate sfânt Sebastian, viclean, şmecher, de om care suferă îndelung, şi-l întrebă:

— Aţi sunat?

— Dar ce dracu îţi închipui că am făcut? Unde-i Mario?

— S-a dus după scrisori.

— Ce fac pisicile?

— Foarte bine. Nu-i nimic nou. Big Goats s-a bătut cu El Gordo. Dar le-am oblojit noi rănile.

— Boise arată foarte jigărit.

— Noaptea umblă mult pe-afară.

— Ce face Princessa?

— A fost puţin tristă. Dar acum mănâncă bine.

— V-a fost greu să faceţi rost de carne?

— O luăm de la Cotorro.

— Şi câinii ce fac?

— Toţi sunt sănătoşi. Negrita are din nou pui.

— N-aţi putut s-o ţineţi închisă?

— Am încercat, dar a scăpat.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Nimic. Cum aţi călătorit?

— Fără nici un incident.

În vreme ce vorbea cu el enervat şi repezit, cum vorbea de obicei cu băiatul acesta pe care-l lăsase de două ori să plece dar îl primise de ambele daţi înapoi, după ce venise taică-său şi se rugase pentru el, se arătă şi Mario, primul servitor, aducând ziarele şi corespondenţa. Zâmbea şi mutra lui tuciurie era veselă, plăcută şi afectuoasă.

— Cum a fost călătoria?

— Puţin cam dificilă la sfârşit.

— Figúrate. Mi-am închipuit. Vânt puternic de nord. Aţi mâncat?
— Nu-i nimic de mâncat.
— Am adus eu nişte ouă şi lapte şi pâine. Tu, îi spuse el celuilalt servitor, du-te în bucătărie şi pregăteşte micul dejun pentru coballero. Cum vreţi sa fie ouăle?
— Ca de obicei.
— Los huevos como siempre, spuse Mario. Boise v-a ieşit în întâmpinare?
— Da.
— De data asta a suferit tare mult. Mai mult ca de obicei.
— Şi celelalte pisici?
— A fost doar o singură chelfăneală zdravănă între Goats şi Fats.
Băiatul folosi plin de mândrie numele englezeşti ale pisicilor.
— Princessa a fost puţin tristă. Dar n-a avut nimic.
— Y tu?
— Eu?
Băiatul zâmbi sfios şi foarte încântat.
— Eu m-am descurcat foarte bine, mulţumesc.
— Şi ai tăi?
— Toţi sunt foarte bine, mulţumesc. Papà lucrează din nou.
— Mă bucur.
— Şi el se bucură. A mai dormit careva dintre ceilalţi domni aici?
— Nu. Toţi s-au dus în oraş.
— Probabil că sunt tare obosiţi.
— Sunt.
— V-au sunat diferiţi prieteni. Am scris numele tuturor. Sper că o să vă daţi seama de cine-i vorba. Nu mă descurc deloc cu numele englezeşti.
— Scrie-le aşa cum le auzi.
— Dar eu nu le aud la fel ca dumneavoastră.
— Colonelul a sunat?
— Nu, domnule.

— Adu-mi nişte whisky şi apă minerală, îi spuse Thomas Hudson. Şi, te rog, adu şi lapte pentru pisici.

— În sufragerie sau aici?

— Whisky-ul aici, laptele pentru pisici în sufragerie.

— Îndată, spuse Mario.

Se duse în bucătărie şi se întoarse cu whisky şi apă minerală.

— Cred că e destul de tare, spuse el.

Să mă bărbieresc acum, sau să aştept până după micul dejun? se întrebă Thomas Hudson. Ar trebui să mă bărbieresc. De asta mi-am comandat whisky-ul, ca să mă ajute să mă bărbieresc. În regulă, atunci du-te şi bărbiereşte-te. La dracu şi cu asta, se gândi. Nu. Du-te şi bărbiereşte-te. O să-i prindă bine moralului tău afurisit şi, după micul dejun trebuie să te duci în oraş.

În timp ce se bărbierea îşi bău paharul – pe când se săpunea, după săpunit şi în timp ce se săpuni din nou – şi schimbă de trei ori lamele ca să-şi dea jos de pe faţă, de pe bărbie şi de pe gât barba nerasă de două săptămâni. Motanul se învârtea în jurul lui, îl urmărea cum se bărbiereşte şi se freca de picioarele lui. Apoi deodată ţâşni din cameră şi Thomas Hudson înţelese că motanul auzise cum erau aşezate castroanele de lapte pe pardoseala de ceramică din sufragerie. El nu auzise nici clinchetul vaselor, nici glasul care chema pisicile. Dar Boise auzise.

Thomas Hudson termină bărbieritul şi îşi umplu căuşul mâinii drepte cu alcool curat, minunat, de nouăzeci de grade, care în Cuba era la fel de ieftin ca alcoolul mizerabil de frecţii din Statele Unite, şi se frecţionă pe faţă, simţind cum muşcătura lui rece îi lua usturimea rămasă de la bărbierit.

Nu folosesc nici zahărul, nu fumez nici tutunul lor, se gândi, dar, Dumnezeule, ştiu că mă bucur de aceea ce se scoate prin distilare în ţara asta.

Partea de jos a geamurilor de la baie era vopsită, pentru că peronul pavat cu piatră înconjura casa, dar jumătatea de

sus a ferestrelor era de geam curat şi putea să vadă ramurile palmierilor zbătându-se în bătaia vântului. Bate chiar mai tare decât credeam. O să avem timp pentru o revizie generală. Dar nu poţi şti niciodată. Totul depinde de ce se întâmplă când se va întoarce vântul spre nord-est. În orice caz, a fost plăcut să nu mă mai gândesc la mare în ultimele câteva ore. S-o ţinem tot aşa, se gândi. Să nu ne mai gândim la mare şi nici la ce e deasupra sau dedesubt în mare, la nimic în legătură cu ea. Şi să nu facem nici măcar o listă cu ce nu trebuie să ne gândim în legătură cu marea. Să nu ne mai gândim deloc la ea. S-o lăsăm în plata ei, ca şi pe celelalte lucruri, îşi spuse. Nici la ele să nu ne gândim.

— Unde pofteşte señor să ia micul dejun? întrebă Mario.

— Oriunde, numai să fie departe de târfa asta de mare.

— În camera de zi sau în dormitorul señorului?

— În dormitor. Scoate scaunul împletit şi pune micul dejun pe o masă alături.

Bău ceaiul fierbinte şi mâncă un ou prăjit şi pâine prăjită cu marmeladă de portocale.

— N-avem fructe?

— Numai banane.

— Adu câteva.

— Dar cu alcool nu fac rău?

— E o superstiţie.

— Dar, în vreme ce eraţi plecat, un om din sat a murit pentru că a mâncat banane după ce a băut rom.

— De unde ştii tu că n-a fost vorba de un beţivan mâncător de banane care a murit din cauza romului?

— Nu, señor. Omul a murit aşa deodată după ce-a băut foarte puţin rom şi a mâncat foarte multe banane. Şi erau chiar banane din grădina lui. Locuia pe deal, în spatele satului, şi lucra pe autobuzele de pe traseul numărul şapte.

— Odihnească-se în pace, spuse Thomas Hudson. Adu-mi nişte banane.

Mario aduse bananele, mici, galbene, coapte, din pomul din grădină. Curăţate de coajă, abia de erau cât un deget

de om, dar erau delicioase. Thomas Hudson mâncă vreo cinci.

— Şi uită-te la mine să vezi simptomele, spuse el. Şi adu-o şi pe Princessa să mănânce celălalt ou.

— I-am dat eu un ou ca să sărbătorească întoarcerea dumneavoastră, spuse băiatul. Le-am dat câte un ou şi lui Boise şi lui Willy.

— Dar lui Goats?

— Grădinarul a spus că Goats nu trebuie să mănânce prea mult până ce nu i se vindecă rănile. S-a ales cu nişte răni serioase.

— Dar ce fel de bătaie a fost?

— O bătaie straşnică. S-au bătut pe o distanţă de aproape o milă. I-am pierdut din ochi când au intrat în mărăcinişul de dincolo de grădină. S-au bătut fără să scoată un sunet, cum se bat ei acum. Nu ştiu cine a câştigat. Întâi s-a întors Big Goats şi i-am oblojit rănile. A venit până la peron şi s-a aşezat lângă rezervor. N-a fost în stare să sară peste el. Fats a venit şi el o oră mai târziu şi i-am oblojit şi lui rănile.

— Îţi aduci aminte ce tandri erau pe vremea când mai simţeau că sunt fraţi?

— Da. Dar tare mi-e teamă că Fats o să-l omoare pe Goats. Probabil că are vreo livră în plus.

— Goats e mare bătăuş.

— Da, señor. Dar ia închipuiţi-vă şi dumneavoastră ce înseamnă o livră bună în plus.

— Cred că pentru pisici nu e la fel de important ca pentru cocoşii de luptă. Tu te gândeşti mereu ca şi cum ar fi vorba de luptă între cocoşi. Nici la oameni nu înseamnă chiar atât de mult, în afară de cazul când unul dintre ei trebuie să slăbească pentru a ajunge la greutatea cerută. Jack Dempsey nu avea decât o sută optzeci şi cinci de livre când a câştigat campionatul mondial, iar Willard avea două sute treizeci. Şi Fats şi Goats sunt amândoi nişte motani grozavi.

— Dar în felul în care se luptă ei o livră e un avantaj grozav, spuse Mario. Dacă s-ar lupta pentru bani, niciunul

n-ar renunţa la o livră. N-ar renunţa nici la o uncie.
— Mai adu-mi nişte banane.
— Vă rog señor.
— Chiar crezi balivernele alea?
— Nu-s baliverne, señor.
— Atunci, mai adu-mi un whisky şi nişte apă minerală.
— Numai dacă-mi daţi ordin.
— Te rog.
— Dacă mă rugaţi e ordin.
— Atunci adu-le.
Băiatul aduse whisky cu gheaţă şi apă minerală rece, acidulată şi Thomas Hudson bău şi-i spuse:
— Uită-te la mine şi urmăreşte simptomele.
Dar aerul îngrijorat de pe faţa negricioasă a băiatului îl făcu să renunţe să-l mai ia în râs şi spuse:
— Ştiu sigur că mie n-o să-mi facă rău.
— Señor ştie ce face. Dar e datoria mea să protestez.
— E în regulă. Ai protestat. Pedro a venit cumva?
— Nu, señor.
— Când vin spune-i să pregătească Cadillacul ca să plece de îndată în oraş.
Şi acum fă o baie, îşi spuse Thomas Hudson. Apoi te îmbraci ca pentru Havana. Apoi te duci cu maşina în oraş să-l vizitezi pe colonel. Ce naiba nu merge la tine? La mine multe nu merg, se gândi. Din abundenţă. Tărâmul abundenţei. Marea abundenţei. Aerul abundenţei.
Se aşează pe scaunul împletit, cu picioarele ridicate pe suportul care se întindea de dedesubt, şi se uită la tablourile de pe pereţii dormitorului. La capătul patului, patul acela ieftin, cu o saltea bună de nimic, cumpărată din zgârcenie pentru că niciodată nu dormise în patul acela decât după câte o ceartă, era agăţat Chitaristul lui Juan Gris. Nostalgia hecha hombre, gândi el în spaniolă. Nostalgia întrupată într-un om. Oamenii nici nu ştiu că tu ai murit din asta. În partea cealaltă a încăperii, deasupra bibliotecii, era tabloul lui Paul Klee Monument în Arbeit.

Nu-i plăcea la fel de mult ca Chitaristul, dar îi plăcea să se uite la el şi îşi aminti cât de vicios i se păruse când îl cumpărase, atunci la început, la Berlin. Culoarea era la fel de indecentă ca şi a planşelor din cărţile de medicină ale tatălui său, care arătau diferite şancruri şi ulceraţii venerice şi cât de înspăimântată fusese soţia lui până se învăţase să-i suporte aerul vicios şi să se uite la el ca la un tablou. Nici acum nu înţelegea mai multe despre tabloul acela decât atunci când îl văzuse prima oară în galeriile Flechtheim, în clădirea de lângă râu, în acea minunată toamnă rece petrecută la Berlin, când fuseseră atât de fericiţi. Dar era un tablou bun şi-i plăcea să se uite la el.

Deasupra celeilalte biblioteci era una din pădurile lui Masson. Era Ville d'Avray şi-i plăcea la fel de mult ca Chitaristul. Asta era bine cu pictura: puteai să ţii Ia tablouri fără să încerci un sentiment de disperare. Puteai să ţii la ele fără să te întristeze, iar cele bune te făceau fericit pentru că fusese înfăptuit ceea ce şi tu ai încercat întotdeauna să faci. Aşa că gândul tău fusese înfăptuit şi era bine, chiar dacă n-ai reuşit să-l realizezi.

Boise intră în cameră şi îi sări în braţe. Era un salt frumos, şi putea să sară fără să vădească vreun efort până pe cel mai înalt bufet din dormitorul cel mare. Acum, după ce făcuse cu precizie un salt moderat, se aşează în braţele lui Thomas Hudson şi începu să-l frământe drăgăstos cu labele din faţă.

— Boy, mă uit la tablouri. Dacă îţi plac tablourile, atunci mai bine şterge-o.

Dar cine ştie, poate că salturile şi vânătoarea de noapte lui îi oferă tot atât de mult pe cât îmi oferă mie tablourile, se gândi Thomas Hudson. Mare prost totuşi că nu poate să se uite la tablouri. Dar, cine ştie. S-ar putea să aibă nişte gusturi grozave în materie de tablouri.

— Mă întreb care ţi-ar place, Boy. Probabil că perioada olandeză, pe vremea când se pictau atât de minunate naturi

moarte cu peşti, cu stridii, cu vânat. Hei, şterge-o de pe mine. E zi acum. Ziua nu se cuvine să faci treburi de astea.

Boise continuă să se alinte şi Thomas Hudson îl împinse în colţul lui ca să-l potolească.

— Trebuie să respecţi şi tu câteva reguli de bună-cuviinţă, Boy, spuse. Ca să-ţi fac plăcere, nici nu m-am dus să le văd pe celelalte pisici.

Boise era fericit şi Thomas Hudson simţi cu vârful degetelor cum torcea motanul din gâtlej.

— Trebuie să fac o baie, Boy. Tu îţi petreci jumătate din timp spălându-te. Numai că te speli cu limba. Şi atunci nu-mi mai dai nici o atenţie. Când te speli, parcă ai fi un afurisit de om de afaceri în biroul lui. Afaceri de rezolvat. Să nu întrerupă nimeni. Ei bine, acum trebuie să fac baie şi eu. Dar în loc să fac baie, stau aici şi beau de dimineaţă ca un beţiv nenorocit. Asta-i una dintre diferenţele dintre noi. Numai că n-ai fi în stare să ţii timona vreme de optsprezece ceasuri. Eu pot. În orice caz, douăsprezece. Optsprezece numai când sunt nevoit. Nouăsprezece ieri şi azi dimineaţă. Dar nici eu nu pot să sar şi să vânez noaptea ca tine. Totuşi, facem şi noi un fel de afurisită vânătoare de noapte. Numai că tu ai radarul în mustăţi. Porumbelul probabil că are instalaţia de orientare în crestătura de deasupra ciocului. În orice caz, toţi porumbeii călători au crestătura aceea. Boy, tu ce fel de bandă de ultrasunete ai?

Boise stătea tolănit şi era greu, zdravăn şi lung şi torcea tăcut şi era fericit.

— Ce spune detectorul tău, Boy? Ce rază are semnalul tău? Care-i frecvenţa repetării semnalului tău? Eu mi-am construit un magnetron. Să nu spui la nimeni. Dar cu puterea de rezoluţie mult mai mare, dobândită prin ultrafrecvcnţă, pot fi detectate târfele inamice de la distanţă mare. E vorba de microunde, Boy, şi tu le emiţi chiar acum torcând.

Deci aşa îţi respecţi hotărârea de a nu te gândi la mare, până o s-o pornim din nou. Numai că nu marea vrei tu să

uiţi. Doar ştii că iubeşti marea şi n-ai dori să fii în altă parte. Du-te pe terasă şi uită-te la ea. Nu e nici crudă, nici nesimţitoare, nu-şi pierde vremea cu nici un fel de Quatsch10. Uite, marea e acolo şi vântul o mişcă şi curentul o mişcă şi amândouă se înfruntă la suprafaţa ei, dar în adânc nimic nu mai contează. Fii mulţumit că ai să ieşi din nou pe mare şi mulţumeşte-i fiindcă e casa ta. Şi e casa ta. Nu vorbi şi nici nu gândi bazaconii pe seama ei. Nu ea îţi dă bătaie de cap. Ei, acum parcă ţi-ai mai venit puţin în fire, îşi spuse. Deşi la ţărm mare lucru nu prea ai de făcut, fir-ar să fie. Bine, bine, îşi spuse. Când sunt pe mare, trebuie să dau dovada de atâta judecată, în vreme ce pe ţărm nu doresc să mai judec deloc.

Ţărmul e un loc minunat, se gândi. Chiar azi vom vedea cât de minunat poate fi. După ce-l vizitez pe colonelul acela afurisit, se gândi. Ei bine, îmi place totdeauna să-l văd pentru că îmi ridică moralul. Hai să nu ne băgăm în sufletul colonelului, se gândi. E unul dintre subiectele pe care o să le evităm când avem parte de o zi minunată. O să mă duc să-l văd. Dar n-o să mă vâr în sufletul lui. Până acum prea multe i s-au vârât în suflet şi n-au să mai iasă niciodată afară. Şi multe au ieşit din sufletul lui şi n-au să mai intre niciodată acolo. Aşa că m-am gândit că n-ai să te mai bagi în sufletul lui. N-am să mă bag. Am să mă duc la el pur şi simplu să-l văd şi să-i prezint raportul.

Thomas Hudson termină de băut, săltă motanul din braţe, se ridică în picioare şi se uită la cele trei tablouri şi apoi se duse în baie şi făcu un duş. Boilerul fusese pus în funcţiune doar dimineaţă când veniseră servitorii, aşa că nu era prea multă apă fierbinte. Dar se săpuni ca lumea, se spălă pe cap şi se clăti la urmă cu apă rece. Îşi puse o cămaşă de flanelă albă, cravată închisă, pantaloni largi de sport, şosete de lână, nişte ghete englezeşti vechi de zece ani, un pulover de caşmir şi o jachetă veche de tweed. Îl sună pe Mario

— Pedro e aici?

— Da, señor. A dus maşina afară.

— Pregăteşte-mi un Tom Collins cu apă de cocos şi bitter ca să iau cu mine. Pune totul într-unul din suporturile de plută.

— DA. Señor. Nu luaţi o haină?

— Am să iau o haină, poate la întoarcere se face mai rece.

— O să veniţi la prânz?

— Nu, la cină.

— Vreţi să vedeţi vreuna din pisici înainte de a pleca? Toate-s afară, la soare, la adăpost de vânt.

— Nu. Am să le văd deseară. Vreau să le aduc un cadou.

— Mă duc să pregătesc băutura. Apa de cocos o să-mi ia oleacă de timp.

Şi acum, de ce dracu nu te duci să vezi pisicile? se întrebă el. Nu ştiu, îşi răspunse singur. Asta n-o mai înţeleg deloc. E o trăsnaie nouă.

Boise se luă după el, puţin îngrijorat de plecarea asta, dar nu cuprins de panică pentru că nu se vedeau bagaje, nu se împacheta.

— Poate că pentru tine am făcut-o, Boy, îi spuse Thomas Hudson. Nu fi îngrijorat. În noaptea asta sau mâine dimineaţă vin eu înapoi. Şi-mi curăţ şi cenuşa din mine, sper. Ca lumea, sper. După aia poate o să instauram o judecată mai sănătoasă pe-aici. Vámonos a limpiar la escopeta11.

Ieşi din încăperea aceea lungă, luminoasă, ce servea de cameră de zi şi părea enormă şi coborî treptele de piatră, păşind în lumina şi mai strălucitoare a dimineţii de iarnă cubaneze. Câinii începură să se gudure la picioarele lui şi pointerul cel morocănos veni târându-se şi clătinându-şi capul lăsat în jos.

— Sărmane animal, îi spuse el pointerului.

Îl lovi uşor cu palma şi câinele se gudură pe lângă el. Celelalte corcituri de câini erau bucuraşi şi săreau în toate chipurile, îmboldiţi de frig şi de vânt. Se vedeau câteva ramuri de ceiba rupte din copacul ce creştea în curtea interioară, rămase pe trepte unde le adusese vântul. Din

spatele maşinii apăru şoferul, tremurând în chip exagerat, şi spuse:

— Bună dimineaţa, domnule Hudson. Cum a fost călătoria?

— Destul de plăcută. Ce mai e cu maşinile?

— Toate-s în perfectă stare.

— Te cred, spuse Thomas Hudson pe englezeşte.

Apoi îi spuse lui Mario, care ieşise din casă şi cobora scările îndreptându-se spre maşină, cu un pahar înalt cu o băutură întunecată de culoare ruginie pus într-un suport de plută de forma paharului ce ajungea cam la o jumătate de inci de buza paharului.

— Adu un jerseu pentru Pedro. Unul dintre cele ce se încheie în faţă. Din garderoba domnului Tom. Ai grijă să nu mai fie gunoaie pe trepte.

Thomas Hudson îi dădu şoferului să ţină paharul şi se aplecă să mângâie câinii. Boise stătea pe trepte, urmărindu-i cu dispreţ. Între ei se afla şi Negrita, o căţeluşă mărunţică, neagră, care încărunţea odată cu vârsta, cu coada bârligată pe spinare, cu picioruşele delicate aproape fulgerând când se juca, cu botul ascuţit ca la un foxterrier şi cu ochi galeşi şi inteligenţi. O văzuse într-o noapte într-un bar, ţinându-se după nişte indivizi care ieşeau afară, şi întrebase ce fel de soi de câine era acela.

— Cubanez, ii răspunse chelnerul. E aici de patru zile. Se ia după toţi care pleacă, dar totdeauna i se închide în nas portiera maşinii.

Au luat-o acasă la finca şi, vreme de doi ani, nu a fost în călduri, încât Thomas Hudson se gândea că era prea bătrână ca să se mai împerecheze. Apoi, într-o bună zi, a trebuit despărţită de un câine poliţist şi după aceea a fătat nişte pui de câine poliţist, de pitbull, de pointer, ca şi un căţel minunat de rasă necunoscută, de un roşu aprins, arătând de parcă taică-său ar fi fost setter irlandez, numai că progenitura avea un piept şi nişte umeri de pitbull şi o coadă bârligată pe spate ca a Negritei. Acum toţi căţeii erau în jurul ei, iar ea era din nou grea.

— Cu cine s-a mai împerecheat? îl întrebă Thomas Hudson pe şofer.

— Nu ştiu.

Mario veni cu jerseul şi i-l dădu şoferului, care-şi scoase haina uzată a uniformei şi-şi puse jerseul, iar apoi spuse:

— Tatăl căţeilor e câinele acela bătăuş din sat.

— Ei, la revedere, câinilor, spuse Thomas Hudson. La revedere, Boy, îi spuse el motanului care veni în salturi, printre câini, până la maşină.

Thomas Hudson se urcă în maşină şi ţinea în mână paharul în suportul lui de plută şi se aplecă pe fereastră şi atinse cu mâna motanul care se ridicase pe picioarele din spate şi-şi îndesa capul în degetele lui.

— Nu fi îngrijorat, Boy. Mă întorc.

— Bietul Boise, spuse Mario.

Îl luă de jos şi-l ţinu în braţe şi motanul se uită lung după maşina care făcu o curbă ocolind rondul cu flori şi o luă pe aleea denivelată, spălată de averse, până ce dispăru pe pantă la vale, dincolo de mangotieri. Apoi Mario luă motanul în casă şi-l aşează jos, iar acesta sări pe pervazul ferestrei şi se uită mai departe în direcţia în care aleea dispărea la vale. Mario mângâie motanul, dar acesta nu se linişti.

— Bietul Boise, spuse băiatul cel înalt şi negricios. Bietul, bietul Boise.

Thomas Hudson şi şoferul merseră mai departe cu maşina pe alee, apoi şoferul sări jos şi desfăcu lanţul de la poartă şi se urcă din nou la volan şi ieşi pe poartă. Pe drum venea un băieţaş tuciuriu şi şoferul îi strigă să închidă poarta, iar băiatul zâmbi şi dădu afirmativ din cap.

— E frăţiorul lui Mario.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson.

Trecură cu maşina prin mizeria străzilor lăturalnice ale satului şi ieşiră în şoseaua principală. Lăsară casele satului în urmă, cele două băcănii ce dădeau drept în stradă, cu tejghele şi şirurile de sticle de băuturi încadrate de rafturile

cu cutii de conserve, apoi trecură de ultimul bar şi de uriaşul laur spaniol care-şi întinde ramurile peste toată şoseaua şi apoi o luară la vale pe vechiul drum pietruit.

Drumul ducea la vale încă vreo trei mile, încadrat de ambele părţi de copaci mari şi bătrâni. Se vedeau pepiniere, mici ferme, ferme mari cu dărăpănăturile lor de case coloniale în stil spaniol, care fuseseră împărţite în loturi mai mici, vechile păşuni fiind tăiate de uliţe ce se sfârşeau pe coastele acoperite de ierburi arse de secetă. Singurele petice de verdeaţă, în acest tărâm de verdeaţă, mai dăinuiau numai pe lângă cursurile de apă, unde palmierii regali, cu coroanele verzi încovoiate de vânt se ridicau înalţi, cu trunchiul lor cenuşiu. Era un vânt secetos, de nord, uscat, puternic şi rece. Strâmtoarea Floridei se răcise datorită altor vânturi de nord, care bătuseră mai înainte, aşa că vântul de acum nu aducea nici ceaţă nici ploaie.

Thomas Hudson sorbi din băutura rece ca gheaţa care avea iz de suc de chitră verde, proaspătă, amestecată cu apă de cocos, fără nici un gust, dar oricum mult mai plăcută decât orice sifon, băutură tare datorită ginului Gordon veritabil, ce-i dădea agerime pe limbă şi-ţi prilejuia mare bucurie când îl înghiţeai, şi totul tensionat de bitterul care-i împrumuta şi culoare. Un gust bun ce te poartă ca o velă umflată de vânt, se gândi el. E o băutură afurisit de bună.

Suportul din plută ferea gheaţa să nu se topească şi să strice gustul băuturii, şi el îl ţinea cu drag în mână şi se uita pe geam la peisaj în timp ce intrau în oraş.

— De ce nu mergi la vale fără motor ca să mai economiseşti benzină?

— Aşa fac dacă spuneţi, răspunse şoferul. Dar asta-i din benzina guvernului.

— Mergi fără motor ca să te obişnuieşti, îi spuse Thomas Hudson. Atunci o să ştii ce ai de făcut când o să fie vorba de benzina noastră şi nu de cea a guvernului.

Ajunseră la teren drept, unde la stânga se vedeau parcelele cultivatorilor de flori, iar la dreapta erau casele împletitorilor de coşuri.

— Trebuie să aducem unul din împletitorii ăştia să repare rogojina cea mare din camera de zi pe unde-i mai roasă.

— Si, señor.

— Cunoşti vreunul?

— Si, señor.

Şoferul, pe care Thomas Hudson nu-l putea suferi din cauza ignoranţei sale în mai toate privinţele, a prostiei şi îngâmfării, din cauză că habar n-avea de motoare, din cauza neglijenţei monstruoase faţă de maşini şi a trândăviei lui în general, răspundea acum foarte scurt şi oficial, pentru că i se făcuse observaţie în legătură cu economisirea benzinei la vale. Cu toate neajunsurile lui, era un şofer grozav, adică mânuia nemaipomenit volanul, avea nişte reflexe straşnice în mijlocul traficului aiurit şi înnebunitor din Cuba. Şi apoi, ştia prea multe despre acţiunile lor ca să fie concediat.

— Cu jerseul acela ţi-e destui de cald?

— Si, señor.

Lua-te-ar naiba, se gândi Thomas Hudson. Ţine-o tu tot aşa, că te trag eu pe sfoară.

— La voi acasă, azi noapte, a fost foarte frig?

— Groaznic. A fost horroroso, Nici nu vă închipuiţi, domnule Hudson.

Acum făcuseră pace şi tocmai treceau podul unde fusese cândva găsit cadavrul ciopârţit al unei fete. Râul era secat, dar în seara aceea, albia era plină de apă şi maşinile se înşirau pe jumătate de milă, în plină ploaie, în vreme ce şoferii se uitau la acel loc istoric.

A doua zi dimineaţa ziarele publicaseră pe prima pagină fotografia bustului fetei şi una dintre relatări sublinia că fata trebuia să fie fără îndoială o turistă nord-americană, fiindcă nici o fată de vârsta ei, crescută la tropice, nu putea fi atât de puţin dezvoltată. Torsul, aşa cum apăruse pe

primele pagini ale ziarelor, nu prea era la înălţimea celor mai reuşite fragmente de sculptură greacă. Totuşi victima nu era o turistă nord-americană şi, în cele din urmă s-a văzut că farmecele ei, atâtea câte erau, înfloriseră la tropice. Dar o vreme Thomas Hudson fusese nevoit să renunţe să mai lucreze în afara fermei, dincolo de finca, fiindcă oricine era văzut alergând sau chiar numai mergând mai grăbit, se afla în primejdie de a fi urmărit de strigătele populaţiei:

— Uite-l! El e! El e ăla care-a ciopârţit fata!

Acum trecuseră podul şi o luau la deal, intrând în Luyano, unde departe, la stânga, se deschidea priveliştea lui El Cerro, care-i amintea întotdeauna lui Thomas Hudson de Toledo. Nu un Toledo al lui El Greco. Ci chiar o parte din Toledo văzută de pe o coastă de deal. Ajunseră acolo când maşina urcă ultima parte a pantei, şi el văzu limpede aceeaşi priveliştе şi era chiar Toledo, doar o clipă, şi apoi porniră la vale şi din nou, de ambele părţi ale drumului apăru Cuba.

Era singura parte a drumului prin oraş care nu-i plăcea. Pentru partea asta a oraşului luase băutura cu el. Beau, se gândi el, împotriva sărăciei, a mizeriei, a prafului stătut de patru sute de ani, a mucilor de la nasul ţâncilor, a frunzelor de palmier crăpate, a acoperişurilor din cutii de conserve ciocănite, împotriva microbilor amestecaţi de sifilis netratat, a tot felul de scursori de canalizare vărsate în vechile albii ale pâraielor, a păduchilor de pe gâturile golaşe ale găinilor infestate, împotriva crustei de pe ceafa bătrânilor, a mirosului de bătrâneţe, a aparatelor de radio deschise la maximum. Afurisit de multe-s de făcut. Ar trebui să mă uit mai îndeaproape şi să încerc să fac şi eu ceva. Însă nu faci decât să iei cu tine băutură, aşa cum odinioară se luau săruri aromate. Nu. Nu chiar aşa, se gândi el. O combinaţie între obiceiul acela şi felul în care se bea în Strada Ginului a lui Hogarth. Dar bei şi împotriva faptului că trebuie să te duci să-l vezi pe colonel, se gândi. Acum găseşti mereu ceva

pentru care sau împotriva căruia să bei, se gândi. Eşti un diavol. De multe ori bei pur şi simplu fără motiv. Şi azi o să bei cam mult.

Sorbi îndelung din pahar şi simţi în gură băutura rece, curată şi proaspătă. Acolo unde ajungeau la linia de tramvai era partea cea mai afurisită a drumului, şi când bariera era lăsată maşinile stăteau bară lângă bară la pasajul de nivel peste calea ferată. În faţa lor, dincolo de şirul de maşini şi camioane blocate, se înălţa colina pe care era castelul Atares, unde fuseseră împuşcaţi colonelul Crittenden şi ceilalţi când eşuase atacul acela de la Bahia Honda, cu patruzeci de ani înainte de a se naşte el, şi unde fuseseră împuşcaţi o sută douăzeci şi doi de voluntari americani, pe pantele aceleiaşi coline. Dincolo de ea, se ridica drept spre cer coloana de fum din coşurile înalte ale Companiei Electrice din Havana, şi şoseaua principală o lua pe vechiul drum pavat cu macadam de sub viaduct, ce mergea paralel cu capătul portului, unde apa era atât de neagră şi plină de ţiţei ca resturile trase cu pompele de pe fundul rezervoarelor unui tanc petrolier. Bariera se ridică şi porniră mai departe şi ajunseră într-un loc ferit de vântul de nord; navele cu coca de lemn din flota comercială a acelor vremuri de război, nave groteşti şi demne de milă, zăceau amarate la piloţii îmbibaţi de creozot ai docului de lemn, iar lângă ele se adunase spuma murdară a portului, mai neagră decât creozotul pilonilor şi greu mirositoare ca un canal de scurgere necurăţat.

Recunoscu mai multe ambarcaţiuni pe care le ştia. Una dintre ele, un barc vechi, fusese destul de mare ca să-şi pună un submarin mintea cu ea şi să-i trimită câteva proiectile. Fusese încărcată cu cherestea şi venise să ia o încărcătură de zahăr. Thomas Hudson putea încă să vadă unde fusese lovită, deşi acum era reparată, şi-şi aminti de marinarii morţi şi de cei rămaşi în viaţă de la bordul ei când oprise alături de ea în largul mării. Credeam că azi nu te mai gândeşti la mare.

Dar trebuie să mă mai uit la navă, îşi spuse. Cei de aici arată al dracului de bine faţă de cei care trec prin ce-am trecut noi nu de mult. Oricum, portul acesta, în care se adună murdărie de trei sau patru sute de ani, nu e marea. Şi, în apropiere de intrare, portul nici nu e prea rău. Nu-i prea rău nici dincolo, în partea dinspre Casablanca. Doar ai avut parte de nopţi minunate în portul ăsta, şi o ştii bine.

— Ia uite, făcu el.

Şoferul, văzându-l că priveşte atent, dădu să oprească maşina, dar el îi spuse să-i dea bătaie mai departe.

— Mergi înainte, spre ambasadă, îi spuse.

Îşi aruncase ochii spre perechea de bătrâni care-şi duceau traiul într-o magherniţă de scânduri şi frunze de palmier, ridicată lângă zidul ce despărţea linia ferată de un petec de pământ unde-şi depozita compania electrică cărbunele descărcat în port. Zidul era înnegrit de praful de la cărbunele aruncat de descărcător, şi era doar la un metru şi ceva de terasamentul căii ferate Magherniţa era ridicată pe o pantă destul de abruptă şi înăuntru de-abia aveau loc să se întindă două persoane. Cei doi bătrânei care locuiau acolo stăteau acum în uşă şi-şi pregăteau cafea într-o cană de tablă. Erau nişte negri murdari, cu pielea tăbăcită de bătrâneţe şi murdărie, cu veşminte făcute din saci vechi de zahăr şi arătau tare bătrâni. Nu văzu câinele.

— Y el petro? 12 îl întrebă pe şofer.

— Nu l-am mai văzut de multă vreme.

De mulţi ani treceau pe lângă oamenii aceia. Într-o vreme fata ale cărei scrisori le citise cu o seară înainte perora vehementă, ori de câte ori treceau pe lângă magherniţă, că era o ruşine că exista una ca asta.

— Atunci, de ce nu faci nimic? întrebase el. De ce spui mereu că lucrurile sunt atât de groaznice şi scrii cu atâta pricepere că-s atât de groaznice, şi nu faci niciodată nimic ca să le pui capăt?

Vorbele o înfuriaseră pe fată, care oprise maşina, coborâse, se dusese la magherniţă şi-i dăduse bătrânei

douăzeci de dolari şi-i spusese că banii erau ca să-şi găsească o locuinţă mai ca lumea unde să trăiască şi să-şi cumpere ceva de mâncare.

— Si, señorita, spusese bătrâna. Sunteţi tare bună.

Când trecură data următoare prin locurile acelea, cei doi bătrâni erau tot acolo şi, fericiţi, le făcură semne cu mâna. Cumpăraseră un câine. Şi era şi un câine alb, mic şi cârlionţat, care probabil că nu fusese crescut pentru praf de cărbune, se gândise Thomas Hudson.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu câinele? îl întrebă Thomas Hudson pe şofer.

— Probabil că a murit. N-au nimic de mâncare.

— Trebuie să le facem rost de alt câine, spuse Thomas Hudson.

După ce trecură de magherniţă şi o lăsară mult în urmă, în stânga apărură zidurile, cu tencuială de culoarea noroiului, ale marelui stat major al armatei cubaneze. Un soldat cubanez stătea în faţă într-o postură indolentă, dar plină de ifose, arătându-şi uniforma kaki, decolorată de cât i-o spălase nevastă-sa, boneta de campanie mai arătoasă decât a generalului Stillwell, şi arma Springfield aşezată în cel mai confortabil unghi peste oasele cam ieşite ale umărului. Privea la maşină absent. Thomas Hudson vedea că soldatului îi era frig în bătaia vântului de nord. Bănuiesc că se mai încălzeşte el mărşăluind de colo-colo în post, se gândi Thomas Hudson. Dar dacă rămâne exact în poziţia asta şi nu-şi mai risipeşte energia, curând o să fie chiar în bătaia soarelui şi o să se încălzească. Precis că nu-i de multă vreme în armată de-i atât de jigărit, se gândi el. La primăvară, dacă mai venim pe-aici la primăvară, probabil că n-am să-l mai recunosc. Arma aceea Springfield trebuie să fie afurisit de grea pentru el. Mare păcat că nu poate face de gardă cu o puşcă uşoară din plastic, aşa cum fac şi matadorii care folosesc o spadă de lemn când lucrează cu muleta ca să nu le obosească încheietura mâinii.

— Ce se mai aude cu divizia pe care generalul Benitez are s-o conducă în războiul din Europa? îl întrebă el pe şofer. A plecat divizia aceea?

— Todavia no, spuse şoferul. Nu încă. Dar generalul învaţă să meargă cu motocicleta. Face exerciţii dimineaţa devreme, pe Malecon.

— Atunci trebuie să fie vorba de o divizie motorizată, spuse Thomas Hudson. Ce-i cu pachetele acelea pe are le cară soldaţii şi ofiţerii care ies de la Estado Mayor?

— Orez, spuse şoferul. A sosit un transport de orez.

— E greu de făcut rost acum?

— Imposibil. Preţul a urcat până la ceruri.

— Mănânci prost?

— Foarte prost.

— De ce? Doar mănânci la vilă. Eu plătesc pentru toate, indiferent cât de mult urcă preţurile.

— Eu vorbeam de cum mâncăm acasă.

— Când mănânci acasă?

— Duminicile.

— Trebuie să-ţi cumpăr un câine, spuse Thomas Hudson.

— Avem câine, răspunse şoferul. Un câine tare frumos şi deştept. Mă iubeşte mai mult decât orice pe lume. Nu pot face un pas fără să vrea să vină şi el cu mine. Dar, domnule Hudson, dumneavoastră, care aveţi de toate, nu vă puteţi da seama şi nici nu puteţi aprecia câtă suferinţă înseamnă războiul ăsta pentru poporul Cubei.

— Cu siguranţă că e multă foamete.

— Nici nu vă puteţi da seama.

Nu, nu pot, se gândi Thomas Hudson. Nu pot înţelege deloc. Nu pot înţelege cu nici un chip de ce trebuie să fie foamete în ţara asta. Şi tu, pui de lele, aşa cum ai grijă de motoarele maşinilor, ar trebui să fii împuşcat, nu hrănit. Te-aş împuşca eu cu cea mai mare plăcere. Când vorbi însă cu glas tare, spuse:

— Să văd dacă pot să-ţi fac rost de nişte orez să duci acasă.

— Vă mulţumesc tare mult. Nici nu vă puteţi închipui cât de grea e viaţa acum pentru noi, cubanezii.

— Trebuie să vă fie foarte greu, spuse Thomas Hudson. Mare păcat că nu te pot lua cu mine pe mare, să te mai odihneşti şi tu şi să te bucuri de puţină vacanţă.

— Şi pe mare trebuie să fie tare greu.

— Cred şi eu că e, spuse Thomas Hudson. Uneori, şi într-o zi ca asta cred că e greu.

— Fiecare avem crucea noastră de purtat.

— Tare aş avea chef să iau crucea mea şi să le dau cu ea peste culo unora pe care-i ştiu.

— Lucrurile trebuie luate cu linişte şi calm, domnule Hudson.

— Muchas gracias, spuse Thomas Hudson.

Întoarseră spre strada San Isidro, dedesubtul gării centrale, chiar în partea opusă intrării, spre vechile docuri ale vedetelor de observaţie şi de patrulare unde obişnuiau să acosteze vasele de la Miami şi Key West şi unde era punctul terminus al liniilor aeriene Pan American, pe vremea când mai zburau într-acolo vechile avioane transoceanice. Acum erau pustii, pentru că vedetele de patrulare şi cele de observaţie fuseseră preluate de marina militară iar liniile Pan American foloseau avioane DC-2 şi DC-3 ce aterizau la Rancho Boyeros şi, unde înainte amerizau avioanele, acum marina amarase distrugătoarele de submarine.

Thomas Hudson îşi amintea cel mai bine de această parte a Havanei de odinioară. Partea care-i plăcea cel mai mult acum fusese pe atunci drumul către Matanzas, cu o porţiune urâtă de oraş, castelul Atares, o mahala al cărei nume nici nu-l cunoştea, apoi un drum pavat cu macadam, de-a lungul căruia se înşirau comune. Treceai în viteză prin ele, aşa că nici nu-ţi aminteai unde se termina una şi unde începea cealaltă. Apoi, ştiuse fiecare bar şi speluncă din partea asta de oraş, iar San Isidro fusese marea arteră a caselor de toleranţă aşezate de-a lungul cheiului. Acum

totul era mort, nici o casă nu mai funcţiona, şi totul era mort de când fuseseră închise toate casele, iar toate târfele expediate înapoi cu vaporul în Europa. Acel mare transport părea să fi fost reversul a ceea ce fusese Villefranche pe vremea când plecau navale americane din Mediterana şi toate fetele făceau semne cu mâna. Când nava franţuzească, cu fetele la bord, părăsi Havana, tot cheiul era plin de lume, şi nu numai bărbaţii le făceau semne cu mâna, strigându-le drum bun de pe mal, de pe docuri şi de pe digurile portului. Le petreceau şi fete în bărci închiriate şi în bărci de transport; înconjuraseră nava şi apoi porniră s-o însoţească în vreme ce ieşea prin şenal. Era tare trist, îşi aminti el, deşi mulţi socoteau treaba tare amuzantă. Niciodată nu reuşise să priceapă de ce târfele trebuiau să fie amuzante. Se considera că transportul acela trebuia să fie tare caraghios. Dar mulţi au fost trişti după plecarea navei şi strada San Isidro nu şi-a mai revenit niciodată. Numele ei şi azi îl mai tulbura, se gândi, deşi acum era o stradă destul de banală şi nu vedeai aproape nici un străin pe acolo, în afară de şoferii de camioane şi de cei cu cărucioarele care-şi desfăceau marfa. Existau străzi vesele în Havana unde locuiau numai mulatri, şi erau şi unele străzi foarte primejdioase şi cartiere primejdioase, ca Jesus y Maria, care se afla chiar prin apropiere. Dar partea asta de oraş era doar tristă, aşa cum rămăsese de când plecaseră târfele.

Acum maşina o luă pe chei, unde venea la doc feribotul care mergea la Regla şi amarau velierele de coastă. Portul arăta negru şi agitat, dar valurile nu aveau creste înspumate. Apa era prea neagră. Dar era un negru curat şi proaspăt, faţă de mizeria din bazinele interioare ale portului. Uitându-se peste incinta portului, remarcă întinderea de apă liniştită din partea ferită de vânt de către colinele de dincolo de Casablanca, unde erau ancorate pescadoarele şi stăteau canonierele marinei cubaneze, şi unde ştia el că era la ancoră propria lui navă, deşi de unde

se afla nu o putea vedea. Dincolo de port, zări vechea biserică gălbejită şi casele risipite din Regla, case verzi, galbene, trandafirii şi cisternele de combustibil şi coşurile rafinăriei Belot, iar dincolo de ele colinele cenuşii dinspre Cojimar.

— Puteţi vedea şalupa? întrebă şoferul.

— De aici nu.

Se aflau cu vântul în spate şi vântul mâna fumul coşurilor companiei electrice, iar dimineaţa era la fel de strălucitoare şi de limpede şi aerul la fel de curat şi de proaspăt ca şi pe colinele unde era ferma. În vântul acela de nord, toţi cei ce trebăluiau pe docuri arătau înfriguraţi.

— Hai să mergem întâi la Floridita, îi spuse Thomas Hudson şoferului.

— De aici nu-s decât patru cvartale până la ambasadă.

— Da, dar am zis că vreau să mergem mai întâi la Floridita.

— Cum doriţi.

O luară drept spre oraş, scăpară de vânt şi, în vreme ce treceau pe lângă depozite şi magazii, Thomas Hudson simţi mirosul de făină din saci, de făină vărsată, mirosul de lăzi abia deschise, mirosul de cafea prăjită care trezea o senzaţie mai puternică decât un pahar de băutură dimineaţa, şi mirosul plăcut de tutun ce deveni mai puternic exact când maşina o coti spre Floridita. Strada aceea era una dintre cele la care ţinea, dar nu-i plăcea să treacă ziua pe-acolo pe jos, pentru că trotuarele erau prea înguste şi traficul prea intens; dar noaptea, când nu mai erau maşini, nu mai prăjea nimeni cafea, iar geamurile depozitelor erau închise, şi n-aveai cum să simţi mirosul de tutun.

— E închis, spuse şoferul.

De ambele părţi ale cafenelei obloanele metalice erau trase.

— M-am gândit eu că e închis. Acum ia-o la vale pe Obispo, spre ambasadă.

Pe strada aceea umblase de o mie de ori şi ziua şi noaptea. Nu-i plăcea să meargă cu maşina pe acolo, pentru că ajungea prea repede la capătul ei, dar acum nu mai putea găsi nici o scuză ca să mai întârzie prezentarea raportului; bău ce mai rămăsese în pahar şi se uită la maşinile din faţa lui, la oamenii de pe trotuare, la traficul de pe străzile dinspre nord şi sud cu care se intersectau şi amână plăcerea de a privi strada pentru mai târziu, când avea să poată merge pe jos. Maşina opri în faţa clădirii ambasadei şi consulatului, şi Thomas Hudson intră înăuntru.

Odată ajuns înăuntru, regula era să-ţi spui numele şi adresa şi motivul vizitei la o masă unde-şi ridica privirea spre tine, trăgându-şi un formular dinainte, un funcţionar trist, cu sprâncenele pensate şi o mustaţă ca o linie trasă deasupra buzei de sus. Nici nu se uită la el şi intră în ascensor. Funcţionarul ridică din umeri şi-şi netezi sprâncenele. Poate că şi le scoase în evidenţă o idee prea mult. Dar în chipul acesta erau mai aranjate şi mai îngrijite, nu stufoase şi zburlite, şi se potriveau mai bine cu mustaţa. Avea, credea el, cea mai subţire mustaţă posibilă, care să rămână totuşi mustaţă. Nici măcar Errol Flynn n-avea una mai subţire, nici Pincho Gutiérrez, nici Jorge Negrete. Şi totuşi, bestia aia de Thomas Hudson n-avea dreptul să intre acolo aşa şi nici să nu-l bage în seamă.

— Ce fel de invertiţi aveţi acum la uşă? îi întrebă Thomas Hudson pe liftier.

— Nu-i invertit. E un nimic.

— Ce mai fac cei de-aici?

— Bine. Minunat. Ca de obicei.

Coborî la etajul al patrulea şi o luă pe coridor. Erau trei uşi şi intră pe cea din mijloc şi-l întrebă pe ofiţerul de marină de gardă la birou dacă colonelul era înăuntru.

— A plecat cu avionul la Guantánamo azi dimineaţă,

— Când se întoarce?

— Spunea că s-ar putea să plece apoi în Haiti.

— Ai ceva pentru mine?

— Eu nu.
— Mi-a lăsat vreun mesaj?
— Mi-a spus să vă transmit să rămâneţi pe-aici.
— Cum se mai simţea?
— Groaznic.
— Cum arăta?
— Cumplit.
— Era pornit împotriva mea?
— Nu cred. A spus doar să rămâneţi pe-aici.
— Mai am ceva de aflat?
— Nu ştiu. Ştiţi dumneavoastră?
— Las-o baltă.
— În regulă. Bănuiesc că v-au cam mers fulgii. Dar n-aţi stat să lucraţi cu el în biroul ăsta. Aţi ieşit în larg. Fir-ar să fie, nu dau…
— Potoleşte-te.
— Rămâneţi la fermă?
— Da. Dar azi şi la noapte o să fiu în oraş.
— Nu vine el nici azi, nici la noapte. Când vine, vă anunţ eu la fermă.
— Eşti sigur că nu-i pornit împotriva mea?
— Ştiu că nu-i pornit împotriva dumneavoastră. Dar ce s-a întâmplat? Aveţi cumva conştiinţa încărcată?
— Nu. Altcineva e pornit împotriva mea?
— După câte ştiu, nici măcar amiralul nu-i pornit împotriva dumneavoastră. Haide, duceţi-vă şi îmbătaţi-vă şi pentru mine.
— Mai întâi am să mă îmbăt pentru mine.
— Dar îmbătaţi-vă şi pentru mine.
— Dar ce s-a întâmplat? Doar te îmbeţi şi dumneata în fiecare noapte, nu-i aşa?
— Nu ajunge. Ce face Henderson?
— Bine. De ce întrebi?
— Doar aşa.
— De ce întrebi?

— Doar aşa. V-am întrebat şi eu doar aşa. Aveţi a vă plânge de ceva?
— Noi nu facem plângeri.
— Ce om! Ce conducător!
— Noi formulăm acuzaţii.
— Nu puteţi. Sunteţi un civil.
— Du-te dracului.
— N-am nevoie. Doar sunt la dracu.
— Să mă anunţi îndată ce soseşte. Şi transmite-i colonelului complimentele mele şi spune-i colonelului că m-am prezentat.
— Da, domnule.
— Ce-i tot dai cu „domnule”?
— Din politeţe.
— La revedere, domnule Hollins.
— La revedere, domnule Hudson. Să aveţi oamenii undeva unde să-i puteţi găsi iute la nevoie.
— Mulţumesc tare mult, domnule Hollins.
Mai încolo pe coridor ieşi din camera codurilor un locotenent comandor pe care-l cunoştea. Avea faţa bronzată de la golf şi de la plaja din Jaimanitas. Arăta sănătos tun şi tristeţea nu i se citea pe faţă. Era tânăr, un om foarte bun din Orientul îndepărtat. Thomas Hudson îl cunoscuse pe când avea o agenţie de automobile la Manila şi o sucursală a agenţiei la Hong Kong. Vorbea limba tagalog şi dialectul de la Canton. Bineînţeles că vorbea şi spaniola. Deci a ajuns la Havana.
— Salutare, Tommy, îi spuse el. Când ai sosit în oraş?
— Aseară.
— Drumurile cum sunt?
— Destul de pline de praf.
— Odată şi odată, tot te răstorni tu cu maşina.
— Sunt un şofer prudent.
— Totdeauna ai fost aşa, spuse locotenentul comandor pe care-l chema Fred Archer.
Îl cuprinse pe Thomas Hudson cu o mână pe după umăr.

— Lasă-mă să te simt aproape.
— De ce?
— Mă dispui. Când te simt aproape, mă dispun.
— Ai mai fost la Pacifico să mănânci?
— De vreo două săptămâni nu prea. Mergem?
— Oricând.
— La prânz nu pot, dar deseară putem mânca acolo. Ai ceva în program deseară?
— Nu. Mai târziu doar.
— Şi eu tot mai târziu. Unde să vin să te întâlnesc? La Floridita?
— Vino într-acolo când trageţi obloanele.
— Bine. După aceea trebuie să mă întorc aici. Aşa că nu ne putem îmbăta ca lumea.
— Să nu-mi spui mie că neisprăviţii de voi lucraţi acum şi noaptea.
— Eu da, spuse Archer. Dar nu-i chiar o mişcare de mase în direcţia asta.
— Sunt grozav de încântat să te văd, domnule Freddy, îi spuse Thomas Hudson. Şi tu mă dispui pe mine.
— Pe tine nu trebuie să te dispună nimeni. Buna dispoziţie e în tine.
— Vrei să spui că o aveam.
— Ai avut-o. Şi apoi ai avut-o iar, şi apoi ai avut-o de două ori mai mult.
— Dar nu cu lauri.
— Frate, laurii nu-ţi mai slujesc la nimic. Şi totuşi o mai ai.
— Cândva să pui pe hârtie treaba asta pentru mine, Freddy. Mi-ar place să pot citi aşa ceva dimineaţa devreme.
— Tot mai ţi-e capul la ea?
— Nu. Capul meu acum e la cele treizeci şi cinci de mii de dolari, valoarea vechiturii pentru care am semnat.
— Ştiu. Am văzut în seif. Ce-ai semnat tu.
— Atunci înseamnă că sunt afurisit de neglijenţi.
— Mai poţi spune o dată treaba asta.
— Toată lumea-i la fel de neglijentă?

— Nu. Lucrurile s-au mai îmbunătăţit. Serios, Tommy.
— Bine, spuse Thomas Hudson. Atunci, la asta am să mă gândesc azi.
— Nu vrei să intri puţin? Sunt nişte tipi proaspăt veniţi care o să-ţi placa. Doi tipi foarte simpatici. Unu-i chiar straşni.
— Nu. Ştiu şi ei ceva despre afacerea aceea?
— Nu. Bineînţeles că nu. Nu ştiu decât că ieşi în larg şi ar vrea să te întâlnească. Or să-ţi placă. Nişte tipi simpatici.
— Atunci să ne întâlnim cu ei altă dată, spuse Thomas Hudson.
— În regulă, şefule, făcu Archer. Când se închide prăvălia, vin şi te găsesc eu.
— La Floridita.
— Acolo am vrut să spun şi eu.
— Încep să mă prostesc.
— Sindromul ciobanului, spuse Archer. Vrei să-i aduc şi pe tipii ăia cu mine?
— Nu. Doar dacă ţii foarte mult. S-ar putea să fie pe-acolo şi oameni de-ai mei.
— Mă bătea gândul că, atunci când sunteţi pe ţărm, nişte afurisiţi ca voi nu suferă să se mai vadă în ochi.
— Uneori îi cam păleşte singurătatea.
— Ar trebui să fie prinşi toţi cu năvodul şi ţinuţi undeva sub cheie.
— Ies ei.
— Haide, du-te, spuse Archer. Ai să întârzii acolo.
Fred Archer intră în încăperea din faţa camerei codului şi Thomas Hudson o luă mai departe pe coridor, apoi pe scări în jos, în loc să ia liftul. Afară era atâta soare că de lumină îl dureau ochii, iar vântul încă bătea cu putere dinspre nord-nord-vest.
Se urcă în maşină şi-i spuse şoferului s-o ia pe O' Reilly, spre Floridita. Înainte ca maşina să facă ocolul pieţii pe lângă clădirea ambasadei şi Ayuntamiento şi să întoarcă spre O'Reilly, Thomas Hudson văzu cât de mari erau valurile

în gura portului şi cât de tare sălta în sus şi-n jos geamandura din şenal. În gura portului marea era dezlănţuită bezmetic şi sălbatic, valurile verzui, cu apă limpede, se spărgeau de stâncă la picioarele lui Morro, şi crestele le luceau alb în soare.

Arată minunat, îşi spuse el. Nu numai că arată minunat. E minunat. Am să beau pentru asta. Dumnezeule, se gândi, aş vrea să fiu rezistent, aşa cum îşi închipuie Freddy Archer că sunt. Drace, sunt rezistent. Plec mereu şi mereu vreau să plec. Ce dracu mai vor de la mine? Să înfuleci exploziv la micul dejun? Sau să-l porţi sub braţ? Ar fi o cale afurisit de bună să faci gălbinare, îşi spuse. Ce crezi că te-a făcut să te gândeşti la asta? Hudson, a început să te cuprindă spaima? Nu, îşi spuse. Am unele reacţii de care nu scap. Multe dintre ele n-au fost interzise. Şi, mai ales, nu de mine. Aş vrea să fiu într-adevăr rezistent, aşa cum socoteşte Freddy că sunt, şi nu fiinţă omenească. Cred că-i mai amuzant să fii fiinţă omenească, deşi e mult mai chinuitor. Chiar acum e al dracului de chinuitor. Ar fi straşnic să fie aşa cum cred ceilalţi, totuşi. Acum, gata. Nu te mai gândi. Dacă nu te gândeşti, problema nici nu există. Pe dracu nu există. Dar ăsta-i sistemul după care am să merg înainte, se gândi.

Floridita se deschisese, şi el cumpără două ziare, „Crisol” şi „Alerta”, care se vindeau afară şi intră cu ele în bar. Se aşeză pe un scaun înalt, la capătul cel mai îndepărtat al barului în stânga. Stătea cu spatele la peretele dinspre stradă, iar în stânga avea peretele din spatele barului. Comandă un daiquiri dublu, frapat fără zahăr de la Pedrico, şi acesta îi oferi zâmbetul lui obişnuit, care era aproape un rictus pe chipul unuia care murise frângându-şi spinarea, şi totuşi era un zâmbet adevărat, la care avea dreptul. Şi se apucă de citit „Crisol”. Bătălia se dădea acum în Italia. Nu cunoştea ţinutul unde lupta armata a cincea, dar cunoştea regiunea din partea cealaltă, unde intrase armata a opta, şi tocmai la asta se gândea când se arătă în bar Ignacio Natera Revello şi se aşeză lângă el.

Pedrico dădu la iveală o sticlă de Victoria Vat, un pahar cu un cub mare de gheaţă în el şi o sticlă de apă gazoasă Canada Dry şi le puse dinaintea lui Ignacio Natera Revello, iar acesta îşi amestecă iute băutura în paharul înalt şi apoi se întoarse spre Thomas Hudson şi se uită la el prin ochelarii lui verzui, cu ramă de baga, şi se prefăcu a-l zări abia atunci.

Ignacio Natera Revello era înalt, uscăţiv, îmbrăcat cu o cămaşă de pânză albă, ţărănească, pantaloni albi, şosete negre de mătase, ghete englezeşti, de un maroniu învechit, lustruite lună şi avea o faţă roşie, o mustaţă gălbejită ca o perie de dinţi şi nişte ochi de miop, injectaţi, pe care şi-i proteja în dosul ochelarilor verzui. Avea un păr de culoarea nisipului, băţos, care-i cădea în şuviţe drepte. Văzând nerăbdarea pe care o manifesta pentru paharul cel înalt, ai fi crezut că era primul din ziua aceea. Dar nu era.

— Ambasadorul vostru e un caraghios, îi spuse el lui Thomas Hudson.

— Asta mă întristează până la lacrimi, îi răspunse Thomas Hudson.

— Nu, nu, fii serios. Lasă-mă să-ţi spun. Dar să ştii că rămâne numai între noi doi.

— Haide, bea-ţi paharul. N-am chef să aud nici un cuvânt.

— Ei bine, trebuie să auzi. Şi trebuie să şi faci ceva.

— Nu ţi-e frig? îl întrebă Thomas Hudson. În cămaşa aia şi cu pantalonii atât de subţiri?

— Mie nu mi-e frig niciodată.

Şi nici treaz nu eşti niciodată, se gândi Thomas Hudson. Te apuci de băut în băruleţul acela de lângă casă şi, la vremea când ajungi şi pe aici să-ţi dai pe gât primul pahar, eşti făcut. Probabil că atunci când te-ai îmbrăcat, nici n-ai băgat de seamă cum e vremea afară. Da, se gândi el. Dar de tine ce-ai de spus? În dimineaţa asta, când ai dat pe gât primul pahar şi câte ai mai băut înainte de ăsta? Nu arunca prima piatră în nici un beţiv. Dar nu e vorba de beţie, îşi spuse. Nu mă deranjează că-i beţiv. Ci că-i un plicticos afurisit. De

plicticoşi nu trebuie să-ţi fie milă şi nici n-ai vreo obligaţie să fii drăguţ cu ei. Haide, haide, îşi spuse. Astăzi distrează-te. Lasă totul deoparte şi bucură-te.

— Acum dau cu zarurile pentru rândul acesta, spuse el.

— Foarte bine, spuse Ignacio. Dă tu.

Dădu trei regi din prima mână, se opri la ei şi bineînţeles câştigă. Era plăcut. Nu făceau ei băutura mai bună, dar era un sentiment plăcut să dai trei popi din prima mină şi-i făcea plăcere să câştige la Ignacio Natera Revello fiindcă era un snob şi un plicticos şi când câştiga el faptul avea o semnificaţie aparte.

— Acum dăm pentru rândul ăstălalt, spuse Ignocio Matera Revello.

E exact tipul de snob şi de plicticos care îţi trezeşte în minte când te gândeşti la el, toate cele trei nume ale lui, îşi spuse Thomas Hudson în gând, aşa cum te gândeşti la el ca la un snob şi un plicticos. Se întâmplă probabil ca şi cu indivizii aceia care-şi pun în coada numelui câte un III. Thomas Hudson al treilea. Thomas Hudson al patrulea.

— Din întâmplare, nu eşti cumva Ignacio Natera Revello al treilea?

— Bineînţeles că nu. Doar ştii destul de bine numele tatălui meu.

— E adevărat. Bineînţeles că mi-l amintesc.

— Şi ştii şi numele celorlalţi doi fraţi ai mei. Ştii şi numele bunicului. Nu te prosti.

— Am să încerc, spuse Thomas Hudson. Am să încerc din răsputeri.

— Încearcă, spuse Ignacio Natera Revello. O să-ţi facă bine.

Concentrându-se, muncindu-se cu păhărelul din piele cum se pricepea el mai bine, chinuindu-se cât putu de mult şi de bine în dimineaţa aia, Ignacio Natera Revello reuşi să dea singurii patru valeţi din ziua aceea.

— Sărmanul şi scumpul meu prieten, spuse Thomas Hudson.

Scutură zarurile în păhărelul greu de piele şi-i plăcea sunetul pe care-l făceau.

— Nişte zaruri atât de bune şi de drăguţe. Zaruri atât de plăcute la pipăit şi demne de toată lauda, spuse el.

— Haide, aruncă-le odată şi nu te prosti.

Thomas Hudson dădu la iveală trei popi şi o pereche de decari pe barul uşor umezit.

— Vrei să mai mizezi?

— Doar avem o mizǎ, spuse Ignacio Natera Revello. Al doilea rând de pahare.

Thomas Hudson scutură din nou zarurile cu multă dragoste, le aruncă şi-i ieşi o damă şi un valet.

— Acum vrei să mizezi?

— Sorţii sunt încă mult în favoarea ta.

— În regulă. Atunci am să salt băutura.

Dădu un popă şi un as, simţindu-i cum ies din pahar fără şovăire şi cu mândrie.

— Mare băftos mai eşti.

— Încă un daiquiri dublu, frapat fără zahăr şi ce mai vrea Ignacio, spuse Thomas Hudson.

Începu să simtă că-i era drag Ignacio.

— Ascultă, Ignacio, spuse el. N-am mai auzit niciodată să se uite cineva la lumea asta cu nişte ochelari cu lentile verzi. Lentile trandafirii, da. Da' lentile verzi, nu. Nu ţi se pare că toate aduc a iarbă? N-ai mereu senzaţia că eşti pe gazon? N-ai deloc impresia că ai fost dus la păscut?

— Pentru ochi e cea mai odihnitoare culoare. Lucru dovedit de cei mai mari oculişti.

— Şi ai mult de-a face cu cei mai mari oculişti? Trebuie să fie o şleahtă de indivizi cam apucaţi.

— Personal, nu cunosc nici un oculist în afară de al meu. Dar ăsta e la curent cu cercetările celorlalţi. E cel mai bun din New York.

— Eu vreau să-l cunosc pe cel mai bun din Londra.

— Îl ştiu şi pe cel mai bun oculist din Londra. Dar cel mai bun cu adevărat e cel din New York. Aş fi bucuros să-ţi dau

o carte de vizită pentru el.
— Haide să dăm cu zarurile pentru rândul ăsta.
— Foarte bine. Atunci dă tu.
Thomas Hudson luă păhărelul de piele şi simţi greutatea zarurilor de la Floridita care-i dădeau un sentiment de încredere. Abia scutură zarurile, ca să nu le supere bunătatea şi generozitatea, şi dădu la iveală trei popi, un decar şi o damă.
— Trei popi dintr-un. Clásico.
— Eşti un ticălos, spuse Ignacio Natera Revello, şi dădu un as, două dame şi doi valeţi.
— Încă un daiquiri dublu, frapat, absolut fără zahăr şi ce mai pofteşte don Ignacio, îi spuse Thomas Hudson lui Pedrico.
Pedrico pregăti băuturile şi zâmbetul. Puse shaker-ul dinaintea lui Thomas Hudson, cu încă cel puţin un rând de daiquiri pe fund.
— Şi pot s-o ţin aşa toată ziua, îi spuse Thomas Hudson lui Ignacio.
— Lucrul cel mai cumplit e că poţi.
— Zarurile ţin la mine.
— E bine că ţine şi la tine ceva.
Thomas Hudson simţi un mic fior trecându-i prin creştetul capului, aşa cum simţise de multe ori în ultima lună.
— Ce vrei să spui cu asta, Ignacio? îl întrebă foarte politicos.
— Vreau să spun că eu nu ţin la tine, când îmi iei toţi banii.
— Ah, făcu Thomas Hudson. În sănătatea ta.
— Sper să dai ortul popii, spuse Ignacio Natera Revello.
Thomas Hudson simţi cum fiorul acela îi trece din nou prin creştetul capului. Întinse mâna stânga şi o lipi de bar unde Ignacio Natera Revello nu-l putea vedea, şi lovi de trei ori cu vârful degetelor.
— Foarte drăguţ din partea ta, spuse. Vrei să mai dau cu zarurile pentru încă un rând?

— Nu, spuse celălalt. Pe ziua de azi am pierdut la tine destui bani.
— N-ai pierdut nici un ban. Numai băutură.
— Aici eu îmi plătesc nota.
— Ignacio, făcu Thomas Hudson, e al treilea lucru cam arţăgos pe care l-ai spus.
— Ei bine, sunt arţăgos. Dacă ar fi şi cu tine cineva atât de bădăran cum a fost ambasadorul vostru cu mine, ai vedea atunci.
— Nici acum nu vreau să aud nimic despre asta.
— Aşa eşti tu. Şi mai spui că eu sunt arţăgos. Uite, Thomas. Suntem prieteni buni. Pe tine şi pe băiatul tău Tom vă cunosc de ani de zile. Fiindcă veni vorba, el ce mai face?
— A murit.
— Ah, ce rău îmi pare. Te rog să mă crezi că-mi pare tare rău. Cum a murit?
— Încă nu ştiu, spuse Thomas Hudson, Când aflu, o să te anunţ.
— Unde s-a întâmplat?
— Nici asta nu ştiu. Ştiu încotro se îndrepta cu avionul, dar nu mai ştiu nimic altceva.
— A fost la Londra şi s-a întâlnit cu careva dintre prietenii noştri?
— A, da. A fost acolo de mai multe ori şi de fiecare dată a fost la White şi i-a văzut pe toţi care erau pe-acolo.
— Ei, într-un fel şi asta-i o consolare.
— Ce anume?
— Vreau să spun că-i o mângâiere să ştii că i-a întâlnit pe prietenii noştri.
— Cu siguranţă. Sunt convins că s-a distrat. Totdeauna s-a distrat grozav.
— Nu bem pentru el?
— Rahat, nu, făcu Thomas Hudson.
Simţi cum iar venea totul asupra lui, tot ceea ce nu mai gândise, toată durerea pe care o lăsase deoparte şi o zidise

şi la care nici nu se mai gândise nici în timpul misiunii, nici toată dimineaţa aceea.

— Mai bine nu.

— Părerea mea e că se cuvine, spuse Ignacio Natera Revello. Părerea mea e că e extrem de potrivit şi e tocmai ce se cuvine. Dar băutura trebuie s-o plătesc eu.

— Bine. O să beau pentru el.

— Ce grad avea?

— Căpitan de aviaţie.

— Acum ar fi ajuns probabil locotenent-colonel de aviaţie, sau cel puţin maior de aviaţie.

— Să trecem peste gradul lui.

— Cum pofteşti, spuse Ignacio Natera Revello. Pentru scumpul meu prieten şi fiul tău Tom Hudson Dulce es morire pro patria13

— Drept în curul calului, făcu Thomas Hudson.

— Ce s-a întâmplat. Latina mea are greşeli?

— De unde să ştiu eu, Ignacio?

— Dar latina ta era excelentă. Ştiu de la nişte tipi care au fost cu tine la şcoală.

— Latina mea e turtită de tot, spuse Thomas Hudson. Ca şi greaca şi engleza, şi mintea, şi inima mea. Singurul lucru pe care mai ştiu să-l articulez acum e daiquiri frapat. Tu hablas frazen daiquiri tù!14

— Socot că ar trebui să-i arătăm lui Tom mai mult respect.

— Tom ştia să facă glume destul de reuşite.

— Bineînţeles. Avea un simţ al umorului dintre cele mai delicate şi mai rafinate din câte am cunoscut. Şi era şi unul dintre cei mai arătoşi flăcăi şi cu maniere dintre cele mai alese. Şi un atlet al dracului de bun. Ca atlet era în frunte.

— Asta-i adevărat. Arunca discul la o sută patruzeci şi două de picioare. În atac era fundaş şi în apărare extremă stângă. Juca bine tenis, era un vânător de prima mână la păsări şi un bun pescar de muscă.

— Era un atlet minunat şi un sportiv straşnic. Îl socot unul dintre cei mai buni.

— Numai un lucru e rău la el.
— Care?
— Că e mort.
— Nu fi morbid şi tu acum, Tommy. Trebuie să te gândeşti la Tom, aşa cum era. La cât era de vesel şi de grozav şi cât de mult promitea. N-are nici un sens să fii morbid.
— Niciunul, spuse Thomas Hudson. Să nu fim morbizi.
— Mă bucur că eşti de acord cu mine. A fost splendid că am avut ocazia să vorbim despre el. A fost cumplit să primeşti o veste ca asta. Dar ştiu că o să rezişti la fel de bine ca şi mine, deşi pentru tine, ca tată, e de o mie de ori mai greu. Ce fel de avion pilota?
— Spitfire.
— Avioane Spitty! Când am să mă gândesc la el, am să mi-l închipui într-un Spitty.
— Îţi baţi prea mult capul.
— Nu, nu-mi bat capul. Am văzut avioane din astea la cinema. Am mai multe cărţi despre R. A. F. Şi primim şi publicaţiile Biroului Englez de Informaţii. Au lucruri excelente, ştii doar. Ştiu exact cum trebuie să fi arătat într-un avion din acela. Probabil avea şi o jachetă Mae West, paraşuta, costum de pilot şi bocanci din aceia mari. Mi-l pot închipui exact. Acum trebuie să mă duc acasă, la masa de prânz. Vii cu mine? Ştiu că Lutecia ar fi tare încântată să vii.
— Nu. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva aici. Mulţumesc foarte mult.
— La revedere bătrâne, spuse Ignacio Natera Revello. Ştiu că o să iei lucrurile astea aşa cum se cuvine.
— Ai fost foarte drăguţ şi m-ai ajutat.
— Nu, n-am fost drăguţ deloc. L-am iubit pe Tom. Ca şi tine. Aşa cum l-am iubit cu toţii.
— Mulţumesc pentru băutură.
— Lasă că îmi oferi şi tu altă dată.
Ieşi afară. După ce plecă el de lângă bar, se apropie de Thomas Hudson unul dintre oamenii de pe şalupă. Era un tip negricios, cu părul cârlionţat tăiat scurt, căruia pleoapa

stânga i se cam lăsa uşor în jos. Avea un ochi de sticlă, dar nu se prea observa, fiindcă guvernul îi făcuse cadou patru feluri diferite de ochi: injectaţi, uşor injectaţi, aproape limpezi şi limpezi de tot. Purta ochiul uşor injectat, şi era acum şi puţin ameţit.

— Salut, Tom. Când ai venit în oraş?

— Ieri, zise el şi apoi adăugă în şoaptă, aproape fără să-şi mişte buzele: Potoloşte-te. Nu face pe actorul tâmpit.

— Nu fac. Mă îmbăt şi eu. De mă spintecă, pe ficaţii mei găsesc scris siguranţă. Eu sunt regele siguranţei. Doar ştii. Ascultă, Tom, stăteam chiar lângă englezul acela parşiv şi n-am putut să nu aud. Chiar a fost ucis băiatul lui Tommy?

— Da.

— Fir-ar să fie! făcu băiatul. Ah, fir-ar să fie!

— Nu mai vreau să discut despre asta.

— Bineînţeles că nu. Dar când ai aflat?

— Înainte de a pleca în ultima ieşire pe mare.

— Ah, fir-ar să fie…!

— Azi ce faci?

— Am de gând să iau masa la Barul Basc cu vreo doi tipi, şi după aia ne ducem la fete.

— Mâine unde iei masa la prânz?

— La Barul Basc.

— Spune-i lui Paco să-mi dea şi mie un telefon de unde luaţi voi masa mâine, bine?

— Bine. La fermă?

— Da, la fermă.

— Vrei să vii cu noi la fete? Ne ducem la Hogeagul lui Henry. Ce zici?

— S-ar putea să dau şi eu pe-acolo.

— Henry a pornit acum la vânătoare de fete. De dimineaţă e după fete. Cu câteva s-a şi culcat. Încearcă acum să răzbească alea două fufe pe care le avem. Am pus mâna pe ele la Kursaal şi ziua arată destul de nasol. N-am putut să dăm de ceva mai ca lumea, fir-ar să fie. Oraşul ăsta s-a dus dracului. A dus alea două fufe la hogeag, poate-s bune la

nevoie, şi acum s-a apucat cu Lil Virtuoasa să caute alte fete. Au pus mâna pe-o maşină.

— Şi au făcut ceva?

— Nu prea cred. Henry e nebun după fata aia mică. Aia mică pe care o vede întotdeauna la Fronton. Lil nu reuşeşte s-o aducă, fiindcă fetei îi e teamă de el că e ditamai zdrahonul. A zis că mie mi-o poate aduce. Dar nu reuşeşte să i-o paseze lui Henry, iar Henry n-o vrea decât pe mititica aia, că s-a săturat de cele două fufe. Aşa că îi dă întruna cu fata aia mărunţică şi-i tare amorezat de ea. Cum auzi. Amorezat de ea. Dar probabil că a mai uitat de ea şi-i trage iar cu fufele. Totuşi trebuie să şi mănânce, şi o să ne întâlnim la Barul Basc.

— Sileşte-l să mănânce, îi spuse Thomas Hudson.

— Pe el nu poţi să-l sileşti să facă ceva. Tu ai putea, eu nu. Am să-l rog însă să mănânce. Am să-l bat la cap să mănânce. Am să-i dau exemplu cum să mănânce.

— Ia-l pe Paco, să-l silească el să mănânce.

— E o idee. Paco ar putea reuşi.

— Dar după asta nu crezi că o să-i fie foame?

— Tu ce crezi?

Chiar în clipa aceea intră pe uşa barului cel mai zdravăn bărbat pe care-l ştia Thomas Hudson, cel mai vesel şi cu cei mai laţi umeri şi cu cele mai alese maniere, etalând un zâmbet pe faţa acoperită de broboane de sudoare chiar şi într-o zi rece ca aceea. Întinse mâna în semn de salut. Era atât de înalt, că toţi ceilalţi de la bar păreau pirpirii. Şi avea un zâmbet fermecător. Purta nişte pantaloni decoloraţi, o cămaşă cubaneză ţărănească, şi pantofi cu talpă de sfoară.

— Tom, exclamă el. Ticălosule. Am fost după drăguţe.

Îndată ce nu mai fu în bătaia vântului, pe chipul lui arătos începu să curgă sudoarea şi mai tare.

— Pedrico, dă-mi şi mie tot unul din ăla. De două ori mai înalte sau mai încăpător, dacă tot le faci. Auzi, să dau de tine aici, Tom! Şi am uitat să-ţi spun că e şi Lil Virtuoasa aici. Vino încoace, frumoaso.

Lil Virtuoasa intrase în bar pe cealaltă uşă. Când stătea la capătul cel mai îndepărtat al barului, arăta bine, cât putea ea să arate de bine atunci când îi vedeai numai faţa drăguţă şi tuciurie şi îşi ascundea în spatele barului de lemn lustruit trupul năpădit de grăsime. Dar acum, în vreme ce se îndrepta de la uşă spre bar, nu avea după ce să-şi ascundă trupul, aşa că şi-l mâna înainte legănându-se, cât putea de iute spre bar, fără să pară că se grăbeşte, şi se săltă pe scaunul pe care-l ocupase Thomas Hudson. În felul acesta el fu nevoit să se mute cu un scaun mai spre dreapta şi-i oferi adăpost dinspre flancul drept.

— Salut, Tom, spuse ea şi-l sărută pe Thomas Hudson. Henry e grozav.

— Nu sunt grozav deloc, frumoaso, îi spuse Henry.

— Eşti grozav, insistă ea. De fiecare dată când te întâlnesc eşti mai grozav. Thomas, să mă aperi de el.

— Şi ce-i atât de grozav?

— Vrea el o bucăţică de fată după care e nebun şi bucăţica aia de fată nu poate să vină cu el. Oricum, tot n-ar veni fiindcă-i e teamă de el că-i atât de mare şi de voinic, peste suta de kilograme.

Henry Wood se roşi tot, începu să transipre vizibil şi trase o duşcă zdravănă din pahar.

— N-am peste suta de kilograme, spuse el.

— Ce ţi-am zis eu? se băgă în vorbă flăcăul negricios. Nu exact aşa am zis şi eu?

— Da' tu ce treabă ai să spui cuiva ceva? îl întrebă Henry.

— Două vagaboande. Două murături. Două târfe nenorocite de pe chei. Două fufe care n-au decât un singur gând: chiria. Ne-am culcat cu ele. Iar ne-am târguit şi iar ne-am culcat cu ele. Asta ni se trage de la umezeala de pe punte. Cum spun şi eu o vorbă prietenească şi deşteaptă, gata, nu mai sunt gentleman.

— Nu-s chiar aşa de grozave, drept? spuse Henry, roşindu-se din nou.

— Grozave? Ar fi meritat să punem benzină pe ele şi să le dăm foc.

— Ce îngrozitor, spuse Lil.

— Ascultă, madam, făcu flăcăul negricios, eu sunt îngrozitor.

— Willie, spuse Henry, nu vrei cheia de la hogeag ca să te duci să vezi dacă totu-i în regulă?

— Nu vreau, spuse tânărul. Eu am o cheie de la hogeag, lucru pe care se vede că l-ai uitat, şi nu am chef să mă mai duc acolo să văd dacă totu-i în regulă. Şi acolo lucrurile nu pot fi în regulă decât dacă eu sau tu le dăm un picior fufelor ălora să le expediem în stradă.

— Dar ce te faci dacă nu mai punem mâna pe altele?

— Trebuie să găsim altele. Lilian, de ce nu te salţi de pe scaunul ăla să te duci la telefon? Nu te mai uita la pitica aia. Ştergeţi-o din minte pe mărunţică, Henry. Dacă îi tragi tot înainte cu treburi de astea, o să ajungi zănatic. Eu ştiu cum e. Am fost şi eu zănatic.

— Şi acum eşti, îi spuse Thomas Hudson.

— Poate că sunt, Tom. Ar trebui să ştii mai bine. Dar nu mă culc cu piticele. Dacă Henry e musai să aibă de-a face cu pitice, treaba lui. Dar nu cred că are nevoie de una din asta, cum nu cred că are nevoie de o femeie cu o singură mână sau cu un singur picior. Hai să-l ajutăm să uite de pitica aia afurisită şi s-o trimitem pe Lilian la telefon.

— Primesc orice fată ca lumea pe care putem pune mâna, spuse Henry. Willie, cred că în privinţa asta n-ai îndoieli. Ce zici?

— N-avem nevoie de fete ca lumea, spuse Willie. Îndată ce începi cu treburi de astea, ajungi un alt gen de zănatic. Am dreptate, Tommy? Fetele ca lumea sunt cele mai periculoase. În afară de asta, te vâră în tot felul de încurcături. Să n-aud de fete ca lumea. Vrem târfe. Drăguţe, curăţele, atrăgătoare, interesante, şi care să nici nu coste scump. Doar ele ştiu ce-i aia dragoste. Lilian, ce te împiedică să te apropii de telefonul acela?

— Mai întâi, e un individ cu el în mână, iar apoi aşteaptă altul la rând lângă standul de ţigări, spuse Lil Virtuoasa. Eşti un băiat rău, Willie.

— Sunt un băiat groaznic, recunoscu Will. Sunt băiatul cel mai afurisit de rău pe care ai să-l cunoşti vreodată. Dar vreau să ne organizăm mai bine decât am făcut-o până acum.

— O să bem şi noi un pahar, două, spuse Henry. Apoi sunt sigur că Lilian o să găsească ea vreo fată din cele pe care le cunoaşte. Nu-i aşa, frumoaso?

— Bineînţeles, spuse Lil Virtuoasa în spaniolă. De ce nu? Dar vreau să telefonez dintr-o cabină telefonică. Nu de-aici. Nu e nimerit să telefonez de-aici şi nici nu se cuvine.

— Iar o întârziere spuse Willie. Bine. Accept. Încă o mică întârziere. Să bem, atunci.

— Dar ce dracu ai făcut până acum? întrebă Thomas Hudson.

— Tommy, te iubesc, spuse Willie. Dar tu ce dracu ai făcut?

— Am băut şi eu vreo două pahare cu Ignacio Natera Revello.

— Sună ca numele unui crucişător italian, spuse Willie. N-a fost un crucişător cu numele ăsta?

— Nu cred.

— Dar oricum, aşa sună.

— Ia să văd nota, spuse Henry. Câte rânduri au fost, Tom?

— A luat-o Ignacio. Eu am câştigat la zaruri.

— Dar câte au fost cu-adevărat? întrebă Henry.

— Cred că patru.

— Înainte de asta ce-ai băut?

— Un Tom Collins în drum.

— Şi acasă?

— Mai multe.

— Atunci, ai ajuns taman un beţiv afurisit, spuse Willie. Pedrico, încă trei daiquiri duble frapate şi ce mai poftеşte doamna.

— Un highbalito con aqua mineral,15 spuse Lil Virtuoasa. Tommy, vino şi stai cu mine la celălalt capăt al barului. Nu le place să mă vadă la capătul ăsta.

— La dracu şi cu ei, spuse Willie. Prieteni buni cum suntem noi care nu ne vedem deloc, şi să nu putem bea un pahar cu tine la capătul ăsta al barului! La dracu şi cu asta.

— Sunt sigur că stai bine aici, frumoaso, spuse Henry.

Apoi zări stând la bar doi plantatori, prieteni de-ai tatălui său, şi se duse să vorbească ceva cu ei fără să mai aştepte paharele.

— S-a dus acum, spuse Willie. Acum o să uite de pitica lui.

— E tare distrat, spuse Lil Virtuoasa. E cumplit de distrat.

— Asta-i viaţa pe care o ducem noi, spuse Willie. Goana fără răgaz după plăcere de dragul plăcerii. La dracu, ar trebui să urmărim plăcerea cu seriozitate.

— Tom nu e distrat, spuse Lil Virtuoasa. Tom e trist.

— Termină cu rahatul ăsta, i-o reteză Willie. Ce te-a apucat! Întâi că unu-i distrat, apoi că altu-i trist. Înainte de asta, eram eu groaznic. Şi ce? Unde s-a mai pomenit o fufă ca tine să se apuce să critice oamenii tot timpul? Nu ştii că ar trebui să fii o fată veselă?

Lil Virtuoasa începu să plângă, vărsând lacrimi adevărate, mai mari şi mai umede decât în filme. Putea vărsa oricând lacrimi adevărate, oricând poftea, oricând avea nevoie de ele, sau era jignită.

— Fufa asta stoarce nişte lacrimi mai mari decât maică-mea, spuse Willie.

— Willie, n-ar trebui să-mi spui aşa.

— Haide, termină, Willie, i se adresă Thomas Hudson.

— Willie, eşti un băiat rău şi crud şi te urăsc, spuse Lil Virtuoasa. Nici nu ştiu de ce oameni ca Thomas Hudson şi Henry îşi pierd vremea cu tine. Eşti rău şi vorbeşti scârbos.

— Că tu eşti o lady! spuse Willie. N-ar trebui să spui treburi de astea. Scârbos e un cuvânt urât. E ca şi scuipatul din capătul ţigării.

Thomas Hudson îşi lăsă mână pe umărul băiatului.

— Haide, bea, Willie. Nimeni nu se simte prea bine.
— Henry se simte bine. Aş putea să-i spun şi lui ce mi-ai spus mie, şi atunci are să se simtă şi el groznic.
— Tu m-ai întrebat.
— Nu asta vreau să spun. De ce n-ai împărtăşit şi altora ce durere afurisită te roade? De ce-ai ţinut-o numai pentru tine în ultimele două săptămâni?
— Durerea nu se împărtăşeşte.
— Păstrător al durerii, spuse Willie. N-aş fi crezut niciodată că eşti un afurisit de păstrător al durerii.
— Willie, nu-mi mai trebuie şi asta, îi spuse Thomas Hudson. Totuşi mulţumesc foarte mult. Nu trebuie să-ţi mai baţi capul cu mine.
— Bine. Păstreaz-o atunci. Dar n-o să-ţi priască, fir-ar să fie. Ascultă ce-ţi spun, că eu am crescut cu treaba asta afurisită.
— Şi eu la fel, spuse Thomas Hudson. Şi nu-i rahat.
— Chiar aşa? Atunci, poate că sistemul tău e cel mai bun. Dar ai ajuns să arăţi destul de zdruncinat.
— Asta mi se trage numai de la băut şi de la oboseală şi de la faptul că nu m-am relaxat încă.
— Femeia ta îţi mai scrie?
— Bineînţeles. Trei scrisori.
— Şi cum merge?
— Cum nu se poate mai prost.
— Ei bine, spuse Willie, ăsta eşti tu. Poţi să le păstrezi şi pe astea, ca să ai şi tu ceva.
— Am ceva şi aşa.
— Bineînţeles. Motanul ăla al tău, Boise, te iubeşte. Ştiu eu. Am văzut. Ce mai face păcătosul ăla bătrân şi parşiv?
— E la fel de păcătos.
— Asta mă da gata, spuse Willie. Zău că da.
— Suferă şi el, şi asta se vede.
— Chiar aşa? Dacă aş suferi ca motanul ăla, m-aş fi scrântit. Ce bei, Thomas?
— Încă un pahar din ăsta.

Willie o cuprinse pe Lil Virtuoasa cu braţul pe după talia ei generoasă.

— Ascultă Lilly, spuse. Eşti o fată bună. N-am vrut să te jignesc. A fost vina mea. Eram tulburat.

— Şi n-ai să mai vorbeşti aşa niciodată?

— Nu, numai de nu mă apucă vreo altă tulburare.

— Uite-ţi paharul, îi spuse Thomas Hudson. În sănătatea ta, pui de lele ce eşti.

— Vezi că ştii să şi vorbeşti, făcu Willie. Acum ţi-am îndreptat bătrânul os spre nord. Ar trebui să-l fi adus pe Boise aici. Ar fi fost mândru de tine. Ai priceput ce vreau să spun prin a împărtăşi?

— Da, făcu Thomas Hudson. Am priceput.

— Bine atunci, spuse Willie. Acum, hai s-o lăsăm moartă. Întinde cana, uite că vine gunoierul. Uită-te la afurisitul de Henry. Uită-te bine la el. De ce crezi că asudă în halul ăsta într-o zi răcoroasă ca azi?

— Femeile, spuse Lil Virtuoasa. E obsedat de femei.

— Obsedat, făcu Willie. Fă-i o gaură în căpăţână, oriunde, cu un sfredel, şi o să vezi cum ţâşnesc femeile afară. Obsedat. De ce nu găsiţi un cuvânt care să se potrivească mai bine?

— Obsedat e un cuvânt tare în spaniolă.

— Obsedat? Obsedat nu înseamnă nimic. Dacă am timp azi după-amiază, am să mă gândesc la cuvântul nimerit.

— Tom, haide la celălalt capăt al barului, unde putem vorbi şi unde să stau şi eu comod. Îmi cumperi un sandviş! Toată dimineaţa am umblat cu Henry.

— Eu mă duc la Barul Basc, spuse Willie. Lil, adu-l acolo.

— Bine, spuse Lil Virtuoasa. Sau poate o să-l trimit singur acolo.

O porni cu mersul ei maiestuos spre capătul cel mai îndepărtat al barului, aruncând câte o vorbă numeroşilor bărbaţi pe lângă care trecea şi zâmbindu-le altora. Toată lumea o trata cu respect. Aproape toţi cei cu care vorbi făcuseră dragoste cu ea cândva în ultimii douăzeci şi cinci

de ani. Thomas Hudson se duse după ea la capătul cel mai depărtat al barului, luând cu el şi nota de plată, îndată ce Lil Virtuoasa se aşezase şi-i zâmbise. Avea un zâmbet frumos şi nişte ochi negri minunaţi şi un păr întunecat ispititor. Ori de câte ori începea să se vadă albă rădăcina părului pe frunte şi pe la tâmple, îi cerea de obicei lui Thomas Hudson bani ca să şi-l vopsească din nou şi, când se întorcea cu el vopsit, era lucios şi arăta natural şi frumos ca părul unei fete tinere. Avea o piele netedă ca un fildeş măsliniu, dacă ar exista un fildeş măsliniu, cu uşoare nuanţe de trandafir negru. De fapt, culoarea ei îi amintea întotdeauna de lemnul de mahagua atunci când e proaspăt tăiat, apoi lustruit cu glaspapir şi uşor ceruit. Nicăieri în altă parte nu întâlnise el culoarea aceea fumurie, aproape verzuie. Dar lemnul de mahagua nu avea şi nuanţa aceea rozalie. Nuanţa era exact culoarea pe care o folosea ea, dar era la fel de plăcută ca la o tânără chinezoaică. Şi chipul acela drăgălaş se uita spre el în lungul barului, tot mai drăgălaş cu cât se apropia mai mult de ea. Apoi ajunse lângă ea, şi iată şi trupul durduliu, iar nuanţa rozalie se trăda a fi artificială acum, şi nu mai păstra nici o notă de mister, deşi chipul era încă drăgălaş.

— Arăţi minunat, Lil, îi spuse el.

— Ah, Tom, m-am îngrăşat atât de mult. Mi-e şi ruşine.

El puse o mână pe şoldurile ei mari şi-i spuse:

— Eşti o durdulie frumoasă.

— Mi-e şi ruşine să merg de-a lungul barului.

— Dar o faci frumos. Ca o navă.

— Ce face prietenul nostru?

— Bine.

— Când am să-l văd?

— Oricând. Vrei acum?

— Ah, nu. Tom, despre ce vorbea Willie? Partea aia în care n-am înţeles nimic.

— Îl apucase damblaua.

— Nu, nu-l apucase. Era vorba de tine şi de durere. Era vorba de tine şi de señora ta?
— Nu. Dă-o-ncolo de señora.
— Atunci despre ce durere era vorba?
— Nimic. O durere.
— Spune-mi şi mie, te rog.
— Nu-i nimic de spus.
— Doar ştii că mie poţi să-mi spui. Henry îmi povesteşte mereu ce-l doare şi plânge noaptea. Willie îmi povesteşte lucruri cumplite. Nu-s atât dureri cât lucruri groaznice. Mie poţi să-mi spui. Toată lumea îmi spune. Numai tu nu vrei.
— Spusul nu-mi ajută cu nimic. Îmi vine mai greu să spun decât să nu spun.
— Tom, Willie spune nişte lucruri atât de urâte. Nu ştie că pe mine vorbele astea mă dor? Nu ştie că eu n-am folosit niciodată cuvinte de astea şi n-am făcut în viaţa mea o porcărie?
— De aceea îţi şi spunem noi Lil Virtuoasa.
— Dacă m-aş putea îmbogăţi făcând porcării şi aş rămâne săracă făcând numai ce e firesc, prefer să rămân săracă.
— Ştiu. Ce zici de nişte sandvişuri?
— Încă nu mi s-a făcut foame.
— Mai vrei un pahar?
— Da. Te rog. Spune-mi, Willie zicea că iubeşti o pisică. Da' nu-i adevărat, nu-i aşa?
— Ba da, e adevărat.
— Cred că-i groaznic.
— Nu, nu-i deloc. O iubesc şi pe pisică.
— E groaznic ce spui. Nu-ţi bate joc de mine, Tom, te rog. Willie şi-a bătut joc de mine şi m-a făcut să plâng.
— Iubesc pisica, spuse Thomas Hudson.
— Nu vreau să mai aud nimic. Tom, când ai să mă duci şi pe mine la barul nebunilor?
— Într-una din zilele astea.
— Chiar vin nebunii, aşa ca oamenii normali aici, să se întâlnească şi să bea?

— Chiar aşa. Singura diferenţă e că poartă pantaloni şi cămăşi făcute din saci de zahăr.
— Chiar ai jucat în echipa nebunilor când au jucat cu leproşii?
— Bineînţeles. Am fost cel mai bun aruncător pe care l-au avut vreodată nebunii.
— Şi cum ai ajuns să-i cunoşti?
— M-am oprit o dată acolo în drum spre Rancho Boyeros şi mi-a plăcut locul.
— Chiar ai să mă iei la barul nebunilor?
— Bineînţeles. Dacă nu te sperii.
— O să mă sperii. Dar n-o să mă sperii prea tare dacă am să fiu cu tine. De asta vreau să şi merg acolo. Să mă sperii.
— Sunt pe-acolo nişte nebuni minunaţi. O să-ţi placă şi ţie.
— Primul meu soţ a fost nebun. Dar era din cei dificili.
— Crezi că Willie e nebun?
— A, nu. Are numai un caracter dificil.
— A suferit mult.
— Cine n-a suferit? Willie se şi lasă în voia suferinţelor.
— Nu cred. Eu ştiu ce spun. Te asigur.
— Atunci, hai să vorbim de altceva. Îl vezi pe individul acela de la bar care vorbeşte cu Henry?
— Da.
— În pat nu-i plac decât porcăriile.
— Săracul de el.
— Nu e sărac, e bogat. Dar nu-l interesează decât porquerias.
— Ţi-au plăcut vreodată porquerias?
— Niciodată. Poţi să-i întrebi pe toţi.
— Lil Virtuoasa! zise Thomas Hudson.
— Nu preferi să fiu aşa? Ţie nu-ţi plac porquerias. Îţi place să faci dragoste, să fii fericit şi apoi să dormi. Ştiu eu.
— Todo el mundo me conoce.
— Nu, lumea nu te cunoaşte. Oamenii au tot felul de idei despre tine. Dar eu te cunosc.

Thomas Hudson luă un alt daiquiri frapat fără zahăr şi, când ridică paharul greu, brumat, se uită la partea limpede din băutură, de sub gulerul frapat, care-i amintea de mare. Partea frapată semăna cu siajul navei, iar partea limpede arăta ca apa când o despică prova, la apă mică deasupra unui fund de nisip calcaros. Şi avea aproape exact aceeaşi culoare.

— Aş fi vrut să aibă aici o băutură de culoarea apei de mare când ai o adâncime de opt sute de braţe şi e un calm plat şi soarele-i deasupra şi marea plină de plancton, spuse el.

— Ce?

— Nimic. Să bem băutura asta de apă mică.

— Tom, ce s-a întâmplat? Ai probleme?

— Nu.

— Eşti cumplit de trist şi parcă şi eşti şi mai îmbătrânit.

— E vântul de nord.

— Dar spuneai întotdeauna că vântul de nord îţi dă elan şi te înviorează. De câte ori ai făcut tu dragoste numai pentru că bătea vântul de nord?

— De multe ori.

— Totdeauna ţi-a plăcut vântul de nord şi mi-ai cumpărat haina asta ca s-o port tocmai pe o vreme ca asta.

— Şi e o haină frumoasă.

— Aş fi putut s-o vând de atâtea ori, spuse Lil. Mai mulţi decât îţi poţi tu închipui au fost nebuni după haina asta.

— Şi vântul ăsta de nord e numai potrivit pentru ea.

— Fii fericit, Tom. Eşti fericit întotdeauna când bei. Bea paharul ăsta şi mai cere apoi unul.

— Dacă beau prea repede, începe să mă doară capul.

— Bea-l atunci încet şi temeinic. Şi eu am să iau un highbalito.

Îşi turnă singură din sticla pe care Serafin o lăsase dinaintea ei pe tejgheaua barului şi Thomas Hudson se uită la băutură şi spuse:

— Asta-i băutură de apă dulce. Are culoarea apei din râul Firehole, înainte de a se întâlni cu Gibbon ca să devină Madison. Dacă mai pui puţin whisky în ea, poţi să-i dai culoarea unui pârâu ce iese dintr-o mlaştină de cedri ca să se verse în Bear River într-un loc numit Wab-Me-Me.

— Wab-Me-Me sună tare hazliu, spuse ea. Ce înseamnă?

— Nu ştiu. E un loc cu nume indian. Ar fi trebuit să ştiu ce înseamnă, dar am uitat. E în limba indienilor Ojibway.

— Povesteşte-mi despre indieni, spuse Lil. Îmi place să ascult despre indieni mai mult decât despre nebuni.

— Pe coastă sunt o seamă de indieni. Sunt indieni care trăiesc la mare şi prind peşte şi-l usucă la cuptoare cu mangal.

— Nu vreau să aud despre indieni cubanezi. Ăştia sunt tot mulatos.

— Nu, nu-s. Sunt şi indieni adevăraţi. Dar se poate să fi fost prinşi odinioară şi aduşi din Yucatan.

— Mie nu-mi plac yucatecos.

— Mie da, foarte mult.

— Mai bine povesteşte-mi despre Wabmimi. E în Far West?

— Nu, e în nord. Undeva înspre Canada.

— Cunosc Canada. Am fost o dată la Montreal, pe fluviu în sus, cu o navă, Princess. Dar ploua şi n-am putut vedea nimic şi am plecat în aceeaşi noapte cu trenul la New York.

— Şi a plouat chiar tot timpul cât aţi fost pe fluviu?

— Tot timpul. Şi în larg, înainte de a intra pe fluviu. A fost ceaţă şi o vreme a şi nins. Îţi las ţie Canada. Povesteşte-mi de Wabmimi.

— Nu era decât un sat cu un gater pe râu şi trecea şi trenul pe acolo. Lângă terasament totdeauna erau grămezi mari de rumeguş. Aveau nişte estacade pe râu, ca să ţină buştenii la un loc, şi buştenii se îngrămădeau blocând aproape tot râul, şi acopereau râul, pe o bună porţiune în sus de aşezare. O dată pescuiam şi am vrut să trec râul în partea cealaltă călcând pe buşteni. Unul s-a răsucit cu mine şi m-am trezit în apă. Când am încercat să ies, deasupra

mea nu erau decât buşteni şi nu puteam răzbi printre ei. Sub ei era cumplit de întuneric şi cu mâinile nu reuşeam să simt decât scoarţa lor. Nu puteam să îndepărtez doi buşteni unul de altul ca să iau aer.

— Şi ce făceai?

— Mă înecam.

— Ah! exclamă ea. Să nu spui asta. Spune-mi repede ce-ai făcut.

— Mi-am stors creierul şi mi-am dat seama că trebuie să ies afară foarte iute. Am pipăit cu foarte mare grijă partea de jos a unui buştean, până am ajuns acolo unde se lipea strâns de alt buştean. Şi atunci cu amândouă mâinile am împins, şi buştenii s-au depărtat doar o idee, şi mi-am băgat palmele între ei şi apoi braţele şi coatele până ce am ieşit şi cu capul afară, m-am proptit cu câte un braţ de fiecare buştean. Mă uitam cu dragoste la fiecare din buştenii aceia şi am zăcut în chipul acesta multă vreme între ei. Apa aceea, care era de culoarea băuturii tale, venea dintr-un mic pârâiaş ce se vărsa în râu.

— Eu nu cred că aş mai fi ieşit vreodată printre buştenii aceia.

— Multă vreme nici eu n-am crezut că am să pot ieşi.

— Cât timp ai stat sub apă?

— Nu ştiu. Ştiu că m-am odihnit multă vreme, ţinându-mă cu mâinile de buşteni, înainte de a încerca să mai fac vreo mişcare.

— Îmi place povestea asta. Dar o să visez urât. Tom, povesteşte-mi ceva vesel.

— Bine, spuse el. Să mă gândesc.

— Nu. Spune-mi chiar acum fără să te mai gândeşti.

— Bine, făcu Thomas Hudson. Când tânărul Tom era un prunc…

— Que muchacho mis quapo! îl întrerupse Lil. Qué noticias tines de él?16

— Muy buenas.17

— Me alegro, spuse Lil, şi în ochi i se iviră lacrimi gândindu-se la tânărul Tom pilot. Siempre tengo su fotografia en uniforme con el sagrado corazón de Jeús arriba de la fotografia y al lado la virgin del Cobre18.

— Ai o mare credinţă în virgen del Cobre?

— O credinţă absolut oarbă.

— Atunci trebuie s-o păstrezi.

— Şi ea are grijă de Tom zi şi noapte.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Serafin, încă unul mare, te rog. Mai vrei povestea aceea veselă?

— Da, te rog, spuse Lil Virtuoasa. Te rog, spune-mi povestea aceea veselă. Din nou simt că mă apucă tristeţea.

— Pues el happy story es muy sencillo19 spuse Thomas Hudson. Prima dată când l-am dus pe Tom în Europa, nu avea decât trei luni şi călătoream cu un vas de linie foarte vechi, mic şi care abia se mişca, iar marea a fost agitată cea mai mare parte a timpului. Toată nava mirosea a santină şi ţiţei şi a uleiuri din cele cu care erau unse marginile de alamă ale hublourilor şi lavabourilor, şi a dezinfectante, cum se foloseau pe atunci, nişte bucăţi mari, rozalii prin pisoare…

— Pues, asta nu-i o poveste prea veselă.

— Si, mujer. Greşeşti ca naiba. E o poveste veselă, muy veselă. Am să spun mai departe. Nava mirosea şi de la baia pe care trebuia s-o faci la ore regulate, de nu voiai să fii privit cu silă de stewardul de la baie, şi mirosea şi a apă sărată fierbinte care venea pe ţevile de alamă ale instalaţiei de baie, a lemn vechi şi umed de Ia grătarul de pe jos, şi mirosea şi jacheta scrobită a stewardului de la baie. Şi venea şi miros de la bucătăria englezească ieftină, un miros foarte descurajant, miros de chiştoace stinse de Woodbines, Players, Gold Flakes din fumoar şi de la ce se mai arunca pe-acolo. Nu era măcar un singur miros plăcut şi, după cum îi ştii şi tu pe englezi, atât femeile cât şi bărbaţii aveau fiecare mirosul lor, deosebit chiar şi pentru ei, cum au la noi negrii, aşa că trebuie să se spele foarte des. Un englez nu

are niciodată un miros îmbietor, ca răsuflarea unei vaci, şi un englez care mai fumează şi pipă nici nu-şi ascunde mirosul. Doar îi mai adaugă încă un iz. Tweedul lor miroase plăcut, la fel ca şi pielea încălţărilor lor şi toate şeile şi curelele lor miros plăcut. Dar pe o navă nici pomeneală de şei, şi tweedul e impregnat cu mirosul de pipă stinsă. Singura metodă să mai simţi şi un miros plăcut pe nava aceea era să-ţi bagi nasul într-un pahar mare de cidru, sec, spumos de Devon. Ăsta da mirosea minunat, şi am stat cu nasul în el cât am putut de mult. Poate chiar mai mult.

— Pues, acum e puţin mai vesel.

— Şi acum vine şi partea veselă. Cabina noastră era atât de joasă, cu tavanul exact deasupra liniei de plutire, încât hubloul trebuia ţinut închis tot timpul, şi vedeai valurile cum se ridicau şi apoi îl vedeai tot verde, când apa trecea de hublou. Ca Tom să nu cadă din cuşetă, făcusem un fel de baricadă din cufere şi valize, legate laolaltă, şi când eu sau maică-sa coboram să vedem ce mai face, de fiecare dată când apăream, dacă era treaz, râdea.

— Chiar râdea la trei luni?

— Râdea tot timpul. Când era prunc nu l-am auzit niciodată plângând.

— Qué muchacho más lindo y más guapo.20

— Da, făcu Thomas Hudson. Un muchacho clasa întâi. Vrei să-ţi mai spun o poveste veselă cu el?

— De ce-ai părăsit-o pe mama lui care era atât de drăguţă?

— O foarte ciudată combinaţie de împrejurări. Mai vrei o poveste veselă?

— Da, dar fără atâtea mirosuri.

— Paharul acesta de daiquiri frapat, atât de bine scuturat cum e, arată ca marea acolo unde cad valurile de pe prova unei nave când înaintează cu treizeci de noduri. Cam cum crezi că ar fi acest daiquiri frapat dacă ar fi fosforescent?

— Poţi să pui nişte fosfor în el. Dar nu cred c-ar fi foarte sănătos. Uneori cubanezii se sinucid înghiţind fosforul de la

capetele chibriturilor.

— Şi beau tinto rapido. Ce-i aia cerneală rapidă?

— E o vopsea pentru vopsit în negru încălţămintea. Dar cel mai ades, fetele înşelate în dragoste, sau când logodnicii lor nu şi-au ţinut promisiunea şi le-a făcut ruşinea şi apoi au şters-o fără să se căsătorească cu ele, fetele alea se sinucid turnându-şi alcool pe ele şi apoi dându-şi foc. E metoda clasică.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson. Auto da fé.

— E foarte sigură, spuse Lil Virtuoasa. Aproape totdeauna mor. Arsurile se fac la început pe cap şi de obicei şi pe tot corpul. Cerneala rapidă e mai degrabă un gest. Chestia cu iodul e în fond tot un gest.

— Despre ce tot vorbiţi aici, vampirilor? îi întrebă Serafin, barmanul.

— Despre sinucideri.

— Hay mucho21, făcu Serafim. Mai ales în rândul săracilor. Nu-mi aduc aminte ca vreun cubanez bogat să se fi sinucis vreodată. Voi aţi auzit?

— Da, spuse Lil Virtuoasa. Ştiu eu mai multe cazuri… şi erau oameni cumsecade.

— Tu poate, spuse Serafin. Señor Thomas, la băuturile astea nu vreţi şi ceva de mâncare? Un poco de pescado? Puerco frito? 22 Friptură rece?

— Si, spuse Thomas Hudson. Orice se găseşte.

Serafin aduse o farfurie cu bucăţi de carne de porc, prăjite bine, crocante, şi o farfurie cu snapperi roşii pané, aşa că peste carnea lor trandafirie era o crustă gălbuie, iar partea dulce şi albă a peştelui era înăuntru. Serafin era un flăcău înalt, care de felul lui vorbea grosolan, şi avea şi un mers grosolan de la saboţii din lemn pe care-i purta ca să se ferească de umezeală şi de resturile din dosul barului.

— Vreţi friptură rece?

— Nu, ce-i aici ne ajunge.

— Tom, ia tot ce-ţi dă, spuse Lil Virtuoasa. Doar cunoşti localul ăsta.

Barul avea reputaţia de a nu da niciodată nimic de băut pe gratis; în schimb, în fiecare zi, oferea nenumărate porţii de mâncare caldă, nu numai peşte prăjit şi friptură de porc, ci şi frigărui fierbinţi şi sandvişuri franţuzeşti, cu pâine prăjită, brânză rumenită şi jambon. Barmanii amestecau de asemenea băutura într-un shaker uriaş şi totdeauna mai rămânea pe fundul shaker-ului cel puţin încă un pahar şi jumătate de băutură după ce turnau în pahare.

— Ei, acum eşti mai puţin trist?

— Da.

— Tom, spune-mi ce te-a întristat?

— El mundo entero.

— Cine nu-i supărat pe lumea întreagă? Cu cât trece vremea, cu atât merge mai rău. Dar nu merită să-ţi iroseşti vremea întristându-te din cauza asta.

— Încă nu s-a făcut o lege care s-o interzică.

— Nu trebuie neapărat o lege care să interzică un lucru pentru ca să arate că e dăunător.

Nu de discuţii etice cu Lil Virtuoasa am eu acum nevoie, se gândi Thomas Hudson. Dar de ce ai nevoie lepră? Să te îmbeţi, ceea ce probabil ai şi reuşit, deşi nu ţi se pare. Nu-i nici o cale de a dobândi ce-ţi trebuie şi n-ai să mai ai niciodată ce vrei. Dar sunt o seamă întreagă de măsuri paliative pe care le poţi lua. Haide, ia una.

— Voy a tomar otro de estos grandes sin azúcar,23 îi spuse el lui Serafin.

— En seguida, Don Tomás,24 spuse Serafin. Vreţi să încercaţi să bateţi recordul?

— Nu, pur şi simplu beau în linişte.

— Tot în linişte aţi băut şi când aţi stabilit recordul, spuse Serafin. În linişte şi cu tărie, de dimineaţa până seara. Şi aţi plecat pe propriile dumneavoastră picioare.

— La dracu cu recordurile.

— Aveţi şansa să-l depăşiţi, îi spuse Serafin mai departe. Dacă beţi aşa cum faceţi acum şi mai şi mâncaţi puţin în vreme ce beţi mai departe, aveţi o şansă excelentă.

— Tom, încearcă să baţi recordul, îl îndemnă Lil. O să-ţi fiu martor.

— N-are nevoie de nici un martor, spuse Serafin. Eu sunt martorul. Când ies din schimb, îi prezint socoteala lui Constante. Chiar acum sunteţi mai departe decât în ziua aceea când aţi stabilit recordul.

— La dracu cu recordul.

— Sunteţi într-o formă bună. Beţi bine şi fără poticneli şi băutura nu are nici un efect asupra dumneavoastră.

— În mă-sa cu recordul.

— În regulă. Como Usted quiere25. Eu ţin socoteala, să fie acolo, că poate vă schimbaţi hotărârea.

— O să ţină el socoteala cum trebuie, spuse Lil. Are şi el un rând de bonuri.

— Ascultă, femeie, ce vrei? O socoteală adevărată, sau una măsluită?

— Niciuna nici alta. Vreau un highbalito cu agua mineral.

— Como siempre, spuse Serafin.

— Eu beau şi brandy.

— Nu vreau să fiu de faţă când bei brandy.

— Tom, ştii că am căzut când încercam să mă urc într-un taxi şi mai-mai să fiu omorâtă?

— Sărmana Lil, spuse Serafin. O viaţă primejdioasă şi plină de aventuri.

— Mai bună decât a ta, care stai în picioare toată ziua cu saboţii ăia de lemn în spatele unui bar şi-i serveşti pe toii beţivii.

— Asta-i meseria mea, spuse Serafin. E o onoare să servesc nişte beţivi distinşi ca voi.

Henry Wood veni şi el. Rămase în picioare, înalt, asudând şi înflăcărat de nişte planuri noi. Nu există nimic care să-i facă mai mare plăcere decât schimbarea bruscă a unor planuri, se gândi Thomas Hudson.

— Ne ducem la hogeagul lui Alfred, spuse el. Vrei să vii şi tu cu noi, Tom?

— Willie te aşteaptă la Barul Basc.

— Nu cred că de data asta avem chef de Willie.
— Atunci ar trebui să-i spuneţi şi lui.
— O să-i dau un telefon. Vrei să vii? O să fie ceva straşnic.
— Ar trebui să mănânci ceva.
— O să înfulec o cină pe săturate. Tu ce faci?
— Fac bine, îi răspunse Thomas Hudson. Minunat.
— O să încerci ceva cu recordul acela?
— Nu.
— Te văd diseară?
— Nu prea cred.
— Dacă vrei, am să vin să dorm la vilă.
— Nu. Distrează-te. Dar mănâncă şi tu ceva.
— O să înfulec o cină pe cinste. Pe cuvântul meu de onoare.
— Ai grijă şi sună-l pe Willie.
— O să-l sun pe Willie. Poţi să fii sigur.
— Unde-i hogeagul lui Alfred?
— E un loc nemaipomenit de frumos. Are vedere spre port, e drăguţ mobilat şi într-adevăr plăcut.
— Vreau să ştiu ce adresă are.
— Habar n-am, dar am să-i spun eu lui Willie.
— Nu crezi că Willie o să se simtă jignit?
— Tom, dacă e, n-am ce-i face. Zău că nu-l pot chema şi pe el. Doar ştii ce mult ţin la Willie. Dar sunt uneori lucruri la care zău că nu-l pot pofti şi pe el. Doar ştii la fel de bine ca şi mine.
— În regulă. Dar dă-i şi lui un telefon.
— Pe cuvânt de onoare. Şi pe cuvânt de onoare că am să înfulec o cină clasa-ntâi.
Zâmbi, o bătu pe Lil pe umăr şi se duse. Pentru ditamai omul, se mişca foarte graţios.
— Ce-i cu fetele alea de acasă de la el? o întrebă Thomas Hudson pe Lil Virtuoasa.
— Acum au şters-o de-acolo, spuse Lil. Acolo nu-i nimic de mâncat. Şi nu cred să fie mare lucru de băut. Vrei să mergi acolo, sau vii mai degrabă la mine?

— La tine, spuse Thomas Hudson. Dar mai târziu.
— Atunci, mai spune-mi o poveste veselă.
— Bine. Dar despre ce?
— Serafin, îl strigă Lil Virtuoasa, pune-i lui Tomás alt daiquiri dublu, frapat fără zahăr. Tengo todavia mi highbalito26 , spuse ea, apoi i se adresă lui Thomas Hudson: Despre cea mai fericită perioadă din viaţa ta de care-ţi aduci aminte. Şi să nu fie cu mirosuri.
— Dar trebuie să aibă şi miros, îi răspunse.
Thomas Hudson se uită după Henry Wood cum traversa scuarul, cum se urca în maşina sport a unui foarte bogat plantator, pe nume Alfred. Henry Wood era prea voinic pentru maşina aceea. Era prea voinic pentru aproape orice, se gândi. Dar ştia el trei sau patru lucruri pentru care nu era prea mare. Nu, îşi spuse. Azi e ziua ta liberă. Ia-ţi o zi liberă.
— Despre ce vrei să fie povestea?
— Doar ţi-am spus despre ce.
Îl urmări pe Serafin cum toarnă băuturile din shaker în paharul înalt şi văzu cum dădură pe dinafară, peste marginea paharului, şi apoi se scurseră pe tejgheaua barului. Serafin împinse paharul în golul unui suport de carton şi Thomas Hudson îl ridică şi-l simţi greu şi rece în vreme ce îl ţinea de picior, şi bău îndelung, ţinând băutura în gură, rece pe limbă şi la dinţi, înainte de a o înghiţi.
— Bine, făcu el. Cea mai fericită zi din viaţa mea a fost oricare din zilele când eram puşti, mă sculam dimineaţa şi nu trebuia să merg la şcoală, ori să lucrez. Dimineaţa îmi era totdeauna foame când mă trezeam şi adulmecam roua din iarbă şi auzeam fiorul vântului în ramurile din vârful brazilor de Canada, dacă era vânt, iar dacă nu era vânt auzeam liniştea pădurii şi calmul lacului şi ascultam primele sunete ale dimineţii. Uneori primul sunet era zgomotul pe care-l făcea vreun pescăruş albastru trecând în zbor peste apa atât de liniştită încât reflecta ca o oglindă imaginea lui şi pasărea scotea un ţipăt şi zbura. Alteori se auzea câte o

veveriţă chiţcăind într-unul din copacii de lângă casă, vânturându-şi coada de fiecare dată când scotea vreun sunet. Adesea se auzeau ploierii chemând de pe coline. Dar, ori de câte ori mă trezeam şi auzeam primele zgomote ale dimineţii şi simţeam cum mă răzbeşte foamea şi ştiam că nu trebuia să mă duc nici la şcoală nici la treabă, eram mai fericit ca niciodată.

— Chiar mai fericit decât ai fi fost cu femeile?

— Cu femeile am fost foarte fericit. Desperat de fericit. Insuportabil de fericit. Atât de fericit că nu-mi venea să cred, era ca şi cum aş fi fost beat sau nebun. Dar niciodată atât de fericit ca atunci când eram cu copiii mei şi eram toţi fericiţi împreună, sau ca atunci când mă trezeam dimineaţa în zori.

— Dar cum poţi fi la fel de fericit şi când eşti singur şi când mai eşti cu cineva?

— E o prostie. M-ai rugat să-ţi spun tot ce-mi trece prin minte.

— Nu, nu asta te-am rugat. Te-am rugat să-mi spui o poveste veselă din cele mai fericite vremuri ale tale de care-ţi aduci aminte. Asta n-a fost poveste. Te sculai şi erai fericit. Povesteşte-mi o întâmplare adevărată.

— Despre ce?

— Cu ceva dragoste, să zicem.

— Ce fel de dragoste? Sfântă sau păcătoasă?

— Nu, despre o dragoste frumoasă, cu haz.

— Ştiu o poveste de asta grozavă.

— Atunci spune-mi-o. Mai vrei un pahar?

— Nu înainte de a-l termina pe ăsta. Bine. Pe vremea aceea eram în Hong Kong, oraş minunat unde am fost foarte fericit şi am avut parte de o viaţă zănatică. E un golf frumos acolo, iar în partea dinspre continent a golfului e oraşul Kowloon. Hong Kongul propriu-zis e pe o insulă cu coline, frumos împădurite, şi casele sunt construite sus, pe coline, şi oraşul coboară la poalele colinelor care dau spre

Kowloon. Se merge dintr-o parte în alta cu feriboturi moderne, rapide.

Oraşul Kowloon e un oraş frumos şi ţi-ar fi plăcut foarte mult. E curat şi bine construit, iar pădurea vine până la marginea oraşului, şi e un loc de vânat porumbei de pădure nemaipomenit, chiar cum treci de terenul închisorii femeilor. Ieşeam de obicei la vânat porumbei, care erau frumoşi şi mari, cu pene minunate cu nuanţe purpurii pe gât, şi cu un zbor rapid, puternic când se întorceau să se cuibărească pentru culcare, chiar în amurg într-un laur uriaş, chiar lângă zidul văruit al închisorii. Uneori nimeream câte un porumbel care zbura la înălţime, chiar deasupra capului meu, şi venea foarte repede, cu vântul din spate, aşa că adesea cădea în curtea închisorii şi puteai auzi femeile ţipând de plăcere în vreme ce se băteau pe pasărea aceea şi apoi le auzeai ţipând când gardianul le alunga şi lua pasărea pe care ne-o aducea, îndatoritor, afară, ieşind pe poarta santinelei. Regiunea din jurul oraşului Kowloon era numită Noul Teritoriu, şi erau acolo numai păduri şi dealuri şi o mulţime de porumbei de pădure, şi seara îi auzeai cum se chemau unii pe alţii. Adesea întâlneam femei şi copii săpând pământul pe marginea drumului şi punându-l în coşuri. Când te vedeau cu o puşcă de vânătoare, fugeau şi se ascundeau în pădure. Am aflat că săpau pământul acela fiindcă avea wolfram în el, minereu de tungsten. Pe atunci se vindea bine.

— Es un poco pesada esta historia.

— Nu, Lil. Nu e chiar o poveste plicticoasă. Aşteaptă şi ai să vezi. Wolframul, el da, e pesado. Dar e o treabă ciudată. Acolo unde se găseşte, e cel mai uşor fel de minerit care există. Sapi pur şi simplu pământul şi-l cari. Sau iei pietrele şi le cari. În Extremadura, în Spania, sunt sate întregi, construite din piatră care conţine wolfram de foarte înaltă calitate, şi zidurile de piatră care împrejmuiesc terenurile ţăranilor sunt toate durate din minereu din ăsta. Şi totuşi, ţăranii aceia sunt tare sărmani. Dar, pe atunci, pământul

era atât de preţios că foloseam avioane DC-2, din cele care zboară de aici la Miami, ca să-l transporte de la terenurile din Nam Yung la aeroportul Kai Tak de la Kowloon. De aici era dus cu vapoarele în Statele Unite. Era socotit ca foarte rar şi de importanţă vitală pentru pregătirile noastre de război, fiind necesar pentru obţinerea de oţeluri rezistente. Şi totuşi oricine se putea duce pe colinele Noilor Teritorii să sape minereu din ăsta, cât putea el sau ea să ducă într-un coş turtit, purtat în echilibru pe creştet până la magazia cea mare unde era cumpărat pe sub mână. Am descoperit treaba asta pe când vânam porumbei de pădure şi le-am atras atenţia celor care cumpărau wolfram din interior. Nimeni n-a fost foarte interesat de veste şi am continuat s-o aduc la cunoştinţa unora cu grade mai înalte, până când, într-o zi, un foarte înalt ofiţer, pe care nu-l interesa deloc faptul că în Noile Teritorii se găsea wolfram, doar să-l sapi, mi-a spus: „Dar, la urma urmei bătrâne, afacerea de la Nam Yung funcţionează, după cum ştii”. Iar seara când împuşcam porumbei lângă închisoarea femeilor şi vedeam câte un bimotor Douglas coborând spre terenul de aterizare şi mai ştiam că era încărcat cu saci de wolfram ce se expediau drept spre liniile japoneze, era ciudat să te gândeşti că multe femei din închisoare fuseseră închise pentru că le prinseseră săpând pe acuns wolfram.

— Si, es raro27 spuse Lil Virtuoasa. Dar când începe să fie povestea asta cu dragoste?

— Oricând vrei tu, îi răpunse Thomas Hudson. Dar o să-ţi placă mai mult dacă ai să ştii şi cum erau împrejurimile unde se petrece povestea. În jurul Hong Kongului sunt numeroase insule şi golfuri, iar apa e limpede şi frumoasă. Noile Teritorii erau o peninsulă a continentului, cu coline şi păduri multe, iar insula pe care e construit Hong Kongul se află în marele golf, adânc şi albastru, care se întinde de la Marea Chinei de Sud până la Canton. Iarna, clima e cam cum e aici când bate vântul de nord, cu ploaie şi furtuni, şi când te culcai era rece. Când mă sculam dimineaţa, chiar

dacă ploua, mă duceam de obicei în piaţa de peşte. Peştele acolo e aproape la fel cu cel de la noi, şi peştele cu care se hrănesc mai cu seamă e epinefelul roşu. Şi mai au şi un pompano foarte gras şi lucios, şi nişte crevete uriaşe, cele mai mari pe care le-am văzut în viaţa mea. Dimineaţa devreme piaţa de peşte era minunată, când erau aduşi peşti strălucitori, abia atunci spintecaţi, şi erau şi peşti pe care nu-i cunoşteam, dar nu prea mulţi, şi mai erau de vânzare şi raţe sălbatice prinse la capcană. Şi erau şi raţe cenuşii, lişiţe şi raţe widgeon, atât răţoi cât şi raţe, cu penaj de iarnă, şi mai erau şi raţe sălbatice de care nu mai văzusem niciodată, cu un penaj atât de delicat şi de fistichiu cum n-am întâlnit decât la raţele noastre de pădure. Şi mă uitam îndelung la ele, la penajul lor de necrezut, la ochii frumoşi, şi vedeam peştii abia prinşi, lucioşi, graşi, şi verdeţurile minunate din grădinile de legume, cu pământ îngrăşat cu excremente umane, pe care îl numeau „pământ de noapte”, şi verdeţurile erau frumoase ca şi şerpii. Mă duceam în piaţă în fiecare dimineaţă, şi fiecare dimineaţă era o bucurie. Dar tot dimineaţa erau duşi întotdeauna la groapă şi morţii, urmaţi de cei care-i jeleau, îmbrăcaţi în alb şi însoţiţi de o orchestră care cânta melodii vesele. În anul acela melodia pe care o cântau cel mai adesea la procesiunile funerare era „Venit-au iarăşi zile fericite”. Aproape că nu scăpai toată ziua de melodia asta, fiindcă oamenii mureau întruna. Şi se zicea că pe insulă erau patru sute de milionari, în afară de milionarii care mai erau şi la Kowloon.

— Millonarios chinos?

— Cei mai mulţi dintre ei milionari chinezi. Dar erau milionari de toate felurile. Şi eu am cunoscut mulţi milionari, şi de obicei ne duceam împreună să luăm masa la marile restaurante chinezeşti. Au multe restaurante care-s la fel de mari ca cele mai mari restaurante din lume, iar mâncarea din Canton este superbă. În anul acela cei mai buni prieteni ai mei erau zece milionari, pe care nu-i ştiam

decât după primele două iniţiale ale numelui: H. M., M. Y., T. V., H. J. Şi aşa mai departe. Toţi chinezii de seamă erau cunoscuţi în chipul ăsta. Ca şi trei generali chinezi, dintre care unul venise de la Whitechapel, din Londra, şi care era cu adevărat un om minunat, un inspector de poliţie; vreo şase piloţi din Compania Naţională Chineză de Aviaţie, care câştigau sume fabuloase de bani şi care le meritau în întregime, ba meritau chiar mai mult; un poliţist; un australian pe jumătate nebun; câţiva ofiţeri englezi şi… Dar n-am să te mai plictisesc şi cu ceilalţi. Şi mai aveam şi alţi prieteni apropiaţi, intimi, în Hong Kong, mai mulţi decât am avut vreodată înainte sau după aceea.

— Cuando viene el amor?

— Mă gândesc ce amor să vină mai întâi. Bine. Uite că vine şi ceva amor.

— Dar să fie grozav, fiindcă am şi început să mă simt puţin cam plictisită.

— Acolo n-ai fi fost plictisită. Ţi-ar fi plăcut la fel de mult ca şi mie.

— Atunci de ce n-ai stat acolo?

— Nu se putea sta pentru că japonezii urmau să vină şi să ocupe zona în orice moment.

— Todo está jodito por la guerra.

— Da, spuse Thomas Hudson. De acord.

N-o auzise niciodată pe Lil Virtuoasa folosind un cuvânt atât de tare şi rămase surprins.

— Me, cansan con la guerra.

— Şi eu m-am săturat, spuse Thomas Hudson. Sunt sătul până peste cap. Dar nu mă satur niciodată să mă gândesc la Hong Kong.

— Atunci vorbeşte-mi despre el. E bastante interesante. Abia aştept să aud de dragostea aia.

— De fapt, totul era atât de interesant că nici nu-ţi rămânea prea mult timp pentru dragoste.

— Cu care din ele ai făcut dragoste prima oară?

— Cu o fată foarte înaltă şi frumoasă care era foarte emancipată dar nu voia deloc să meargă la hotel să se culce cu mine fiindcă, zicea ea, toată lumea avea să afle. Dar nici acasă la ea nu voia să mă lase să vin, pentru că, spunea ea, aveau să afle servitorii. Dar câinele ei poliţist ştia; şi-mi făcea întâlnirile foarte dificile.

— Atunci unde ai făcut dragoste?

— Aşa cum faci când eşti puşti: oriunde reuşeam s-o conving şi mai ales în maşini şi tot felul de alte vehicule.

— Pentru prietenul nostru, domnul X, trebuie să fi fost foarte greu.

— Era greu.

— Şi asta v-a fost toată dragostea? N-aţi stat niciodată împreună o noapte întreagă?

— Niciodată!

— Sărmanul Tom. Şi merita ea tot chinul ăsta?

— Nu ştiu. Cred că da. Ar fi trebuit să închiriez o casă, nu să stau la hotel.

— Trebuia să fi închiriat un hogeag, aşa cum face toată lumea aici.

— Nu-mi plac hogeagurile.

— Ştiu. Dar dacă o voiai pe fata aceea!

— Problema a fost rezolvată în alt chip. Nu eşti plictisită?

— Nu, Tom, te rog. Nu acum. Cum a fost rezolvată problema?

— Într-o seară, am luat masa cu fata şi apoi ne-am plimbat cu barca multă vreme. A fost minunat, dar nu prea confortabil. Avea o piele minunată când o atingeai, şi toate preliminariile dragostei au tulburat-o foarte tare şi buzele îi erau pline, încărcate de dragoste. Apoi, după ce ne-am plimbat cu barca, ne-am dus la ea acasă, însă câinele poliţist era la postul lui, şi cum trebuia să nu trezim pe nimeni din somn, în cele din urmă m-am dus la hotel singur şi nu mă simţeam deloc bine şi eram sătul de dispute şi ştiam că fata avea dreptate. Şi mă gândeam în sinea mea ce haz mai avea, la dracu, să fie atât de emancipată dacă nu se

putea culca într-un pat ca lumea. Şi mă gândeam că dacă-i vorba să fim emancipaţi atunci să emancipăm şi patul. Şi mă simţeam amărât şi frustrado.

— Nu te-am văzut niciodată frustrado. Trebuie să fii tare caraghios când eşti frustrado.

— Nu-s. Sunt umilit şi în noaptea aceea mă simţeam şi umilit şi dezgustat.

— Spune povestea mai departe.

— Ei bine, m-am dus la recepţie şi mi-am luat foarte frustrado cheia şi la dracu cu toate, mi-am zis. Era un hotel foarte mare şi luxos, posomorât de luxos, şi mergeam cu liftul spre camera mea pe care o ştiam că era mare şi luxoasă şi posomorită şi pustie, unde nu era nici o fată înaltă şi frumoasă. Aşa că am luat-o pe coridor şi am deschis uşa masivă a camerei mele imense şi abia atunci am văzul ce mă aştepta acolo.

— Ce anume?

— Trei fete nemaipomenit de frumoase, atât de frumoase că pe lângă ele frumoasa mea arăta ca o biată învăţătoare. Erau frumoase de nu puteai rezista şi niciuna nu vorbea o boabă englezeşte.

— De unde erau?

— Unul dintre milionarii mei mi le trimisese. Una dintre ele venise cu o scrisoare pe o hârtie foarte groasă, într-un plic de pergament. Nu era scris decât atât: „Cu dragoste de la C. W.”.

— Şi ce-ai făcut?

— Habar n-aveam de obiceiurile lor, aşa că am dat mâna cu ele şi le-am sărutat pe fiecare.

— Şi apoi ce-ai făcut?

— Mă simţeam tare încurcat. Aşa că le-am întrebat dacă vor să bea ceva şi n-au vrut. Aşa că mi-am luat un pahar şi ne-am aşezat pe pat, şi după aceea am stins lumina.

— Şi a fost amuzant?

— A fost minunat. Era minunat să fii în pat cu o fată care era la fel de plăcută ca fata pe care o cunoscusem eu, ba şi

mai plăcută şi care era şi sfioasă şi neruşinată şi deloc emancipată, şi apoi înmulţeşte cu trei, şi transpune toată povestea asta în întuneric. Totul se petrecea în întuneric şi nu-mi mai ardea să dorm cu nici un chip. Dar, în cele din urmă, am adormit şi dimineaţa când m-am trezit toate dormeau şi erau atât de frumoase ca atunci când intrasem prima dată în încăpere. Cele mai frumoase fete pe care mi-a fost dat să le văd în viaţa mea.

— Mai frumoase decât eram eu acum douăzeci şi cinci de ani când m-ai cunoscut prima oară?

— Nu, Lil. No puede ser. Aşa ceva nu există. Erau chinezoaice şi doar ştii cât de frumoasă poate fi o chinezoaică. Şi le-am iubit pe toate trei.

— Dar erau trei.

— Trei sunt cam multe. Şi dragostea a fost lăsată să fie făcută numai cu una, te asigur.

— În orice caz, sunt bucuroasă că ai avut parte de ele. Să nu crezi că-s geloasă. Şi nu le-ai căutat într-adins şi apoi erau un fel de cadou. Şi nici n-o pot suferi pe tipa aia cu câinele poliţist care nu voia să ajungă în pat. Dar, Tom, dimineaţa nu te-ai simţit sleit?

— Nici nu-ţi poţi tu imagina cât de sleit. Sleit cu adevărat.

— Aşa că ai luat un pahar.

— Aşa că am luat un pahar şi m-am simţit un pic mai bine şi foarte fericit.

— Şi ce-ai mai făcut?

— M-am uitat printre draperii afară să văd cum era vremea. Ploua. M-am gândit că era grozav şi că aveam să stăm în cameră toată ziua. Dar trebuia să mănânc ceva de dimineaţă şi trebuia să mă gândesc şi la ce-o să mănânce ele. Aşa că am făcut un duş, şi apoi m-am îmbrăcat foarte iute şi am ieşit şi am încuiat uşa uşurel ca să nu facă zgomot. Am mâncat jos, la hotel, şi am mâncat pe săturate scrumbii afumate, cornuri cu marmeladă, ciuperci şi şuncă. Toate foarte bune. Am băut şi o cană mare de ceai şi am mai luat şi un whisky dublu cu apă gazoasă şi încă tot stors mă

simţeam. Am citit ziarul de dimineaţă şi mă minunam cât de târziu sunt în stare să doarmă fetele. În cele din urmă, m-am dus la uşa din faţă a hotelului şi m-am uitat afară şi afară încă ploua tare. M-am dus la bar, dar nu se deschisese; la micul dejun îmi aduseseră de băut de la barul de serviciu. Apoi n-am mai aşteptat deloc şi m-am dus înapoi în camera mea şi am descuiat uşa. Plecaseră toate.

— Ce groaznic.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Şi ce-ai făcut atunci? Ţi-ai luat ceva de băut, bănuiesc.

— Da. Am băut un pahar şi apoi m-am dus şi am făcut din nou o baie, şi atunci am început să simt o dublă remuşcare.

— Un doble remordimiento?

— Nu. Două remuşcări. Remuşcare pentru că m-am culcat cu trei fete într-o noapte. Remuşcare pentru că plecaseră toate.

— Îmi amintesc de vremea când aveai remuşcări după ce veneai la mine. Dar ţi-a trecut.

— Da, ştiu. Totdeauna mi-au trecut toate. Am fost totdeauna omul marilor remuşcări. Dar, în dimineaţa aceea, la hotel, am încercat o imensă dublă remuşcare.

— Aşa că ai mai băut un pahar.

— Cum de-ai ghicit? Şi i-am dat un telefon milionarului meu. Dar nu era acasă, nici la birou.

— Trebuie să fi fost la hogeagul lui.

— Fără îndoială. Unde fetele se duseseră să-l întâlnească şi să-i povestească totul.

— Dar de unde făcuse el rost de trei fete atât de frumoase? Acum, aici nu găseşti cu nici un chip trei fete cu adevărat frumoase. Ştiu eu câte greutăţi am întâmpinat încercând să găsesc câteva măcar acceptabile pentru Henry şi Willie în dimineaţa asta. Deşi, bineînţeles, dimineaţa e o perioadă nepotrivită pentru aşa ceva.

— Ah, milionarii din Hong Kong aveau iscoade prin toată ţara. Îndată ce în vreun sat sau oraş era zărită vreo fată

frumoasă, agenţii lor şi puneau mâna pe ea şi o expediau spre Hong Kong, unde era educată şi îngrijită.

— Dar cum de arătau ele atât de frumoase dimineaţa, dacă aveau coafurile alea muy estilizado, cum au ele de obicei? Cu cât o coafură e mai estilizado, cu atât arată mai rău dimineaţa.

— Dar nu aveau astfel de coafuri. Purtau părul lung până la umeri, cum purtau fetele în America în anul acela şi cum multe îl poartă şi acum. Era buclat şi foarte mătăsos. Aşa-i plăcea lui C. W. Fusese în America şi, bineînţeles, văzuse şi la cinema…

— Nu le-ai mai întâlnit niciodată?

— Numai pe câte una pe rând. C. W. Îmi trimitea uneori câte una, dar nu le-a mai trimis niciodată pe toate trei. Erau nou sosite şi, bineînţeles, le păstra pentru el. Şi, pe deasupra, mi-a zis că nu voia să dăuneze cu nimic principiilor mele morale.

— Pare să fi fost un om minunat. Ce s-a ales de el?

— Cred că a fost împuşcat.

— Sărmanul de el. Dar a fost o poveste frumoasă, şi chiar deosebit de gingaşă. Şi tu arăţi mai înveselit.

Cred că şi sunt, se gândi Thomas Hudson. Ei bine, aşa mi-am propus să fiu. N-a fost aşa?

— Uite, Lil, îi spuse, nu socoţi că am băut cam destule din astea?

— Cum te simţi?

— Mai bine.

— Mai pregăteşte-i lui Tomás încă un daiquiri dublu frapat fără zahăr. Eu m-am cam ameţit. Nu mai vreau nimic.

Mă simt într-adevăr mai bine, se gândi Thomas Hudson. Asta-i partea caraghioasă. Totdeauna te simţi mai bine şi totdeauna reuşeşti să treci peste remuşcări. Numai peste un lucru nu reuşeşti să treci, şi asta-i moartea.

— Ai murit vreodată? o întrebă el pe Lil.

— Bineînţeles că nu.

— Yo tampoco.28

— De ce-ai zis una ca asta? Când vorbeşti aşa, mă înspăimânţi.

— Nu vreau să te înspăimânt, iubire. Nu vreau să mai înspăimânt pe nimeni niciodată.

— Îmi place cum mi-ai spus tu iubire.

Aşa nu ajungi nicăieri, se gândi Thomas Hudson. Oare nu mai găseşti nimic altceva de făcut care să aibă acelaşi efect decât să stai cu bătrâna şi tăvălita de Lil Virtuoasa, aici, la Floridita, la capătul acesta de bar unde se adună târfele bătrâne şi să te îmbeţi? Dacă nu ai decât patru zile la dispoziţie, nu le poţi folosi mai bine? Unde? se gândi. La hogeagul lui Alfred? Te simţi bine şi aici unde te afli. De băut nu se poate bea mai bine şi nici băutură atât de bună nu-i nicăieri în altă parte în lumea asta, şi acum, fiule, ai pornit-o pe băutură, şi mai bine ţine-o aşa cât poţi. Asta-i tot ce ţi-a mai rămas şi ar fi mai bine să-ţi placă, şi să-ţi placă pe toate lungimile de undă. Doar ştii că totdeauna ţi-a plăcut şi încă destul de mult, şi asta-i ce ţi-a mai rămas acum, aşa că încearcă să-ţi placă.

— Îmi place, spuse el cu voce tare.

— Ce?

— Să beau. Nu numai să beau pur şi simplu. Ci să beau daiquiri duble, frapate şi fără zahăr. Dacă bei prea multe din astea cu zahăr, ţi se face rău.

— Yo lo creo. Şi dacă oricine altcineva ar bea atâtea fără zahăr, ar muri.

— Poate mor şi eu.

— Nu, tu n-ai să mori. O să baţi recordul şi după aceea o să mergem la mine şi o să dormim şi cel mai cumplit lucru care are să se întâmple are să fie când ai să sforăi.

— Ultima dată am sforăit?

— Horrores. Şi noaptea m-ai chemat cu zece nume diferite.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Mie mi s-a părut amuzant. Celelalte fete nu se zbârlesc când le zici atât de multe nume diferite.

— N-am nici o altă fată. Doar o nevastă.
— Încerc din răsputeri să-mi placă şi să am o părere bună despre ea, dar e tare greu. Bineînţeles că n-am îngăduit nimănui să vorbească urât de ea.
— Eu am să vorbesc urât de ea.
— Nu, să nu faci asta. E vulgar. De două lucruri mi-e silă: să văd bărbaţi plângând. Ştiu că trebuie şi ei să plângă, dar nu-mi place să-i văd. Şi mi-e silă să-i aud vorbind urât de nevestele lor. Dar aproape toţi fac asta. Aşa că să n-o faci, fiindcă ne-am distrat atât de frumos.
— Bine. La dracu cu ea. N-o să vorbim de ea.
— Tom, te rog. Doar ştii că o socot tare frumoasă. Şi este. Zău. Pero no es mujer para ti. Nu-i de tine. Dar să nu vorbim urât de ea.
— Ai dreptate.
— Mai spune-mi o poveste veselă. Nici măcar nu-i nevoie să fie şi cu dragoste, ajunge dacă îţi place să mi-o spui.
— Nu cred că ştiu vreo poveste veselă.
— Nu fi aşa. Doar ştii cu miile. Mai ia un pahar şi spune-mi o poveste veselă.
— De ce nu te apuci de treabă?
— Ce treabă?
— Afurisita aia de consolidare morală.
— Tu tienes la moral muy baja.
— Bineînţeles. Sunt perfect conştient că am moralul scăzut. Dar de ce nu spui şi tu nişte poveşti care să ajute la consolidarea lui?
— Numai tu singur trebuie s-o faci. Doar ştii bine. Fac orice altceva vrei. Ştii bine.
— În regulă, spuse Thomas Hudson. Chiar mai vrei încă o poveste veselă?
— Te rog. Uite-ţi băutura. Încă o poveste veselă şi încă un pahar şi ai să te simţi bine.
— Garantezi tu asta?
— Nu, spuse ea şi începu din nou să plângă, în vreme ce se uita la el, şi plângea uşor şi firesc aşa cum izvorăşte apa

dintr-un izvor. Tom, de ce nu poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Acum mi-e şi frică să te întreb. Asta este?

— Asta-i, spuse Thomas Hudson.

Atunci ea se puse tare pe plâns şi el – fu nevoit s-o cuprindă cu braţul şi să încerce s-o mângâie în faţa tuturor bărbaţilor de la bar. Acum nu mai plângea frumos. Plângea fără oprelişti, sfâşietor.

— Ah, sărmanul meu Tom, îngână ea. Ah, sărmanul meu Tom.

— Haide, vino-ţi în fire, mujer, şi bea un pahar de brandy. Acum o să ne veselim.

— Ah, de acum nu mai vreau să fiu veselă. N-am să mai fiu veselă niciodată.

— Ascultă, îi spuse Thomas Hudson, vezi cât de mult foloseşte să le spui şi celorlalţi ce te doare?

— O să fiu veselă, spuse ea. Lasă-mă numai un minut. O să mă duc la toaletă şi o să-mi revin.

Să ai grijă să-ţi revii, fir-ar să fie, se gândi Thomas Hudson. Pentru că mă simt tare rău şi dacă nu termini cu plânsul, sau dacă mai aduci vorba de asta, atunci mă duc dracului de-aici. Şi dacă mă duc dracului de-aici, unde dracu am să mă duc în altă parte? Îşi dădea seama cât de limitate erau posibilităţile, şi nici hogeagul cuiva nu era un răspuns.

— Mai dă-mi un daiquiri dublu, frapat şi fără zahăr. No se lo que pasa con esta mujer.

— Ştiu eu ce-i cu ea. Când se-apucă de plâns, toarnă ca o stropitoare, spuse barmanul. Mai bine ar folosi-o pe ea în locul apeductului.

— Cum merge apeductul? întrebă Thomas Hudson.

Un bărbat care stătea în stânga lui, la bar, un individ mărunt de statură, cu o mutră veselă şi nasul turtit, a cărui faţă Thomas Hudson o cunoştea bine, dar de al cărui nume şi culoare politică nu-şi aducea aminte, spuse:

— Ce cabrones! Ştiu ticăloşii că pot stoarce totdeauna bani pentru apă, apa fiind o mare necesitate. E nevoie şi de altele, dar apa nu se poate înlocui cu nimic altceva, şi fără

oleacă de apă nu poţi face nimic. Şi ştiu ei că totdeauna pot stoarce bani ca să aducă apă. Aşa că nu va exista niciodată un apeduct ca lumea.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— Si, hombre. Totdeauna pot stoarce bani pentru un apeduct pentru că e absolută nevoie de un apeduct. Şi atunci omori tu gâsca care-ţi aduce un apeduct de aur?

— De ce să nu facă un apeduct şi apoi să scoată bani din asta şi să găsească apoi alt truco?

— Nu există truc mai bun ca apa. Totdeauna poţi stoarce bani promiţând că vei face rost de apă. Nici un politician nu va distruge un truc ca ăsta construind un apeduct ca lumea. Învăţăceii în ale politicii se mai atacă uneori ei în probleme minore de politică. Dar nici un politician nu va lovi în adevărata bază a economiei politice. Lăsaţi-mă să închin un pahar în cinstea oficiului vamal, afacerilor de loterie, afacerilor neimpozabile, în cinstea preţului fix la zahăr şi a veşnicului apeduct lipsă.

— Prosit, făcu Thomas Hudson.

— Doar nu eşti neamţ cumva, nu?

— Nu, american.

— Atunci să bem pentru Roosevelt, Churchill, Batista şi pentru lipsa unui apeduct.

— Pentru Stalin.

— Bineînţeles, pentru Stalin, pentru Institutul Central Hershey, pentru marijuana şi pentru lipsa unui apeduct.

— Pentru Adolphe Luque.

— Pentru Adolphe Luque, pentru Adolf Hitler, pentru Philadephia, Gene Tunney, pentru Key West şi pentru lipsa unui apeduct.

Lil Virtuoasa apăru din nou la bar venind de la toaletă, în vreme ce ei vorbeau. Îşi aranjase din nou faţa şi nu mai plângea, dar puteai vedea că fusese zguduită.

— Îl cunoşti pe domnul acesta? o întrebă Thomas Hudson făcându-i cunoştinţă cu noul său prieten, sau cu vechiul său prieten descoperit din nou.

— Numai în pat, spuse domnul.
— Cállate, făcu Lil Virtuoasa. Mai taci. E politician, îi explică ea lui Thomas Hudson. Muy hambriento en este momento.
— Nu-s flămând, ci însetat, o corectă politicianul. Şi la ordinele dumitale, îi spuse el lui Thomas Hudson. Ce serveşti?
— Un daiquiri dublu, frapat şi fără zahăr. Dăm cu zarul să vedem cine plăteşte?
— Nu, dă-mi voie să fac eu cinste. Aici am credit nelimitat.
— E om de treabă, îi spuse Lil lui Thomas Hudson, vorbind în şoaptă, în vreme ce celălalt îl făcea atent pe cel mai apropiat barman. Politician. Dar foarte cinstit şi foarte vesel.
Politicianul o cuprinse pe Lil Virtuoasa cu o mână.
— Cu fiecare zi eşti tot mai subţirică, mi vida, spuse el. Precis că aparţinem aceluiaşi partid politic.
— Pentru apeduct, spuse Thomas Hudson.
— O, Doamne, nu. Ce vrei să faci? Să-mi iei pâinea de la gură şi să aduci apa?
— Atunci, hai să bem pentru vremea când această puta guerra se va sfârşi, spuse Lil.
— Să bem.
— Pentru bursa neagră, spuse omul. Pentru faptul că e atât de puţin ciment. Pentru cei ce controlează aprovizionarea cu fasole neagră.
— Să bem, spuse Thomas Hudson şi adăugă: Pentru orez!
— Pentru orez, repetă politicianul. Să bem.
— Te simţi mai bine? îl întrebă Lil Virtuoasa.
— Bineînţeles.
Se uită la ea şi văzu că era pe cale să se apuce din nou de plâns.
— Apucă-te din nou de plâns, îi spuse el, şi-ţi crap falca.
În spatele barului era un afiş litografiat eu poza unui politician în costum alb şi lozinca „Un Alcalde Mejor”, un

primar mai bun. Era un afiş mare şi primarul acela mai bun se uita drept în ochii fiecăruia din cei ce stăteau şi beau.
— Pentru un Alcalde Peor, spuse politicianul. Pentru un primar mai rău.
— O să candidezi? îl întrebă Thomas Hudson.
— Neîndoios.
— E minunat atunci, spuse Lil Virtuoasa. Hai să-ţi elaborăm platforma electorală.
— Nici nu e greu, spuse candidatul. Un Alcalde Peor. Avem şi o lozincă numai bună să câştigăm. Ce ne mai trebuie şi o platformă?
— Trebuie să avem şi o platformă, spuse Lil. Nu crezi şi tu la fel, Tomás?
— Ba da. Ce ziceţi de: „Jos cu şcolile rurale”?
— Jos, spuse candidatul.
— Menos guaguas y peores, sugeră Lil Virtuoasa.
— Bun. Autobuze mai puţine şi mai proaste.
— De ce să nu desfiinţăm transportul cu totul? veni candidatul cu ideea. E mai simplu. Es más sencillo.
— În regulă, spuse Thomas Hudson. Cero transporte.29
— Scurt şi plin de nobleţe, spuse candidatul. Şi arată că suntem imparţiali. Dar mai putem îmbogăţi lozinca. Ce ziceţi de Cero transporte aereo, terrestre y maritimo?30
— Minunat. Acum avem o platformă adevărată. Cu lepra cum stăm?
— Por una lepra más grande para Cuba,31 spuse candidatul.
— Por el cancer cubano32 spuse Thomas Hudson.
— Por una tuberculosis ampliada, adecuada, y permanente para Cuba y los cubanos33, spuse candidatul. E puţin cam lungă, dar va suna bine la radio. Cu sifilisul cum stăm, coreligionarule?
— Por una sifilis criolla cien por cien.34
— Bun, spuse candidatul. Jos cu penicilina şi celelalte trucuri ale imperialismului yankeu.
— Jos, spuse Thomas Hudson.

— Mi se pare că a cam venit vremea să mai bem şi noi ceva, spuse Lil Virtuoasa. Vouă cum vi se pare, correligionarios?

— O idee magnifică, spuse candidatul. Cine altcineva dacă nu tu putea să aibă o ideea ca asta?

— Tu, răspunse Lil.

— Să atacăm creditul meu, spuse candidatul. Să vedem cum rezistă creditul meu sub un foc cu adevărat năprasnic. Gagiule de la bar, tipule de la bar, băiete, la toată lumea încă un rând, ca mai înainte. Şi pentru asociatul acesta politic al meu, fără zahăr.

— Uite şi o idee de lozincă spuse Lil Virtuoasa. Zahărul Cubei pentru cubanezi.

— Jos cu colosul din nord, adăugă Thomas Hudson.

— Jos, repetară şi ceilalţi.

— Avem nevoie de mai multe lozinci autohtone de mai multe lozinci municipale. Nu trebuie să intrăm prea mult pe tărâmul problemelor internaţionale, atâta timp cât suntem încă în război şi deocamdată aliaţi.

— Totuşi, cred că trebuie s-o susţinem pe cea cu „Jos cu colosul din nord”, stărui Thomas Hudson. E un moment într-adevăr ideal acum în timp ce colosul e angrenat într-un conflict mondial. Cred că ar trebui totuşi să-l dăm jos.

— O să-l dăm noi jos după ce mă aleg.

— Pentru Un Alcalde Peor, spuse Thomas Hudson.

— Pentru noi toţi. Pentru partid, spuse Alcalde Peor şi ridică paharul.

— Trebuie să ne amintim împrejurările în care s-a fondat partidul şi să scriem un manifest. Dar, ia spuneţi, ce dată-i azi?

— În douăzeci. Mai mult sau mai puţin.

— Care douăzeci?

— Douăzeci mai mult sau mai puţin februarie. El grito de La Floridita 35.

— E un moment solemn, spuse Thomas Hudson. Ascultă, Lil, eşti în stare să scrii? Eşti în stare să faci să rămână

toate astea?
— Pot să scriu. Dar chiar acum nu pot să scriu.
— Dar mai sunt vreo câteva probleme asupra cărora ar trebui să ne precizăm poziţia, spuse Alcalde Peor. Ascultă, Colos al Nordului, de ce nu plăteşti tu rândul asta? Doar ai văzut cât de viteaz e creditul meu şi cum ţine el piept atacului. Dar n-are rost să ucidem sărmana pasăre când ştim că tot va pierde şi aşa. Haide, Colosule.
— Să nu-mi spui tu mie Colosule. Doar suntem împotriva colosului blestemat.
— În regulă, şefule. Dar, la urma urmei, cu ce te ocupi?
— Sunt om de ştiinţă.
— Sobre todo en la cama36, spuse Lil Virtuoasa. A făcut studii aprofundate la Hong Kong.
— Ei bine, indiferent ce eşti, plăteşte rândul ăsta, spuse Alcalde Peor. Şi să mergem mai departe cu platforma.
— Ce facem cu familia?
— Subiect sfânt. Familia se bucură de aceeaşi cinste ca şi religia. Trebuie să fim cu băgare de seamă şi subtili. Ce zici de asta: Abaho los padres de familias?37
— Are multă demnitate. Dar de ce să nu spunem pur şi simplu: Jos familia?
— Abajo familia. E un sentiment frumos, dar s-ar putea ca mulţi să-l confunde cu béisbol.
— Dar de copii ce zici?
— Lăsaţi-i să vină la mine îndată ce ajung la vârsta votării spuse Alcalde Peor.
— Dar cu divorţul ce facem? întrebă Thomas Hudson.
— Altă problemă spinoasă, spuse Alcalde Peor. Bastante espinoso. Ce părere ai de divorţ?
— Poate că nici n-ar trebui să vorbim de divorţ. Contrazice campania noastră în favoarea familiei.
— Bine, atunci să-l lăsăm baltă. Acum ia să văd…
— Nu poţi, spuse Lil Virtuoasa. Te uiţi cam împrăştiat.
— Femeie, să nu mă critici, îi spuse Alcalde Peor. Dar un lucru trebuie să-l facem.

— Ce?
— Orinar.
— De acord, se trezi spunând Thomas Hudson. E fundamental.
— La fel de fundamental ca şi lipsa unui apeduct. Şi e fondat tot pe apă.
— E fondat pe alcool.
— Numai în mică proporţie în comparaţie cu apa. Apa e elementul fundamental. Doar eşti om de ştiinţă. Cam în ce proporţie intră apa în componenţa noastră?
— Optzeci şi şapte şi trei zecimi, declară Thomas Hudson, spunând la nimereală şi ştiind că n-are dreptate.
— Exact, adeveri Alcalde Peor. N-ar trebui să mergem acum cât ne mai ţinem pe picioare?
La toaleta bărbaţilor, un mulatru calm şi nobil citea o broşură a societăţii rosicrucienilor. Îşi făcea lecţiile săptămânale pentru cursul pe care-l urma. Thomas Hudson îl salută cu demnitate şi la salut i se răspunse la fel.
— O zi destul de răcoroasă, domnule, remarcă supraveghetorul ce studia literatura religioasă.
— E răcoroasă bine, spuse Thomas Hudson. Cum merg studiile?
— Foarte bine, domnule. Cât se poate de bine.
— Sunt încântaT. Spuse Thomas Hudson, Apoi se adresă Alcaldelui Peor:
— Am făcut parte dintr-un club la Londra, unde jumătate din membri încercau să urineze şi cealaltă parte încerca să-i împiedice.
— Foarte bine, spuse Alcalde Peor, terminându-şi treaba. Şi cam cum se cheamă? El Club Mundial?
— Nu. De fapt, am uitat cum îi spune.
— Ai uitat numele clubului dumitale.
— Da, de ce nu?
— Cred că e mai bine să mergem să mai luăm un rând. Cât costă urinatul ăsta?
— Cât doriţi dumneavoastră, domnule.

— Lasă-mă să plătesc eu, spuse Thomas Hudson. Îmi place să plătesc eu aici. E ca şi cum ai cumpăra flori.

— Nu s-ar putea să fi fost Clubul Automobilistic Regal? întrebă mulatrul stând în picioare şi oferind un şervet.

— Nu s-ar putea.

— Îmi pare rău, domnule, spuse cel ce studia doctrina rosicrucianismului. Ştiu că aceasta-i unul dintre cele mai mari cluburi din Londra.

— E adevărat, spuse Thomas Hudson. Unul dintre cele mai mari. Ţine şi cumpără-ţi ceva foarte frumos din banii ăştia.

Îi dădu un dolar.

— De ce i-ai dat un peso? îl întrebă Alcalde Peor după ce ieşiră pe uşă şi se treziră din nou în hărmălaia ce venea de la bar, din restaurant şi de la circulaţia de afară.

— Tot n-aveam ce face cu el.

— Hombre, făcu Alcalde Peor. Te simţi bine? Nu ţi-e rău?

— Destul de bine, spuse Thomas Hudson. Îţi mulţumesc tare mult.

— Cum a fost plimbarea? întrebă Lil Virtuoasa de pe scaunul ei de la bar.

Thomas Hudson se uită la ea şi din nou o văzu parcă pentru prima oară. Arăta mult mai neagră şi mult mai voluminoasă.

— A fost o plimbare plăcută, îi răspunse el. Când călătoreşti, întâlneşti întotdeauna oameni interesanţi.

Lil Virtuoasa îi puse mâna pe mijloc şi strânse tare, iar el se uită în lungul barului, dincolo de Lil, dincolo de pălăriile de Panama, de feţele cubanezilor, de păhărelele pentru zaruri care se mişcau mereu în mâinile celor ce beau, se uită afară, pe uşa deschisă, spre lumina strălucitoare din stradă, când văzu că maşina trage în faţă, portarul deschide portiera din spate şi ea coboară.

Era ea. Nimeni altcineva nu cobora din maşină în chipul acela, cu o mişcare abilă, uşoară, elegantă şi, în acelaşi timp, ca şi cum ar fi făcut străzii o mare favoare păşind pe ea. Ani de zile toate încercaseră să arate ca ea, şi unele

ajunseseră destul de aproape. Dar când o vedeai, toate care încercaseră să arate ca ea nu erau decât imitaţii. Acum era în uniformă, îi zâmbi portarului şi-l întrebă ceva şi el răspunse încântat şi dădu afirmativ din cap, iar ea porni, traversă trotuarul şi intră în bar. În spatele ei era altă femeie în uniformă.

Thomas Hudson se ridică în picioare şi simţi ca şi cum ceva îi apăsa pieptul şi nu-l lăsa să respire. Ea îl văzuse şi porni spre el printre consumatori, pe intervalul dintre cei ce stăteau la bar şi cei de ia mese. Cealaltă femeie se ţinea pe urmele ei.

— Scuzaţi-mă, spuse el către Alcalde Peor şi către Lil Virtuoasa. Trebuie să întâmpin o prietenă.

Se întâlniră la jumătate intervalului dintre bar şi mese şi o cuprinse în braţe. Se strânseră tare în braţe, aşa cum se strâng oamenii uneori, şi el o sărută pătimaş şi ea îl sărută, şi-l îmbrăţişă strâns.

— Ah, tu eşti. Tu. Tu, murmură ea.

— Diavoliţo, făcu el. Cum ai ajuns aici?

— De la Camagüey, bineînţeles.

Oamenii se uitau la ei, şi el o cuprinse în braţe, lipind-o tare de el, o săltă de la podea, şi o sărută din nou şi apoi o lăsă jos, o luă de braţ şi o duse la o masă din colţ.

— Nu putem face nimic aici, spuse el. Ne arestează.

— Să ne aresteze, spuse ea. Ea e Ginny, secretara mea.

— Bună, Ginny, o salută Thomas Hudson. Hai s-o poprim pe femeia asta smintită în spatele mesei.

Ginny era o fată simpatică şi urâţică. Amândouă purtau aceeaşi uniformă, bluză ofiţerească fără însemne, cămaşă bărbătească şi cravată, fustă, ciorapi şi pantofi. Pe cap aveau bonete militare şi pe umărul stâng un însemn pe care nu-l văzuse la început.

— Diavoliţo, scoate-ţi boneta.

— Nu am voie.

— Scoate-o.

— Bine.

Îşi scoase boneta, îşi înălţă capul şi-şi scutură părul, făcându-l să se reverse în jos, îşi lăsă capul pe spate şi se uită la el, iar el îi văzu fruntea înaltă, linia şerpuită, fascinantă a părului, care avea aceeaşi culoare aurie dintotdeauna, ca a grâului copt, pometii ieşiţi în afară şi scobitura obrazului imediat sub ei, scobitura aceea care-ţi putea frânge oricând inima, nasul uşor turtit, şi gura care abia-abia scăpase de el, cu rujul şters de sărutări, şi linia frumoasă a bărbiei şi a gâtului.

— Cum arăt?

— Doar ştii bine.

— Ai mai sărutat vreodată pe cineva în uniformă? Sau te-ai zgâriat în nasturii militari?

— Nu.

— Mă iubeşti?

— Totdeauna te iubesc.

— Nu. Acum mă iubeşti? În clipa asta?

— Da, spuse el, şi simţi un nod în gât.

— Bine, spuse ea. Ar fi fost tare rău pentru tine dacă nu m-ai fi iubit.

— Cât timp stai pe-aici?

— Numai azi.

— Dă-mi voie să te sărut.

— Spuneai că o să ne aresteze.

— Mai putem aştepta. Ce bei?

— Au şampanie bună?

— Da. Dar există şi o băutură locală cumplit de bună.

— Trebuie să fie. Dar cam cât ai băut tu din băutura asta?

— Nu mai ştiu. Vreo duzină de pahare.

— Numai ochii ţi s-au mai micşorat. Iubeşti pe cineva?

— Nu. Dar tu?

— Trebuie să vedem. Unde-i bestia de nevastă-ta?

— Prin Pacific.

— Acolo aş vrea să fie. La o mie de braţe adâncime. Ah, Tommy, Tommy, Tommy, Tommy, Tommy.

— Iubeşti pe cineva?

— Mi-e teamă că da.
— Bestie.
— Nu-i groaznic? Prima oară când te întâlnesc după ce-am plecat, nu iubeşti pe nimeni, iar eu iubesc pe cineva.
— Tu ai plecat?
— Versiunea mea.
— E drăguţ?
— Ăsta de-acum e drăguţ, drăguţ cum sunt copiii. Are mare nevoie de mine.
— Unde-i?
— Secret militar.
— Şi într-acolo te îndrepţi şi tu?
— Da.
— Tu unde eşti?
— La USO.
— E acelaşi lucru cu OSS?
— Nu, nepriceputule. Nu te preface că eşti prost şi nu fi înţepat numai pentru că iubesc pe cineva. Tu nu mă întrebi niciodată când te îndrăgosteşti.
— Cât de îndrăgostită eşti de el?
— N-am zis că-s îndrăgostită de el. Am spus că-l iubesc. Şi dacă n-ai ţine morţiş, azi nu l-aş iubi. Nu stau aici decât o zi. Nu vreau să fiu nepoliticoasă.
— Du-te la dracu, spuse el.
— Ce-ar fi dacă aş lua maşina şi m-aş duce la holel? întrebă Ginny.
— Nu, Ginny. Mai întâi să bem nişte şampanie. Ai maşină? îl întrebă ea pe Thomas Hudson.

— Da. Afară.
— Putem merge cu maşina la tine?
— Bineînţeles. Putem mânca şi apoi plecăm. Sau putem lua ceva pe drum ca să mâncăm acasă.
— Nu-i aşa că am avut noroc că am ajuns aici?
— Da, spuse Thomas Hudson. De unde ai ştiut că sunt pe-aici?
— Un puşti de la aeroportul din Camagüey mi-a spus că s-ar putea să fii aici. Dacă nu te găseam, ne apucam să vizităm Havana.
— Putem vizita Havana.
— Nu, spuse ea. S-o vadă Ginny. Ştii pe cineva care ar putea s-o însoţească pe Ginny?
— Bineînţeles.
— Deseară trebuie să fim înapoi la Camagüey.
— La ce oră îţi pleacă avionul?
— La şase, cred.
— O să aranjăm noi totul, spuse Thomas Hudson.
La masa lor veni un bărbat. Era de prin partea locului.
— Scuzaţi-mă, spuse el. Îmi puteţi da un autograf?
— Bineînţeles.
El îi oferi o carte poştală cu fotografia barului, cu Constante în spatele barului amestecând cocteiluri, şi ea îşi puse acolo semnătura lăbărţată teatral, pe care Thomas Hudson o ştia atât de bine.
— Nu-i nici pentru fetiţa mea, nici pentru băiatul meu care e şcolar. E pentru mine.
— Bine, spuse ea şi-i zâmbi. Foarte drăguţ din partea dumitale că mi-ai cerut autograful.
— Am văzut toate filmele în care aţi jucat, spuse el. Părerea mea e că sunteţi cea mai frumoasă femeie din lume.
— Minunat, spuse ea. Te rog să-ţi păstrezi şi mai departe aceeaşi părere.
— Îmi permiteţi să vă ofer ceva de băut?
— Beau acum cu un prieten.

— Îl cunosc, spuse crainicul de radio. Îl cunosc de mulţi ani, Tom, pot să iau loc şi eu? Văd că mai este o doamnă aici.

— El e domnul de Rodriguez, spuse Thomas Hudson. Care-i numele tău de familie, Ginny?

— Watson.

— Domnişoara Watson.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Watson, spuse crainicul de radio.

Era un bărbat arătos, smead şi bronzat, cu nişte ochi plăcuţi, un zâmbet simpatic şi mâini zdravene de jucător de baseball. Se ocupase şi cu jocurile de noroc şi cu cel de baseball, şi mai păstrase ceva din înfăţişarea elegantă a modernului jucător de cărţi.

— Puteţi lua masa cu mine toţi trei? îi întrebă el. E aproape ora prânzului.

— Domnul Hudson şi cu mine urmează să facem o călătorie prin ţinut, spuse ea.

— Aş fi încântată să iau masa cu dumneavoastră, spuse Ginny. Sunteţi un om minunat.

— E de treabă? îl întrebă ea pe Thomas Hudson.

— E un om minunat. Altul ca el nu mai găseşti în oraşul ăsta.

— Tom, mulţumesc tare mult, spuse crainicul. Chiar nu vreţi să luaţi masa cu mine?

— Zău că trebuie să plecăm, spuse ea. E târziu şi aşa. Ginny, te întâlnesc la hotel. Mulţumesc tare mult, domnule Rodriguez.

— Sunteţi cu adevărat cea mai frumoasă femeie din lume, spuse domnul Rodriguez. Chiar dacă n-am ştiut-o dintotdeauna, o ştiu acum.

— Vă rog să vă păstraţi totdeauna aceeaşi părere, spuse ea şi apoi ieşiră în stradă. Ei, urmă apoi, n-a fost chiar rău. Şi Ginny îl place, şi-i un bărbat drăguţ.

— E un bărbat drăguţ, într-adevăr, spuse Thomas Hudson, în vreme ce şoferul le deschidea portiera.

— Tu eşti drăguţ, îi spuse ea. Aş fi preferat ca tu să nu fi băut atât de mult. De aceea am evitat şi şampania. Cine era prietena aceea tuciurie de la capătul barului?

— Prietena mea tuciurie de la capătul barului, şi atâta tot.

— Vrei să mai bei ceva? Putem opri undeva să comandăm.

— Nu. Vrei tu?

— Doar ştii că eu nu vreau niciodată. Deşi nişte vin aş vrea.

— Am eu vin acasă.

— E minunat. Acum poţi să mă săruţi. Acum nu ne mai arestează nimeni.

— Adondé vamos?38 întrebă şoferul uitându-se drept înainte.

— A la finca39, îi răspunse Thomas Hudson.

— Ah, Tommy, Tommy, Tommy, făcu ea. Haide, nu te sfii. N-are nici o importanţă dacă ne vede, nu-i aşa?

— Nu. N-are. Dacă vrei, taie-i limba.

— Nu, asta nu vreau. Nu-mi place brutalitatea niciodată. Dar a fost drăguţ din partea ta să-mi îngădui.

— N-ar fi o idee rea. Tu ce mai faci? Cuib al dragostei dintotdeauna.

— Eu sunt aceeaşi.

— Chiar aceeaşi?

— Aceeaşi, cum e fiecare întotdeauna. În oraşul ăsta sunt a ta.

— Până pleacă avionul.

— Exact, spuse ea şi-şi schimbă poziţia ca să stea mai bine în maşină. Uite, urmă, noi am trecut de partea strălucitoare şi acum am ajuns unde-i murdar şi plin de fum. Când nu ni se întâmplă aşa?

— Câteodată.

— Da, câteodată, spuse ea.

Apoi se uitară la partea aceea murdară şi înceţoşată şi cu ochii ei pătrunzători şi cu inteligenţa ei deosebită văzu într-o clipă ceea ce lui îi trebuiseră atâţia ani ca să vadă.

— Acum e mai bine, spuse ea.

În viaţa ei nu-i spusese o minciună, şi el încercase la rândul lui să n-o mintă. Dar nu prea reuşise.

— Mă mai iubeşti? îl întrebă ea. Spune-mi de-a dreptul şi fără cuvinte alese.

— Da. Ar trebui să ştii.

— Ştiu, spuse ea, dar silindu-l s-o dovedească dacă aşa ceva se putea dovedi.

— De data asta cine-i tipul?

— Hai să nu mai vorbim de el. Nici n-o să-ţi pese de el.

— Poate că nu, spuse el şi o strânse lângă el atât de tare, încât parcă ar fi fost gata gata să se frângă ceva în ei dacă s-ar fi potrivit amândoi într-adins.

Era vechiul lor joc şi ea i se frânse în braţe.

— Cât mai e până acasă?

— Unsprezece minute.

— După cum stau lucrurile acum, e încă mult prea departe.

— Să-i iau volanul şi să conduc numai în opt minute?

— Nu, te rog, adu-ţi aminte tot ce te-am învăţat despre răbdare.

— Asta-i lecţia cea mai inteligentă şi mai tâmpită pe care am învăţat-o. Acum învaţă-mă tu pe mine puţin lecţia asta.

— Trebuie?

— Nu. Acum nu mai sunt decât opt minute.

— Eo casă frumoasă? Patul e mare?

— O să vedem, spuse Thomas Hudson. Ai şi început să încerci vechile îndoieli?

— Nu, spuse ea. Nu vreau decât un pat mare, mare. Să uit cu totul armata.

— E un pat mare, spuse el. Poate nu la fel de mare ca armata.

— Nu e nevoie să fii bădăran. Toţi bărbaţii frumoşi ajung până la urmă să scoată poza nevestei. Doar trebuie să-i ştii pe cei de la trupele aeropurtate.

— Îmi pare bine că nu-i ştiu. Noi suntem stătuţi în apă. Dar niciodată n-au fost trupe acvapurtate şi nici nu ni s-a spus

vreodată aşa.
— Îmi povesteşti şi mie cum e? îl întrebă ea.
— Nu.
— Niciodată nu mi-ai povestit şi tare te mai iubesc eu pentru asta. Dar sunt curioasă şi lumea mă întreabă şi sunt îngrijorată.
— Opreşte-te la curiozitate, îi răspunse el. Şi nu fi îngrijorată niciodată. Nu-ţi aduci aminte că curiozitatea a omorât motanul? Am şi eu un motan care-i destul de curios.
Se gândi la Boise. Apoi îi spuse:
— Dar îngrijorarea a ucis şi mulţi oameni de afaceri în floarea vârstei. Să fiu şi eu îngrijorat în legătură cu tine?
— Doar ca actriţă. Şi nu prea mult. Nu mai sunt decât două minute. Acum e un peisaj frumos şi-mi place. Putem lua masa în pat?
— Vrei să ne apucăm şi de dormit?
— Da. Nu-i nici un păcat. Numai să nu pierdem avionul.
Maşina urcă panta abruptă a vechiului drum pavat cu piatră, cu copaci mari de ambele părţi.
— Ai ceva de pierdut?
— Pe tine, spuse el.
— Nu, mă referem la îndatoriri.
— Arăt eu a om care să aibă vreo îndatorire?
— S-ar putea să ai. Eşti un actor minunat. Cel mai prost pe care l-am văzut vreodată. Te iubesc, zănaticul meu drag, spuse. Te-am văzut în toate marile tale roluri. Te-am iubit cel mai tare când jucai rolul Soţului Credincios, şi-l jucai atât de bine? Asta s-a întâmplat la Ritz, mi se pare.
— Acolo am jucat eu cel mai bine rolul Soţului Credincios, spuse el. Ca Garrick la Old Bailey.
— Ai cam încurcat-o puţin, spuse ea. Cred că cel mai bine ai jucat rolul pe Normandie.
— Când a ars vasul, vreme de şase zile nu mi-a mai păsat de nimic pe lumea asta.
— Dar nu ăsta-i recordul tău.
— Nu, răspunse el.

Se opriseră la poartă şi şoferul o descuie.

— Chiar aici locuim?

— Da. Pe deal. Îmi pare rău că şoferul nu-i prea în formă.

Maşina începu să urce printre mangotieri şi printre flamboyanes, întoarse lângă grajdurile de vite şi apoi mai departe urcă pe aleea circulară spre casă. El deschise portiera maşinii, şi ea coborî ca şi cum ar fi făcut o generoasă şi călduroasă favoare pământului.

Se uită la casă şi văzu geamul deschis al domitorului. Erau nişte geamuri mari şi, într-un fel, îi aduceau aminte de Normandie.

— O să pierd avionul, spuse ea. De ce nu mă pot şi eu îmbolnăvi odată? Toate celelalte femei se îmbolnăvesc.

— Ştiu eu doi doctori buni care vor jura amândoi că eşti bolnavă.

— Minunat, spuse ea urcând scările. N-o să fie nevoie să-i invitam şi pe ei la cină, nu-i aşa?

— Nu, spuse el deschizând uşa. O să le telefonez şi trimit apoi şoferul să aducă certificatele.

— Sunt bolnavă, spuse ea. M-am hotărât. De data asta să se mai distreze armata şi singură.

— O să te duci.

— Nu. Am să te distrez pe tine. În ultima vreme ai mai fost distrat ca lumea?

— Nu.

— Şi eu. Sau se spune nici eu?

— Nu mai ştiu, spuse şi o trase aproape de el şi se uită în ochii ei şi apoi îşi feri privirea.

Deschise uşa spre dormitorul cel mare.

— Se spune nici eu, adăugă gânditor.

Geamurile erau deschise şi suflarea vântului se simţea până în cameră. Dar acum, când ieşise soarele, era plăcut.

— Aici e ca pe Normandie. Ai făcut să arate ca pe Normandie într-adins pentru mine?

— Bineînţeles, iubita mea, minţi el. Ce-ai crezut?

— Eşti un mincinos mai prost decât mine.

— Nu-s nici măcar mai iute.
— Hai atunci să nu mai spunem minciuni. Să ne prefacem că pentru mine ai aranjat totul aşa.
— Pentru tine am aranjat totul aşa, spuse el. Numai că semăna cu altcineva.
— Numai atât de tare eşti tu în stare să strângi pe cineva în braţe?
— Fără s-o frâng.
Apoi adăugă:
— Fără să ne culcăm.
— Cine e împotriva culcatului?
— Eu nu, spuse el şi o ridică în braţe şi o duse pe pat. Dar să trag storul. N-am nimic împotrivă să distrezi trupele. Dar cei de la bucătărie au un radio cu care se distrează, aşa că nu mai au nevoie şi de noi.
— Şi acum…, începu ea.
— Da.
— Acum adu-ţi aminte tot ce te-am învăţat.
— Nu mi-am adus?
— Oarecum.
— Bine, spuse el. Hai să nu ne mai amintim de nimic, hai să nu mai vorbim, şi să nu mai vorbim şi iar să nu mai vorbim.
După aceea ea îi spuse:
— Chiar şi pe Normandie, oamenilor li se făcea foame.
— Să-l sun pe steward.
— Dar stewardul ăsta nu ne cunoaşte.
— O să ne cunoască acum.
— Nu. Hai să ieşim şi să vedem casa. Ce-ai mai pictat?
— Mai nimic.
— N-ai timp.
— Tu ce crezi?
— Dar când eşti la ţărm nu poţi?
— Tom! exclamă ea.
Erau în camera de zi şi stăteau pe scaunele mari şi vechi şi ea îşi scosese pantofii ca să se simtă mai bine rogojina de pe

jos. Stătea ghemuită şi îşi pieptănase părul ca să-i facă lui o bucurie, fiindcă ştia ce mult îi plăcea lui, şi cum stătea aşa părul i se legăna ca un mănunchi greu de mătase, ori de câte ori îşi clătina capul.

— Fir-ai tu să fii, spuse el. Iubito, adăugă apoi.

— M-ai afurisit destul, spuse ea.

— Să nu mai vorbim de asta.

— De ce te-ai căsătorit cu ea, Tom?

— Pentru că iubeai pe altcineva.

— Nu era un motiv serios.

— Nimeni n-a spus vreodată că a fost. Mai ales pentru mine. Dar nu e nevoie să greşesc şi să mă căiesc pentru greşelile mele şi apoi să le discut. Nu-i aşa?

— Doar dacă vreau eu.

Motanul cel mare, cu negru şi alb, venise înăuntru şi se freca acum de picioarele ei.

— Ne-a cam încurcat, spuse Thomas Hudson. Sau poate că dă şi el dovadă de bun simţ.

— Nu e cumva vorba de…?

— Bineînţeles. Sigur. Boy, îl strigă el.

Motanul veni la el şi-i sări în braţe. Nu conta în braţele cui era.

— Am putea s-o iubim amândoi, Boy. Uită-te bine la ea. Femei ca asta nu mai vezi tu.

— Tom nu trebuie să te prefaci că n-ai fost pe mare când ai ochii atât de arşi şi în colţul ochilor ai dungi albe, iar părul ţi-e atât de decolorat de soare de parcă ai fi dat cu ceva pe el…

— Şi am un mers legănat şi umblu cu un papagal pe umăr şi dau în oameni cu piciorul meu de lemn. Ascultă, iubito, mă mai duc din când în când pe mare fiindcă pictez viaţa mării pentru muzeul de istorie naturală. Nici măcar războiul nu ne poate abate de la studiile noastre.

— Sunt sfinte, spuse ea. O să-mi aduc aminte de minciuna asta şi am să mă ţin scai de ea. Tom, chiar nu-ţi pasă de ea deloc?

— Deloc.
— Încă mă mai iubeşti?
— Nu ţi-am dat destule dovezi?
— S-ar fi putut să fie un rol. Cel al îndrăgostitului veşnic credincios, indiferent cu ce târfă te găsesc. „Nu mie credincios mi-ai fost în felul tău, Cynara.”
— Totdeauna ţi-am spus că dacă te-ai fi apucat să-l ilustrezi cu picturile tale şi ai fi lucrat aşa cum trebuie, în loc să zugrăveşti fantezii şi să te îndrăgosteşti de tot felul de…
— Căsătorindu-te cu ele, vrei să spui.
— Nu. E destulă pedeapsă să te căsătoreşti cu ele. Dar te îndrăgosteşti de ele şi după aceea nu te mai respect.
Fraza asta veche şi dulce mi-o amintesc: „Şi după aceea nu te mai respect!” O cumpăr şi dau pe ea oricât ceri, numai s-o scot din circulaţie.
— Te respect. Iar tu nu o iubeşti, nu-i aşa?
— Te iubesc şi te respect pe tine şi pe ea n-o iubesc deloc.
— Atunci e minunat. Sunt fericită că sunt atât de bolnavă şi că am pierdut avionul.
— Te respect cu adevărat, o ştii doar şi respect orice afurisit de lucru pe care-l faci sau l-ai făcut.
— Şi te porţi cu mine minunat şi-ţi ţii toate promisiunile.
— Care a fost ultima?
— Nu mai ştiu. Dacă a fost vorba de vreo promisiune, atunci ai încălcat-o.
— Frumoasa mea, vrei să trecem peste asta?
— Mi-ar plăcea să trecem.
— Poate o să putem. Peste multe lucruri am trecut noi.
— Nu. Nu-i adevărat. Sunt şi dovezi vizibile. Dar tu crezi că dacă faci dragoste cu o femeie e destul. Nu te gândeşti niciodată la nevoia ei de a fi mândră de tine. Nici la micile mângâieri.
— Nici la posibilitatea de a fi un ţânc, ca cei pe care-i iubeşti şi de care-ţi pasă.

— N-ai fi putut să fii mai neajutorat şi să mă faci să mă simt că-ţi sunt necesară şi să nu te mai porţi aşa cum te purtai şi să tot bombăneşti că ba dă-mi aia, ba ia aia, ba du-o dracului de-aici că nu mi-e foame?

— De ce-am venit noi aici? Pentru lecţii de morală?

— Am venit aici fiindcă te iubesc şi vreau să te dovedeşti demn de tine însuţi.

— Şi de tine, şi de Dumnezeu, şi de toate celelalte abstracţii. Nici măcar nu-s pictor abstracţionist. Tu ai fi fost în stare să-i ceri lui Toulouse-Lautrec să nu mai dea pe la bordeie, sau lui Gauguin să fie atent să nu se aleagă cu vreun sifilis, şi lui Baudelaire să se întoarcă devreme acasă. Eu nu-s la fel de bun ca ei, dar la dracu şi cu tine.

— N-am fost niciodată aşa.

— Ba ai fost. Tu şi munca ta. Ceasurile tale afurisite de muncă.

— Aş fi renunţat la ele.

— Bineînţeles. Ştiu că ai fi făcut-o. Şi atunci ai fi cântat în cluburi de noapte şi eu aş fi devenit mardeiaşul tău. Ţii minte când puneam la cale aşa ceva?

— Ce-ai mai auzit de Tom?

— E bine, spuse bărbatul şi simţi un fior ciudat cum îi străbate pielea.

— De trei săptămâni nu mi-a mai scris. Şi ar fi fost firesc să-ţi închipui că o să-i scrie mamei sale. Când e vorba de scris, a fost întotdeauna atât de harnic.

— Doar ştii cum e cu puştii ăştia plecaţi la război. Sau poate că nu dă armata drumul la scrisori. Uneori fac şi asta.

— Ţii minte când nu era în stare să vorbească boabă englezeşte?

— Şi avea banda lui la Gstaad? Şi la Engadine, şi la Zug?

— Ai vreo poză de-a lui?

— Numai cea pe care o ai şi tu.

— Se poate bea ceva? Ce bei tu pe-aici?

— Tot ce pofteşti. Mă duc să dau de băiatul acela. Vinul e în pivniţă.

— Te rog să nu lipseşti prea mult.

— E caraghios ca tocmai noi să ne spunem aşa ceva.

— Te rog să nu lipseşti prea mult, repetă ea. Ai auzit? Şi să ştii că nu ţi-am cerut niciodată să vii devreme acasă. Nu ăsta a fost necazul, şi o ştii şi tu.

— Ştiu, adeveri el. Şi n-am să lipsesc prea mult.

— Poate că biatul ăla ne poate face şi ceva de mâncare.

— S-ar putea, spuse Thomas Hudson.

Apoi îi puse în vedere motanului:

— Să stai cu ea, Boise.

Ei asta-i, se gândi el. De ce-am zis asta? De ce-am minţit? De ce mă străduiesc să dezvălui adevărul treptat? Vreau să-mi păstrez durerea numai pentru mine, cum spunea Willie? Sunt oare genul ăsta de individ? Ei, ai făcut-o, se gândi. Cum să-i spui unei mame că băiatul ei a murit, tocmai când ai făcut din nou dragoste cu ea? Cum să-ţi spui chiar ţie că băiatul e mort? Pe vremuri aveai răspuns la toate. Răspunde-mi şi mie acum.

— Nu există nici un răspuns. Până acum ar fi trebuit să ştii şi asta. Nu există absolut nici un răspuns.

— Tom, se auzi glasul ei chemându-l. Sunt singura şi motanul nu-ţi poate ţine locul, deşi el crede că poate.

— Pune-l jos. Băiatul s-a dus în sat şi eu aduc gheaţa.

— Nu-mi mai pasă de băutura aia.

— Nici mie, spuse el şi apăru din nou în încăpere păşind pe podeaua de ceramică cu picioarele goale până ce ajunse pe rogojină.

Se uită la ea, şi ea era tot acolo.

— Nu vrei să vorbeşti despre el, spuse ea.

— Nu!

— De ce? Cred că-i mai bine aşa.

— Seamănă prea mult cu tine.

— Nu de asta, spuse ea. Zi-mi. E mort?

— Da.

— Te rog, ţine-mă strâns. Acum chiar mi-e rău.

O simţi cum tremură şi se lăsă în genunchi lângă scaunul ei şi o cuprinse în braţe şi o simţi cum tremură. Apoi ea spuse:

— Sărmanul, sărmanul de tine. Sărmanul, sărmanul de tine.

După o vreme vorbi iar.

— Îmi pare rău pentru tot ceea ce-am spus sau am făcut vreodată.

— Şi mie.

— Sărmanul de tine, sărmana de mine.

— Sărmana lume, spuse el şi nu adăugă: „Sărmanul Tom”.

— Ce-mi mai poţi spune?

— Nimic, doar atât.

— Cred că o să ne învăţăm şi cu asta.

— Poate.

— Aş vrea să mă sfărâm, dar nu simt decât un gol şi mi-e rău.

— Ştiu.

— Aşa păţeşte toată lumea?

— Aşa cred. Oricum, nouă nu ni se poate întâmplă decât o singură dată.

— Şi acum e ca în casa mortului.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus de la început când te-am văzut.

— Nu-i nimic, spuse ea. Totdeauna amâni tu lucrurile. Dar nu-mi pare rău.

— Mi-a fost atât de afurisit de dor de tine şi am fost egoist şi idiot.

— N-ai fost egoist. Totdeauna ne-am iubit. Numai că am greşit.

— Eu sunt vinovat pentru cele mai mari greşeli.

— Nu. Amândoi suntem. Să nu ne mai certăm niciodată.

Ceva se petrecu în ea şi în cele din urmă o podidi plânsul şi murmură:

— Ah, Tommy, aşa deodată, nu mai sunt în stare să suport.

— Ştiu spuse el. Frumoasa şi dulcea mea iubită. Nici eu nu mai suport.
— Eram atât de tineri şi de proşti şi eram amândoi frumoşi şi Tommy era atât de frumos…
— Ca şi maică-sa.
— Şi acum nu mai e nici urmă din el.
— Sărmana mea, iubita mea scumpă.
— Şi acum ce facem?
— Tu faci ceea ce faci, iar eu fac ceea ce fac.
— Nu putem rămâne împreună o vreme?
— Numai dacă mai ţine vântul ăsta.
— Atunci să ţină. Crezi că e păcat să facem dragoste?
— Nu cred că Tom ar avea ceva împotrivă.
— Nu. Precis că nu.
— Îţi aminteşti când mergeam în amurg cu schiurile, cu el în spate, şi cum cântam în vreme ce treceam prin grădina din spatele hanului?
— Îmi aduc aminte de tot.
— Şi eu la fel, spuse ea. Şi de ce eram atât de proşti?
— Eram în aceeaşi măsură şi rivali şi iubiţi.
— Ştiu şi asta şi n-ar fi trebuit să fim aşa. Dar nu iubeşti pe nimeni altcineva, nu-i aşa? Acum când nu ne-a mai rămas decât atât.
— Nu. Sincer.
— Nici eu. Crezi că ne putem întoarce unul la celălalt?
— Nu ştiu dacă ar merge. Dar putem încerca.
— Cât mai ţine războiul ăsta?
— Întreabă-l pe cel care are unul la activ.
— S-ar putea să ţină ani de zile?
— Câţiva tot ţine.
— S-ar putea să fii şi tu ucis?
— S-ar putea.
— Nu-i bine.
— Şi dacă scap?
— Nu ştiu. Acum că Tom nu mai este, n-o să începem să fim iar arţăgoşi şi răi?

— Aş putea să încerc să nu mai fiu. Nu mai sunt arţăgos şi am învăţat să-mi stăpânesc răutatea. Crede-mă.
— Cum? Cu târfele?
— Cred că da. Dar nu mai am nevoie de ele dacă suntem împreună.
— Totdeauna ai ştiut să potriveşti totul frumos.
— Vezi? Să nu începem din nou.
— Nu. Nu într-o casă în care-i un mort.
— Tu ai spus-o o dată.
— Ştiu, răspunse ea. Îmi pare rău. Dar nu ştiu cum să zic altfel şi să aibă acelaşi înţeles. Începe să mai amorţească, acum.
— O să amorţească tot mai mult, spuse el. Cu amorţeala e la fel de rău ca şi atunci când afli prima oară. Dar o să amorţească şi mai mult.
— O să-mi spui toate veştile rele încât să-mi amorţească mai repede?
— Sigur, făcu el. Dumnezeule, te iubesc.
— Totdeauna m-ai iubit, spuse ea. Acum povesteşte-mi.
Stătea la picioarele ei şi nu se uita la ea. Se uita la motan, la Boise, care se aşezase pe rogojină unde era o pată de soare.
— A fost doborât de antiaeriană în timpul unui zbor de rutină în apropiere de Abbeville.
— N-a sărit?
— Nu. Avionul a luat foc. Probabil că fusese lovit şi el.
— Sper să fi fost, spuse ea. Sper tare mult să fi fost lovit.
— E aproape sigur că aşa s-a întâmplat. Avea timp să sară.
— Îmi spui chiar adevărul? Nu i-a ars paraşuta?
— Nu, minţi el, gândindu-se că era destul pentru ziua aceea.
— De unde ai auzit toate astea?
Îi spuse numele omului care-i povestise.
— Atunci e adevărat, spuse ea. Acum nu mai am fiu, şi nici tu nu mai ai. Bănuiesc că din asta putem învăţa şi noi ceva. Mai ştii şi altceva?

— Nu, îi spuse el, cât mai convingător posibil.
— Şi o ducem aşa mai departe?
— Aşa.
— Cu ce?
— Cu nimic, răspunse el.
— N-aş putea sta aici cu tine?
— Nu cred că ar ajuta la ceva, pentru că, îndată ce vremea va îngădui, va trebui să ies în larg. Tu nu vorbeşti niciodată şi îngropi în tine tot ce-ţi spun. Aşa că îngroapă şi asta.
— Dar aş putea rămâne cu tine până atunci şi apoi aş putea să te aştept până te întorci.
— N-are rost, spuse el. Nu ştiu niciodată când ne întoarcem şi ţi-ar fi şi mai greu dacă n-ai avea munca ta. Dacă vrei, rămâi până plecăm.
— Bine, spuse ea. Am să rămân până plecaţi şi o să ne gândim la Tom cât poftim. Şi, îndată ce-ai să socoteşti că se cuvine, o să facem dragoste.
— Tommy n-a avut niciodată nici o legătură cu încăperea asta.
— Nu. Şi am să descânt eu pe oricine a avut de-a face cu el vreodată.
— Acum zic şi eu că trebuie să mâncăm ceva şi să bem un pahar de vin.
— O sticlă, îl corectă ea. Nu-i aşa că Tom a fost un băiat drăguţ? Şi atât de amuzant, şi atât de bun.
— Din ce eşti tu făcută?
— Din ceva ce-ţi place ţie, răspunse ea. Şi adăugă: Şi din oţel.
— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu băieţii care slujesc în casa asta, spuse Thomas Hudson. Nu se aşteptau să mă vadă întors astăzi. Dar unul dintre ei trebuia să fie la telefon. Aduc eu vinul. Acum, s-a răcit.
Deschise sticla şi turnă în două pahare. Era din vinul acela bun pe care-l păstra pentru când se întorcea acasă, şi care după ce se răcorea făcea perle mici, perfecte, de vin curat.

— Pentru noi şi pentru toate greşelile noastre, şi pentru tot ce-am pierdut şi pentru ce-o să câştigăm de-acum înainte.
— Aşa să fie, spuse el.
— Aşa să fie, adeveri ea.
Apoi adăugă:
— Există un lucru faţă de care ai rămas credincios întotdeauna – vinul bun.
— Minunat din partea mea, nu-i aşa?
— Îmi pare rău de ce-am zis despre băut azi-dimineaţă.
— Mie îmi prinde bine. E caraghios, dar aşa-i.
— Te referi la ceea ce-ai băut? Sau la critică?
— La ce-am băut. La paharele acelea înalte de băutură frapată.
— S-ar putea să fie aşa. Şi-acum nu mai spun nimic critic, decât că e cumplit de greu să găseşti ceva de mâncare în casa asta.
— Ai răbdare. Mi-ai spus-o de destule ori.
— Am răbdare, spuse ea. Dar mi-e foame. Acum ştiu de ce mănâncă oamenii la priveghi şi la înmormântări.
— Fii aspră cât vrei şi-ţi face bine.
— N-avea grijă. Am să fiu. Şi de-acum încolo o să o ducem tot aşa spunând mereu că ne pare rău la fiecare lucru? Am spus-o o dată.
— Ia ascultă, făcu el. Eu m-am chinuit cu trei săptămâni mai mult decât tine şi poate că am ajuns într-o fază diferită.
— Ai avut parte de o fază diferită şi mai interesantă. Te ştiu eu. De ce nu te duci drept la târfele tale?
— N-ai vrea să termini?
— Nu. Mă simt mai bine aşa.
— Cine-a fost cel care-a zis: „Maria, fie-ţi milă de femei”?
— Un bărbat, spuse ea. O bestie de bărbat.
— Vrei să auzi tot poemul?
— Nu? M-am cam săturat de tine, şi de faptul că ştii de trei săptămâni, şi de toate celelalte. Numai pentru că eu sunt o necombatantă, iar tu eşti vârât într-o treabă atât de secretă

că trebuie să dormi cu motanul ca să nu-ţi scape cumva vreo vorbă…

— Şi nici acum nu vezi de ce ne-am despărţit?

— Ne-am despărţit pentru că mă săturasem de tine. Tu totdeauna m-ai iubit şi n-ai avut ce face şi nici acum n-ai ce face.

— E adevărat.

Servitorul era acum în sufragerie. Mai auzise şi mai văzuse el, fără să aibă ce face, certuri în camera de zi şi mai înainte, şi totdeauna faţa lui tuciurie începea să transpire de suferinţă. Îşi iubea stăpânul, şi pisicile şi câinii, şi admirase plin de respect femeile frumoase, şi toate astea îl făceau să se simtă cumplit de rău ori de câte ori se stârneau certuri. Se gândi că nu mai văzuse în viaţa lui o femeie atât de frumoasă, iar caballero se certa şi cu ea, iar ea avea pentru caballero cuvinte pline de mânie.

— Señor, îngăimă el. Iertaţi-mă. Pot să vă vorbesc în bucătărie?

— Scuză-mă, draga mea.

— Bănuiesc că e ceva misterios, spuse ea şi-şi turnă un pahar plin de vin.

— Señor, începu băiatul, locotenentul mi-a vorbit în castellano şi mi-a spus să vă transmit să vă duceţi acolo imediat, repet, imediat. Mi-a spus că ştiţi dumneavoastră unde şi că e o chestiune serioasă. N-am vrut să vă sun de la telefonul nostru, şi am sunat din sat. Şi apoi mi-au zis că sunteţi aici.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Îţi mulţumesc tare mult. Te rog, prăjeşte nişte ouă pentru señorita şi pentru mine şi spune-i şoferului să pregătească maşina.

— Da, domnule, spuse băiatul.

— Despre ce era vorba, Tom? întrebă ea. E o veste rea?

— Trebuie să plec la treabă.

— Dar ziceai că pe vântul ăsta n-o să trebuiască să ieşi.

— Ştiu, dar nu depinde de mine.

— Vrei să rămân aici?

— Dacă vrei, poţi rămâne să citeşti scrisorile lui Tom, şi şoferul are să te ducă la avion.
— Bine.
— Şi dacă vrei, poţi lua toate scrisorile cu tine, şi orice tablou sau orice altceva mai vezi. Uită-te şi pe biroul meu.
— Eşti schimbat.
— Poate puţin, spuse el. Du-te în atelier şi vezi ce-ţi place, îi mai spuse. Sunt acolo şi nişte lucrări de dinainte de a ne apuca noi de proiectul ăsta. Ia tot ce-ţi place. E şi un tablou bun de-al tău.
— Pe ăla am să-l iau, spuse ea. Când eşti bun, eşti îngrozitor de bun.
— Dacă ai chef, citeşte şi scrisorile ei. Unele sunt piese de muzeu. Oricare ţi se pare destul de caraghioasă, poţi s-o iei.
— Vorbeşti de parcă aş călători cu un cufăr după mine.
— Poţi să le citeşti, şi după aceea le poţi arunca în closetul avionului.
— În regulă.
— Am să încerc să mă întorc înainte de a pleca tu. Dar să nu te bizui prea mult. Dacă o să fiu nevoit să folosesc maşina, îţi trimit un taxi să te ducă la hotel sau la aeroport.
— Bine.
— Băiatul are să aibă grijă de tine. Poate să-ţi calce orice ai nevoie şi poţi folosi orice haine ale mele sau orice altceva găseşti.
— Bine. O să încerci să ţii la mine, Tom, şi n-o să mai îngădui ca ceva, cum s-a întâmplat acum la urmă, să ne mai tulbure dragostea?
— Bineînţeles. Scenele astea nu înseamnă nimic şi doar ai spus şi tu că nu le pot evita.
— Atunci, încearcă şi nu le mai da apă la moară.
— Nu depinde de mine. Ia şi cărţile pe care le vrei, şi orice mai găseşti prin şandramaua asta, şi ai grijă să-i dai lui Boise porţia mea de ouă, sau măcar unul singur. Îi plac tăiate mărunt. Acum o şterg. Şi aşa am cam întârziat.
— La revedere, Tom, spuse ea.

— La revedere, diavoliţo, şi ai grijă de tine. S-ar putea să nici nu fie nimic.

Ieşi pe uşă. Dar motanul ieşise şi el şi îl urmărea cu privirea.

— E în regulă, Boise, spuse el. O să mă întorc cât de repede pot.

— Încotro mergem? îl întrebă şoferul.

— În oraş.

Pe marea asta atât de agitată, nu cred să fie ceva de făcut. Dar s-ar putea să fi descoperit ceva. Probabil că e careva la ananghie pe undeva. Dumnezeule, sper să reuşim de data asta. Aş vrea să nu uit să întocmesc un testament din acelea de buzunar şi să-i las ei şandramaua. Să nu uit să-l legalizez la ambasadă şi să-l las în seif. Într-adevăr, a reacţionat teribil de frumos. Dar deocamdată n-a primit lovitura în plin. Aş vrea s-o pot ajuta atunci când are să primească lovitura în plin. Aş vrea să-i fiu într-adevăr de vreun folos. Poate că am să pot, dacă trecem de asta şi de următoarea şi de următoarea.

Întâi să trecem de asta. Mă întreb dacă are să ia ceva. Sper să ia, şi sper să nu uite să-i dea lui Boise oul. Când e frig, i se face foame.

N-o să fie greu să-mi găsesc băieţii şi şalupa o să mai reziste ea la o tăvăleală, înainte de revizie. Cel puţin o dată. Încă o dată, sigur. Putem paria pe ea. Aproape pentru orice avem piese de rezervă. Ce înseamnă pentru ea încă o tăvăleală, dacă reuşim? Ar fi fost grozav să mai stăm la ţărm. Poate că ar fi fost. Ar fi fost pe dracu.

Priveşte lucrurile în faţă. Pe băiat l-ai pierdut. Dragostea ai pierdut-o. Onoarea s-a dus de mult. Fă-ţi datoria.

Da, bine! Dar care-i datoria ta? Ceea ce am spus că am să fac. Şi toate celelalte lucruri pe care ai spus că ai să le faci?

Iar în dormitorul de la fermă, încăperea care arăta ca cea de pe Normandie, ea stătea întinsă, pe pat, cu motanul numit Boise alături. Nu fusese în stare să mănânce ouăle, iar şampania nu mai avea nici un gust. Tăiase toate ouăle

pentru Boise, şi deschisese unul dintre sertarele biroului şi văzuse scrisul băiatului pe plicurile albastre şi ştampila cenzurii, şi se îndepărtase şi se trântise cu faţa în jos pe pat.

— Amândoi, îi spuse ea motanului care se simţea fericit după ce înfulecase ouăle şi acum adulmeca parfumul femeii de lângă el.

— Amândoi, repetă ea. Boise, spune-mi, nouă ce ne rămâne de făcut?

Motanul începu să toarcă neauzit.

— Nici tu nu ştii, spuse ea. Şi nici nimeni altcineva.

PARTEA A TREIA.

PE MARE.

I

În faţă se deschidea o plaja prelungă, albă, dincolo de care se ridicau cocotierii. La intrarea în golf era un recif şi vântul puternic de est spărgea valurile de recif, aşa că intrarea era uşor de văzut îndată ce ajungeai în dreptul ei. Pe plajă nu se vedea ţipenie de om, iar nisipul era atât de alb că te dureau ochii când te uitai într-acolo.

Omul de pe puntea de comandă cercetă ţărmul. Nu era nici urmă de colibă acolo unde ar fi trebuit să fie colibele, şi în lagună nu se zărea nici o barcă.

— Ai mai fost pe aici înainte? îi spuse el secundului.

— Da.

— Acolo nu erau nişte colibe?

— Erau acolo, şi pe hartă se indică un sat.

— Dar mai mult ca sigur, fir-ar să fie, că acum nu mai sunt aici, spuse omul. Zăreşti cumva vreo barcă printre mangrove?

— După cum văd eu, nu-i niciuna.

— O să intrăm cu nava şi o să ancorăm, spuse bărbatul. Cunosc canalul. E de vreo opt ori mai adânc decât pare.

Se uită în adânc, în apa verde, şi văzu cât de mult se întindea umbra navei sale pe fund.

— E o zonă unde prinde bine ancora, la est de locul unde era satul, îi spuse secundul.

— Da, ştiu. Desfă ancora tribord şi fii gata de ancoraj. Am de gând să opresc acolo. Cu vântul ăsta care bate zi şi noapte, n-or să fie insecte.

— Nu, domnule.

Ancorară, şi ambarcaţiunea, care nu era destul de mare pentru a se numi navă decât în mintea celui ce-i era stăpân, se aşeză cu prova în vânt, în vreme ce valurile se spărgeau, verzui şi înspumate, de recif. Cel de pe puntea de comandă fu atent să vadă dacă nava se aşezase bine în vânt şi ancora ţinea zdravăn. Apoi se uită spre ţărm şi opri motoarele. Continuă să se uite spre ţărm şi nu reuşea să înţeleagă.

— Ia trei oameni şi aruncă o privire pe-acolo, spuse. Eu am să mă întind puţin. Adu-ţi aminte că eşti om de ştiinţă.

Când erau în slujba ştiinţei, aveau grijă să nu se vadă nici o armă, şi purtau macete şi pălării largi de pai, aşa cum au pescuitorii de bureţi din Bahamas. Cei din echipaj le numeau sombreros cientificos. Cu cât erau mai mari cu atât erau socotite mai savante.

— Mi-a furat cineva pălăria mea ştiinţifică, spuse un basc lat în umeri, cu nişte sprâncene groase, care i se împreunau deasupra nasului. Daţi-mi şi mie, în numele ştiinţei, un sac de grenade.

— Ia pălăria mea ştiinţifică, spuse un alt basc. E de două ori mai ştiinţifică decât a ta.

— Ce pălărie ştiinţifică! remarcă cel mai zdravăn dintre basci. Cu asta mă simt Einstein. Thomas, putem aduna probe?

— Nu, spuse bărbatul. Antonio ştie ce vreau eu de la el. Să-ţi deschizi ca lumea blestemaţii ăia de ochi ştiinţifici ai tăi.

— Eu mă duc să văd de apă.

— E chiar în spatele locului unde era satul, spuse bărbatul. Vezi cum e. Probabil că rezerva noastră e mai bună.

— H20, spuse bascul. Ştiinţa asta! Hei, măi savant de duzină, hoţ de pălării, ia dă-ne nişte damigene din alea de cinci galoni ca să nu ne plimbăm degeaba.

Celălalt basc puse în barcă patru damigene îmbrăcate în răchită. Bărbatul îi auzi vorbind între ei:

— Ia nu mă mai izbi în spinare cu vâsla aia ştiinţifică a ta.

— De dragul ştiinţei o fac.

— Culcă-te cu ştiinţa aia şi cu frate-su.

— Cu sora ştiinţei.

— Penicilina e numele ei.

Bărbatul îi urmări cu privirea cum vâsleau spre plaja mult prea albă. Ar fi trebuit să mă duc şi eu, se gândi. Dar am stat în picioare toată noaptea şi douăsprezece ceasuri n-am lăsat timona din mână. Antonio o să cântărească el situaţia la fel de bine ca şi mine. Dar mă întreb ce dracu s-a întâmplat.

Se uită o dată la recif şi apoi la ţărm şi la curentul de apă limpede care se izbea în coasta şalupei şi făcea vârtejuri mici în partea ferită a ambarcaţiunii. Apoi închise ochii, se răsuci pe o parte şi adormi.

Se trezi când barca veni lângă şalupă, iar când le văzu chipurile, ştia că se întâmplase o nenorocire. Secundul era lac de sudoare, cum i se întâmpla întotdeauna când dădea de bucluc sau avea veşti proaste. Era un tip destul de slab şi care nu asuda cu una cu două.

— Cineva a dat foc colibelor, spuse el. Cineva a încercat să le nimicească de tot, şi prin cenuşă sunt şi cadavre. Simţi de aici după miros, fiindcă vântul bate încoace.

— Câte cadavre sunt?

— Noi am socotit nouă. S-ar putea să fie mai multe.

— Bărbaţi sau femei?

— Şi bărbaţi şi femei.

— Urme sunt?

— Niciuna. De atunci a plouat. Ploi torenţiale. Pe nisip se văd încă urmele ploii.

Bascul cel lat în umeri, pe care-l chema Ara, spuse:

— Sunt morţi cam de o săptămâna. Păsările nu s-au dat la ei, dar crabii de pământ s-au apucat de treabă.

— De unde ştii că-s morţi de-o săptămâna?

— Nimeni nu poate spune exact, zise Ara. Dar cam de o săptămâna sunt morţi. După urmele crabilor, iar ploaia a fost acum vreo trei zile.

— Cum era apa?

— Părea bună.

— Ai adus?

— Da.

— Nu văd de ce-ar fi otrăvit apa, spuse Ara. După miros era bună, aşa că am gustat din ea şi am adus.

— N-ar fi trebuit să guşti din ea.

— După miros era bună, şi nu era nici un motiv să cred că era otrăvită.

— Cine i-a omorât pe oamenii aceia?

— Oricine.

— N-aţi verificat?

— Nu. Am venit să-ţi raportăm. Dumneata eşti căpitanul.

— Bine, spuse Thomas Hudson.

Coborî în cabină şi se încinse, punându-şi revolverul. Avea şi un cuţit în teacă, de cealaltă parte a centurii, partea care stătea mai sus, iar greutatea revolverului se lăsa pe pulpă. Se opri în bucătărie şi luă o lingură şi o puse în buzunar.

— Ara, tu şi Henry veniţi la ţărm. Willie, vii cu barca şi apoi vedeţi dacă reuşiţi să găsiţi nişte moluşte. Lăsaţi-l pe Peters să doarmă. Apoi se adresă secundului: Verifică, te rog, maşinile, şi toate rezervoarele.

Apa se vedea limpede şi plăcută deasupra nisipului aceluia alb de pe fund, şi se zărea orice creastă sau încreţitură a nisipului. În vreme ce mergeau prin apă, după ce barca atinse cu fundul o dună de nisip, simţi peştişorii jucându-se lângă degetele lui, se uită în jos şi văzu că era vorba de mici pompano. S-ar putea să nu fie pompano veritabil, se gândi. Arată exact ca ei şi sunt tare prietenoşi.

— Henry, strigă el când ajunseră la ţărm. Ia-o de-a lungul ţărmului, în direcţia vântului, şi du-te până la mangrove. Fii atent la urme sau la orice altceva mai deosebit. Mă găseşti

aici. Ara, tu o iei pe ţărm în partea cealaltă şi faci acelaşi lucru.

N-avea nevoie să întrebe unde erau cadavrele. Vedea urmele care duceau la ele şi auzea ronţăitul crabilor de pământ în tufişurile uscate. Se uită apoi spre larg, spre şalupă şi la linia brizanţilor, îl văzu pe Willie la pupa, uitându-se peste copastie prin vasul cu fundul de sticlă după moluşte, în vreme ce barca mergea în derivă.

Dacă tot trebuie s-o fac, mai bine s-o fac acum şi să termin odată, se gândi. Dar ziua asta era lăsată pentru altceva. E ciudat cum de-a venit o ploaie ca asta aici unde nu era nevoie de ea, încât să nu ne alegem cu nimic. Câtă vreme a trecut de când am văzut nori de ploaie trecând şi într-o parte şi în alta, fără să cadă o picătură?

Vântul bătea puternic, şi de mai bine de cincisprezece zile bătea zi şi noapte. Devenise parte din fiinţa acelui bărbat, aşa încât nici nu-l mai irita. Îl fortifica, îi dădea puteri şi spera ca vântul să nu se mai oprească niciodată.

Totdeauna aşteptăm câte ceva care nu mai vine, se gândi. Dar e mai uşor să aştepţi când te bate vântul decât atunci când e calm, sau te prind nişte vântoase afurisite şi pline de capricii. Totdeauna plouă pe undeva. Să ne păsuiască apa asta. Oricând putem da de ea. Pe toate insuliţele astea se găseşte apă, dacă ştii unde s-o cauţi.

Şi acum, se gândi el, du-te şi termină odată ce ai de făcut.

Vântul îl ajută să împlinească treaba. Când se ghemui pe sub tufele uscate de mure de mare, cernând nisipul cu amândouă mâinile, vântul mâna în cealaltă parte duhoarea a ceea ce se afla înaintea lui. În nisip nu găsi nimic şi era derutat, dar cercetă mai departe, tot nisipul dinspre partea dincotro bătea vântul spre colibele arse, înainte de a se apropia de ele. Spera să găsească ceea ce căuta prin cea mai lesnicioasă cale. Dar nu află nimic.

Apoi, cu vântul în spate, se întoarse şi îşi umplu plămânii şi apoi îşi ţinu suflarea din nou şi continuă să caute mai departe în masa aceea carbonizată şi descompusă cu care

se hrăneau crabii de pământ. Deodată lovi ceva tare care lunecă pe un os şi scormoni după acel ceva cu lingura. Depuse obiectul din lingură pe nisip, şi scormoni mai departe şi mai găsi încă trei în aceeaşi grămadă. Apoi se întoarse spre direcţia vântului şi-şi curăţă cuţitul şi lingura în nisip. Luă cele patru gloanţe într-o mână de nisip, şi cu lingura şi cuţitul în mâna stângă îşi croi drum înapoi prin desiş. Un crab mare de pământ, dezgustător de alb, se trase înapoi şi-şi ridică cleştii spre el.

— Ei băiete, te îndrepţi într-acolo? îl întrebă omul. Eu mă îndrept în partea cealaltă.

Crabul îşi apără poziţia stând cu cleştii ridicaţi şi larg deschişi.

— Pentru un crab ca tine ai ajuns destul de mare, îi spuse omul.

Îşi băgă încet cuţitul în teacă şi lingura în buzunar. Apoi îşi trecu mâna de nisip cu cele patru gloanţe în stânga. Îşi şterse cu grijă dreapta de pantalonii scurţi, apoi îşi scoase revolverul Magnum 357, înnegrit de sudoare şi bine uns.

— Încă mai ai o şansă, îi spuse el crabului de pământ. Nimeni n-are să te condamne. Încerci un fel de plăcere să-ţi faci datoria.

Crabul nu se clinti şi rămase cu cleştii ridicaţi. Era un crab mare, cam de un picior, iar bărbatul îl împuşcă drept între ochi şi crabul fu pulverizat.

— Acum e greu de pus mâna pe nişte 357 fiindcă dezertorii aceia de la F. B. I. Au nevoie de ele pentru a-i dibui pe ceilalţi dezertori, spuse bărbatul. Dar omul trebuie să mai tragă din când în când câte un foc cu el, altfel habar n-are cum se mai trage.

Sărmanul crab, se gândi. Nu-şi făcea decât meseria. Dar ar fi trebuit să-şi ia tălpăşiţa.

Ieşi pe plajă şi văzu şalupa legănându-se, şi linia regulată a valurilor care se spărgeau, şi pe Willie cu barca lui ancorată acum, cufundându-se după moluşte. Îşi curăţă cuţitul ca lumea, frecă lingura şi o spălă, după care spălă şi cele patru

gloanţe. Le luă în mână şi se uită la ele ca un căutător de aur care spălând nisip în căutarea unor grăuncioare de aur, se trezeşte în tigaie cu patru pepite. Cele patru gloanţe aveau vârful negru. Îmbrăcămintea se dusese de pe ele, şi urmele ghinturilor de la ţeavă se vedeau bine. Erau gloanţe standard, de 9 mm, făcute pentru automate Schmeisser.

Vederea lor îl făcu foarte fericit.

Au adunat ei toate cartuşele trase, se gândi. Dar le-au lăsat pe astea, care-s la fel de clare ca o carte de vizită. Acum trebuie să încerc să aflu despre ce-i vorba. Ştim două lucruri. La Cay n-au mai lăsat pe nimeni şi bărcile s-au dus. Ia porneşte, băiete, de-aici. Se presupune că ştii să gândeşti.

Dar nu începu să cugete. Ci se trânti pe spate în nisip, după ce-şi aduse pistolul în faţă, încât acum îi zăcea între picioare, şi se uită la sculptura pe care vântul şi nisipul o făcuseră în carnea unui lemn adus de ape. Era cenuşiu şi ros şi scufundat în nisipul alb şi fin. Arăta ca la o expoziţie. I-ar fi stat bine la Salon d'Antomne.

Auzi vuietul valurilor care se spărgeau de recif şi se gândi: Mi-ar place să pictez bucata asta. Rămase mai departe întins pe spate şi se uită la cerul în care era stăpân doar vântul de est, iar cele patru gloanţe odihneau în buzunăraşul încheiat al pantalonilor. Ştia că aveau să fie odihna vieţii sale. Dar nu voia să se gândească la ele acum şi nici să-şi chinuie mintea cu toate treburile practice pe care era nevoit să le cumpănească. Am să mă bucur de bucata asta cenuşie de lemn, se gândi. Acum ştim că avem parte de inamic şi noi, şi că nu are scăpare. Dar nici noi. Şi nu-i nici o grabă să mă gândesc la asta până nu se întorc Ara şi Henry. Ara are să găsească el ceva. Mai e ceva de găsit, şi el nu-i prost. Ţărmul spune multe minciuni, dar undeva e scris şi adevărul. Pipăi gloanţele în buzunar şi porni să se târâie în coate mai sus, unde nisipul era mai uscat şi mai alb, dacă mai exista posibilitatea unei

comparaţii în albeaţa aceea. Şi rămase întins cu capul sprijinit de bucata de lemn, cu revolverul între picioare.

— De câtă vreme eşti tu iubita mea? îi spuse armei. Nu-mi răspunde, urmă apoi. Stai acolo bine şi o să am grijă ca, atunci când va veni vremea, să ucizi ceva mai de soi, nu numai crabi de pământ.

II.

Rămase întins aşa, uitându-se la linia unde se spărgeau valurile, şi când se arătară Ara şi Henry venind de-a lungul ţărmului, chibzuise totul destul de bine. Se uită la ei şi apoi îşi întoarse privirea din nou spre mare. Încercase să nu se gândească şi să se relaxeze, dar îi fusese imposibil. Acum avea să se relaxeze până când ceilalţi vor ajunge lângă el, şi nu se va mai gândi la nimic altceva decât la mare şi la recif. Dar nu avu răgaz. Ceilalţi veniră prea repede.

— Ce-ai găsit? îl întrebă el pe Ara, care se aşezase lângă lemnul cenuşiu adus de ape.

Henry stătea lângă el.

— L-am găsit pe unul dintre ei. Unul tânăr. Mort.

— Era neamţ, precis, spuse Henry. N-avea pe el decât pantaloni scurţi, şi părul lung, blond, decolorat de soare şi zăcea cu faţa în jos pe nisip.

— Unde era împuşcat?

— În ceafă şi la baza şirei spinării, spuse Ara. Rematado40. Uite gloanţele. Le-am curăţat.

— Da, spuse Thomas Hudson, am şi eu patru la fel.

— Sunt Luger de 9 milimetri, nu-i aşa? întrebă Henry. Au acelaşi calibru ca şi armele noastre de 38.

— Cele cu capul negru sunt gloanţe de automat, spuse Thomas Hudson. Îţi mulţumesc că le-ai extras, domnule doctor.

— La ordinele dumneavoastră, spuse Ara. Cel din ceafă trecuse dintr-o parte în alta şi l-am găsit în nisip. Henry l-a scos pe celălalt.

— Nu mi-a fost greu, spuse Henry. Vântul şi soarele îl cam uscaseră. Era ca şi cum ai fi tăiat o plăcintă. Nu arăta ca cei

de colo. De ce l-or fi omorât, Tom?
— Nu ştiu.
— Dar ce crezi? întrebă Ara. Au venit încoace ca să-şi facă nişte reparaţii?
— Nu. Au rămas fără navă.
— Da, spuse Ara. Au luat bărcile.
— Dar de ce-a fost omorât marinarul acela tânăr? întrebă Henry. Iartă-mă dacă nu par prea inteligent, Tom. Dar ştii cât de mult vreau să fac tot ce pot, şi sunt atât de bucuros că am dat de ei.
— N-am dat de ei, spuse Thomas Hudson, dar, Doamne, am dat de-o urmă nespus de clară.
— Limpede ca bună-ziua? spuse Henry plin de speranţe.
— Să nu-mi spui mie una ca asta.
— Tom, dar cine l-a omorât pe marinarul acela şi de ce?
— Neînţelegeri de familie, spuse Thomas Hudson. Ai văzut tu vreodată un om împuşcat din milă la baza spinării? După aceea, cel ce-a făcut treaba asta s-a arătat milos şi l-a împuşcat şi în ceafă.
— Poate au fost doi, spuse Ara.
— Ai găsit cartuşele trase?
— Nu, răspunse Ara. M-am uitat eu pe unde ar fi trebuit să fie. Chiar dacă a fost vorba de automat, nici el nu le-ar fi aruncat mai departe de locul cercetat de mine.
— S-ar putea să fie vorba de aceeaşi bestie metodică ce i-a lichidat şi pe ceilalţi.
— Dar unde ar putea să se ducă? întrebă Ara. Încotro s-ar putea îndrepta cu bărcile alea?
— Sunt siliţi să se îndrepte spre sud, spuse Thomas Hudson. Doar ştii al dracului de bine că spre nord n-au cum s-o ia.
— Şi noi?
— Încerc să gândesc cu mintea lor, spuse Thomas Hudson. N-am prea multe elemente după care să mă conduc.
— Dar ai morţii ăia, şi dispariţia bărcilor, spuse Henry. Tom, poţi să-i dai tu de capăt.

— Şi doar o singură armă cunoscută, dar unde şi-au pierdut submarinul şi cam câţi sunt? Ia socoteşte tu asta, şi mai adaugă şi faptul că azi-noapte n-am fost în stare să prindem Guantanamo, şi mai adaugă cât de multe insuliţe sunt la sud de noi şi, în plus, când o să ne umplem rezervoarele. Mai adaugă-l şi pe Peters şi serveşte-te.

— O să fie bine, Tom.

— Sigur, reluă Thomas Hudson. În treaba asta, binele şi răul sunt fraţi gemeni.

— Nu-i aşa că eşti convins c-o să punem mâna pe ei?

— Bineînţeles, spuse Thomas Hudson. Acum du-te, semnalizează-i lui Willie să vină la ţărm, şi lui Antonio să se apuce de moluştele alea. Mâncăm moluşte pe ziua de azi. Ara, în următoarele trei ceasuri ia câtă apă poţi la bord. Spune-i lui Antonio să-i dea bătaie cu motoarele. Vreau să plecăm de aici înainte de a se lăsa întunericul. Pe insulă nu mai era nimic? Nici porci, nici păsări.

— Nimic, spuse Ara. Au luat tot.

— Atunci le-au luat ca să aibă ce mânca. N-au nici hrană şi nici gheaţă. Sunt nemţi, aşa că le merge mintea, şi în lunile astea mai pot găsi şi ţestoase. Cred că o să dăm de ei în Lobos. E logic să se îndrepte spre Lobos. Spune-i lui Willie să umple lada de gheaţă cu moluşte: şi nu luăm decât atâta apă cât să ne ajungă până la cealaltă insulă.

Se opri, cumpăni din nou şi se răzgândi.

— Nu, iartă-mă. Am greşit. Umple cu apă până la apusul soarelui şi o să ieşim când răsare luna. Pierdem acum trei ceasuri, dar câştigăm şase mai târziu.

— Ai gustat apa? întrebă Ara.

— Da, răspunse el. Era curată şi bună. Ai avut dreptate.

— Mulţumesc, spuse Ara. Mă duc să-l chem pe Willie încoace. S-a scufundat destul de mult.

— Tom, întrebă Henry, vrei să stau cu tine, să car apă, sau ce să fac?

— Cară apă până oboseşti şi după aceea du-te şi culcă-te. La noapte vreau să stai cu mine pe puntea de comandă.

— Să-ţi aduc o cămaşă sau un pulover? îl întrebă Henry.
— Adu-mi o cămaşă şi una din păturile cele mai subţiri, spuse Thomas Hudson. Acum pot dormi la soare şi nisipul e uscat. Dar mai târziu, se răcoreşte cu vântul ăsta.
— Aşa-i că nisipul e minunat? N-am mai pomenit un nisip atât de uscat şi de fin.
— L-a răscolit vântul mulţi ani.
— O să dăm de ei, Tommy?
— Bineînţeles, îi răspunse Thomas Hudson. În privinţa asta nu-i nici o îndoială.
— Te rog iartă-mă de-s mereu nătărău, spuse Henry.
— Eşti iertat din naştere, îi spuse Thomas Hudson. Eşti un băiat curajos, Henry, şi ţin la tine, şi am încredere în tine. Şi nici nu eşti nătărău.
— Chiar crezi că o să ne batem cu ei?
— Sunt sigur. Nu te mai gândi la asta. Gândeşte-te la detalii. Gândeşte-te la tot ce ai de făcut şi cum o să fim o navă de oameni fericiţi până ce ne vom bate. La luptă mă gândesc eu.
— Am să mă duc şi am să-mi fac datoria cât am să pot mai bine, spuse Henry. Aş vrea să ne putem antrena de luptă ca să-mi îndeplinesc mai bine treaba.
Thomas Hudson îi spuse:
— O să te descurci de minune. Nu văd cum am putea să nu dăm de ei.
— Dar a trecut atât de mult, spuse Henry.
— Totul durează mult, îi spuse Thomas Hudson. Iar urmărirea durează cel mai mult.
— Du-te şi culcă-te puţin, îi spuse Henry. N-o să mai apuci.
— O să dorm eu, spuse Thomas Hudson.
— Unde bănuieşti că li s-a scufundat submarinul, Tom? îl întrebă Ara.
— Au luat de aici bărcile şi i-au curăţat pe oamenii ăia acum o săptămâna, să zicem. Aşa că trebuie să fie dintre cei revendicaţi de Camagüey. Dar au fost ei pe undeva pe

aproape înainte de a-şi pierde nava. Cu nici o barcă de cauciuc nu puteau merge împotriva vântului.

— Atunci trebuie să fi pierdut submarinul pe undeva la est de locul ăsta.

— Fireşte. Şi când l-au pierdut n-au fost stânjeniţi de nimeni, spuse Thomas Hudson.

— Dar mai aveau drum lung până acasă, spuse Henry.

— Acum o să aibă un drum şi mai lung, adăugă Ara.

— Sunt tare ciudaţi, reluă Thomas Hudson. Toţi sunt atât de curajoşi şi unii sunt ai dracului de admirabili. Şi te trezeşti că printre ei se găsesc şi secături ca cel de aici.

— Mai bine să mergem şi să ne vedem de treabă, spuse Ara. O să putem sta de vorbă la noapte, când vom fi de cart, ca să nu adormim. Tom, du-te de te odihneşte.

— Odihneşte-te, adăugă şi Henry.

— Odihna-i la fel de bună ca şi somnul.

— Nu, nu-i chiar aşa, spuse Ara. Ai nevoie de somn, Tom.

— Am să încerc să dorm puţin, spuse Thomas Hudson.

Dar după ce plecară ceilalţi, nu putu să doarmă. Ce legătură aveau ei cu toată murdăria asta? se gândi el. Dar o să-i aflăm noi, oricum. Oamenii ăştia de aici nu ne-ar fi putut spune decât câţi erau şi ce arme aveau. Din punctul lor de vedere, aveau destule motive ca să-i ucidă, mai ales dacă şi-au spus că sunt mulatri. Dar poate trebuiau să fi avut un plan şi să fi sperat că vor fi recuperaţi de ai lor. Dar, de asemenea, trebuie să fi fost nişte neînţelegeri în privinţa planului, altfel n-ar fi ajuns să-l ucidă pe marinarul acela. Dar execuţia putea să aibă orice alt motiv. S-ar putea să fi lăsat nava să se ducă la fund, când ea ar fi putut fi menţinută pe linia de plutire, pentru a încerca să se întoarcă toţi cu ea.

Dar unde se poate ajunge cumpănind astfel? se gândi el. Nu poţi clădi nimic pe raţionamentul ăsta. E numai o posibilitate. Dar dacă e adevărat, atunci înseamnă că s-a scufundat repede, aproape de ţărm. Înseamnă că nu au cu

ei prea multe. Poate că nici n-a făcut-o băiatul şi a fost acuzat degeaba.

Nici nu ştii ce bărci au luat, pentru că una sau două bărci puteau fi în larg, la pescuit de ţestoase. Nu-i nimic de făcut decât să chibzuieşti şi să controlezi insulele.

Dar ia gândeşte-te că au traversat Vechiul Canal Bahama şi au ajuns pe coastele Cubei? Bineînţeles, se gândi. De ce nu te-ai gândit la asta mai înainte? E cel mai bun lucru pe care-l puteau face. Dacă le reuşeşte, atunci se pot îndrepta spre casă la bordul unei nave spaniole care pleacă de la Havana. Există o zonă de verificare la Kingston. Dar e un risc destul de mic, şi doar ştii o mulţime de oameni care au trecut de ea. Şi afurisitul acela de Peters al cărui aparat de radio nu merge. O. C. I. Gândi el. Orice Comunicaţie Imposibilă. Apoi ne-am căpătuit cu frumoasa aceea de hardughie – o staţie de radio ce-l depăşeşte cu totul. Nici acum nu ştiu cum de-a făcut un rahat din ea. Azi-noapte n-a reuşit să prindă nici Guantanamo la ora noastră de comunicaţii, şi dacă nu-i prinde nici în noaptea asta atunci trebuie să ne descurcăm cum putem. La dracu şi cu asta, se gândi. Există situaţii şi mai afurisite decât să fii în locul nostru. Acum culcă-te, îşi spuse. Nu poţi face nimic mai cu scaun la cap acum.

Îşi foi umărul în nisip făcându-şi loc şi adormi în vuietul valurilor care se spărgeau de recif.

III.

În timp ce dormea, Thomas Hudson visă că fiul său Tom nu era mort, şi că ceilalţi băieţi erau şi ei sănătoşi şi teferi şi că războiul se terminase. Visă că mama lui Tom dormea cu el cuibărită peste el aşa cum îi plăcea ei uneori. Trăi toate senzaţiile astea, chiar şi atingerea picioarelor ei de picioarele lui, greutatea trupului ei asupra trupului său, şi sânii ei pe pieptul lui, şi gura ei care-i frământa gura. Părul îi atârna în jos greu şi mătăsos pe ochii lui, pe obrajii lui, şi el îşi feri gura de buzele ei lacome şi-i apucă părul cu gura şi-l ţinu aşa, şi cu o mână asudată apucă revolverul

Magnum 357 şi-l împinse uşor în timp ce dormea adânc, acolo unde-i era locul. Apoi rămase mai departe aşa simţind greutatea femeii, părul ei pe obraz ca o draperie, unduind uşor.

Atunci veni şi Henry şi-l acoperi cu pătura subţire, şi în vis Thomas Hudson spuse:

— Îţi mulţumesc că eşti atât de împlinită şi de minunată şi pentru că te rezemi atât de greu pe mine. Îţi mulţumesc că te-ai întors atât de repede înapoi şi că n-ai slăbit prea tare.

— Sărmane amărât, spuse Henry şi-l acoperi cu grijă.

Plecă mai departe, ducând pe umeri două damigene îmbrăcate în răchită, de câte cinci galoni fiecare.

— Credeam că vrei să fiu mai slabă, îi spuse femeia din vis lui Thomas Hudson. Ziceai că-s ca un ied când sunt slabă şi că nu există nimic mai plăcut şi mai dulce ca un ied.

— Ia ascultă, spuse el, cine trebuie să facă dragoste cu cine?

— Amândoi, îi răspunse ea. Numai dacă nu vrei tu altfel.

— Atunci iubeşte-mă tu pe mine. Sunt obosit.

— Nu eşti decât un leneş. Lasă-mă să-ţi scot revolverul şi să-l pun alături, lângă picior. Revolverul ăsta încurcă toate treburile.

— Pune-l lângă pat, îi spuse el. Şi ai tu grijă ca lucrurile să decurgă aşa cum se cuvine.

Apoi totul decurse aşa cum se cuvenea şi ea îi spuse

— Acum eu sunt tu sau tu eşti eu?

— Alege tu.

— Atunci eu sunt tu.

— Eu nu pot să fiu tu. Dar pot încerca.

— E amuzant. Hai încearcă. Dar să nu te cruţi, încearcă să pierzi totul şi să dobândeşti totul.

— Bine.

— Te descurci?

— Da, îi răspunse el. E minunat.

— Acum ştii ce ne e dat?

— Da, spuse el. Da, ştiu. E uşor să renunţi.

— O să renunţi la tot? Eşti fericit că i-am adus pe copii înapoi şi că am venit şi sunt o diavoliţă a nopţii?

— Da. Sunt fericit pentru toate, şi tu o să-mi mângâi faţa cu părul şi o să-mi dai gura şi o să mă strângi în braţe atât de tare încât să mor?

— Da. Şi ai să mă iubeşti?

Când se trezi, atinse cu mâna pătura şi o clipă nu-şi dădu seama că totul fusese doar un vis. Dar când se întoarse pe o parte, simţi tocul revolverului lunecat intre picioare şi pricepu care era adevărul şi tot golul dinlăuntrul său era acum de două ori mai găunos şi i se adăugă şi noul gol lăsat de vis. Văzu că încă mai era lumină, văzu barca cu care se căra apă la şalupă şi văzu şi spuma albă a valurilor ce se izbeau de recif. Se întoarse pe o parte, strânse pătura în jurul trupului şi adormi cu capul pe mâini. Dormea când veniră să-l scoale, şi de data asta nu visase nimic.

IV.

Rămase toată noaptea aceea la timonă şi, până la miezul nopţii, pe puntea de comandă îi ţinu tovărăşie Ara şi apoi Henry. Înaintau cu valuri puternice din travers, şi să ţii timona era acelaşi lucru cu a călări la vale, se gândi. Parcă-i numai vale, dar uneori mai e ca şi cum ai merge şi de-a lungul coastei. Mare înseamnă o mulţime de dealuri şi pe nava asta parcă treci printr-un ţinut accidentat, ca un teren mâncat de torenţi.

— Ţine-mă de vorbă, îi spuse lui Ara.

— Despre ce să vorbesc, Tom?

— Despre orice.

— Peters n-a putut prinde nici acum Guantanamo. A stricat de tot staţia de radio cea mare.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson şi încercă să facă şalupa să se legene cât mai puţin posibil, luând-o pe coasta dealului. I-a ars ceva şi n-o mai poate repara.

— Dar el ascultă, spre Ara. Willie are grijă să nu-l lase să doarmă.

— Şi cine nu-l lasă pe Willie să doarmă?

— Oricum nu poate dormi, spuse Ara. Nici el nu poate dormi, cum nu dormi nici tu.

— Dar tu?

— Dacă vrei, sunt bun de stat toată noaptea. Nu vrei să mai iau şi eu timona?

— Nu. Altceva tot nu am de făcut, oricum.

— Tom, cât de tare suferi?

— Nu ştiu. Tu cât de tare poţi să suferi?

— N-are rost, spuse Ara. Vrei să-ţi dau burduful de vin?

— Nu. Adu-mi o sticlă de ceai rece şi vezi ce fac Peters şi Willie. Verifică totul.

Ara coborî sub punte şi Thomas Hudson rămase singur cu noaptea şi cu marea pe care călărea ca pe un cal care o ia la vale prea repede printr-un teren accidentat.

Veni Henry cu sticla de ceai rece.

— Tom, cum ne descurcăm? îl întrebă.

— Perfect.

— Peters a prins postul de miliţie din Miami pe staţia veche. Toate maşinile de patrulă. Willie vrea să le vorbească. Dar eu i-am spus că nu se poate.

— Corect.

— Pe ultrascurte, Peters a prins o pologhie în nemţeşte, dar el zice că vine de departe, de la haitele de submarine.

— Atunci n-ar fi putut să-i audă.

— E o noapte stranie, Tom.

— Nu e chiar atât de stranie.

— Nu ştiu. Ţi-am zis şi eu aşa. Dă-mi capul compas şi lasă-mă pe mine la timonă şi coboară sub punte.

— Peters a trecut chestia aia în jurnalul de bord?

— Bineînţeles.

— Spune-i lui Juan să-mi dea punctul navei şi lui Peters să-l treacă în jurnal. Când a început să pălăvrăgească bestia aia?

— Chiar când urcam.

— Spune-i lui Juan să-mi dea punctul şi să fie notat imediat.

— Da, Tom.
— Ce fac ceilalţi actori?
— Dorm. Şi Gil doarme.
— Hai, şterge-o şi pune-l pe Peters să treacă totul în jurnal.
— Chiar ai nevoie?
— Ştiu prea bine unde ne aflăm.
— Da, Tom, spuse Henry. Dar nu te enerva. Henry urcă din nou, dar Thomas Hudson n-avea chef de vorbă şi Henry rămase lângă el pe puntea de comandă, încordându-se ca să nu-l dea jos clătinarea şalupei. După un ceas spuse:
— Tom, se vede o lumină, în prova tribord, cam la vreo douăzeci de grade.
— Da, ai dreptate.
Când lumina ajunse în travers, schimbă capul şi valurile începură să vină din pupa.
— Acum a luat-o spre casă, la păscut, îi spuse lui Henry. Am intrat în şenal. Trezeşte-l pe Juan şi adu-l încoace şi ai grijă şi deschide bine ochii. Ai văzut cam târziu lumina aceea.
— Iartă-mă, Tom. II aduc pe Juan. Nu vrei să formăm un cart de patru oameni?
— Nu numai înainte de ivirea zorilor, îi spuse Thomas Hudson. Am să-ţi spun eu când.
S-ar putea s-o fi tăiat drept peste bancuri, se gândea Thomas Hudson. Dar nu cred că au făcut-o. Noaptea n-ar fi avut ei chef să traverseze pe-acolo, iar unor marinari de larg ca ei bancurile acelea nu le-ar fi plăcut prea mult nici ziua. Ar fi cotit tot acolo unde am cotit şi eu. Apoi ar fi luat-o binişor pe lângă margine, aşa cum o să facem şi noi, şi probabil vor încerca să atingă coasta cubaneză în partea cea mai înaltă ce se va arăta la orizont. Nu vor avea chef să ajungă în vreun port, aşa că o vor lua în direcţia vântului. Se vor menţine în larg de Confites, fiindcă ştiu ei că acolo e şi o staţie radio. Dar trebuie să facă rost de hrană şi trebuie să facă rost de apă. De fapt, vor încerca tot ce le stă în

puteri să ajungă cât mai aproape de Havana, cu atât mai mult cu cât pot acosta pe undeva pe lângă Bacuranao, şi de acolo să se strecoare în interior. De la Confites am să lansez un semnal. N-am să întreb ce am de făcut. Dar dacă nu-l găsesc, asta are să ne ţină în loc. Am să-i spun care-i situaţia şi ce fac eu. Poate să ia ce măsuri va crede de cuviinţă. Cei de la Guantánamo şi le pot lua pe ale lor, cei de la Camagüey pe ale lor, cei din La Fe pe ale lor, iar F. B. I.-ul pe ale lui şi poate că, într-o săptămâna, are să se întâmple ceva.

La dracu, se gândi. O să pun mâna pe ei săptămâna asta. Trebuie să se oprească ei să ia apă şi să gătească ce au, înainte ca animalele să moară de foame şi să putrezească. S-ar putea foarte bine să meargă numai noaptea iar ziua să stea pe loc. Aşa ar fi logic. Dacă aş fi în locul lor, aşa aş face. Încearcă să gândeşti ca un marinar neamţ inteligent confruntat cu problemele pe care le-a avut de rezolvat căpitanul unui astfel de submarin.

Şi a avut probleme destule, se gândi Thomas Hudson. Şi cea mai afurisită problemă a lui suntem noi şi nici măcar nu bănuieşte existenţa noastră. Nu-i părem noi prea primejdioşi. Îi părem oameni cumsecade.

Nu privi treaba asta ca un însetat de sânge, se gândi. Nici măcar asta n-o să-ţi dea înapoi nimic. Foloseşte-ţi creierul şi fii fericit că ai ceva de făcut şi nişte oameni de nădejde alături cu care să înfăptuieşti ce ai de înfăptuit.

— Juan, făcu el, ce vezi tu, băiatule?

— Numai un afurisit de ocean.

— Voi ceilalţi, vedeţi ceva?

— Nimic, fir-ar să fie, spuse Gil.

— Stomacul meu afurisit nu vede decât nişte cafea. Dar nu se apropie deloc, spuse Ara.

— Eu văd pământul, spuse Henry.

Îl zărise chiar în clipa aceea, abia ridicându-se la orizont, o pată murdară ca şi cum un deget mare, mânjit proaspăt de cerneală, s-ar fi ridicat pe fundalul cerului ce se lumina.

— E dincolo de Romano, spuse Thomas Hudson. Mulţumesc, Henry. Indivizilor, acum duceţi-vă în cabină să beţi cafeaua şi trimiteţi-i sus pe ceilalţi desperaţi ca să vadă şi ei lucruri ciudate şi distractive.

— Tom, vrei şi tu cafea? îl întrebă Ara.

— Nu. Am să beau nişte ceai când o să fie gata.

— Noi n-am fost de cart decât vreo câteva ceasuri, spuse Gil. Nu-i neapărat nevoie să ieşim din cart, Tom.

— Duceţi-vă jos şi beţi cafeaua şi lăsaţi-i şi pe ceilalţi desperaţi să aibă parte de şansa gloriei.

— Tom, nu spuneai tu că, după părerea ta, sunt în Lobos?

— Da, dar m-am răzgândit.

Ceilalţi se duseră jos şi alţi patru urcară pe punte.

— Domnilor, le spuse Thomas Hudson, împărţiţi între voi cele patru cadrane. Jos mai este cafea?

— Din belşug, spuse secundul. Şi ceai. Maşinile merg bine şi nava nu ia mai multă apă decât era de aşteptat cu valuri din travers.

— Ce face Peters?

— Şi-a băut whisky-ul azi-noapte. Sticla aceea cu un miel pe ea. Dar n-a închis un ochi. A avut grijă de el Willie să nu doarmă şi i-a băut şi el whisky-ul, îi raportă secundul.

— O să facem plinul de benzină la Confites şi o să mai luăm de acolo tot ce mai găsim.

— Băieţi-s în stare să încarce repede şi putem înjunghia şi un porc, îl putem jupui şi tăia, îi spuse secundul. Le dau celor de la staţia de radio un sfert şi o să mă ajute să-l pot tranşa în vreme ce mergem pe mare. Cât încărcăm, să dormi şi tu puţin. Nu vrei să trec eu la timonă?

— Nu. La Confites n-am de dat decât trei radiograme şi tu o să încarci şi eu am să dorm. Apoi continuăm drumul.

— Spre casă?

— Bineînţeles. O vreme o să se ferească de noi. Dar nu ne pot scăpa. Vorbim mai târziu despre asta. Oamenii cum se simt?

— Doar îi cunoşti. Vorbim mai târziu de asta. Pune cârma puţin mai spre ţărm, Tom. Cu contracurentul ăsta, o să mai scurtăm din drum.

— Aţi avut ceva pierderi de la ruliul ăla?

— Nimic important. Au fost amarnice valurile astea din travers, îi spuse secundul.

— Yo lo creo, îi spuse Thomas Hudson. Cred şi eu.

— Pe aici prin preajmă nu cred că se mai află şi alţii, în afară de echipajul de pe submarin. Precis că submarinul e chiar cel pe care pretind ăia că l-au scufundat. Acum se aţin în largul ţărmului de la La Guayra şi mai sus de Kingston şi pe toate drumurile petrolierelor. Se mai aţin şi laolaltă cu haitele de submarine.

— Dar se mai bagă şi până pe-aici uneori.

— Da, pentru păcatele noastre.

— Şi pentru ale lor.

— Din motivul ăsta o să-i urmărim inteligent, cum trebuie.

— Dar să-i dăm bătaie odată, spuse Thomas Hudson.

— Dar n-am întârziat deloc.

— Mie mi se pare că mergem încet.

— Da, spuse secundul. Dar la Confites fă bine şi dormi puţin şi-ţi promit că totul va merge mai repede decât speri tu.

V.

Thomas Hudson zări postul înalt de observaţie de pe limba nisipoasă şi catargul lung de semnalizare. Erau vopsite în alb şi erau primele lucruri care se arătau la orizont. Apoi zări antenele scurte ale staţiei de radio, ca şi epava căţărată sus pe stânci, care te împiedica să vezi clădirea staţiei. Din partea asta, insula nu era prea arătoasă.

Soarele era în spatele lui şi era uşor de găsit prima trecere mai mare prin recif, ca apoi să ajungă în partea ferită de vânt, trecând pe la marginile bancurilor de nisip şi ale stâncilor de coral. În faţă era un ţărm nisipos în formă de semilună, şi în partea asta insula era acoperită de iarbă uscată, iar la capătul dinspre care bătea vântul terenul era

jos şi stâncos. Apa de deasupra nisipului apărea limpede şi verzuie, iar Thomas Hudson duse şalupa mai spre mijlocul semilunei şi ancoră atingând aproape ţărmul cu prova. Soarele era acum sus, şi deasupra staţiei de radio şi a dependinţelor flutura steagul cubanez. Catargul de semnalizare se clătina galeş în vânt. Nu se vedea ţipenie, iar steagul cubanez, nou nouţ şi strălucitor de curat, fâlfâia în bătaia vântului.

— Probabil că le-au trimis unul nou, spuse Thomas Hudson. Când am plecat, vechiul steag arăta uzat de tot.

Se uită şi îşi văzu butoaiele de benzină tot acolo unde le lăsase, şi semnele pe nisip unde trebuiau să fie îngropate blocurile de gheaţă ce i se cuveneau. Nisipul era răscolit, ca la morminte proaspăt săpate, iar pe deasupra insulei treceau în zbor rândunici de mare negre ca tăciunele. Cuibăriseră pe stânci, sus, spre capătul din care bătea vântul, iar câteva perechi îşi făcuseră cuib în iarbă, în partea ferită de vânt. Zburau, se lăsau luate de vânt, tăiau pieziş aerul contra vântului, coborând brusc spre iarbă sau spre stânci. Toate ţipau, ţipau trist, deznădăjduite.

Probabil că umblă cineva pe-acolo, făcându-şi rost de ouă pentru micul dejun, se gândi Thomas Hudson.

Exact în clipa aceea simţi în nări miros de şuncă prăjită venind dinspre cambuză, şi se duse la pupa şi strigă că voia să mănânce pe punte. Cercetă cu atenţie insula. S-ar putea să fi ajuns până aici, se gândi. S-ar fi putut să fi pus mâna pe ea.

Dar pe cărarea care ducea de la clădirea staţiei la ţărm se arătă un bărbat în pantaloni scurţi, şi nu era altul decât locotenentul. Era bronzat tare şi vesel şi de trei luni nu se mai tunsese şi-i strigă de departe:

— Cum a fost plimbarea?

— Bună, îi răspunse Thomas Hudson. Vii la bord să bei o bere?

— Mai târziu, îi spuse locotenentul. Ţi-au adus gheaţă şi provizii şi nişte bere acum vreo două zile. Am îngropat

gheaţa. Celelalte sunt în clădire.
— Ce noutăţi ai?
— Se bănuieşte că aviaţia a scufundat un submarin dincolo de Guinchos acum zece zile. Dar asta s-a întâmplat înainte de a ieşi tu în larg.
— Da, făcu Thomas Hudson. Asta s-a întâmplat acum două săptămâni. E vorba de acelaşi submarin?
— Da.
— Alte veşti?
— Se crede că un alt submarin a doborât alaltăieri un balon captiv în largul bancurilor de la Cayo Sal.
— S-a confirmat ştirea?
— Aşa am auzit. Şi-apoi, mai e şi chestia cu porcul dumitale.
— Da?
— În ziua când a fost doborât balonul, au adus şi porcul împreună cu proviziile, şi a doua zi dimineaţă porcul a pornit-o înot spre larg şi s-a înecat. Şi l-am mai şi hrănit!
— Que puerco más suicido!41 spuse Thomas Hudson.
Locotenentul râse. Avea o mutră bronzată şi veselă şi nu era prost deloc. Juca teatru fiindcă îl distra. Avea ordine să facă tot ce putea pentru Thomas Hudson şi să nu-l întrebe nimic. Thomas Hudson avea ordine să profite cât avea nevoie de tot ce-i putea oferi staţia de radio şi să nu spună nimănui nimic.
— Alte veşti? îl mai întrebă Thomas Hudson. N-ai văzut vreo barcă din Bahamas la pescuit bureţi sau ţestoase?
— Ce să facă pe-aici, când bureţii şi ţestoasele sunt în partea cealaltă? Dar săptămâna asta au trecut într-adevăr două bărci de ţestoase din Bahamas. În dreptul bancurilor au întors şi au dat să intre în şenal, însă până la urmă s-au îndreptat spre Cayo Cruz.
— Mă întreb ce căutau pe-aici.
— Habar n-am. Dumneata baţi apele astea din motive ştiinţifice. De ce-ar părăsi bărcile de ţestoase cele mai bune zone de pescuit ca să vină încoace?

— Cam câţi oameni ai văzut?
— Nu l-am văzut decât pe cel de la cârmă. Bărcile aveau crengi de palmier deasupra punţii. Ca un fel de adăposturi. Poate pentru ca să ţină ţestoasele la umbră.
— Cei de la cârmă erau albi sau negri?
— Albi şi arşi de soare.
— N-aţi putut distinge nici un fel de număr sau nume pe bărci?
— Nu. Erau prea departe. Am pus insula în stare de alarmă în noaptea aceea, şi a doua zi, şi noaptea următoare, dar nu s-a întâmplat nimic.
— Când au trecut pe-aici?
— Cu o zi înainte de a sosi gheaţa, alimentele pentru voi şi porcul acela sinucigaş. La unsprezece zile după ce aviaţia voastră a anunţat scufundarea submarinului. Cu trei zile înainte de sosirea voastră. Sunt prieteni de-ai voştri?
— Bănuiesc că le-aţi semnalizat, nu?
— Bineînţeles. Dar n-am primit nici un răspuns.
— Poţi să-mi transmiţi trei mesaje?
— Sigur. Dă-mi-le de îndată ce le ai gata.
— Am să încep să încarc benzina, gheaţa şi proviziile la bord. Era printre ele ceva care v-ar putea fi de folos?
— Nu ştiu. E o listă cu toate. Am semnat pentru ele, dar nu ştiu englezeşte.
— N-au trimis nici o găină sau vreun curcan?
— Ba da, spuse locotenentul. Le păstram ca să-ţi fac o surpriză.
— O să le împărţim, spuse Thomas Hudson. Împărţim şi berea.
— Îngăduie oamenilor mei să te ajute la încărcat benzina şi gheaţa.
— Bine. Mulţumesc foarte mult. Aş vrea ca în două ore să fiu plecat.
— Înţeles. Schimbul nostru şi-a amânat sosirea cu încă o lună.
— Iarăşi?

— Iarăşi.
— Şi cum suportă oamenii dumitale treaba asta?
— Toţi au ajuns aici din motive disciplinare.
— Îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor. Întreaga lume a ştiinţei îţi este recunoscătoare.
— Şi Guantánamo?
— Şi Guantánamo, Atena ştiinţei.
— Cred că s-au ascuns prin vreo gaură pe undeva.
— Aşa cred şi eu, spuse Thomas Hudson.
— Umbrarele erau din palmier şi erau încă verzi.
— Mai spune-mi ceva dacă mai ştii.
— Nu mai ştiu nimic altceva. Trimite-mi mesajele. Nu vreau să vin la bord să vă răpesc timpul şi să vă plictisesc.
— Dacă în perioada cât lipsesc soseşte ceva perisabil, te rog foloseşte cu încredere, înainte de a se strica.
— Mulţumesc. Îmi pare rău că porcul s-a sinucis.
— Eu îţi mulţumesc, îi răspunse Thomas Hudson. Toţi avem micile noastre probleme.
— Am să le spun oamenilor să nu urce la bord, ci numai să ajute la cărat până la pupa.
— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson. Nu-ţi mai aduci aminte nimic în legătură cu bărcile acelea de ţestoase?
— Erau bărci obişnuite. Una la fel cu cealaltă. Parcă erau făcute de acelaşi meseriaş. Au întors la capătul recifului şi au dat să vină încoace. Apoi s-au lăsat purtaţi de vânt spre Cayo Cruz.
— Dincoace de recif?
— Dincoace de recif atâta timp cât i-am putut vedea.
— Şi submarinul acela de la Cayo Sal?
— A ieşit la suprafaţă şi a dat gata balonul.
— Aş rămâne în stare de alarmă dacă aş fi în locul dumitale.
— Asta şi fac, răspunse locotenentul. De aceea n-aţi văzut pe nimeni.
— Dar am văzut păsări speriate.
— Sărmanele păsări, spuse locotenentul.

VI.

Înaintau spre vest prin partea dinăuntru a recifului, cu vântul din pupa. Rezervoarele erau pline, gheaţa depozitată, iar unul din oamenii de cart pe punte jumulea şi curăţa găini. Celălalt curăţa armele. Pânza tare care apăra puntea de comandă până la înălţimea brâului era prinsă bine în sfori, iar cele două placarde lungi, care indicau cu litere de-o şchioapă misiunea ştiinţifică a navei, erau prinse şi ele la locul lor. Aruncându-şi ochi peste bord, în vreme ce măsura adâncimea apei, Thomas Hudson văzu mănunchiuri de pene de găină luate ce valuri.

— Ţine-o în partea dinspre ţărm cât mai mult posibil, fără să urci nava pe vreun banc de nisip, îl sfătui pe Ara. Doar cunoşti coasta.

— Ştiu că e afurisită, spuse Ara. Unde o să ancorăm?

— Vreau să cercetez capul de la Cayo Cruz.

— Putem încerca şi acolo, dar nu cred că o să ne folosească la ceva. Doar nu-ţi închipui că or să rămână acolo, nu-i aşa?

— Nu. Dar s-ar putea să dăm peste pescari care să-i fi văzut. Sau peste cărbunari.

— Sper să cadă vântul, spuse Ara. Aş vrea tare mult să avem parte de vreo câteva zile de calm plat.

— Dincolo de Romano sunt vântoase.

— Ştiu. Dar pe-aici vântul suflă ca printr-o trecătoare de munte. Dacă mai ţine mult, nu-i mai prindem niciodată.

— Am ajuns destul de departe, spuse Thomas Hudson. Şi poate avem şi puţin noroc. S-ar fi putut îndrepta spre Lobos, ca să folosească staţia de radio şi să cheme celelalte submarine să-i ia.

— Înseamnă că nu ştiau că mai era şi celălalt submarin pe-aici.

— S-ar putea. Dar au bătut destulă cale în zece zile.

— Când vor, izbutesc ei, spuse Ara. Hai să nu ne mai gândim, Tom. Îmi dă dureri de cap. Prefer să car butoaie de

benzină. Gândeşte-te tu, şi mie spune-mi încotro să ţin timona.

— Ţine-o aşa cum mergem acum şi fereşte-te de nenorocita aceea de insulă Minerva. Ţine în partea dinăuntru a recifului şi pe lângă bancurile de nisip.

— Bine.

Crezi că şi-au pierdut şi staţia de radio când au fost loviţi? se întrebă Thomas Hudson. Trebuie să fi avut şi o staţie de radio pentru cazuri de urgenţă, pe care ar fi putut s-o folosească. Dar Peters nu i-a prins deloc pe ultrascurte, după ce-a fost lovit submarinul. Şi totuşi asta nu dovedeşte nimic. Nimic nu constituie o dovadă, în afară de faptul că cele două bărci au fost zărite acum trei zile ţinând direcţia pe care suntem şi noi. L-am întrebat dacă nu aveau cumva şi bărci mici pe punte? Nu, am uitat. Dar trebuie să fi avut, fiindcă mi-a zis că era vorba de nişte bărci obişnuite de pescuit ţestoase, cum se întâlnesc în Bahamas, doar atât că aveau umbrarele din crengi de palmier.

Dar câţi oameni? Nu ştii. Vreun rănit? Nu ştii. Ce armament? Nu ştii decât că au un automat. Ce drum au apucat? Până acum suntem pe urmele lor.

Poate o să găsim ceva între Cayo Cruz şi Megano, se gândi. O să găseşti o mulţime de urme de willete şi de iguane în nisip, ducând către gropile unde s-a adunat apă.

Ei bine, asta îţi abate gândul de la altele. Care altele? De-acum nu mai sunt nici un fel de altele. Ba da, mai sunt. Mai e nava asta, şi oamenii de pe ea, şi marea, şi bestiile pe care le urmăreşti. După aceea o să-ţi vezi din nou animalele de acasă, şi o să te duci în oraş, şi o să te îmbeţi aşa cum ştii tu şi cât înghite cenuşa din tine, şi după aceea o să te pregăteşti să pleci şi o să ieşi din nou pe mare.

Poate că de data asta dai peste indivizii ăia. Nu tu le-ai distrus submarinul, dar ai avut un rol în distrugerea lui. Dacă ai să poţi pune mâna pe echipajul lui, va fi extrem de folositor.

Şi de ce nu-ţi pasă deloc de nimic? se întrebă. De ce nu te gândeşti la ei ca la nişte criminali şi să încerci acel sentiment justiţiar la care ai dreptul? Ce te salţi ca un cal fără călăreţ care e încă în cursă? Pentru că toţi suntem nişte criminali, îşi spuse. Toţi suntem de o parte sau de alta, dacă mai suntem buni de ceva, dar din asta n-o să iasă nimic bun.

Dar trebuie s-o faci. Sigur, îşi răspunse. Dar nu sunt obligat să fiu şi mândru de asta. Trebuie s-o fac ca lumea, atât. Nu m-am angajat ca să-mi şi placă. Nici măcar nu te-ai angajat, îşi spuse. Şi asta-i cu atât mai rău.

— Lasă-mă pe mine la timonă, Ara, îi spuse el.

Ara îi trecu timona.

— Fii foarte atent la tribord. Dar vezi să nu te orbească soarele.

— Mă duc să-mi aduc ochelarii. Ascultă, Tom, de ce nu mă laşi pe mine la timonă şi nu dai dispoziţie să avem pe punte un cart de veghe de patru oameni? Eşti obosit şi nu te-ai odihnit deloc pe insulă.

— N-avem nevoie de un cart de veghe de patru oameni. Mai târziu.

— Dar eşti obosit.

— Nu mi-e somn. Ascultă, dacă ăia merg şi noaptea, aproape de ţărm o să dea de bucluc. Şi atunci o să fie nevoiţi să rămână pe loc şi să-şi facă reparaţiile şi o să-i găsim.

— Dar ăsta nu-i un motiv să nu te odihneşti, Tom.

— N-o fac pe grozavul, spuse Thomas Hudson.

— Nimeni nu s-a gândit la una ca asta.

— Ce părere ai de bestiile alea?

— Doar atât că o să-i prindem, o să doborâm din ei cât e nevoie şi restul îi luăm cu noi.

— Dar de masacru ce zici?

— Nu zic că noi am fi făcut la fel. Dar aşa au socotit ei că era necesar. N-au făcut-o nici ei de plăcere, spuse Ara.

— Dar de omul lor ucis?

— Henry a vrut să-l omoare pe Peters de mai multe ori. Câteodată şi pe mine m-a încercat dorinţa asta.

— Da, ai dreptate, consimţi Thomas Hudson. Nu e un sentiment neobişnuit.

— Dar nu mă gândesc la niciuna din treburile astea şi nu-mi fac probleme. De ce nu reuşeşti să nu-ţi faci probleme şi să citeşti ca să te odihneşti, cum făceai întotdeauna?

— Deseară am să dorm. După ce ancorăm, am să citesc şi apoi am să dorm. Am câştigat patru zile din cursa asta cu ei, deşi nu se vede. De-acum înainte trebuie să căutăm cu grijă.

— O să punem mâna pe ei, sau îi împingem în braţele altora, spuse Ara. E vreo diferenţă? Avem noi mândria noastră obişnuită, dar avem şi altă mândrie de care oamenii nu ştiu nimic.

— Uite, de asta am uitat, spuse Thomas Hudson.

— E vorba de mândria lipsită de orgoliu, continuă Ara. Frate-su e eşecul, mizeria sora ei, şi moartea nevastă-sa.

— Trebuie să fie o mare mândrie.

— Aşa şi este, spuse Ara. Să nu uiţi asta, Tom, şi nu trebuie să te distrugi. Oricare de pe navă are mândria asta, chiar şi Peters. Deşi nu-mi place Peters.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, îi zise Thomas Hudson. Uneori mă simt atât de descurajat de treburile astea că-mi vine să le dau dracului pe toate.

— Tom, îi spuse Ara, singurul lucru pe care-l are un om e mândria lui. Dar uneori ai atâta mândrie, că devine păcat. Din mândrie am făcut fiecare uneori lucruri care ştiam că sunt imposibile. Nu ne păsa. Dar un om trebuie să-şi folosească mândria cu inteligenţă şi grijă. Şi acum când ai ajuns să nu mai ai grijă de tine, trebuie să-ţi cer eu. Te rog. De dragul nostru şi al navei.

— La cine te referi când, spui nostru?

— La noi toţi.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Du-te şi cere-le să-ţi dea ochelarii de soare.

— Tom, te rog, înţelege.

— Înţeleg. Mulţumesc foarte mult. La cină am să mănânc pe rupte şi apoi am să dorm ca un prunc.

Ara nu găsi că avea haz, deşi totdeauna găsise că lucrurile cu haz aveau haz.

— Încearcă, Tom, spuse el.

VII.

Au ancorat în partea de sub vânt a insulei Cayo Cruz, în golful nisipos dintre două insuliţe.

— O să mai lăsăm o ancoră aici, îi strigă Thomas Hudson secundului. Nu prea-mi place cum arată fundul.

Secundul ridică din umeri şi se aplecă asupra celei de-a doua ancore, iar Thomas Hudson duse şalupa puţin înainte împotriva mareei, urmărind cum trecea pe lângă ei, luată de curent, iarba de la mal. Apoi veni înapoi, până prinse bine şi a doua ancoră. Şalupa stătea cu prova în vânt, iar curentul mareei trecea pe lângă ea. Chiar şi în partea aceea adăpostită era vânt puternic şi ştia că atunci când se va schimba cursul mareei, şalupa avea să se răsucească de-a latul curentului.

— La dracu, spuse. Las-o să se mai salte.

Însă secundul pusese bărcuţa la apă şi ducea cu el o ancoră de pupa. Thomas Hudson îi urmări cum coborau ancora aceea mică, Danforth, exact acolo unde era nevoie ca să menţină şalupa în vânt când venea fluxul.

— De ce nu pui încă vreo două? îi strigă el. După aceea poate că şi vindem şalupa drept păianjen afurisit.

Secundul îi rânji cu toată gura.

— Pune-i motorul exterior. Eu mă duc la ţărm.

— Nu, Tom, îi spuse secundul. Lasă-i pe Ara şi pe Willie să se ducă. Îi conduc eu la ţărm, iar altă echipă se duce spre Mégano. Vrei să ia cu ei şi nişte niños42?

— Nu. Să fie oameni de ştiinţă.

Văd că mă cam las hăţuit de alţii, se gândi el. Asta înseamnă probabil că am cu adevărat nevoie de odihnă. Dar treaba e că nu-s nici obosit, şi nici nu mi-e somn.

— Antonio, strigă el.
— Da, răspunse secundul.
— Am să iau salteaua pneumatică şi două perne şi o porţie bună de băutură.
— Ce băutură?
— Gin şi apă de cocos, cu Angostura şi chitră.
— Un Tomini? îl întrebă secundul, încântat că se apucase din nou de băut.
— Porţie dublă.
Henry aruncă salteaua pneumatică pe punte şi urcă şi el cu o carte şi o revistă.
— Aici n-ai pic de aer, spuse el. Vrei să dau la o parte pânza asta, ca să se facă puţin curent?
— De când pun eu preţ pe astfel de lucruri?
— Tom, am mai discutat despre asta şi am fost cu toţii de acord că ai nevoie de odihnă. Ai ajuns până la limita la care poate rezista un om. Ai şi trecut de ea.
— Rahat, făcu Thomas Hudson.
— Poate, spuse Henry. Le-am zis că, după părerea mea, nu păţeşti nimic şi că poţi s-o mai duci şi să ţii bine. Dar ceilalţi sunt îngrijoraţi şi m-au convins şi pe mine. Convinge-mă că nu-i aşa. Dar ia-o mai uşurel acum, Tom.
— Niciodată nu m-am simţit mai bine ca acum. Nu pun nici un preţ pe ce zic ei.
— Tocmai asta-i. Nu vrei să cobori de pe puntea de comandă, vrei să faci tu toate carturile şi să ţii numai tu timona, şi nu pui nici un preţ pe nimic.
— Bine, bine făcu Thomas Hudson. Am prins mişcarea. Dar deocamdată eu comand.
— N-am vrut să zic nimic de rău, crede-mă.
— Bine, las-o baltă, spuse Thomas Hudson. Mă odihnesc. Ştii cum se cercetează o insulă, nu-i aşa?
— Trebuie să ştiu.
— Vezi ce găseşti pe Megano.
— A mea-i. Willie şi Ara s-au şi dus la ţărm. Eu şi ceilalţi abia aşteptăm să se întoarcă Antonio cu bărcuţa.

— Ce face Peters?

— A meşterit de s-a spetit la cealaltă staţie de radio, cea mare, toată după-amiaza. Crede că a reparat-o.

— Ar fi minunat. Dacă dorm, să mă trezeşti îndată ce vă întoarceţi.

— Da, Tom.

Henry se aplecă în jos şi luă ceva care i se întinsese de sub punte. Era un pahar mare, plin de gheaţă şi un lichid de culoare ruginie, iar paharul era înfăşurat de două ori într-un şervet de hârtie, strâns cu o bandă de cauciuc.

— Un Tomini dublu, spuse Henry. Bea-l şi citeşte şi culcă-te. Poţi să pui paharul într-unui din locaşurile acelea mari pentru grenade.

Thomas Hudson sorbi o înghiţitură mare.

— Îmi place, spuse el.

— Ca pe vremuri. Totul are să fie iarăşi bine, Tom.

— Tot ce putem face, să facem dracului bine

— Odihneşte-te tu ca lumea.

— Asta am să fac.

Henry coborî sub punte şi Thomas Hudson auzi bâzâitul motorului bărcii care se întorcea. Motorul se opri şi el desluşi vorbă şi apoi auzi zvonul îndepărtându-se. Mai aşteptă o clipă trăgând cu urechea. Apoi luă paharul cu băutură şi aruncă departe, peste bord, conţinutul, şi vântul îl duse spre pupa. Puse paharul în locaşul în care stătea mai bine, pe rastelul triplu, şi se întinse cu faţa în jos pe salteaua de cauciuc pe care o cuprinse cu amândouă mâinile.

Cred că sub umbrarul acela au şi răniţi, se gândi. Bineînţeles că s-ar putea să-l fi făcut doar ca să ascundă mai mulţi oameni. Dar nu prea-mi vine să cred. Din prima noapte ar fi ieşit aici, la ţărm. Ar fi trebuit să mă duc la ţărm şi eu. De-acum înainte am să mă duc. Dar nu-s alţii mai buni decât Ara şi Henry, iar Willie e foarte bun. Trebuie să încerc să fiu foarte bun. Încearcă la noapte din răsputeri, îşi spuse.

Şi urmăreşte-i fără o clipă de răgaz şi aşa cum trebuie, şi ai grijă să nu faci greşeli şi să nu-ţi scape.

VIII.

Simţi o mână pe umăr. Era Ara care-i spuse:

— Am dat de unul dintre ei, Tom. Eu şi Willie.

Thomas Hudson coborî dintr-un salt şi Ara veni cu el. Neamţul era întins la pupa, învelit într-o pătură. Îşi rezemase capul pe două perne. Peters stătea pe punte lângă el, cu un pahar de apă în mână.

— Uite ce-am găsit, spuse el.

Neamţul era slab şi pe bărbie şi pe obrajii scofâlciţi îi răsărise o barbă bălaie. Avea părul lung şi nepieptănat, iar în lumina după-amiezii, cu soarele aproape la apus, semăna cu un sfânt.

— Nu poate vorbi, spuse Ara. Am încercat şi eu, şi Willie. Mai bine ai sta în partea dinspre vânt lângă el.

— Am simţit mirosul, replică Thomas Hudson. Întreabă-l dacă vrea ceva, îi spuse lui Peters.

Operatorul radio îi vorbi pe nemţeşte, iar neamţul se uită la el, dar nu scoase o vorbă şi nici nu-şi clinti capul. Thomas Hudson auzi bâzâitul motorului, se uită peste golf la bărcuţa care venea dinspre soare. Era încărcată până la linia de plutire. Se uită din nou la neamţ.

— Întreabă-l câţi erau. Spune-i că trebuie să ştim câţi erau. Spune-i că-i foarte important.

Peters îi vorbi neamţului blând şi chiar cu duioşie, i se păru lui Thomas Hudson. Neamţul scoase cu greutate trei cuvinte.

— Zice că nimic n-are importanţă, îi traduse Peters.

— Spune-i că n-are dreptate. Trebuie să ştim. Întreabă-l dacă vrea morfină.

Neamţul se uită recunoscător la Thomas Hudson şi mai rosti trei cuvinte.

— Zice că nu-l mai doare, traduse Peters.

Îi vorbi din nou în nemţeşte, şi din nou Thomas Hudson surprinse tonul duios; sau poate că nu era decât tonul duios

al limbii.
— Peters, mai taci din gură, îi spuse Thomas Hudson. Tradu doar ce-ţi spun. M-ai auzit?
— Da, domnule, spuse Peters.
— Spune-i că-l pot face să se chinuie ca dracu.
Peters îi traduse neamţului, care îşi întoarse privirea spre Thomas Hudson. Erau ochii unui bătrân acum, ochii unui bătrân pe un chip tânăr îmbătrânit ca lemnul luat de ape şi aproape la fel de cenuşiu.
— Nein, spuse neamţul slab.
— Spune că nu, traduse Peters.
— Da, partea asta am înţeles-o şi eu, spuse Thomas Hudson. Adu-i nişte supă caldă, Willie, şi dă-i puţin coniac. Peters, întreabă-l dacă nu vrea totuşi morfină, chiar dacă nu vorbeşte. Spune-i că avem destulă.
Peters traduse şi neamţul se uită la Thomas Hudson şi pe faţa lui se ivi un zâmbet, un zâmbet subţire, nordic.
Îi vorbea abia auzit lui Peters.
— Îţi mulţumeşte şi zice că n-are nevoie şi e mai bine să n-o iroseşti.
Apoi îi mai spuse ceva încet lui Peters, care traduse:
— Spune că acum o săptămâna i-ar fi fost de folos.
— Zi-i că îl admir, rosti Thomas Hudson.
Antonio, secundul său, ajunse lângă şalupă cu bărcuţa, împreună cu Henry şi cu toţi ceilalţi din echipa care se dusese pe Megano.
— Veniţi în linişte la bord, le spuse Thomas Hudson. Nu vă arătaţi la pupa. Am dat de un friţ pe moarte, şi acum e la pupa şi vreau să moară în linişte. Ce-aţi găsit?
— Nimic, răspunse, absolut nimic.
— Peters, spuse Thomas Hudson, poţi vorbi cu el cât pofteşti. Poate scoţi ceva de la el. Eu mă duc cu Ara şi cu Willie la prova să bem ceva.
Când ajunse sub punte, întrebă:
— Cum e supa, Willie?

— Primul pachet pe care am pus mâna era de moluşte, spuse Willie. E destul de caldă.

— De ce nu i-ai dat supă de coadă de vită sau supă de carne? îl întrebă Thomas Hudson. În starea în care se află, erau şi mai ucigătoare. Unde dracu e cea de pui?

— N-am vrut să-i dau supă de pui. E pentru Henry.

— Şi asta-i drept, spuse Henry. Ce să-l mai răsfăţăm?

— Nu cred că-l răsfăţăm cu adevărat. Când am dat ordin, m-am gândit că nişte supă şi ceva de băut au să-l facă să vorbească. Dar n-are să vorbească. Ara, vrei te rog să-mi dai puţin gin?

— Tom, i-au făcut umbrar, şi a avut parte de un pat bun de crengi, şi apă din belşug şi mâncare într-o oală. Au încercat să-l facă să se simtă cât mai bine, şi în jur au săpat un şanţ în nisip pentru scurgere. De la ţărm până acolo unde se află el erau foarte multe urme, aş zice să tot fie vreo opt-zece. Nu mai mulţi. Eu şi Willie l-am cărat cu foarte multă grijă. Amândouă rănile au făcut gangrenă, şi gangrena s-a urcat foarte sus, aproape de şoldul drept. Poate că n-ar fi trebuit să-l aducem, ci să fi venit să vă luăm, pe tine şi pe Peters, ca să-i puneţi întrebări în adăpostul acela al lui. Dacă aşa trebuia, atunci să ştii că eu sunt de vină.

— Avea vreo armă la el?

— Nu, şi nici un mijloc de identificare.

— Dă-mi băutura, spuse Thomas Hudson. Cam când ai zice că au fost tăiate ramurile pentru adăpostul lui?

— Nu mai târziu de ieri dimineaţă, aş zice. Dar nu sunt chiar sigur.

— A spus ceva?

— Nu. Când ne-a văzut cu pistoalele în mână, arăta de parcă ar fi fost făcut din lemn. La un moment dat, s-a arătat înspăimântat de Willie. Cred că atunci când i-a văzut ochiul. Apoi când l-am ridicat a zâmbit.

— Ca să arate că poate zâmbi, spuse Willie.

— Apoi şi-a pierdut cunoştinţa, spuse Ara. Tom, cât crezi că o mai ţine până se sfârşeşte?

— Nu ştiu.

— Hai să ieşim pe punte şi să luăm şi paharele cu noi, spuse Henry. N-am încredere în Peters.

— Hai să terminăm supa asta, spuse Willie. Mi-e foame. Pot să-i încălzesc într-o cană nişte supă de pui de la Henry, dacă n-are nimic împotrivă.

— Dacă asta-l face să vorbească, spuse Henry, n-am nimic împotrivă.

— Probabil că nu, spuse Willie. Dar în halul în care e, e o treabă cam tâmpită să-i dai supă de moluşte. Henry, du-i coniacul. Poate că şi lui îi place, la fel ca mie şi ca ţie.

— Nu-l mai sâcâiţi, spuse Thomas Hudson. E un friţ de treabă.

— Sigur că da, făcu Willie, toţi friţii sunt de treabă când dau în primire.

— Încă n-a dat în primire, spuse Thomas Hudson. Deocamdată e doar pe moarte.

— Cu multă demnitate, spuse Ara.

— Şi tu eşti pe cale să ajungi un iubitor de friţi? îl întrebă Willie. Înseamnă că sunteţi doi, tu şi Peters.

— Mai taci din gură, Willie, spuse Thomas Hudson.

— Ce te-a apucat şi pe tine? îi replică Willie lui Thomas Hudson. Eşti conducătorul extenuat al unui mic grup de sinceri iubitori de friţi.

— Willie, vino la prova, îi spuse Thomas Hudson. Ara, du supa la pupa când s-o încălzi. Toţi ceilalţi duceţi-vă şi vedeţi cum moare friţul, dacă vreţi. Dar nu vă îmbulziţi peste el.

Antonio dădu să mergă după ei, când Thomas Hudson şi Willie se îndreptară spre prova, dar Thomas Hudson clătină din cap spre el, şi bărbatul acela voinic se întoarse în cambuză.

Erau la cockpit prova şi se făcuse aproape întuneric. Thomas Hudson reuşea să zărească chipul lui Willie. În lumina aceea arăta mai bine şi, în plus, stătea în partea în care avea ochiul teafăr. Thomas Hudson se uită mai întâi la Willie, la cele două parâme de ancorare şi apoi la un copac

pe care-l mai zărea încă pe plajă. E un fund nisipos şi înşelător, se gândi el, apoi spuse:

— În regulă, Willie. Zi ce ai de zis.

— Mai întâi despre tine, începu Willie. Te chinui de moarte sus la comandă, numai pentru că ţi-a murit puştiul. Nu ştii că mai mor atâţia puşti ai altora?

— Ştiu. Altceva?

— După aia, blestematul ăla de Peters şi blestematul de friţ care împut puntea din spate. Şi ce fel de navă-i aia unde secundu-i bucătar?

— Cum găteşte?

— Găteşte minunat, şi ştie cum se mânuieşte o ambarcaţiune din astea mici mai bine ca noi toţi împreună, inclusiv ca tine.

— Mult mai bine.

— Dă-i-n mă-sa, Tom. Să ştii că nu mi-am pierdut capul. Eu nici n-am cap să-l pierd. Dar sunt obişnuit să fac treburile astea altfel. Îmi place pe navă şi-mi place toată lumea, în afară de fătălăul ăla de Peters. Dar încetează să te mai chinui singur.

— Nu mă chinui, să ştii, spuse Thomas Hudson. Nu mă gândesc la nimic altceva decât la treaba pe care o am de făcut.

— Eşti atât de plin de nobleţe, că ai merita să fii împăiat şi suit pe cruce, spuse Willie. Gândeşte-te la muieri.

— Spre ele ne şi îndreptăm.

— Uite aşa-mi place să te aud vorbind.

— Willie, acum ţi-a trecut?

— Bineînţeles. De ce dracu să nu-mi treacă? Friţul ăla m-a făcut să-mi sară muştarul, zic eu. L-au aranjat atât de frumos, cum n-o să reuşim noi să facem pentru nimeni. Sau poate că o să facem dacă o să avem vreme. Dar friţii ăia nu s-au scumpit la timp. Nu bănuiau cât de aproape eram pe urmele lor. Dar trebuie să-şi fi închipuit că nu se putea să nu fie cineva pe urmele lor. Acum toţi sunt pe urmele lor. Şi

au stat şi l-au aranjat frumos, cât de frumos se putea în starea în care era.

— Da, spuse Thomas Hudson. Şi pe oamenii din insulă i-au aranjat frumos.

— Îhî, făcu Willie. Nu-i aşa că-i un iad?

Chiar atunci se arătă şi Peters. Totdeauna se socotise marinar, chiar când nu era în formă, şi se simţea tare mândru să păstreze adevărata disciplină, dar fără toată eticheta ei, ceea ce constituia regulă pe navă. El era cel care profita cel mai mult de asta. Acum se opri, luă poziţia de drepţi, salută, ceea ce dovedi că era beat, şi spuse:

— Tom, adică domnule, a murit.

— Cine a murit?

— Prizonierul, domnule.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Pune-ţi generatorul în funcţiune şi vezi dacă putem lua legătura cu Guantánamo.

Trebuie să aibă ei ceva pentru noi, se gândi.

— Prizonierul a spus ceva? îl întrebă pe Peters.

— Nu, domnule.

— Willie, cum te simţi?

— Minunat.

— Ia un aparat şi fă-i două fotografii, din profil, întins la pupa. Apoi dă pătura la o parte, şi scoate-i şi pantalonii şi fă-i una întreg, aşa cum stă la pupa. Mai fă una din faţă, numai capul, şi una din faţă cum stă întins.

— Da, domnule, spuse Willie.

Thomas Hudson urcă pe puntea de comandă. Auzi cum porneşte motorul generatorului şi zări fulgerarea aparatului. Cei de la ONI, acolo unde cântăresc ei totul, n-o să creadă că am pus noi mâna nici pe friţul ăsta, atât cât e, se gândi. Nu avem nici o dovadă. Se vor găsi unii să spună că ce-am cules noi e doar un cadavru pe care l-au împins ei peste bord. Ar fi trebuit să facem o poză mai din vreme. La dracu şi cu ăştia. Poate punem mâna şi pe ceilalţi mâine.

Ara veni pe puntea de comandă.

— Tom, cine zici să-l ducă la ţărm şi să-l în groape?

— Cine a lucrat cel mai puţin pe ziua de azi?
— Toată lumea a lucrat din greu. Am să-l iau pe Gil şi facem noi treaba asta. Îl putem îngropa în nisip, dincolo de limita apelor mari.
— Poate chiar puţin mai sus.
— Îl trimit pe Willie aici să-i spui tu ce să scrie pe scândura de la cap. Am eu o scândură de la o ladă de provizii.
— Trimite-l pe Willie.
— Îl coasem în sac?
— Nu, înveliţi-l numai în pătura lui. Trimite-l pe Willie sus.
— Ce voiai cu mine? întrebă Willie.
— Scrie pe scândura aia „Marinar german necunoscut”, şi dedesubt pune data.
— Bine, Tom. Vrei să mă duc şi eu la ţărm când îl îngroapă?
— Nu, se duc Ara şi Gil. Scrie inscripţia pe scândură, relaxează-te şi bea şi tu ceva.
— Îndată ce Peters prinde Guantánamo, trimit mesajul. Nu vrei să cobori dedesubt?
— Nu. Mă odihnesc aici, sus.
— Cum o fi oare pe puntea de comandă a unei nave mari, plină de responsabilităţi şi de tot felul de rahaturi?
— Cam la fel ca atunci când scrii inscripţia aia.
Când sosi mesajul de la Guantánamo, după decolare, în el se spunea: „Continuaţi cu grijă cercetările spre vest”.
— Asta şi facem, îşi spuse Thomas Hudson. Se întinse şi adormi imediat, iar Henry îl înveli cu o pătură subţire.
IX.
Cu o oră înainte de ivirea zorilor, coborî sub punte şi verifică barometrul. Era cu patru zecimi mai coborât şi îşi trezi secundul şi-i arătă şi lui. Secundul se uită şi dădu afirmativ din cap.
— Ai văzut ce vijelie trecea peste Romano, ieri, şopti el. Se îndreaptă spre sud.
— Vrei să-mi faci un ceai, te rog? îi spuse Thomas Hudson.
— Am ceai rece într-o sticlă la gheaţă.

Thomas Hudson se duse la pupa, luă o perie şi o căldare şi se apucă să frece puntea la pupa. Fusese ea frecată şi mai înainte, dar o mai spălă o dată şi apoi clăti peria. După aceea luă sticla cu ceai rece pe puntea de comandă şi aşteptă să se lumineze.

Înainte de a se crăpa de ziuă, secundul trase ancora la pupa şi, împreună cu Ara, aduse şi ancora tribord, iar apoi ei doi şi Gil ridicară bărcuţa la bord. După care secundul pompă apa din santină şi verifică motorul: pe urmă scoase capul pe punte şi spuse:

— Gata, putem pleca în orice clipă.

— De ce-a luat atât de multă apă?

— S-a slăbit o garnitură. Am mai strâns-o puţin. Dar prefer să ia mai degrabă puţină apă decât să se încingă axul.

— Bine. Trimite-i sus pe Ara şi pe Henry. Pornim.

Traseră ancora şi el se întoarse spre Ara:

— Mai arată-mi o dată copacul.

Ara îi arătă copacul ce se ridica doar puţin deasupra liniei ţărmului pe care-l părăseau şi Thomas Hudson însemnă cu creionul o mică cruce pe hartă.

— Peters n-a mai prins deloc Guantanamo?

— Nu. S-a ars din nou postul?

— Ei bine, suntem în urma lor, şi mai au ei şi pe alţii înaintea lor şi am primit ordinul.

— Tom, chiar crezi că vântul se va schimba spre sud? întrebă Henry.

— Barometrul aşa arată. Dar o să putem spune mai precis când o să înceapă să se înteţească.

— Pe la patru a căzut aproape de tot.

— Nu te-au supărat muştele de nisip?

— Numai spre ziuă.

— Mai bine te-ai duce sub punte să dai cu flit s-o şteargă toate. N-are nici un sens să le mai plimbăm şi pe ele cu noi.

Era o zi frumoasă, dar, uitându-se înapoi la golfuleţul unde ancoraseră, şi la ţărm, şi la desişul de arbuşti de la Cayo Cruz pe care-i ştiau amândoi atât de bine, Thomas Hudson

şi Ara văzură norii înalţi ce se ridicau deasupra uscatului. Cayo Romano ieşise atât de mult din apă, încât părea a fi însuşi uscatul, iar deasupra lui, la mare înălţime, se vedeau norii care promiteau vânt de sud sau calm şi vijelii dinspre ţărm.

— Dacă ai fi neamţ, Ara, ce-ai gândi acum? întrebă Thomas Hudson. Ce-ai gândi acum dacă ai vedea asta şi ai şti că n-ai să mai ai vânt prielnic?

— Aş încerca s-o iau pe uscat. Cred că asta aş face.

— Dar pe uscat ai avea nevoie de o călăuză.

— Mi-aş face rost de o călăuză, spuse Ara.

— De unde ai face rost?

— De la pescarii de pe Anton sau Romano. Sau de la Coco. Acum trebuie să fie pe-acolo pescari care pun peşte la sare. La Anton s-ar putea să fie şi ambarcaţii din cele cu puţuri pentru peşte viu.

— O să încercăm la Anton, spuse Thomas Hudson. E plăcut să te trezeşti dimineaţa şi să ţii timona având soarele în spate.

— Dacă ai avea mereu norocul să ţii timona având soarele în spate şi să ai mereu o zi ca asta, ce loc minunat ar fi oceanul.

Era o adevărată zi de vară şi, fiind încă dimineaţă, nu începuseră deocamdată rafalele de vânt. Ziua era plină de blândeţe şi făgăduială şi marea se întindea netedă şi limpede. Puteau vedea clar fundul până când trecură de zona de sondaj, şi apoi departe, în larg, se ivi Minerva, taman unde trebuia ea să se afle, şi valurile se spărgeau alene de stâncile de coral. Era hula care rămăsese după două luni de neîndurătoare alizee puternice. Dar valurile veneau blânde şi liniştite, cu un fel de regularitate pasivă.

Parcă ar spune că acum toţi suntem prieteni şi că nu va mai fi niciodată vreo frământare sau dezlănţuire sălbatecă, se gândea Thomas Hudson. De ce e atât de înşelătoare marea? Un fluviu poate fi şi trădător şi crud, şi cumsecade şi prietenos. Un pârâu poate fi pe deplin prietenos şi poţi să

te încrezi în el toată viaţa dacă nu abuzezi. Dar oceanul totdeauna trebuie să te mintă înainte de a-şi face mendrele.

Se uită din nou la mişcarea domoală în sus şi-n jos care dezvăluia ritmic stâncile de la Minerva, de parcă ar fi încercat să le scoată la mezat ca pe un domeniu deosebit.

— Vrei să-mi aduci şi mie un sandviş? îl rugă pe Ara. Nişte carne de vacă conservată şi o ceapă întreagă, sau nişte şuncă şi ouă şi o ceapă. După ce aduci micul dejun, rânduieşte pe punte un cart de patru oameni, cum se cuvine, şi verifică toate binoclurile. Înainte de a ne îndrepta spre Anton, ies în larg.

— Da, Tom.

Mă întreb ce m-aş face fără Ara, se gândi Thomas Hudson. Ai dormit minunat, îşi spuse, şi nu s-ar putea să te simţi mai în formă ca acum. Avem şi ordine, şi suntem chiar pe urmele lor, şi-i împingem spre ceilalţi. Dai curs ordinelor şi te uiţi ce zi minunată ţi s-a hărăzit ca să-i urmăreşti. Dar lucrurile arată prea afurisit de bine.

Înaintau prin şenal cu ochii în patru, dar nu se zărea nimic decât marea liniştită, aşa cum arată ea dimineaţa devreme, unduindu-se prietenoasă, şi dunga prelungă şi verde a insulei Romano, cu numeroasele insuliţe presărate până acolo.

— Cu marea asta n-or să navigheze prea departe, spuse Henry.

— N-or să navigheze deloc, preciza Thomas Hudson.

— Tragem la ţărm la Anton?

— Da, şi să verificăm ce-i acolo.

— Mie îmi place la Anton, spuse Henry. Dacă marea e liniştită, e un loc bun de ancorat, aşa că bestiile alea nu ne mănâncă.

— Dar în interior te termină complet, spuse Ara.

În faţa lor se arătă un mic hidroavion zburând la mică înălţime şi îndreptându-se spre ei. Era alb şi minuscul, aşa cum bătea soarele în el.

— Avion, spuse Thomas Hudson. Dă comanda să ridice steagul cel mare.

Avionul se apropie mereu, până începu să zumzăie deasupra lor. Apoi le dădu ocol de două ori şi se îndepărtă spre est.

— Dacă ar fi dat pilotul de ceva, n-ar mai fi avut acum un avion atât de frumos, spuse Henry. L-ar fi doborât.

— S-ar fi putut să transmită localizarea şi cei de la Cayo Frances s-o fi recepţionat.

— Poate, spuse Ara.

Ceilalţi doi basci nu scoaseră o vorbă. Stăteau spate în spate şi-şi cercetau fiecare cadranul. După un răstimp, bascul căruia îi spuneau George dar de fapt se numea Eugenio numai că Peters nu era în stare totdeauna să-i spună Eugenio, strigă:

— Avionul se întoarce iar spre est, printre insuliţele din larg şi Romano.

— Merge acasă să ia micul dejun, spuse Ara.

— Dar o să raporteze prezenţa noastră, adăugă Thomas Hudson. Aşa că într-o lună poate că or să afle unde eram noi astăzi la ora asta.

— Dacă nu încurcă punctul pe harta lui, completă Ara. Paredon Grande, Tom. Relevment aproximativ douăzeci de grade prova babord.

— Ai ochi buni, spuse Thomas Hudson. Asta e, ai dreptate. Mai bine s-o luăm spre ţărm şi să găsim şenalul spre Anton.

— Întoarce babord nouăzeci de grade şi cred că a noastră-i.

— Am să mă apropii de banc şi o s-o iau de-a lungul lui până dăm de afurisitul de şenal.

Porniră spre ţărm, spre linia verde de insuliţe care se arătau ca nişte garduri negre, iţindu-se din apă, şi apoi căpătau formă şi deveneau verzi şi îşi dezvăluiau şi ţărmurile nisipoase. Thomas Hudson se apropie cam în silă, părăsind şenalul larg, marea plină de făgăduinţi şi frumuseţea acelei dimineţi la apă adâncă, pentru a-şi face

de lucru cercetând insuliţele dinspre ţărm. Dar avionul care cercetase coasta în partea aceea şi se întorsese pentru a zbura pe deasupra ei cu soarele în spate nu putea însemna altceva decât că nimeni nu dăduse de bărci spre est. Dar se putea foarte bine să nu fie decât o patrulă de rutină. Logic, nu putea să însemne decât că avea altă misiune. O patrulă de rutină ar fi trecut pe deasupra canalului în ambele sensuri.

Văzu insula Anton, insulă plăcută, cu multă vegetaţie, ridicându-se tot mai mult în faţa lui, şi se uită înainte să zărească semnele de reper în vreme ce se îndrepta spre ţărm. Trebuia să ia drept reper cel mai înalt copac de pe promontoriul insulei şi să-l facă să vină drept în şaua mică de pe Romano. Cu reperele astea se putea apropia de ţărm chiar dacă-i bătea soarele în ochi şi apa avea strălucirea sticlei topite.

În ziua aceea nu avea nevoie de ele. Dar pentru a nu-şi pierde antrenamentul, îşi căută reperele, şi când găsi copacul se gândi în sinea lui: „Am nevoie de altceva mult mai trainic drept reper pe o coastă bântuită de uragane”, după care o luă pe lângă ţărm până aşează exact copacul în tăietura şeii, şi apoi întoarse drept spre ţărm. Era în şenal, între malurile acelea de marnă care abia de erau acoperite de apă, şi-i spuse lui Ara:

— Spune-i lui Antonio să arunce o muscă artificială. S-ar putea să prindem ceva pentru oală. Şenalul ăsta are pe fund un minunat banc de nisip.

Apoi o ţinu drept spre ţărm, ghidându-se după reperele lui. Era tentat să nu se mai uite deloc la maluri, ci să meargă drept înainte. Dar îşi dădu seama că era tot unul dintre lucrurile acelea făcute din prea multă mândrie despre care vorbise Ara, şi conduse şalupa cu grijă, pe lângă malul tribord, şi luă cârma tribord când ajunse să se conducă după maluri şi nu după cel de-al doilea reper pe care îl avea. Era ca şi cum s-ar fi plimbat pe nişte străzi obişnuite dintr-un cvartal. Mareea dădu năvală spre ţărm.

La început apa veni maronie, apoi curată. Chiar înainte de a ajunge la punctul unde socotea el că e bazinul de întoarcere, unde îşi pusese în gând să ancoreze, îl auzi pe Willie strigând: „Peştele!”

Uitându-se spre pupa, văzu un tarpon ţâşnind sus, în soare, şi zbătându-se să scape. Avea gura deschisă, era uriaş şi soarele lucea pe solzii lui argintii şi pe dunga lungă, verde, a aripioarei dorsale. Se zbătea cu disperare în soare, şi se prăbuşi împroşcând apa în toate părţile.

— Un sábalo, strigă Antonio cu silă.

— Un sábalo prost, spuseră bascii.

— Să încerc să-l scot, Tom? întrebă Henry. Mi-ar plăcea să-l prind, chiar dacă nu-i bun de mâncat.

— Dacă nu l-a luat Willie, ia-l tu de la Antonio. Şi spune-i lui Antonio să vină dracului la prova. Am să arunc ancora.

Emoţia pescuitului şi salturile tarponului uriaş continuară la pupa, fără ca nimeni să-i mai acorde vreo atenţie, doar vreun zâmbet, în vreme ce ancorau.

— Vrei să mai lăsăm una? strigă Thomas Hudson spre prova.

Secundul scutură din cap. Când se răsuciră la ancoră cum trebuia, secundul se urcă pe puntea de comandă.

— Ţine în orice situaţie, Tom, îi spuse el. Indiferent ce fel de vijelie se abate încoace. Orice. Şi nu contează cum se răsuceşte nava în vânt, n-o să ne mai bâţâie în nici un fel.

— Pe la ce oră se lasă vijelia?

— După două, îi spuse secundul, uitându-se la cer.

— Atunci coboară bărcuţa, spuse Thomas Hudson, şi mai pune-mi o canistră de benzină pentru motorul de la barcă. Trebuie să pornim dracului o dată.

— Cine merge cu tine?

— Numai Ara, Willie şi cu mine. Vreau să meargă repede.

X.

Cei trei din barcă înveliseră câteva niños în mantalele de ploaie. Erau nişte puşti automate Thompson, în tocurile de piele, lungi cât armele. Tocurile fuseseră croite şi cusute de

Ara, care nu prea era croitor, şi pieile cu blana tunsă scurt fuseseră impregnate de Thomas Hudson pe dinăuntru cu ulei de protecţie care avea un uşor miros de acid fenic. Bascii numiseră armele „prunci” pentru că armele erau adăpostite în tocurile lor de piele, iar tocurile se legănau când erau agăţate în deschizătura din puntea de comandă.

— Dă-ne o sticlă de apă, îi ceru Thomas Hudson secundului.

Când Antonio îi aduse sticla, grea, rece, cu dop larg ce se înşuruba, Thomas Hudson i-o trecu lui Willie, care o aşează la prova. Lui Ara îi plăcea să conducă barca din cârma motorului, aşa că se aşează la pupa. Thomas Hudson stătea la mijloc, iar Willie se ghemui la prova. Ara o luă drept spre insuliţă şi Thomas Hudson urmări norii ce se îngrămădeau deasupra pământului. Când ajunseră la apă mică, Thomas Hudson putu vedea aglomerările cenuşii de scoici formând movile pe nisip. Ara se aplecă înainte şi-i spuse:

— Tom, vrei să arunci o privire pe ţărm?

— Ar fi bine s-o facem înainte de a da ploaia.

Ara duse bărcuţa la ţărm, săltând motorul sus, chiar după ce-şi luaseră ultimul vânt. Mareea mâncase ţărmul nisipos croindu-şi un mic canal în dreptul promontoriului, şi el cârmi spre ţărm suind barca pe nisip.

— Din nou acasă, spuse Willie. Cum îi spune târfei ăsteia?

— Antón.

— Nu Antón Grande, sau Antón Chico, sau Antón El Cabrón?

— Nu, numai Antón. Ia-o spre promontoriul acela dinspre est şi nu te opri deloc. Te culegem noi mai încolo. Eu am să bat repede malul ăstălalt, iar Ara o să lase barca undeva, dincolo de celălalt promontoriu, şi o să cerceteze malul mai departe. Am să-l iau de acolo cu barca şi venim pe urmă după tine.

Willie ţinea „pruncul” învelit în mantaua de ploaie şi şi-l puse pe umăr.

— Dacă dau de vreun friţ, pot să-l curăţ?

— Colonelul spune că pe toţi, în afară de unul singur, îi comunică Thomas Hudson. Încearcă să cruţi unul mai deştept.

— Fac cu ei un test de inteligenţă înainte de a deschide focul.

— Nu uita să faci şi cu tine unul.

— Testul meu e destul de mediocru, altfel n-aş fi aici, răspunse Willie şi porni la drum.

Avea un mers indolent, dar cerceta ţărmul şi terenul spre interior cu toată atenţia de care era în stare un om. Thomas Hudson îi spuse în spaniolă lui Ara ce au de făcut, apoi făcu vânt bărcii în apă. Porni de-a lungul ţărmului cu „pruncul” sub braţ şi simţi nisipul care-i intra printre degetele goale. În faţa lui, barca dublă promontoriul cel mic.

Era bucuros că ajunsese pe mal, şi mergea cât de repede îl ţineau picioarele şi totuşi cerceta cu atenţie ţărmul. Era un ţărm primitor şi nu-i trezi nici un presentiment cum se întâmplase tot în ziua aceea pe mare, mai înainte. Era cam prăpăstios în dimineaţa aceea, se gândi. Poate din cauza acelui calm plat. În faţă se vedeau norii care se adunau tot mai mult. Dar deocamdată nu se întâmplă nimic. Sub soarele fierbinte nu erau nici muşte de nisip, şi nici ţânţari, şi înaintea lui zări un stârc alb care pândea un ochi de apă mică, ţinându-şi capul, gâtul şi ciocul gata pentru a prinde prada. Nu zbură nici când trecu Ara cu barca.

O să cercetăm locul cu atenţie, deşi nu cred să găsim ceva pe-aici, se gândi. Azi tot nu se pot mişca din lipsă de vânt, aşa că tot nu pierdem nimic şi ar fi o neglijenţă criminală să trecem pe lângă ei. De ce oare nu ştiu mai multe despre el? se gândi. E numai vina mea. Ar fi trebuit să mă duc şi eu la ţărm şi să mă uit la umbrarul pe care l-au construit, şi la urme. M-am mulţumit să-i întreb pe Willie şi pe Ara. Amândoi sunt buni, într-adevăr. Dar ar fi trebuit să mă duc şi eu.

E din cauza scârbei pe care am simţit-o la gândul de a-i întâlni, îşi zise. E de datoria mea să-i prind, şi vreau să-i

prind, şi am să-i prind. Oare condamnaţii la moarte din închisoare se urăsc unii pe alţii? Nu cred că se urăsc decât dacă nu sunt în toate minţile.

Exact în clipa aceea stârcul se ridică şi zbură ceva mai departe de ţărm. Frână puternic cu aripile lui mari şi apoi, după câţiva paşi stângaci, aterizã. Îmi pare rău că l-am deranjat, se gândi Thomas Hudson.

Cercetă tot ţărmul din partea de dincolo de limita apelor mari. Dar nu se vedea nici o urmă, în afara locului unde se târâse de două ori o broască ţestoasă. Lăsase o urmă largă spre mare şi una în susul ţărmului unde depusese ouăle. N-am timp să sap să caut ouăle, se gândi. Norii începuseră să întunece cerul şi să se îndrepte spre mare. Dacă ar fi nimerit în partea astălaltă a insulei, precis că el ar fi căutat ouăle. Se uita înainte, dar nu văzu barca pentru că era dincolo de un alt promontoriu.

Mergea pe unde era nisip tare, dincolo de umezeala rămasă de la fluxul înalt, şi văzu nişte crabi-eremiţi purtându-şi cochiliile şi nişte crabi-fantomă lunecând de pe porţiunea aceea de nisip, drept în apă. La dreapta, în apa puţin adâncă din şenal, zări masa cenuşie a unui banc de chefali şi umbra lor pe nisipul pe de fund, în vreme ce se mişcau. Apoi ghici umbra unei baracude foarte mari care pândea chefalii, şi văzu şi conturul baracudei – prelung, cenuşiu pal, părând că nici nu se mişcă. Merse mai departe, în acelaşi ritm, şi curând trecu de peşte, şi se apropie de stârc.

Să văd dacă pot trece de el fără să-l stârnesc să zboare, se gândi. Dar chiar când ajunse aproape pe aceeaşi linie cu stârcul, chefalii ţâşniră din apă, forme ţepene, cu ochi mari, capul scurt, argintii în lucirea soarelui, dar fără să fie frumoşi. Thomas Hudson se întoarse să se uite la peşti, încercând să vadă baracuda care dădea iama printre ei. Nu reuşi să vadă peştele de pradă, ci numai saltul bezmetic al chefalilor înspăimântaţi. Apoi văzu că bancul se adună la loc, formând o masă cenuşie, în mişcare, şi când întoarse

capul din nou văzu că stârcul dispăruse. Îl zări zburând, vânturându-şi aripile mari pe deasupra apei verzui, iar în faţa lui se întindea nisipul auriu al plajei, cu linia copacilor crescuţi de-a lungul promontoriului. Norii începură să-şi arunce umbra asupra întinderilor de dincolo de Romano, şi Thomas Hudson porni mai repede, încercând să ocolească promontoriul ca să vadă unde lăsase Ara barca.

Mersul rapid îi dădea o stare de aţâţare, şi el se gândi că nu se poate să fie nici un friţ prin preajmă. N-ar fi putut simţi o asemenea stare dacă ar fi fost vreun friţ prin preajmă. Dar nu se ştie, se gândi. S-ar putea întâmpla şi asta dacă eşti destul de nepriceput şi nu-ţi dai seama.

La capătul promontoriului era un petec de nisip alb, strălucitor, şi el se gândi: Aş avea poftă să mă întind acolo. Ar fi un loc minunat. Apoi, la capătul plajei prelungi zări bărcuţa şi se gândi: La dracu şi cu asta. În noaptea asta am să dorm şi am să mă iubesc cu salteaua mea pneumatică sau cu puntea – chiar mai bine cu puntea. Doar am fost împreună atâta amar de vreme, destulă ca să fim căsătoriţi. Probabil că acum se vorbeşte destul despre tine şi puntea de comandă, se gândi. Ar trebui s-o tratezi cum se cuvine. Şi când colo, calci pe ea, stai în picioare pe ea. Ce fel de purtare e asta? Şi mai şi verşi şi ceai rece pe ea. Nu-i frumos. Şi pentru ce, mă rog, o cruţi atât? Ca să mori pe ea? Cu siguranţă că va aprecia gestul. Calcă pe ea, stai în picioare pe ea şi mori pe ea. Trateaz-o cu adevărat frumos. Dar acum singurul lucru practic ce-ţi mai rămâne de făcut e să termini cu bazaconiile astea, să închei cercetarea plajei şi să-l iei pe Ara.

Merse mai departe pe plajă încercând să nu se mai gândească deloc, ci numai să observe. Îşi cunoştea bine datoria şi încercase să nu se eschiveze niciodată. Dar astăzi venise pe ţărm, deşi putea s-o facă oricare altul la fel de bine; când rămăsese la bord şi ceilalţi nu reuşiseră să găsească nimic, se simţise vinovat. Cerceta cu atenţie totul. Dar nu se putea împiedica să nu se gândească.

Probabil că în partea lui Willie e şi mai cald, se gândi. Poate că Ara are să dea peste ceva. Dacă aş fi fost în locul lor, ştiu al dracului de bine că aici aş fi venit. E primul loc bun. Poate că au trecut pe aici şi au ţinut-o drept înainte mai departe. Sau poate au tras la ţărm între Paredón şi Cruz. Dar nu cred s-o fi făcut, fiindcă putea să-i vadă cineva după lumină, şi niciodată n-ar fi reuşit să ajungă acolo în interior noaptea, fie că aveau călăuză sau nu. Cred că au plecat mai departe. Poate că o să-i găsim pe undeva pe lângă Coco. Poate că-i găsim chiar aici, dincolo de insuliţa asta. Mai este o insuliţă pe care trebuie s-o cercetăm. Trebuie să-mi amintesc mereu că ei se conduc după hartă. Asta-i, dacă nu cumva pun mâna pe vreun pescar de prin partea locului. N-am văzut nici un fir de fum de la careva care ar face mangal. Ei bine, mă bucur că terminăm de cercetat insuliţa înainte de a veni ploaia. Îmi place s-o fac, se gândi. Numai sfârşitul nu-mi place.

Împinse bărcuţa în apă şi sări în ea, spălându-şi nisipul de pe picioare înainte de a intra în ea. Îşi puse „pruncul” în mantaua de cauciuc la îndemână, aproape, şi porni motorul. Nu-i plăcea motorul exterior cum îi plăcea lui Ara şi niciodată nu-l pornea fără să-şi aducă aminte că erau momente când trebuia să sufle şi să tragă din ţevi de alimentaţie înfundate, de fişe de contact prea scurte şi de alte plăceri ale motoarelor mici. Dar Ara n-avea niciodată necazuri cu aprinderea. Când motorul nu mergea bine, se uita la el cu admiraţia unui jucător de şah în faţa unei mutări strălucite din partea adversarului.

Thomas Hudson conduse barca de-a lungul ţărmului, dar Ara era încă departe şi nu reuşea să-l zărească. Trebuie să fie la jumătate de drum spre Willie, se gândi. Dar când îl zări era aproape de golful mangrovelor, unde plaja înceta şi începea desişul des şi verde de mangrove ce se întindea până în apă, rădăcinile lor arătându-se ca nişte beţe maronii încâlcite.

Apoi observă catargul ridicându-se dintre mangrove. Doar atât se vedea. Dar îl zări şi pe Ara întins în spatele unei dune mici de nisip, în aşa fel încât să vadă pe deasupra ei.

Simţi cum îi trece un fior prin creştetul capului, ca atunci când întâlnea o maşină în mare viteză ieşindu-i deodată înainte pe sens interzis. Dar Ara auzi motorul, întoarse capul şi-i făcu semn să tragă la mal. Thomas Hudson trase la mal în linie tangentă în spatele lui Ara. Bascul urcă în barcă ţinându-şi „pruncul” învelit în haina de ploaie, cu patul înainte, pe umărul drept sub care se vedea vechea lui cămaşă de plajă în dungi. Arăta mulţumit.

— Ia-o înainte cât îţi îngăduie şenalul, îi spuse el. O să-l găsim şi pe Willie.

— E una dintre bărci?

— Bineînţeles, răspunse Ara. Dar sunt sigur că e abandonată. Tom, o să plouă.

— Ai mai văzut ceva?

— Nimic.

— Nici eu.

— E o insuliţă minunată. Am găsit şi o cărare mai veche care ducea la apă. Dar nu era folosită.

— Şi în partea lui Willie era apă.

— Uite-l pe Willie, spuse Ara.

Stătea pe nisip, cu picioarele trase sub el şi cu „pruncul” aşezat pe genunchi. Thomas Hudson îndreptă bărcuţa spre mal, în direcţia lui. Willie se uită la ei; părul negru îi cădea pe frunte şi era lac de sudoare, iar ochiul teafăr, albastru, avea un aer parşiv.

— Pe unde aţi umblat, neisprăviţilor? întrebă el.

— Când au trecut pe aici, Willie?

— Ieri, după cum se vede după rahat, spuse Willie. Sau poate ar trebui să spun excremente?

— Câţi?

— Opt care s-au putut uşura, iar trei din ei au diaree.

— Altceva?

— Au făcut rost de o călăuză, sau de un pilot, sau cum i-o fi spunând.

Călăuza pe care puseseră mâna era un pescar ce avea un adăpost acoperit cu frunze de palmier şi săra fileuri de baracudă pe care le întinsese pe un rastel, ca să le vândă mai apoi chinezilor, ce le cumpărau ca să le desfacă mai apoi negustorilor, ce-l vindeau la rândul lor drept cod în prăvăliile lor. Pescarul sărase şi uscase destul peşte după cum arăta suportul.

— Acum friţi mâncat mult cod la ei, spuse Willie.

— Ce fel de limbaj e ăsta?

— Vorbesc pe limba mea, răspunse Willie. Fiecare are limba lui aici, cum au bascii şi alţii. Ai vreo obiecţie dacă am şi eu limba mea?

— Spune-mi restul.

— Aici dormit un singur foc, spuse Willie. Mâncat la el carne de porc. Toţi oamenii de la Insula Masacru. Stăpân neamţ nu avut mâncat din cutie sau cruţat la ele.

— Termină cu aiurelile astea şi vorbeşte ca lumea.

— Bătrân stăpân Hudson tot pierde după-amiază din cauză ploi mare cu vânt mare. Poate ascultă bine la Willie, faimos mare cercetaş de la Pampas. Willie spune pe limbă a lui.

— Termină odată.

— Ascultă, Tom, cine i-a dibuit pe friţi de două ori?

— Ce-i cu barca?

— Barca terminată. Prea mult scânduri laterale putrede. Una la pupa ruptă.

— S-au lovit de ceva când veneau la ţărm pe lumină proastă.

— Aşa cred. Bine, termin cu auirelile. Au pornit-o spre soare-apune. Opt oameni şi o călăuză. Poate nouă, în caz că nu s-a putut uşura căpitanul din cauza prea multor responsabilităţi majore, aşa cum şi conducătorul nostru are uneori necazuri, şi acum uite că începe să plouă. Barca pe care au părăsit-o pute şi e plină de murdărie de porc şi

găinaţ de găină, ca şi de la camaradul lor pe care l-am îngropat noi. Mai au un individ rănit, dar după bandaje nu pare să fie foarte grav.

— Cu puroi?

— Da, dar puroi curat. Vrei să vezi totul cu ochii tăi, sau mă crezi pe cuvânt?

— Te cred pe cuvânt, cred tot, dar vreau să văd şi eu.

Şi văzu într-adevăr totul, urmele, focul, locul unde au dormit şi şi-au gătit mâncarea, bandajele, tufişurile pe care le-a folosit drept latrină, făgaşul făcut în nisip de barca de ţestoase când au tras-o pe ţărm. Începuse să plouă zdravăn, şi se porniră şi primele rafale de vijelie.

— Puneţi-vă hainele de ploaie şi ţineţi armele dedesubt, spuse Ara. Dar în noaptea asta tot trebuie să le desfac.

— Te ajut şi eu, spuse Willie. Am ajuns să le suflăm în ceafă friţilor, Tom.

— E un ţinut afurisit de întins şi acum au şi pe unul care cunoaşte locurile.

— Dă-i înainte tot aşa spuse Willie. Cum poate individul să cunoască locurile mai bine ca noi?

— Cu siguranţă că le cunoaşte mai bine.

— La dracu cu el. Am să mă duc la pupa să mă spăl cu săpun. Dumnezeule, cât îmi doresc să simt apă proaspătă şi săpun pe mine.

Acum ploua atât de tare, încât era greu să distingă vasul când dublară promontoriul. Vijelia se îndepărtase spre largul oceanului şi era atât de puternică şi ploua atât de tare, încât a încerca să găseşti vasul era ca şi cum ai încerca să vezi ceva stând în spatele unei cascade. Cu ploaia asta rezervoarele se umplu ca nimica, se gândi Thomas Hudson. Probabil că acum dă afară prin supapele de prea plin de la cambuză şi de la prova.

— Tom, câte zile au trecut de când a plouat ultima oară? întrebă Willie.

— Trebuie să verificăm în jurnalul de bord. Dar au trecut cam cincizeci.

— Parcă-i o blestemată de rupere de nori musonică, puse Willie. Dă-mi ispolul să dau apa afară.

— Aveţi grijă să nu se ude tocul armelor.

— O ţin cu patul între picioare şi ţeava sub umărul stâng al hainei de ploaie, spuse Willie. N-a stat în viaţa ei mai bine ca acum. Dă-mi ispolul.

La pupa, toţi erau în pielea goală şi se spălau. Se săpuneau stând când pe un picior când pe celălalt, aplecându-se sub rafalele ploii în vreme ce se săpuneau şi apoi întorcându-se cu faţa la ploaie. Toţi erau arşi de soare, dar în lumina aceea ciudată arătau albi. Thomas Hudson se gândi la tabloul lui Cezanne, şi apoi se gândi că i-ar fi plăcut să-l fi pictat Eakins. Apoi se gândi că ar trebui să-l picteze chiar el, cu nava ţinând piept valurilor înspumate de resac ce mugeau şi se iveau din masa cenuşie a rafalelor de ploaie, cu fundalul întunecat al norilor de furtună ce se apropiau, şi cu soarele răzbind o clipă printre nori ca să arginteze aversele de ploaie şi să lucească pe cei ce se spălau la pupa.

Aduse bărcuţa lângă navă, Ara aruncă o parâmă şi erau acasă.

XI.

În noaptea aceea, după ce ploaia se opri şi el puse să se verifice toate locurile pe unde se infiltrase apa, din cauză că avuseseră parte de o perioadă atât de îndelungată fără ploaie, şi după ce avu grijă să se pună dedesubt vase de colectare, şi după ce chiar punctele de infiltraţie, şi nu locurile pe unde se prelinsese apa, fură date cu vopsea, Thomas Hudson urmări să se fixeze oamenii de cart, să se împartă oamenii pe posturi şi discută totul şi se înţelese cu secundul, şi cu Ara. Apoi, după ce se termină şi cina, şi se porni pocherul, se duse pe puntea de comandă. Luase cu el o pompă de flit, salteaua pneumatică şi o pătură subţire.

Îşi pusese în gând să se întindă pe saltea şi să nu se mai gândească la nimic. Uneori reuşea să se gândească la stele fără să se mai minuneze în faţa lor, şi la ocean fără să-şi mai

facă probleme, şi la răsăritul soarelui fără să se mai gândească ce avea să-i aducă.

Se simţi primenit din creştet până-n tălpi, după ce se frecase cu săpun în bătaia ploii, care răpăise la pupa, şi se gândi: Am să stau întins aici şi am să mă simt curat. Ştia că n-avea nici un rost să se gândească la femeia care fusese mama lui Tom, şi nici la câte făcuseră ei împreună, şi la toate locurile pe unde umblaseră împreună, şi nici cum se despărţiseră. N-avea nici un rost să se mai gândească la Tom. Încetase să se mai gândească la el de cum primise vestea.

Şi, la fel, n-avea nici un rost să se mai gândească la ceilalţi. Îi pierduse şi pe ei, şi n-avea nici un rost să se mai gândească la ei. Dăduse toate remuşcările pentru calul pe care-l călărea acum. Aşa că mai bine stai întins aici şi simte-ţi trupul curat de la săpun şi ploaie, şi străduieşte-te să nu te mai gândeşti la nimic. Ai învăţat de la o vreme cum să izbuteşti. S-ar putea să dormi şi să ai parte de vise năstruşnice sau plăcute. Rămâi întins aşa liniştit şi uită-te la noapte şi nu te mai gândi. Sau Ara sau Henry or să te trezească dacă Peters prinde ceva.

În scurtă vreme adormi. Era din nou copil şi trecea călare printr-un canion abrupt. Canionul se deschidea în faţa lui şi se vedea nisip pe malul râului cu apă limpede, atât de limpede că se distingeau pietrele pe fundul apei, şi apoi urmări păstrăvii de la marginea unui ochi mai adânc de apă, ce săreau să prindă gâzele purtate de curent la vale. Stătea călare şi se uita la păstrăvi cum se ridicau la suprafaţa apei când îl trezi Ara. Mesajul avea următorul conţinut: CĂUTAŢI CU ATENŢIE SPRE VEST, iar la sfârşit era menţionat numele de cod.

— Mulţumesc, spuse el. Să-mi aduceţi dacă mai vine ceva.

— Bineînţeles. Culcă-te la loc, Tom.

— Am avut un vis minunat.

— Nu mi-l povesti, că poate se împlineşte.

Adormi din nou, şi când adormi zâmbea pentru că se gândea că acţiona conform ordinelor şi-şi continua cercetările spre vest. Am ajuns cu nava destul de departe spre vest, se gândi. Nu cred că le-a trecut lor prin minte că voi ajunge atât de departe spre vest.

Adormi şi visă că-i arsese cabana şi cineva îi ucisese puiul de căprioară care, între timp se făcuse cerb tânăr. Cineva îi ucisese câinele şi îl găsi lângă un copac şi se trezi plin de sudoare.

Cred că visele nu-s o soluţie, îşi spuse. Mai bine să procedez ca de obicei, fără să sper în vreun anestezic. Haide, chibzuieşte până la capăt.

Tot ce ai acum nu e decât problema principală şi celelalte câteva probleme auxiliare. Asta e tot ce ai, aşa că mai bine ai încerca să-ţi placă. N-o să mai ai parte de vise plăcute niciodată, aşa că mai bine nu mai dormi. Odihneşte-te şi trudeşte-ţi mintea până ce n-o să mai lucreze deloc, şi când ai să dormi, aşteaptă-te la grozăvii. La jocul ăsta mare de noroc care se joacă aici, grozăviile sunt câştigul de care ai parte. Ţi-ai ales miza şi ai pus-o în joc şi ai lăsat roata să se învârtă şi în cele din urmă ţi s-a dat ploconul unui somn agitat şi neplăcut. Aproape că ai tras dreptul de a nu mai dormi deloc. Dar ai pus şi asta la bătaie pentru ceea ce ţi-a mai rămas, aşa că fă bine şi încearcă să-ţi placă. Şi acum eşti aproape adormit. Aşa că dormi şi închipuie-ţi că ai să te scoli plin de năduşeală. Şi ce-i cu asta? Nu-i nimic nici cu asta. Dar îţi mai aduci aminte când dormeai o noapte întreagă cu fata aia şi erai fericit şi nici nu te gândeai să te trezeşti de nu te trezea ea ca să faceţi dragoste? Adu-ţi aminte de asta, Thomas Hudson, şi vezi cât de bine are să-ţi prindă.

Mă întreb câte bandaje mai au pentru celălalt individ rănit. Dacă mai au ei timp pentru bandaje, atunci mai au timp şi pentru altele. Care altele? Ce-ţi închipui că mai au cu ei, în afară de ceea ce ştii şi tu? Nu cred că prea multe. Poate pistoale şi câteva automate. Poate şi câteva

încărcături de explozibil din care mai pot încropi câte ceva. Trebuie să iau în considerare şi posibilitatea că au o mitralieră. Dar nu prea îmi vine să cred. Nu au ei chef să lupte. Nu vor decât să scape şi să ajungă pe un vas spaniol. Dacă ar fi fost în stare să lupte, s-ar fi întors înapoi în noaptea aceea şi ar fi pus mâna pe Confites. Poate că nu. Poate că au intrat cumva la bănuieli, au văzut butoaiele noastre pe plajă şi poate că şi-au închipuit că e baza noastră unde ne întoarcem noaptea. Şi nici n-ar fi avut de unde să ştie ce fel de navă suntem. Dar poate că au văzut butoaiele şi şi-au închipuit că e ceva prin preajmă care foloseşte o groază de benzină. Şi apoi poate că nici nu voiau să se bată când mai aveau şi răniţi. Dar barca cu răniţi putea rămâne în larg noaptea, în vreme ce s-ar fi strecurat spre insulă şi ar fi pus mâna pe staţia de radio, dacă aveau de gând s-o şteargă cu celălalt submarin. Mă întreb ce s-a întâmplat cu submarinul. E ceva tare ciudat în treaba asta.

Gândeşte-te la ceva vesel. Gândeşte-te cum ai să porneşti în zori cu soarele în spate. Şi gândeşte-te că acum au şi posibilitatea de a cunoaşte locurile, în afară de peştele ăla sărat, şi o să fii nevoit să-ţi cam pui capul la contribuţie. Adormi şi reuşi să doarmă destul de mult, până cu vreo două ceasuri înainte de ivirea zorilor, când îl treziră muştele de nisip. Faptul că se gândise la problemele care-i stăteau în faţă îl făcuse să se simtă mai bine şi dormi fără să viseze nimic.

XII.

Porniră la drum înainte de a se ridica soarele şi Thomas Hudson duse nava de-a lungul şenalului, care semăna cu un canal mărginit de două maluri cenuşii ridicându-se de o parte şi de alta. Când se ivi soarele, ieşise în larg prin strâmtoarea dintre bancuri, şi îndreptă nava spre nord ca să ajungă la apa albastră, dincolo de crestele periculoase ale recifului exterior. Drumul era puţin mai lung decât dacă ar fi mers prin partea de dinăuntru a recifului, dar era mai lipsit de primejdii.

La răsăritul soarelui nu era pic de vânt şi nici hulă suficientă ca să facă valurile să se spargă de crestele stâncilor. Ştia că avea să fie o zi fierbinte şi zăpuşitoare, iar după-amiaza se va stârni furtună.

Secundul urcă pe punte şi se uită în jur. Apoi cercetă cu atenţie uscatul şi zona de-a lungul lui, până unde se arăta silueta înaltă şi urâtă a farului.

— Am fi putut merge uşor şi prin partea dinspre ţărm a recifului.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson, dar m-am gândit că pe aici e mai bine.

— O să fie o zi ca ieri. Dar mai fierbinte.

— N-or să poată merge prea mult.

— N-or să poată merge deloc. Sunt ţintuiţi pe undeva de calmul ăsta plat. O să verifici la far dacă au trecut prin tăietura dintre Paredon şi Coco, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Mă duc eu. Îl cunosc pe paznic. Poţi să opreşti chiar în golfuleţul insuliţei, la capăt. N-o să întârzii prea mult, spuse Antonio.

— Nici măcar n-am nevoie de ancoră.

— Doar ai destui oameni zdraveni ca să salte ancorele.

— Trimite-i sus pe Ara şi pe Willie dacă au mâncat. Pe-aici, atât de aproape de far, n-are să se arate nimic, şi uitându-te în direcţia soarelui nu desluşeşti nimic, fir-ar să fie. Dar totuşi trimite-l sus şi pe George şi pe Henry. Să facem treburile cum se cuvine.

— Tom nu uita că stâncile ies aici drept din adâncul apei albastre.

— Nu uit şi nu pot să le văd.

— Ceaiul îl vrei rece?

— Te rog. Şi un sandviş. Dar mai întâi trimite oamenii sus.

— Acum or să apară. Trimit şi ceaiul sus şi pregătesc totul ca să merg la ţărm.

— Ai grijă cum vorbeşti cu ei.

— De aceea mă şi duc eu acolo.

— Scoate la vedere şi nişte undiţe. Arată mai bine când ne apropiem de far.

— Da, spuse secundul. Şi s-ar putea să şi prindem ceva, ca să le dăm şi celor de la far.

Cei patru ieşiră pe punte, şi luară posturile obişnuite în primire şi Henry spuse:

— Ai văzut ceva, Tom?

— O broască ţestoasă cu un pescăruş care zboară în jurul ei. Credeam că o să se aşeze în spinarea ei, dar nu s-a aşezat.

— Mi capitan, făcu George, care era un basc mai înalt decât Ara şi bun atlet şi marinar minunat, dar nu la fel de puternic ca Ara în multe privinţe.

— Mi señor obispo, făcu Thomas Hudson. Domnule episcop.

— În regulă, Tom, spuse George. Dar dacă văd un submarin într-adevăr mare, vrei să te înştiinţez şi pe tine?

— Dacă mai vezi unul la fel de mare ca atunci, păstrează-l pentru tine.

— Şi noaptea-l visez, spuse George.

— Nu mai vorbiţi despre el, interveni Willie. Tocmai mâncam.

— Când ne-am apropiat, am simţit cum înţepeneam tot, completă Ara. Tom, spune drept, ce-ai simţit?

— Teamă.

— Eu l-am văzut ieşind la suprafaţă, spuse Ara, şi apoi l-am auzit pe Henry urlând: „E un portavion, Tom”.

— Păi chiar aşa arăta, se apăra Henry. N-am ce-i face. Şi acum aş spune acelaşi lucru.

— Mi-a distrus viaţa, spuse Willie. De atunci nu mai sunt acelaşi. De-aş fi avut cinci centi în buzunar, n-aş mai fi ieşit niciodată pe mare.

— Ţine de-aici, spuse Henry, ia douăzeci de centi de la mine şi dă-te jos la Paredon Grande. Poate că au să-ţi dea şi restul.

— Nu vreau restul. Am să mă transfer.

— Chiar? îl iscodi Henry.

De la ultimele două daţi când fuseseră în Havana, între ei era destul de multă râcă.

— Ascultă, cheltuitorule, i-o întoarse Willie. Nu suntem pe urmele unui submarin, pentru că în cazul ăsta nu te-ai fi urcat pe punte fără să tragi pe furiş un pahar şi tu. Suntem la vânătoare de friţi ca să-i curăţăm şi nu-i decât pe o barcă puntată, pe jumătate deschisă. Chiar şi tu ar trebui să fii în stare să faci treaba asta.

— Dar oricum, ia şi ăştia douăzeci de cenţi, spuse Henry. Într-o zi au să-ţi prindă bine.

— Ca să-i bag…

— Ia ascultaţi, voi ăia doi. Terminaţi odată, le spuse Thomas Hudson.

Se uită la amândoi.

— Îmi pare rău, Tom, spuse Henry.

— Mie nu-mi pare rău, spuse Willie. Dar oricum, îmi cer scuze.

— Tom, uite colo, spuse Ara. Aproape în travers, spre uscat.

— O stâncă ce abia se vede din apă, spuse Thomas Hudson. Pe hartă e indicată mult mai departe spre est.

— Nu asta. Mai departe spre ţărm, la vreo jumătate de milă.

— E un om care prinde languste, sau ridică nişte plase de peşte.

— Crezi că ar fi cazul să vorbim cu el?

— E de la far şi Antonio are să se ducă la ţărm şi are să discute cu cei de la far.

— Peşte! Peşte! strigă secundul.

Iar Henry întrebă:

— Mă duc să-l scot eu, Tom?

— Sigur. Trimite-l pe Gil sus.

Henry coborî şi la scurtă vreme peştele sări din apă şi se dovedi a fi o baracudă. Apoi, puţin mai târziu, îl auzi pe Antonio mormăind în timp ce-l agăţa cu gafa şi apoi

răsunară loviturile înfundate ale maiului izbind în capul peştelui. Aşteptă să audă plescăitul făcut de peştele aruncat înapoi în apă şi se uită în urma navei să vadă cât fusese de mare. Dar nu se auzi nici un fel de plescăit şi-şi aduse aminte că baracuda din partea asta a coastei era bună de mâncat şi Antonio avea s-o păstreze ca s-o ducă la far. Chiar atunci auzi de două ori răsunând strigătul de „Peşte!”, şi de data asta nu mai sări nimic, şi se auzi vâjâitul firului ce se depăna spre adânc. Puse cârma mai mult spre larg şi reduse amândouă motoarele. După care, deoarece firul continua să depene mai departe, debreie unul dintre motoare şi făcu o jumătate de întoarcere spre peşte.

— Wahoo! îi strigă secundul. Unul mare.

Henry aduse peştele lângă navă şi se uitară cu toţii în adânc, peste pupa, şi-l văzură cât era de lung şi de ciudat, cu ţeapa aia a lui, cu dungile zărindu-i-se destul de clar în albastrul apei adânci de larg. Când ajunse aproape că putea fi apucat cu gafa, îşi suci capul şi se repezi din nou spre adânc, încât îl pierdură din ochi chiar şi în apa aceea limpede, în mai puţin timp decât ar avea nevoie un om să pocnească din degete,

— Fac totdeauna şmecheria asta, spuse Ara. Şi se duc ca glonţul.

Henry îl aduse repede înapoi şi urmăriră cu toţii, uitându-se spre pupa, cum îl apucă apoi cu gafa şi-l saltă pe punte, ţeapăn şi tremurând. Dungile i se arătau a fi de un albastru strălucitor, iar fălcile, care tăiau ca briciul, i se deschideau şi se închideau spasmodic şi inutil. Antonio îl târî la pupa şi se auzi cum coada peştelui se izbea de punte.

— Que peto más hermoso! spuse Ara.

— E un wahoo frumos, fu de acord Thomas Hudson. Dar dacă mai ţine mult, o să ne poticnim aici toată dimineaţa. Lasă-ţi undiţele în apă, dar fără strune, îi spuse secundului.

Îndreptă nava chiar pe direcţia farului ce se ridica pe promontoriul înalt şi stâncos, şi încercă să recupereze timpul pe care-l pierduseră prefăcându-se că pescuiesc.

Frecarea firelor de pescuit în apă îndoia vergile. Henry se urcă pe punte şi spuse:

— A fost un peşte frumos, nu-i aşa? îmi place să-i prind cu scule fine. Aşa-i că are un cap extraordinar de ciudat?

— Cam cât cântăreşte? întrebă Willie.

— Antonio zice că să tot cântărească vreo şaizeci de livre, Willie. Mi-a părut rău că n-am avut vreme să te chem şi pe tine. Ar fi trebuit să fie al tău.

— Nu-i nimic, spuse Willie. Tu l-ai scos mai repede decât aş fi putut s-o fac eu şi trebuie, la dracu, s-o ştergem de-aici. Pun prinsoare că putem prinde peste tot pe-aici o groază de peşti straşnici.

— După război, cândva, o să venim pe-aici.

— Te cred, spuse Willie. După război mă găsiţi la Hollywood, unde am să fiu consilier tehnic în probleme privind felul cum trebuie să arate un dos de cal pe mare.

— O să fii foarte priceput la treaba asta.

— Trebuie să fiu. Că doar studiez problema de mai bine de un an ca să mă pregătesc pentru cariera asta.

— Ce dracu v-aţi sculat cu fundul în sus pe ziua de azi? întrebă Thomas Hudson.

— Nu ştiu. Aşa m-am sculat eu.

— Atunci, ia du-te până în cambuză şi vezi dacă sticla cu ceai s-a răcit destul şi adu-o sus. Văd că Antonio taie peştele. Aşa că fă-mi şi mie un sandviş, da?

— Bineînţeles. Ce fel de sandviş?

— Cu unt de arahide şi ceapă, dacă e ceapă destulă.

— Unt de arahide şi ceapă, domnule.

— Şi încearcă să scapi de dosul tău blestemat.

— Da, domnule, s-a dus şi dosul.

După ce plecă, Thomas Hudson spuse:

— Te rog să fii mai amabil cu el. Am nevoie de amărâtul ăsta şi e tare priceput în meseria lui. E şi el cu fundul în sus.

— Am să încerc să fiu de treabă cu el. Dar e tare dificil.

— Încearcă şi tu ceva mai mult. L-ai tot înţepat cu cei douăzeci de cenţi.

Thomas Hudson se uită înainte, la oglinda nemişcată a mării şi la aerul nevinovat al recifului neîndurător din pupa babord. Îi plăcea să treacă prin largul unui recif primejdios când avea soarele în spate. Asta compensa perioadele când era nevoit să ţină cârma cu soarele în faţă şi compensa şi multe alte lucruri.

— Iartă-mă, Tom, spuse Henry. O să am grijă ce spun şi ce gândesc.

Willie se întoarse cu sticla de rom plină de ceai, învelită într-un şervet de hârtie prins cu două benzi de cauciuc ca să nu se desfacă.

— Căpitane, e rece, spuse el. Şi am şi izolat-o.

Îi întinse lui Thomas Hudson un sandviş înfăşurat într-un şerveţel şi-i spuse:

— Una dintre culmile cele mai înalte ale artei făcătorilor de sandvişuri. Noi îi spunem Muntele Everest. Numai pentru comandanţi.

În aerul nemişcat, Thomas Hudson îi simţi suflarea duhnind chiar şi pe puntea de comandă.

— Willie, nu crezi că ai luat-o puţintel cam prea devreme în dimineaţa asta?

— Nu, domnule.

Thomas Hudson se uită la el gânditor.

— Ce-ai spus, Willie?

— Nu domnule. Nu mă auziţi, domnule?

— Bine, bine, spuse Thomas Hudson. Te-am auzit de două ori. Dar ascultă numai o dată ce-ţi spun. Du-te sub punte, curăţă bucătăria ca lumea şi apoi urcă din nou pe punte, la prova, unde te pot vedea şi stai lângă ancoră.

— Da, domnule, făcu Willie. Nu mă simt prea bine, domnule.

— Rahat cum te simţi, măi avocat de mare. Dacă nu te simţi bine, acum o să te simţi al dracului de rău.

— Da, domnule, răspunse Willie. Nu mă simt bine, domnule. Trebuie să mă vadă medicul navei.

— O să-l găseşti la prova. Bate şi tu în uşa din capătul provei când treci pe acolo şi vezi dacă-i înăuntru.

— Asta voiam să spun şi eu, domnule.

— Ce voiai să spui?

— Nimic, domnule.

— E beat mort, spuse Henry.

— Nu, nu-i beat, spuse Thomas Hudson. Bea el, dar e mai aproape de nebunie.

— De la o vreme încoace e cam ciudat, recunosc. Dar totdeauna a fost ciudat. Nimeni dintre noi n-a avut de suferit câte a îndurat el. Eu n-am suferit niciodată.

— Tom a suferit, spuse Henry, şi nu bea decât ceai rece.

— Hai să nu mai discutăm treburi morbide şi să nu mai discutăm nici tâmpenii, interveni Thomas Hudson. Eu n-am suferit niciodată şi-mi place ceaiul rece.

— Înainte nu-ţi plăcea deloc.

— Învăţăm mereu câte ceva nou, Henry.

Se apropiase destul de mult de far şi văzu şi stâncile de care trebuia acum să se ferească şi se gândi că toată trăncăneala aceea n-avea nici un rost.

— Ara, du-te şi tu la pupa cu el şi vezi cum se descurcă. Stai prin preajma lui. Henry, strânge unditele. George, du-te pe punte şi ajută-l pe Antonio să lase bărcuţa. Dacă e de acord, du-te şi tu cu el la ţărm.

Când rămase singur pe puntea de comandă, simţi în nări miros de guano de la păsările de pe stânci; dublă promontoriul şi ancoră în apă cu adâncimea de două braţe. Fundul era curat şi se simţea un puternic curent de maree. Se uită la clădirea văruită în alb şi la farul de modă veche, înalt şi apoi trecu cu privirea peste stâncile semeţe, oprindu-se la insuliţele acoperite de mangrove verzi şi, dincolo de ele, zări promontoriul golaş, stâncos, abia ridicându-se din ape, de la Cayo Romano. Petrecuseră în răstimpuri atâta vreme în vecinătatea acelei insule prelungi, ciudate şi bântuite de ţânţari şi cunoşteau o parte din ea atât de bine şi veniseră spre uscat de atâtea ori

folosindu-i punctele de reper în împrejurări şi bune şi rele, încât el nu putea niciodată s-o zărească sau s-o lase în urmă fără emoţie. Şi iat-o din nou înaintea lui, mai stearpă ca niciodată, arătându-se din ape ca un deşert nenorocit.

Pe insula aceea întinsă erau şi cai sălbăticiţi, şi vite sălbăticite, şi porci sălbăticiţi, şi se întrebă cam câţi oameni nutriseră iluzia că o puteau coloniza. Avea coline cu ierburi grase, văi frumoase şi parchete minunate de lemn de construcţie, şi odinioară fusese şi o aşezare acolo, numită Versailles, unde nişte francezi încercaseră să colonizeze insula.

Acum toate locuinţele fuseseră abandonate, în afară de o singură clădire mare, şi odată, când Thomas Hudson se dusese acolo să facă plinul de apă, văzuse că potăile de câini de pe la cocioabe îşi duceau traiul de-a valma cu porcii vârâţi în nămol, şi atât câinii cât şi porcii erau cenuşii de roiul gros, de ţânţari ce hălăduiau pe ei. Când alizeul de est bătea continuu zi şi noapte, insula era un ţărm minunat, şi puteai să mergi două zile la rând cu arma în mână şi tot rămâneai într-un ţinut magnific. Era un tărâm la fel de neatins ca pe vremea când Columb păşise pentru prima dată pe coasta aceea. Apoi când cădea vântul, din mlaştini veneau nori întregi de ţânţari. Nu e o metaforă când spui că veneau nori de ţânţari, se gândi el. Veneau într-adevăr nori de ţânţari şi erau în stare să sugă sângele din om până-l sleiau de moarte. Cei pe care-i căutăm noi nu s-au oprit la Romano. În nici un caz pe un calm ca acesta. Trebuie s-o fi luat mai sus pe coastă.

— Ara, strigă el.

— Tom, ce s-a întâmplat? întrebă Ara.

Era întotdeauna din două salturi pe puntea de comandă, unde ateriza uşor ca un acrobat, dar cu fermitatea oţelului.

— Care-i baiul?

— Tom, Willie nu-i în apele lui. L-am luat de la soare, i-am dat ceva de băut şi l-am silit să se întindă. Acum s-a mai liniştit, dar se uită cu o privire puţin cam prea fixă.

— Poate că l-a bătut soarele prea tare în căpăţâna aia afurisită.

— Poate. Poate să fie însă şi altceva.

— Altceva?

— Gil şi Peters dorm. Gil a avut misiunea să-l ţină treaz pe Peters azi-noapte. Henry doarme, şi George s-a dus la ţărm cu Antonio.

— Trebuie să vină curând înapoi.

— O să vină.

— Nu trebuie să-l mai lăsăm pe Willie la soare. Am fost tâmpit când l-am trimis la prova. Dar am făcut-o pentru disciplină, fără să mă mai gândesc la altceva.

— Acum demontez şi curăţ armamentul greu şi am verificat toate capsele de la celelalte să nu fi avut de suferit din cauza umezelii şi a ploii de azi-noapte. Aseară, după ce s-a terminat pocherul, am demontat, am curăţat şi am uns totul.

— Acum, cu umezeala asta, trebuie să facem zilnic o verificare, fie că se trage cu armele, fie că nu.

— Ştiu, spuse Ara. Ar trebui să-l debarcăm pe Willie. Dar aici nu se poate.

— La Cayo Francés?

— Am putea. Dar ar fi mai bine la Havana, şi de acolo să-l expedieze ei cu vaporul. Numai că o să trăncănească, Tom.

Thomas Hudson se gândi la ceva, dar regretă imediat gândul.

— N-ar fi trebuit să-l mai luăm după ce a fost demobilizat medical, şi mai ales cu capul acela nenorocit al lui, spuse Ara.

— Ştiu. Dar l-am luat. Şi câte alte afurisite de greşeli am mai făcut?

— Nu prea multe, spuse Ara. Acum pot să mă duc jos şi să-mi termin treaba?

— Da, spuse Thomas Hudson. Mulţumesc mult.

— A sus órdenes, spuse Ara. La ordinele dumneavoastră.

— Aş vrea să fi fost nişte ordine al dracului mai bune, îi replică Thomas Hudson.

Antonio şi George apărură cu bărcuţa şi Antonio veni îndată pe puntea de comandă şi-i lăsă pe George şi pe Henry să ridice motorul şi bărcuţa la bord.

— Ei? făcu Thomas Hudson.

— Trebuie să fi trecut pe-aici în timpul nopţii, cu ultimele suflări ale brizei, spuse Antonio. Dacă ar fi intrat în strâmtoare, nu se putea să nu-i vadă şi cei de la far. Bătrânul cu schiful şi cu plasele de peşte n-a zărit nici urmă de barcă de ţestoase. Trăncăneşte întruna vrute şi nevrute şi ar fi pomenit şi de asta, spunea paznicul farului. Crezi că ar trebui să ne ducem înapoi şi să-l întrebăm şi pe el?

— Nu. Cred că au luat-o în jos, spre Puerto Coco sau poate spre Guillermo.

— Cu vântul pe care l-au avut, cam pe-acolo trebuie să fi ajuns.

— Eşti sigur că n-ar fi putut trece prin strâmtoare în timpul nopţii?

— Nici cu cel mai bun pilot din lume.

— Atunci, trebuie să-i găsim sub vântul insulei Coce sau mai la vale, la Guillermo. Hai să ridicăm ancora şi să pornim.

Era o coastă foarte mizerabilă şi se menţinu în larg ca să te ferească de toate pericolele şi urmă curba ce marca adâncimea de o sută de braţe. Spre uscat era o coastă joasă şi stâncoasă, cu recifuri şi mari întinderi de bancuri de nisip care, la maree joasă, ieşeau la iveală. Se stabilise un cart de patru oameni şi Gil era la stânga lui Thomas Hudson. Thomas Hudson se uită spre uscat şi văzu că începe verdele desişurilor de mangrove şi se gândi: „Afurisit loc dacă te prinde calmul ăsta pe-aici”. Acum însă norii începuseră să se ridice şi prin minte îi trecu gândul că vijelia se va porni mai devreme în ziua aceea. Dincolo de Puerto Coco sunt trei locuri care trebuie cercetate, se gândi. Mai bine îi dau viteză ca să ajung acolo.

— Henry, spuse el, ţine cârma pe 285, vrei? Mă duc jos să văd ce-i cu Willie. Dacă zăreşti ceva, strigă. Spre ţărm n-ai ce vedea, Gil. Ia mai bine cartul de prova tribord. Spre uscat apa e prea mică şi n-au cum să fie acolo.

— Prefer să urmăresc spre uscat, spuse Gil. Dacă nu te superi, Tom. E şenalul acela nenorocit care o ia spre uscat deodată şi călăuza lor ar fi putut să-i aducă într-acolo şi să-i ascundă în mangrove.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Îl trimit sus pe Antonio.

— Cu binoclul ăsta mare aş putea să zăresc catargul în mangrove.

— Mă îndoiesc al dracului. Dar s-ar putea.

— Tom, te rog, dacă nu te superi, lasă-mă.

— Ţi-am spus o dată că-s de acord.

— Tom, iartă-mă, dar cred că ghidul ăla al lor îi putea duce într-acolo. O dată am fost şi noi acolo.

— Şi am fost nevoiţi să ieşim de-acolo la fel cum am intrat.

— Ştiu. Dar, dacă au rămas fără vânt şi au trebuit să se ascundă în grabă, aşa au făcut. N-avem chef să trecem pe lângă ei fără să-i vedem.

— E drept. Dar suntem prea mult în larg ca să poţi vedea un catarg. În afară de asta, probabil că or să taie mangrove şi or să mascheze catargul ca să nu se vadă din aer.

— Ştiu, urma Gil cu încăpăţânarea lui spaniolă. Dar am ochi foarte buni şi binoclul ăsta e binoclu cu putere de rezoluţie doisprezece, şi e calm, şi văd straşnic, şi…

— Am spus dinainte că din partea mea e în regulă.

— Ştiu, dar trebuia să-ţi explic.

— Mi-ai explicat, spuse Thomas Hudson, şi dacă reuşeşti să vezi un catarg, îţi dau voie să mi-l bagi în fund şi să pui şi arahide pe el.

Gil se simţi puţin jignit de gluma asta, dar se gândi că era hazlie, mai ales chestia cu arahidele, şi se apucă să cerceteze mangrovele până ce simţi că binoclul acela puternic face să-i sară ochii din cap.

Jos, Thomas Hudson stătea de vorbă cu Willie şi urmărea uscatul şi marea. Era ciudat cât de puţin vedeai de aici în comparaţie cu puntea de comandă, şi atâta vreme cât jos lucrurile mergeau bine, i se părea o prostie să stea în altă parte şi nu la postul său. Totdeauna încercase să menţină contactul necesar cu oamenii şi să evite tâmpenia cu inspecţia care se preface a nu fi inspecţie. Dar îi transferase tot mai multă autoritate lui Antonio, care era un marinar mult mai capabil decât el, şi lui Ara, care era un om mult mai capabil. Amândoi sunt oameni mai capabili decât mine, se gândi, şi totuşi eu trebuie să am comanda, folosind cunoştinţele, talentul şi caracterul lor.

— Willie, începu el, spune drept, cum te simţi?

— Îmi pare rău că mă port ca un zănatic. Da, Tom sunt un tip cam afurisit.

— Ştii care-s dispoziţiile în legătură cu băutura, spuse Thomas Hudson. De fapt, nici nu există. Nu vreau să recurg la tot felul de rahaturi ca sistemul care se bazează pe onoare.

— Ştiu, răspunse Willie. Dar ştii şi tu că nu-s un beţiv.

— Nu primim beţivi la bord.

— În afară de Peters.

— Nu noi l-am luat la bord. Ei ni l-au dat. Şi are şi el problemele lui. Dar, să-l lăsăm pe el. Ce altceva te mai roade?

— Aşa, toate în general.

Adică cum?

— Ei bine, uite, sunt pe jumătate ţicnit, şi tu eşti pe jumătate ţicnit, şi avem şi echipajul ăsta de oameni jumătate sfinţi, jumătate desperaţi.

— Nici nu-i aşa de rău să fii pe jumătate sfânt şi pe jumătate desperat.

— Ştiu şi asta. E minunat. Dar am fost obişnuit cu lucruri mult mai fireşti.

— Willie, drept să-ţi spun n-ai nici un motiv să te roadă ceva. Ai stat prea mult cu capul în soare şi sunt convins că

nici băutura nu-ţi face prea bine.
— Şi eu sunt convins de asta, spuse Willie. Tom, nu vreau să fac pe nebunul. Dar pe tine te-a pălit vreodată cu adevărat nebunia?
— Nu. Şi totdeauna i-am dus dorul.
— E mare pacoste, urmă Willie. Şi indiferent cât ţine, totdeauna ţine prea mult. Dar o să mă las de băutură.
— Nu. Bea aşa potolit, cum ai băut întotdeauna.
— Am folosit băutura ca să mai strunesc nebunia.
— Totdeauna bem pentru un motiv anume.
— Da, ştiu. Dar nu era o şmecherie. Tom, crezi că te-aş minţi eu pe tine?
— Toţi minţim. Dar nu cred că ai minţit într-adins.
— Haide, du-te sus pe puntea ta de comandă, spuse Willie. Te văd uitându-te la apă toată vremea, de parcă ar fi vreo muiere pe cale să te părăsească. N-am să mai beau decât poate apă de mare şi am să-l ajut pe Ara să demonteze armele alea în bucăţi şi să le pună din nou la loc.
— Willie, să nu mai bei.
— Dacă am spus că nu mai beau, nu mai beau.
— Ştiu.
— Ascultă, Tom. Pot să te rog ceva?
— Orice.
— Ţie cât îţi este de greu?
— Cred că destul de greu.
— Poţi să dormi?
— Nu prea mult.
— Noaptea trecută?
— Da.
— Fiindcă te-ai plimbat pe plajă, spuse Willie. Haide, du-te sus pe punte şi lasă-mă. Mă apuc cu Ara de treaba noastră.

XIII.

La Puerto Coco au cercetat tot ţărmul în căutare de urme, şi au cercetat desişurile de mangrove din partea cealaltă, cu bărcuţa. Au dat de câteva locuri numai bune de ascuns o barcă de pescuit ţestoase. Dar n-au găsit nimic, şi vijelia s-a

abătut asupra lor mai devreme, şi a venit cu ploaie mare care făcea marea să arate de parcă ar ţâşni în sus, în aer, în jeturi albe.

Thomas Hudson bătu ţărmul şi apoi se duse spre interiorul insulei, dincolo de lagună. Dădu de locurile de unde veneau flamingii la maree înaltă, şi văzu şi mulţi ibişi de pădure, din cei cărora li se spune şi coco, de unde şi numele insulei, precum şi o pereche de lopătari trandafirii care-şi căutau hrana prin mâlul de la marginea lagunei. Arătau tare frumoşi cu rozul acela pronunţat al lor pe fundalul cenuşiu al marnelor din jur şi cu mişcările iuţi şi delicate când alergau, şi aveau acea cumplită lipsă de personalitate a păsărilor de apă care bat locurile cu apă mică îmboldite de foame. Nu se putu uita prea mult la ele fiindcă voia să verifice dacă nu cumva cei pe care-i căutau n-au lăsat barca în mangrove şi nu şi-au făcut tabăra în locurile mai înalte ca să scape de ţânţari.

Dar nu găsi nimic decât vechea tabără a unuia care pusese mangal la ars, şi reveni din nou pe ţărm după ce trecu prima vijelie şi Ara îl luă în bărcuţă.

Lui Ara îi plăcea să manevreze motorul exterior al bărcuţei chiar şi pe ploaie. Îi spuse lui Thomas Hudson că niciunul dintre cei plecaţi în cercetare nu găsise nimic. Toţi reveniseră la bord, în afară de Willie care avusese de cercetat cea mai depărtată porţiune de ţărm, dincolo de mangrove.

— Şi tu? îl întrebă Ara.

— Eu, nimic.

— Ploaia asta are să-l răcorească pe Willie. După ce te duc la bord, plec să-l iau şi pe el. Tom, unde crezi că s-au dus ăia?

— La Guillermo. Eu acolo m-aş fi dus.

— Şi eu. Şi Willie tot aşa crede.

— Cum s-a comportat?

— Încearcă din răsputeri să se stăpânească. Doar îl ştii pe Willie.

— Da, făcu Thomas Hudson.

Ajunseră lângă navă şi el se urcă la bord. Îl urmări pe Ara cum suceşte în loc bărcuţa, şi apoi dispare în vijelia albicioasă. Apoi strigă la cei de sub punte să-i aducă un prosop şi se şterse stând la pupa. Henry îi spuse:

— Tom, nu vrei ceva de băut? Erai ud leoarcă.

— Mi-ar prinde bine.

— Vrei nişte rom curat?

— Ar fi grozav, răspunse Thomas Hudson.

Se duse sub punte să-şi ia o flanelă de bumbac şi pantaloni scurţi şi văzu că acolo toţi erau veseli.

— Toţi am tras câte un pahar de rom curat, spuse Henry şi-i aduse un pahar umplut pe jumătate. Cine se şterge iute de apă, după unul din ăsta nu cred că mai răceşte. Ce zici?

— Salut, Tom, îl întâmpină Peters. Te alături şi tu grupului nostru de beţivi care beau din motive de sănătate?

— Când te-ai trezit? îl întrebă Thomas Hudson.

— Când am auzit un fel de gâlgâit.

— Într-o noapte am să vin să-ţi gâlgâi, şi o să văd dacă te trezeşti.

— Nu-ţi face probleme. În fiecare noapte are grijă Willie de asta.

Thoms Hudson se hotărî să nu mai bea romul. Apoi, văzând că toţi băuseră câte un pahar şi erau mulţumiţi şi fericiţi în călătoria lor nefericită, se gândi că ar fi fost o dovadă de îngâmfare şi dispreţ faţă de ei să nu bea. Şi-apoi, chiar avea poftă.

— Haide să-l bem împreuna, îi spuse lui Peters. Eşti singurul pungaş pe care l-am văzut vreodată că poate dormi mai bine cu căştile la urechi decât fără ele.

— Dacă împărţim băutura, nu-i mare lucru, spuse Peters, apărându-se astfel de abaterea de la disciplina oficială. Dacă împărţim, nu se alege niciunul dintre noi cu mai nimic.

— Atunci ia-ţi şi tu un pahar, spuse Thomas Hudson. Îmi place şi mie băutura asta afurisită la fel ca şi ţie.

Ceilalţi urmăreau scena, şi Thomas Hudson putu să vadă muşchii fălcilor lui Henry jucând.

— Bea-l până la fund, spuse Thomas Hudson. Şi în noaptea asta fă maşinăriile alea misterioase ale tale să meargă cât de bine eşti în stare. Pentru tine şi pentru noi toţi!

— Pentru noi toţi! repetă Peters. Cine munceşte cel mai mult pe nava asta?

— Ara, răspunse Thomas Hudson, şi se apucă să soarbă romul încet, în vreme ce se uita în jur. Şi oricare alt amărât de pe nava asta.

— Pentru tine, Tom, spuse Peters.

— Pentru tine, închină Thomas Hudson şi-şi simţi cuvintele fără vlagă şi coclite în gură. Pentru regele căştilor, mai spuse, ca să mai câştige ceva din ceea ce pierduse. Pentru toate gâlgâiturile, adaugă, de data asta luând-o înainte aşa cum ar fi trebuit s-o facă de la început.

— Pentru comandantul meu, spuse Peters, întinzând coarda puţin cam mult.

— Oricum vrei s-o iei, îi replică Thomas Hudson. Nu există nici un regulament pentru situaţia noastră. Dar am să mă opresc la asta. Mai spune-o o dată.

— Pentru tine, Tom.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson. Dar să fiu o bestie afurisită dacă am să beau în sănătatea ta, până când şi tu şi toate staţiile alea de radio ale tale n-o să funcţionaţi ca lumea.

Peters se uită drept la el şi pe faţă i se ivi expresia aceea de disciplină – transmisă şi trupului aflat într-o stare cam jalnică – luând ţinuta unui om care se angajase în trei rânduri să slujească o cauză în care crezuse şi de fiecare dată o părăsise pentru altceva, cum făcuse şi Willie, şi răspunse mecanic şi fără nici o reţinere:

— Înţeles, domnule.

— Să bem pentru tine, spuse Thomas Hudson. Şi dă-i bătaie cu toate miracolele tale afurisite.

— Da, Tom, răspunse Peters, fără nici o încercare de a amăgi pe cineva şi fără rezerve.

Ei bine, socot că-i destul, se gândi Thomas Hudson, Mai bine las lucrurile aşa cum sunt şi mă duc din nou la pupa să-l aştept pe celălalt băiat cu probleme să vină la bord. N-am să reuşesc niciodată să am pentru Peters aceleaşi sentimente ca pentru toţi ceilalţi. Sper că-i cunosc defectele, la fel ca şi ei. Dar e ceva cu el. Seamănă cu minciuna aceea dusă atât de departe, încât devine adevăr. Dar, în mod cert, nu e capabil să se descurce în situaţia în care ne aflăm. Poate că e capabil în treburi mult mai bune.

Willie e la fel, se gândi. Fiecare din ei e rău în genul lui. Amândoi ar fi trebuit să fie pe uscat acum.

Zări bărcuţa venind prin ploaie şi prin aversele înspumate ce se răsuceau biciuite de rafalele de vânt. Când ajunseră pe punte, amândoi erau uzi leoarcă. Nu-şi puseseră hainele de ploaie pe ei, ci înveliseră armele în ele.

— Salut, Tom, făcu Willie. Nimic, decât un dos ud şi nişte maţe ghiorăind de foame.

— Ia „pruncii” ăştia, spuse Ara şi-i întinse din bărcuţă puştile-mitralieră.

— Nimic.

— Nimic înmulţit cu zece, răspunse Willie.

Stătea la pupa şi apa şiroia pe el, iar Thomas Hudson îi strigă lui Gil să aducă două prosoape. Ara trase bărcuţa de barbetă lângă navă şi se urcă la bord.

— Nimic, nimic şi iar nimic, spuse el. Tom, crezi că datorită ploii câştigăm timp?

— Trebuie să curăţăm armele astea imediat, spuse Willie.

— Întâi să ne uscam noi, spuse Ara. Mi-a ajuns atâta umezeală. La început nu reuşeam să am parte nici de-o picătură de apă, şi acum mi s-a făcut pielea de găină şi pe fund.

— Tom, spuse Willie, ştii şi tu că netrebnicii ăia pot naviga şi pe vântul ăsta dacă reduc pânza, şi au curajul să încerce.

— M-am gândit şi eu la asta.

— După socoteala mea, cred că ziua când e calm stau pe undeva la adăpost şi apoi o şterg când se stârnesc vijeliile de după-amiază.
— Unde crezi că au ajuns?
— Nu-i văd dincolo de Guillermo. Dar s-ar putea să fi trecut totuşi mai departe.
— Pornim când se luminează de ziuă şi-i prindem mâine la Guillermo.
— Poate dăm de ei, dar s-ar putea s-o fi şters.
— Bineînţeles.
— De ce dracu n-avem şi noi un radar?
— Acum la ce ne-ar folosi? Ce-ai vedea, Willie, pe ecranul acela?
— M-aş uita cu el la dracu, răspunse Willie. Iartă-mă, Tom. Dar să urmăreşti pe unde ultrascurte o bazaconie care nici n-are staţie de radio…
— Ştiu, spuse Thomas Hudson. Ai vrea să-i urmărim mai bine decât o facem acum?
— Da. E în regulă?
— În regulă.
— Vreau să pun mâna pe bestiile alea şi să-i omor până la unul.
— Şi la ce ar servi?
— Ai uitat de masacru?
— Willie, nu-mi mai arunca rahatul cu masacrul. Eşti prea tăbăcit pentru asta.
— În regulă. Vreau eu să-i omor, uite-aşa. E bine?
— E mai bine decât rahatul cu masacrul. Dar am nevoie de prizonieri de pe un submarin care operează în apele astea, şi care să poată vorbi.
— Ultimul cu care ai avut de-a face n-a vorbit prea mult.
— Nu. Nici tu n-ai vorbi prea mult dacă ai fi pe ducă la fel ca el.
— Bine, bine, făcu Willie. Şi-acum, pot să trag şi eu un pui de somn după regulament?

— Bineînţeles. Pune-ţi pantaloni uscaţi şi o cămaşă uscată şi nu stârni tărăboi.

— Cu nimeni?

— Fii băiat mare, spuse Thomas Hudson.

— Las-o moartă, răspunse Willie şi râse.

— Aşa te vreau, îi spuse Thomas Hudson. Ţine-o tot aşa.

XIV.

În noaptea aceea a tunat şi a fulgerat cumplit şi a plouat până la trei dimineaţa. Peters n-a reuşit să prindă nimic la radio şi toţi au năduşit dormind în atmosfera aceea zăpuşitoare până ce-a stat ploaia; atunci au ieşit muştele de nisip şi i-au trezit pe toţi, unul după altul. Thomas Hudson a dat cu pompa de flit sub punte şi au început toţi să tuşească, dar foiala s-a mai potolit ca şi plesnitul muştelor.

L-a trezit şi pe Peters cu pompa de flit, şi Peters, care nu-şi scosese căştile, scutură din cap şi spuse încet:

— Am încercat din răsputeri, Tom, dar n-am prins nimic.

Thomas Hudson luă lanterna şi se uită la barometru şi văzu că era în urcare. O să aibă parte de briză, se gândi. Ei bine, n-or să se plângă că n-au avut din nou noroc. Acum trebuie să-mi fac socoteala ţinând seama şi de asta.

Se duse înapoi la pupa şi dădu cu flit în cabină cât putu de mult fără să trezească oamenii. Rămase la pupa, contemplând noaptea senină şi din când în când, mai dând cu flit în jur. Nu prea mai aveau substanţă de alungat insectele, dar în schimb aveau flit din belşug, Cam ustura dacă ajungea prin locurile unde omul era transpirat, dar tot era mai uşor de suportat decât muştele de nisip. Se deosebeau de ţânţari pentru că nu le auzeai înainte de a te înţepa, şi în aceeaşi clipă înţepătura te ustura amarnic. Locul înţepăturii se umfla de ajungea aproape cât un bob de mazăre. În câteva locuri de pe coastă şi pe unele insuliţe, muştele erau mai afurisite decât în alte părţi. În orice caz, înţepăturile păreau să te supere mai tare. Dar, se gândi el, asta s-ar putea să depindă şi de starea în care se află pielea, de cât de arsă şi tăbăcită e. Nu ştiu cum le suportă

localnicii. Trebuie să fie oameni tare curajoşi ca să reziste pe coasta asta şi în Bahamas când nu bat alizeele.

Stătea la pupa şi privea în jur şi asculta zgomotele nopţii. Sus pe cer la mare înălţime, treceau două avioane, şi îşi încordă auzul să prindă zumzăitul motoarelor până ce nu se mai auzi deloc.

Bombardierele mari spre Camagüey, în drum spre Africa, sau poate merg direct în altă parte şi n-au nici o legătură cu noi. Ei bine, se gândi, pe ăia nu-i supără muştele de nisip. Nici pe mine. Să le ia dracu. Să le ia dracu, şi să mă ia şi pe mine. Dar tare-aş vrea să se facă odată lumină şi s-o şterg de-aici. Am cercetat tot parcursul până la capătul promontoriului, mulţumită lui Willie, şi am s-o apuc pe şenalul acela mic, chiar la marginea bancurilor. Nu e decât un singur loc mai primejdios, şi dimineaţa pe lumină am să-l desluşesc bine chiar şi pe mare calmă. Şi apoi ajungem la Guillermo.

Când se crăpa de ziuă, o şi porniseră şi Gil, care avea ochii cei mai ageri, urmărea linia verde a ţărmului cu binoclul de doisprezece. Erau destul de aproape de ţărm ca să poată desluşi chiar şi o ramură de mangrovă tăiată. Thomas Hudson era la timonă. Henry cerceta marea spre larg, Willie îl dubla pe Gil.

— Oricum, au trecut de porţiunea asta, spuse Willie.

— Dar trebuie să verificăm, îi replică Ara.

El îl dublă pe Henry.

— Bineînţeles, spuse Willie. Ziceam şi eu aşa.

— Unde-i patrula de dimineaţă de pe nava aia ce se târăşte de la Cayo Frances?

— Nu ştii că duminica nu patrulează? spuse Willie. Azi trebuie să fie duminică.

— O să se ridice briza, vorbi Ara. Uită-te la norii cirus.

— Nu mi-e teamă decât de un singur lucru, spuse Thomas Hudson. Să nu se fi dus în interior prin strâmtoarea de la Guillermo.

— Trebuie să vedem.

— Haideţi să-i dăm bătaie, fir-ar să fie, şi să ajungem acolo, spuse Willie. Începe să-mi calce pe nervi.

— Asta-i şi impresia mea câteodată, spuse Henry.

Willie se uită la el şi scuipă peste balustradă.

— Mulţumesc, făcu Henry. Asta-i impresia pe care voiam s-o scot la iveală.

— Terminaţi, spuse Thomas Hudson. Vezi creasta aia mare de coral care tocmai a ieşit la suprafaţă în tribord? Uite de aia trebuie să ne ferim, să nu dăm peste ea. Dincolo de recif, domnilor, se află insula Guillermo. Vedeţi cât de verde este şi plină de făgăduinţe?

— Încă o blestemată de insulă, spuse Willie.

— Nu vedeţi nici un fir de fum de la cei care ard mangal? întrebă Thomas Hudson.

Gil cercetă atent cu privirea dintr-o parte în alta şi spuse:

— Nu, Tom.

— După cum a plouat azi-noapte, n-are cum să fie nici un fir de fum, spuse Willie.

— De data asta ai greşit-o, fiule, spuse Thomas Hudson.

— Poate.

— Da, da. Putea să toarne de parc-ar fi sfârşitul lumii toată noaptea, şi tot să nu reuşească să stingă un cuptor de ars din acelea. Am pomenit eu ploi de câte trei zile la rând, şi mai că n-au deranjat cu nimic nici măcar unul din cuptoare.

— Ştii mai multe decât mine despre ele, spuse Willie. Bine, s-ar putea să fie şi fum. Sper să fie.

— Dar sunt nişte bancuri de nisip afurisite pe-aici, spuse Henry. Nu cred că puteau trece pe furtuna aia.

În lumina dimineţii zăriră patru rândunele de mare şi doi pescăruşi care cercetau apa mică a bancurilor. Găsiră ceva şi se scufundară. Rândunelele ţipau şi pescăruşii cârâiau.

— Tom, peste ce-au dat? întrebă Henry,

— Nu ştiu. Se pare că peste un banc de peşte mărunt care-i la adâncime prea mare ca să-l ajungă.

— Nenorocitele astea de păsări trebuie să se scoale tare devreme ca să-şi agonisească traiul, spuse Willie. Oamenii

nici nu iau în seama cât de mult muncesc bietele de ele.
— Tom, acum pe unde ai s-o iei? întrebă Ara.
— Cât mai aproape de marginea bancului, drept până în capătul insulei.
— Ai să cercetezi şi reciful acela în semilună unde-i epava?
— O să-i dau un ocol pe-aproape, şi toată lumea o să cerceteze locul cu binoclul. Apoi am să ancorez în golful de după promontoriul de la Guillermo.
— O să ancorăm, spuse Willie.
— E de la sine înţeles. Ce-i cu tine de eşti atât de ţâfnos dimineaţa?
— Nu-s ţâfnos. Admir şi eu oceanul şi această minunată coastă de care a dat prima dată cu ochii Columb. Am mare noroc că n-am slujit sub comanda lui Columb.
— M-am gândit totdeauna că totuşi ai slujit, îi replică Thomas Hudson.
— Am citit o carte despre el, la spitalul din San Diego, spuse Willie. Sunt o autoritate în ceea ce-l priveşte şi omu' a avut o găoace mai nenorocită decât asta.
— Asta nu-i o găoace blestemată.
— Nu, răspunse Willie. Nu încă.
— Bine, tinere Columb. Vezi tu epava aia la douăzeci de grade tribord?
— Omul de cart din tribord trebuie s-o vadă, răspunse Willie. Dar o văd destul de bine şi eu cu singurul meu ochi care mai e bun de ceva: cocoţată pe ea se vede o pasăre-smintită de Bahamas. Probabil că face parte din întăririle noastre.
— Bun, spuse Thomas Hudson. Tocmai de ea aveam nevoie.
— Puteam să fiu un mare ornitolog, adăugă Willie. Că doar şi mama-mare avea găini.
— Tom, spuse Ara, crezi că putem s-o luăm puţin mai spre ţărm? Fluxul e destul de înalt acum.
— Bineînţeles, răspunse Thomas Hudson. Spune-i lui Antonio să se salte pe prova şi să-mi spună ce adâncime am.

— Ai destulă adâncime, Tom, îi strigă Antonio. Drept spre ţărm. Doar cunoşti şenalul ăsta.

— Ştiu, dar voiam să fiu sigur.

— Vrei să trec eu la timonă?

— Nu, mulţumesc, îi răspunse Thomas Hudson.

— Acum se pot vedea bine înălţimile, spuse Ara. Uită-te peste toată insula, Gil. Eu am să te dublez doar. Cercetează cu binoclul bine de tot.

— Cine are primul cart dinspre mare? întrebă Willie. Cum s-a făcut de m-aţi schimbat?

— Când Tom ţi-a zis să te uiţi la epavă. Ne-am schimbat automat. Când te-ai dus la tribord, eu m-am dus la babord.

— Treaba asta-i prea marinărească pentru mine, spuse Willie. Când mai vrei s-o faci pe marinarul, spune şi tu dreapta, sau nu mai spune nimic. De ce nu spui dreapta sau stânga ca atunci când ţii timona?

— Singur ai vorbit de cartul tribord, spuse Henry.

— E drept. Dar de-acum înainte am să spun parter şi etaj, faţada şi dosul navei.

— Willie, termină cu Gil şi cu Ara şi uită-te cu binoclul la ţărm, îi spuse Thomas Hudson. Ia plaja şi bate prima treime a insulei.

— Da, Tom, spuse Willie.

Era uşor să vezi dacă se afla suflet de om pe Cayo Guillermo, pentru că vântul bătea numai din partea asta aproape mai tot anul. Dar în vreme ce se apropiau mergând de-a lungul coastei, nu se zări nimic. Ajunseră în traversul promontoriului şi Thomas Hudson spuse:

— Am să dau ocol insulei ăsteia în formă de semilună cât de aproape am să pot; s-o cercetaţi şi voi toţi cu binoclul. Dacă vedeţi ceva, putem opri şi lăsăm bărcuţa la apă.

Începu să se ridice briza şi marea porni să se umfle, dar deocamdată valurile nu se spărgeau când ajungeau la bancuri din cauza fluxului înalt. Thomas Hudson se uită înainte, la insuliţa stâncoasă. Ştia că la capătul ei dinspre vest era o epavă scufundată, dar pe fluxul acela nu se arăta

decât ca o masă roşiatică-maronie. Înaintea lor era un banc de nisip la mică adâncime şi un ţărm nisipos în golful insuliţei, dar n-avea să vadă ţărmul decât după ce dădea ocol epavei.

— E cineva pe insuliţă, spuse Ara. Văd fum.

— Drept, spuse şi Willie. E în partea de sub vânt şi vântul duce fumul spre vest.

— Fumul se înalţă aproape din centrul ei, cam pe unde ar trebui să fie plaja, spuse Gil.

— Vedeţi vreun catarg?

— Nu se vede nici un catarg, spuse Gil.

— S-ar putea să scoată ziua catargul ăla blestemat, spuse Willie.

— Du-te la postul tău, îi spuse Thomas Hudson. Ara, stai aici cu mine. Willie, spune-i lui Peters să branşeze şi să ia legătura cu staţia, fie că-l aude cineva fie că nu.

— Ce părere ai? îl întrebă Ara după ce plecară ceilalţi.

— Părerea mea-i că dacă m-aş apuca de pescuit şi de uscat peşte aici, aş întinde-o de pe Guillermo când se lasă calmul care aduce ţânţarii.

— Şi eu.

— Pe insuliţa asta nu a fost pus la ars nici un fel de mangal, iar fumul e subţire. Aşa că trebuie să fie vorba de un foc abia aprins.

— Numai dacă nu e vorba de sfârşitul unui foc mai mare.

— M-am gândit şi eu la asta.

— Dar în cinci minute o să vedem.

Dublară epava pe care se mai aşezase o pasăre-smintită şi Thomas Hudson se gândi: Aliaţii noştri caută de zor pe uscat. Apoi ajunseră în partea de sub vânt a insulei şi Thomas Hudson văzu plaja nisipoasă, verdele din spatele ei şi o colibă din care ieşea fum.

— Slavă Domnului, spuse.

— Exact, adăugă Ara. Mi-era frică să nu se fi întâmplat iarăşi.

Nu se vedea nici un fel de barcă.

— Cred că suntem într-adevăr tare aproape de ei. Du-te iute la ţărm cu Antonio şi spuneţi-mi ce-aţi aflat. Am să opresc chiar lângă bancuri. Spune-le tuturor să stea la posturile lor şi să se poarte cât mai firesc.

Bărcuţa se răsuci şi o porni spre ţărm. Thomas Hudson îi urmări cu privirea pe Ara şi Antonio, cum păşeau către coliba cu acoperiş de trestie. Mergeau cât puteau de iute fără a alerga. Când ajunseră în faţa colibei strigară şi dinăuntru ieşi o femeie. Era negricoasă ca orice indiancă de coastă, cu picioarele goale şi părul lung îi ajungea până la brâu. În vreme ce vorbea, din colibă se arătă o a doua femeie. Şi ea era tuciurie, cu părul lung şi ţinea un prunc în braţe. Îndată ce femeia termină ce avea de spus, Ara şi Antonio le strânseră mâna la amândouă şi se întoarseră la bărcuţa. Împinseră bărcuţa, porniră motorul şi se îndepărtară de ţărm. În vreme ce ceilalţi ridicau bărcuţa la bord, Antonio şi Ara veniră pe puntea de comandă.

— Erau două femei, spuse Antonio. Bărbaţii sunt în larg la pescuit. Femeia cu pruncul a văzut o barcă de ţestoase intrând în şenalul ce duce spre interior. A luat-o pe şenal când s-a ridicat briza.

— Asta înseamnă cam acum o oră şi jumătate, spuse Thomas Hudson. Şi mareea e în scădere acum.

— În puternică scădere, spuse Antonio. Scade foarte repede, Tom.

— Când ajunge prea jos, nu mai avem destulă adâncime ca să ajungem până acolo.

— Nu.

— Ce părere ai?

— E nava ta.

Thomas Hudson răsuci tare timona, ambala amândouă motoarele la turaţia de două mii şapte sute şi îndreptă nava spre promontoriul insulei.

— S-ar putea să se pună şi ei pe uscat, spuse el. A dracului treabă.

— Dacă se încurcă lucrurile, putem ancora, spuse Antonio. E un fund de marnă, dacă ne punem pe uscat. Mâl şi marnă.

— Şi colţi de stâncă, adăugă Thomas Hudson. Adu-l pe Gil aici sus să se uite după stâlpii de marcaj. Ara, tu şi Willie verificaţi tot armamentul. Antonio, rămâi aici, te rog.

— Şenalul ăsta e tare afurisit, spuse Antonio. Dar nu e imposibil de trecut.

— Cu apă mică e imposibil. Dar poate că nemernicii ăia or să se pună şi ei pe uscat, sau poate că o să cadă vântul.

— Vântul n-o să cadă, Tom, spuse Antonio. S-a pornit statornic şi a devenit alizeu.

Thomas Hudson se uită în sus, la cer, şi văzu peticele albe, scămoşate de nori, mânate de vântul de est. Apoi se uită înainte spre promontoriul insulei celei mai mari, la punctul cel mai înalt şi la fundul de apă mică ce începuse să se arate. Ştia că acolo aveau să înceapă şi necazurile lui. Apoi se uită la încâlcitura de insuliţe apărând ca nişte punctişoare verzi în faţa lui pe apă.

— Gil, ai reuşit să vezi marcajele? îl întrebă el.

— Nu, Tom.

— Atunci, poate-i numai o creangă de copac sau vreun băţ.

— Deocamdată nu văd nimic.

— Ar fi trebuit să apară chiar în faţa noastră, exact pe direcţia în care mergem.

— Îl văd, Tom. E un stâlp înalt. Chiar pe direcţia în care mergem.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson.

De-o parte şi de alta fundul se arăta alb-gălbui în lumina soarelui, iar curentul refluxului care se scurgea prin şenal afară în larg aducea apă verzuie din laguna ulterioară. Nu era nici tulbure nici mâlită de la marnele malurilor, pentru că vântul nu avusese vreme să ridice valuri care s-o tulbure. În felul acesta îi era mai uşor să piloteze prin şenal. Apoi văzu cât de îngust era şenalul dincolo de stâlpul de marcaj şi simţi cum îl furnică pielea capului.

— Tom, poţi să treci pe acolo, spuse Antonio. Ţine aproape de malul tribord. Am să văd eu trecerea când o să apară.

Ţinu aproape de malul tribord şi se târî încet de-a lungul lui. La un moment dat se uită spre malul babord şi văzu că era mai aproape decât cel din tribord şi cârmi spre dreapta.

— Aruncă nămol în urmă? întrebă.

— Nori întregi.

Ajunseră la cotul blestemat şi nu fu chiar atât de rău cum se aşteptase. Partea aceea îngustă prin care trecuseră fusese mai afurisită. Vântul se ridicase bine şi Thomas Hudson îl simţea bătându-i puternic umărul gol când trecură prin scurtătură şi vântul îl prinse din travers.

— Marcajul e exact în faţă, spuse Gil. Nu e decât o creangă de copac.

— Am văzut.

— Ţine mult spre malul tribord, Tom, spuse Antonio. De ăsta am trecut.

Thomas Hudson ţinu foarte aproape de malul tribord, de parcă ar fi tras maşina la trotuar. Cu toate astea nu arăta a trotuar, ci mai degrabă ca terenul accidentat şi plin de noroi al unui vechi câmp de bătălie unde s-au înfruntat masive concentrări de artilerie şi care, deodată, ar fi fost scos la iveală din fundul oceanului şi ar fi fost prezentat ca o hartă în relief, la dreapta lui.

— Cât de mult mâl aruncăm în urmă?

— Mult de tot, Tom. După ce trecem de braţul ăsta, putem ancora. De partea astălaltă a insulei Contrabando. Sau poate sub vântul insulei Contrabando, sugeră Antonio.

Thomas Hudson întoarse capul şi văzu Cayo Contra-bando, care arăta minusculă şi verde şi veselă şi spuse:

— S-o ia dracu de treabă. Cercetează, te rog, Gil, insuliţa şi şenalul care se arată şi vezi de nu zăreşti vreo barcă de pescuit ţestoase. Au început să se vadă ceilalţi doi stâlpi.

Partea aceea de şenal era uşor de parcurs. Dar, în faţă, la dreapta, putea vedea bancul de nisip care se ivea de sub

ape. Cu cât se apropiau mai mult de Cayo Contrabando, cu atât şenalul era mai îngust.

— Ţine-o în babordul marcajului, spuse Antonio.

— Asta fac.

Trecuseră de marcaj, care nu era decât o creangă uscată-cafenie, legănându-se în bătaia vântului, şi Thomas Hudson se gândi că în situaţia asta, cu vântul care se stârnise vor avea parte de adâncimi chiar mai mici decât adâncimea medie de maree joasă.

— Cum e mâlul nostru? îl întrebă pe Antonio.

— Din belşug, Tom.

— Gil, vezi ceva?

— Numai marcajele.

Apa începu să devină lăptoasă din cauza valurilor care se stârniseră datorită vântului, şi era cu neputinţă să mai vezi fundul sau malurile decât atunci când trecerea navei făcea apa să scadă şi le scotea la iveală.

Nu-i bine, se gândi Thomas Hudson. Dar nici pentru ei nu-i bine. Şi ei trebuie să manevreze tot în condiţiile astea. Trebuie să fie cu adevărat marinari. Acum va trebui să mă hotărăsc dacă au luat-o pe vechiul şenal, sau pe cel nou. Depinde de pilotul pe care-l au. Dacă-i tânăr, o s-o ia probabil pe noul şenal. Cel deschis de uragan. Dacă-i bătrân, probabil că o s-o ia pe vechiul şenal, din obişnuinţă şi pentru că-i mai sigur.

— Antonio, glăsui el. Vrei s-o iei pe vechiul şenal sau pe cel nou?

— Amândouă sunt la fel de afurisite. Nu-i mare diferenţă.

— Tu ce-ai face?

— Aş arunca ancora sub vântul insulei Contrabando şi aş aştepta fluxul.

— Ziua n-o să avem parte de un flux destul de puternic ca să putem trece prin şenal.

— Asta-i problema. M-ai întrebat numai ce-aş face.

— Am să încerc să-i ajung din urmă pe nemernici.

— E nava ta, Tom. Dar dacă nu-i prinzi tu, tot îi prinde cineva.

— Dar de ce ăia de la Cayo Frances nu trimit întruna avioane în patrulare peste toată partea asta?

— Şi-au făcut patrularea din dimineaţa asta. N-ai văzut?

— Nu. Şi de ce nu mi-ai spus?

— Am crezut că ai văzut şi tu. Unul din hidroavioanele alea mici.

— Fir-ar să fie, exclamă Thomas Hudson. Probabil că s-a întâmplat când eram la prova şi mergea generatorul.

— Acum tot nu mai are nici o importanţă, spuse Antonio. Cele două marcaje au rămas în urmă, Tom.

— Gil, le vezi pe celelalte două?

— Nu mai văd nici un marcaj.

— Să le ia dracu, făcu Thomas Hudson. Nu-mi rămâne decât să merg aproape de rahatul ăla de insuliţă şi să mă aţin în largul limbilor de nisip care se întind şi la nord şi la sud. Apoi scotocim insuliţa aceea mai mare cu mangrove şi o să vedem dacă o luăm pe vechiul sau pe noul şenal.

— Vântul de est împinge toată apa afară spre larg.

— La dracu şi cu vântul de est! exclamă Thomas Hudson.

Când pronunţă cuvintele, acestea sunară ca un blestem, mai vechi şi mai greu decât oricare altul ce-ar fi putut avea vreo legătură cu religia creştină. Ştia că aruncase cuvintele împotriva unuia dintre cei mai mari prieteni ai tuturor celor de pe mare. Dar dacă tot scăpase blestemul, nu-şi ceru iertare. Îl mai şi repetă.

— N-ai spus-o într-adins, Tom, replică Antonio.

— Asta o ştiu şi eu, spuse Thomas Hudson.

Apoi, făcând un gest de pocăinţă şi amintindu-şi nu tocmai exact versul, îşi spuse numai sieşi: „Bate, bate, vânt de vest. Să poată veni ploile blânde. Doamne, de-ar fi iubita iar, în braţe-mi, iar eu din nou în pat.” E acelaşi vânt afurisit, numai cu o diferenţă de latitudine, se gândi. Vin de pe continente diferite. Dar amândouă sunt credincioase şi

prielnice şi prietenoase. Apoi repetă din nou: „Doamne, de-ar fi iubita iar în braţe-mi, iar eu din nou în pat”.

Apa deveni acum atât de mâloasă, că nu mai vedea nici un reper după care să se ghideze, în afară de Coastă şi de efectul de absorbţie al apei de pe bancurile de nisip făcut de înaintarea navei. George era la prova cu parâma cu plumb, iar Ara ţinea o prăjină lungă. Măsurau adâncimea şi o comunicau apoi spre puntea de comandă.

Thomas Hudson avea senzaţia că toate astea i se mai întâmplaseră o dată într-un vis urât. Mai trecuseră ei prin şenale complicate. Dar ăsta era ceva ce i se mai întâmplase o dată, cândva în viaţă. Poate i se întâmplase toată viaţa. Numai că de data asta i se întâmpla cu atâta intensitate, încât simţea în acelaşi timp şi că era stăpânul situaţiei şi că era prizonierul ei.

— Gil, nu reuşeşti să zăreşti nimic? întrebă el.

— Nimic.

— Vrei să vină şi Willie sus?

— Nu. Ce poate vedea Willie văd şi eu.

— Cred că ar trebui să fie aici, totuşi.

— Cum vrei tu, Tom.

Zece minute mai târziu se puseră pe uscat.

XV.

Eşuară pe o porţiune unde era un fund de nisip amestecat cu mâl care ar fi trebuit să fie marcat cu un semn, iar fluxul scădea întruna. Bătea un vânt puternic şi apa era tulbure. În faţa lor se vedea o insuliţă, de mărime mijlocie, acoperită de vegetaţie, care părea să nu iasă prea mult din apă, iar spre stânga erau risipite alte insuliţe mărunte. Şi la stânga şi la dreapta se vedeau porţiuni de bancuri dezgolite, care se arătau pe măsură ce se retrăgeau apele. Thomas Hudson urmări stoluri de păsări de ţărm care dădeau târcoale şi se aşezau pe bancuri în căutarea hranei.

Antonio coborî bărcuţa, iar Ara lansă o ancoră prova şi două ancore uşoare pupa.

— Crezi că ne mai trebuie o ancoră prova? îl întrebă Thomas Hudson pe Antonio.

— Nu, Tom, nu cred.

— Dacă se mai ridică vântul, ne poate împinge contra curentului de flux când are să vină.

— Nu cred că o să se întâmple aşa, Tom. Dar putem face şi asta.

— Atunci, să punem una mică înspre partea din vânt şi s-o deplasăm pe cea mare mai mult în partea de sub vânt. Şi după aceea nu mai avem nici o grijă.

— Bine, bine, spuse Antonio. Mai bine aşa, decât să ne mai punem pe pământ în alt loc păcătos.

— Mda, făcu Thomas Hudson. Am mai fost şi altă dată în situaţia asta.

— E bine totuşi să ancorăm aşa.

— Ştiu. Nu te-am rugat decât să mai laşi încă o ancoră mică şi s-o muţi pe cea mare.

— Da, Tom, spuse Antonio.

— Lui Ara îi place să mute ancorele.

— Nimănui nu-i place să mute ancora.

— Lui Ara, da.

Antonio zâmbi şi spuse:

— Poate. Oricum, sunt de acord cu tine.

— Mai devreme sau mai târziu, totdeauna ajungem să fim de acord.

— Dar e bine să nu se întâmple prea târziu.

Thomas Hudson urmări manevrele şi se uită înainte, spre insuliţa aceea verde care, pe măsură ce scădea refluxul, începu să dezvăluie porţiuni întunecate la rădăcinile mangrovelor. Ei ar putea să fie în golful din partea de sud a insuliţei, se gândi. Vântul ăsta are să bată până pe la două, sau trei dinspre ziuă, şi ei ar putea încerca s-o şteargă pe unul dintre cele două şenale pe lumină, când începe fluxul. Apoi ar putea s-o ia pe întinderea mare a golfului unde pot naviga toată noaptea fără să se teamă de nimic. La capătul

celălalt au şi faruri şi un şenal bun de ieşire. Totul depinde de vânt.

Chiar de când eşuase cu nava pe uscat, într-un fel simţise uşurarea pe care o încearcă un comandant căruia i se mai acordă o amânare. Când se izbiseră de pământ, simţise izbitura navei de parcă ar fi fost el însuşi lovit. Ştiu că nu se lovise de stâncă. O simţise şi în mâini şi în tălpile picioarelor. Dar eşuarea fusese pentru el o lovitură personală. Apoi mai târziu, veni şi sentimentul de uşurare care apare după o lovitură. Încă mai avea senzaţia că trăieşte un vis urât şi că totul i se mai întâmplase o dată, cândva. Dar nu se întâmplase chiar în felul acesta, şi acum, fiindcă vasul eşuase, simţi uşurarea aceea temporară. Ştiu că e normală o amânare, dar se bucură de ea şi încrederea începu să-i slăbească.

Ara veni sus pe puntea de comandă şi spuse:

— Tom, e teren ferm, care ţine. Am fixat ancorele bine şi la cea mare am pus o parâmă. Când o s-o tragem pe cea mare, putem porni imediat. Şi am pus parâme şi la amândouă ancorele pupa.

— Am văzut. Mulţumesc.

— Tom, nu fi necăjit. Ticăloşii ar putea să fie chiar după insuliţa cealaltă.

— Nu sunt necăjit. Am senzaţia că pierdem timpul.

— Nu e ca atunci când se face zob o maşină, sau se scufundă o navă. Nu s-a întâmplat nimic, am pus pe pământ şi aşteptăm fluxul.

— Ştiu.

— Amândouă elicele sunt neatinse. Doar atât că a intrat în mâl până la fund.

— Ştiu, doar eu am urcat-o pe pământ.

— O să iasă de acolo la fel de uşor cum a intrat.

— Precis că aşa o să se întâmple.

— Tom, te îngrijorează ceva?

— Ce să mă îngrijoreze?

— Nimic. Eram îngrijorat dacă nu te îngrijorează ceva.

— La dracu şi cu îngrijorarea asta, spuse Thomas Hudson. Tu şi cu Gil duceţi-vă sub punte. Ai grijă ca toată lumea să mănânce bine şi să fie bine dispusă. După aceea o să mergem la ţărm şi o să cercetăm insuliţa. Altceva nu ne mai rămâne de făcut.

— Willie şi cu mine putem merge acum. Nu trebuie să mâncăm.

— Nu. Mă duc eu mai târziu cu Willie şi Peters.

— Şi eu nu?

— Nu. Peters vorbeşte nemţeşte. Nu-i spune că are să meargă. Doar trezeşte-l şi ai grijă să bea cafea din belşug.

— De ce să nu merg şi eu?

— Bărcuţa e afurisit de mică.

Gil îi lăsă binoclul cel mare şi se duse sub punte cu Ara. Thomas Hudson cercetă cu grijă insuliţa cu binoclul cel mare şi văzu că mangrovele crescuseră prea înalte ca să-i îngăduie să afle ce era în interiorul insulei. Mai erau şi alţi copaci amestecaţi printre mangrove în partea cu teren ferm a insuliţei, şi asta făcea ca înălţimea vegetaţiei să fie şi mai mare, aşa că nu putea să vadă dacă era vreun catarg în golful în formă de potcoavă din partea cealaltă. Binoclul cel puternic făcea să-l doară ochii, aşa că-l puse în tocul lui, agăţă cureaua tocului de un cui şi lăsă binoclul pe rastelul de grenade.

Era fericit că se găsea din nou singur pe puntea de comandă şi rămase liniştit în această scurtă perioadă de păsuire. Urmări păsările de uscat cum căutau prin locurile de pe care se restrânse apa şi-şi aduse aminte cât de mult însemnaseră pentru el pe vremea când era copil. Acum nu mai putea încerca aceleaşi sentimente şi nici nu mai nutrea dorinţa de a le doborî. Dar îşi aduse aminte de zilele din copilărie, când ieşea cu tatăl său la vânătoare pe câte o limbă de nisip unde primeau păsări din tablă pentru momeală şi cum se apropiau, când refluxul dezgolea pământul, şi cum chema el şuierând stolurile care le dădeau ocol. Era un şuierat trist şi îl scoase şi acum. Încă un stol se

abătu din drum, dar se îndepărtă iute de nava eşuată şi se duse mai departe să caute hrană.

Cercetă o dată orizontul cu binoclul cel mare, dar nu se vedea nici urmă de barcă. Poate că au reuşit să iasă prin şenalul cel nou şi prin trecerea interioară, se gândi. Ar fi bine să-i fi prins altcineva. N-o să-i putem prinde fără luptă. Şi n-o să se predea ei unora veniţi cu o bărcuţa.

De atâta vreme încerca să gândească cu mintea lor, că se săturase şi de asta. Sunt într-adevăr sătul, în cele din urmă, se gândi. Ei bine, ştiu ce trebuie să fac, şi totu-i atât de simplu. Datoria e o treabă minunată. Nu ştiu ce m-aş fi făcut de la moartea lui Tom de n-ar fi fost datoria. Ai fi putut picta, îşi spuse. Sau ai fi putut face altceva folositor. Poate, se gândi. Datoria e lucrul cel mai simplu.

Şi e şi lucru folositor, se gândi. Nu te ridica împotriva ei. Te ajută să treci de necaz. Pentru asta ne străduim cu toţii. Numai Dumnezeu ştie ce mai e şi dincolo. I-am hăituit pe nemernicii ăştia destul de bine, şi acum ia-ţi şi tu o pauză de zece minute, şi apoi fă-ţi datoria mai departe. La dracu şi cu destul de binele ăsta, se gândi. I-am hăituit foarte bine.

— Tom, nu vrei să mănânci nimic? îi strigă Ara.

— Nu mi-e foame, băiete, îi răspunse Thomas Hudson. Am să iau cu mine sticla de ceai rece care-i pusă la gheaţă.

Ara i-o întinse şi Thomas Hudson o luă şi se întoarse să se rezeme tihnit într-un colţ al punţii de comandă. Bău din sticla cu ceai rece, şi se uită la insula cea mai mare de dinaintea lui. Rădăcinile mangrovelor se vedeau acum bine şi insula arăta de parcă s-ar fi suit pe catalige. Apoi văzu un stol de flamingi venind din stânga. Zburau jos, aproape deasupra apei, şi erau minunaţi când îi priveai în lumina soarelui. Ţineau gâturile lungi aplecate în jos, iar picioarele lor caraghioase erau întinse înapoi; arătau ţepeni, în vreme ce aripile lor, cu negru şi roz, băteau aerul purtându-i spre malul mocirlos aflat înainte, puţin spre dreapta. Thomas Hudson se uită la ei şi se minună de ciocurile lor negru cu alb şi de culoarea roz pe care o aşterneau pe cer, ceea ce

făcea ca ciudatele lor trăsături să apară lipsite de importanţă, şi totuşi fiecare dintre ele să constituie pentru el un motiv de emoţie. Apoi, când ajunseră deasupra insuliţei celei verzi, văzu că stolul virează brusc la dreapta, în loc să treacă peste insulă.

— Ara, strigă el.

Ara veni sus pe puntea de comandă şi răspunse:

— Da, Tom.

— Verifică bine trei „prunci” cu câte şase încărcătoare şi pune-le în bărcuţă laolaltă cu vreo duzină de grenade şi trusa mijlocie de prim ajutor. Te rog, trimite-l pe Willie sus.

Flamingii se aşezaseră pe ţărm departe, în capătul din dreapta, unde îşi căutau de zor hrana. Thomas Hudson tocmai se uita la ei, când Willie spuse:

— Ia uită-te la afurisiţii ăia de flamingi.

— S-au speriat de ceva pe când zburau deasupra insulei. Sunt aproape sigur că barca aceea sau vreo altă barcă e în golful de colo. Vrei să vii cu mine într-acolo, Willie?

— Bineînţeles.

— Ai terminat de înfulecat?

— Condamnatul a mâncat un prânz îmbelşugat.

— Atunci, dă-i o mână de ajutor lui Ara.

— Vine şi Ara cu noi?

— Am să-l iau pe Peters, pentru că vorbeşte nemţeşte.

— Nu-l putem lua pe Ara în locul lui? Dacă o să fie luptă, nu vreau să-l am pe Peters alături.

— Peters ar putea să ne ajute, discutând cu ei, să evităm lupta. Ascultă, Willie, am nevoie de prizonieri şi nu vreau ca ghidul lor să fie ucis.

— Tom, pui cam multe condiţii când ei sunt opt sau poate nouă, şi noi abia trei. Şi cine dracu mai ştie că noi ştim că au făcut rost şi de o călăuză?

— Ştim.

— Hai să nu mai fim atât de al naibii de nobili.

— Te-am întrebai dacă vrei să vii.

— Vin, răspunse Willie. Dar cu Peters e chestia!

— Peters are să lupte. Trimite-i pe Antonio şi pe Henry sus, te rog.

— Tom, crezi că sunt acolo? îl întrebă Antonio.

— Aproape sigur.

— Tom, pot să merg şi eu cu voi? întrebă Henry.

— Nu. Nu încap decât trei în bărcuţă. Dacă nouă ni se întâmplă ceva, încearcă să-i găureşti cu mitraliera de cincizeci când dau să iasă de-acolo la începutul fluxului. De altfel, o să găsiţi barca lor în golful cel lung. O să fie cam găurită şi aia. Poate că nici nu vor putea ieşi cu barca. Dacă puteţi, luaţi un prizonier şi duceţi-l la Cayo Frances să-l predaţi.

— N-aş putea merge eu mai degrabă în locul lui Peters? întrebă Henry.

— Nu, Henry. Îmi pare rău. El vorbeşte nemţeşte. Ai un echipaj bun, îi spuse Thomas Hudson lui Antonio. Dacă n-o să avem greutăţi de întâmpinat, îi las pe Peters şi pe Willie la bord cu tot ce găsim acolo, şi aduc eu un prizonier în bărcuţa.

— Ultimul nostru prizonier n-a rezistat prea mult.

— Am să încerc să aduc unul zdravăn, sănătos. Du-te sub punte şi vezi dacă totu-i pregătit. Vreau să mă mai uit o vreme la flamingii aceia.

Rămase pe puntea de comandă şi urmări flamingii. Nu numai culoarea lor te frapează, se gândi. Nu numai negrul şi rozul acela aprins. E şi mărimea lor şi faptul că-s nişte

păsări atât de urâte în detaliu, şi totuşi pervers de frumoase. Trebuie să fie nişte păsări de spiţă tare veche, din cele mai vechi timpuri.

Nu se uita la păsări cu binoclul, fiindcă acum nu voia să vadă detalii. Nu voia decât să contemple masa aceea trandafirie pe fundalul gri-maroniu al terenului dezgolit de ape. Mai apărură încă două stoluri, şi malul căpătă o culoare pe care n-ar fi îndrăznit niciodată s-o pună pe pânză. Dar poate că aş fi îndrăznit şi chiar aş fi pictat-o, se gândi. E minunat să vezi nişte flamingi înainte de a porni în treaba pe care o ai de făcut. Mai bine să nu le dau răgaz să-şi facă griji, sau să se gândească prea mult.

Coborî de pe puntea de comandă şi spuse:

— Gil, urcă-te sus pe punte şi nu-ţi abate binoclul de la insulă. Henry, dacă auzi gălăgie şi apoi vezi barca de ţestoase că se arată dinspre insulă, trage şi zboară-i blestemata aia de prova. Toată lumea se urcă apoi pe punte; cercetaţi toţi cu binoclul să vedeţi unde-s supravieţuitorii şi-i dibuiţi voi mâine. Astupaţi bărcuţa pe unde-i găurită şi folosiţi-o. Barca de ţestoase trebuie să aibă şi ea un schif şi îl puteţi drege şi pe acela şi folosiţi-l dacă n-o să-l găurim prea tare.

Antonio spuse:

— Mai ai şi alte ordine de dat?

— Aveţi grijă să duceţi o viaţă neprihănită. Ne întoarcem repede. Haide, păcătoşilor, veniţi amândoi. Să mergem.

— Bunică-mea zicea întotdeauna că nu-s un păcătos, spuse Peters. Zicea că sunt cel mai frumuşel şi mai nevinovat prunc din ţară.

— Şi maică-mea zicea că nu-s păcătos, vorbi şi Willie. Tom, unde să ne aşezăm?

— Barca stă bine dacă vă aşezaţi la prova. Dar dacă vreţi, trec eu la prova.

— Urcă-te şi treci la cârmă, spuse Willie. Acum ştiu că ai o navă într-adevăr grozavă.

— Am ceea ce merit, spuse Thomas Hudson. Hai să pornim. Poftiţi la bord, domnule Peters.

— Bucuros să urc pe nava dumneavoastră, domnule amiral, spuse Peters.

— Noroc la vânat, le ură Henry.

— Las-o moartă, replică Willie.

Motorul porni, şi o luară încotro se vedea ridicându-se silueta insulei, care abia se zărea din apă acum când o priveau din barcă.

— Eu o să trag lângă barca lor şi sărim la bord fără să le mai strigăm nimic dinainte.

Cei doi bărbaţi, unul la mijlocul bărcii şi celălalt la prova, dădură din cap în semn de încuviinţare.

— Atârnă-ţi rabla aia undeva la vedere. Mă doare-n cot dacă se zăreşte, spuse Thomas Hudson.

— Nu prea ştiu pe unde s-o ascund răspunse Peters. Acum mă simt ca unul dintre catârii bunică-mi.

— Atunci rămâi catâr. Catâru-i un animal al dracului de bun.

— Tom, trebuie să-mi amintesc neapărat aiureala aia cu ghidul?

— Aminteşte-ţi, dar puneţi capul la contribuţie.

— Bine, făcu Peters. De-acum înainte nu mai avem nici o grijă.

— Mai bine să nu mai trăncănim, spuse Thomas Hudson. Ne săltăm toţi trei peste bord în acelaşi timp şi, dacă-s sub punte, le ceri pe nemţeşte să iasă cu mâinile sus. Nu trebuie să mai vorbim, pentru că glasurile se aud cu mult înainte de a se auzi zgomotul unui motor exterior.

— Şi ce facem dacă nu ies afară?

— Willie le trimite o grenadă înăuntru.

— Şi ce facem dacă-s pe punte?

— Fiecare mătură cu arma sectorul lui. Eu pupa. Peters centrul, şi tu prova.

— După asta arunc şi o grenadă?

— Bineînţeles. Trebuie să punem mâna şi pe răniţi. De asta am adus şi trusa.

— Am crezut că-i pentru noi.

— Şi pentru noi. Şi-acum, gura. E totul clar?

— Clar ca un rahat, spuse Willie. Şi facem toată treaba asta pe lumină, Tom?

— Chiar acum.

— Fir-aş să fiu de amărât, spuse Willie. Am ajuns printre pungaşi şi bastarzi.

— Willie, mai ţine-ţi gura şi să te vedem luptând.

Willie dădu din cap a încuviinţare şi se uită cu ochiul cel bun înainte, spre insula cu mangrove care se ridicase în vârful degetelor ei de rădăcini maronii-roşcate.

Înainte de a dubla promontoriul, nu mai spuse decât un singur lucru:

— Ce stridii bune au găsit ei pe rădăcinile alea.

Thomas Hudson dădu din cap.

XVI.

Văzură barca de ţestoase după ce dublară promontoriul insulei şi trecură prin şenalul care separa insula de o altă insuliţă mai mică. Stătea cu prova spre ţărm, aproape de uscat, şi de pe catargul ei spânzurau viţe, iar puntea era acoperită cu ramuri de mangrove proaspăt tăiate.

Willie se aplecă spre spate şi şopti cu gura aproape de urechea lui Peters:

— Schiful lipseşte. Transmite mai departe.

Peters se aplecă şi el la rândul lui, cu faţa-i buboasă şi plină de pistrui, şi spuse:

— Schiful lipseşte, Tom. Trebuie să fie careva la ţărm.

— O abordăm şi o scufundăm, spuse Thomas Hudson. Planul rămâne acelaşi. Transmite mai departe.

Peters se aplecă spre prova şi-i spuse lui Willie la ureche, iar Willie începu prin a clătina din cap. Apoi ridică mâna, formând cu degetele familiarul zero. Un zero ca o gaură de dos, se gândi Thomas Hudson. Ajunseră lângă barcă repede, cât de repede le îngăduia râşniţa aia mică de

motor, iar Thomas Hudson se opri cu dibăcie lângă ea fără s-o izbească. Willie înălţă cangea şi o fixă iute de copastia bărcii de ţestoase şi toţi trei fură pe puntea ei aproape în acelaşi timp. Sub picioarele lor era un aşternut din crenzi de mangrove care răspândeau miros de crengi proaspăt tăiate, şi Thomas Hudson se uită la catargul camuflat cu viţe, şi parcă şi acum era vorba tot de un vis. Văzu o gură de tambuchi deschisă şi o altă gură deschisă la prova, acoperită cu crengi. Pe punte nu era nimeni.

Thomas Hudson îi făcu semn cu mâna lui Willie să se ducă la prova, dincolo de gura tambuchiului, iar el îşi îndreptă arma automată asupra celeilalte. Verifică dacă siguranţa era pusă la automat. Sub picioarele lui goale putea simţi rotunjimile crengilor, frunzele lunecoase şi scândura încinsă a punţii.

— Spune-le să iasă afară cu mâinile sus, îi zise liniştit lui Peters.

Peters vorbi într-o nemţească aspră, guturală. Nu răspunse nimeni şi nu se întâmplă nimic. Băieţelul bunicii a glăsuit frumos, se gândi Thomas Hudson. Şi apoi îi spuse:

— Zi-le din nou că le dăm zece secunde să iasă. Îi vom trata ca prizonieri de război. Apoi numără până la zece.

Peters vorbi în aşa fel încât parcă vesti pieirea întregii rase germane. Vocea îi sună magnific, se gândi Thomas Hudson, şi-şi răsuci iute capul să vadă dacă nu se zărea schiful. Nu desluşi decât rădăcinile cafenii şi verdele mangrovelor.

— Numără până la zece şi aruncă una înăuntru, îi spuse el. Willie, stai cu ochii pe drăcia aia de tambuchi de la prova.

— E acoperită cu drăciile alea de crengi.

— Dă drumul uşor la una înăuntru cu mâna, după ce explodează a lui Peters. N-o arunca.

Peters ajunse cu numărul la zece şi, stând cu picioarele-i lungi ca un jucător de baseball ce serveşte de pe grămada lui, ţinându-şi automatul sub braţul stâng smulse cu dinţii siguranţa, ţinu grenada o clipă în mână de parcă ar fi vrut s-o încălzească în vreme ce fitilul începea să sfârâie şi o

aruncă în întunericul tambuchiului, cu o mişcare de balans înainte a mâinii.

În vreme ce se uita la el, Thomas Hudson se gândea: Mare actor mai e, nici nu-şi închipuie că e dedesubt cineva.

Thomas Hudson se trânti pe burtă, ţintind cu automatul Thompson gura tambuchiului. Grenada lui Peters explodă bubuind şi aruncând o lumină puternică, iar Thomas Hudson îl văzu pe Willie desfăcând crengile, ca să dea drumul la grenadă pe gura de la prova. Chiar atunci, în dreapta catargului, unde spânzurau viţele, văzu ieşind ţeava unei arme printre crengile aceluiaşi tambuchi unde Willie se îndeletnicea cu grenada. Trase spre armă, dar din ea porniseră cinci scăpărări, răpăind ca o pârâitoare de jucărie. Apoi grenada lui Willie explodă şi Thomas Hudson se uită şi-l văzu pe Willie culcat în jgheabul de scurgere, smulgând cuiul de siguranţă al unei alte grenade ca s-o arunce înăuntru. Peters stătea cu capul căzut pe copastie; de pe frunte îi curgea o dâră de sânge care se prelingea în jgheabul de scurgere. Willie aruncă grenada şi explozia răsună în alt chip, fiindcă se rostogolise mai departe în adâncul navei înainte de a exploda.

— Crezi că a mai rămas vreun blestemat acolo? îi strigă Willie.

— Mai arunc şi eu una aici, spuse Thomas Hudson.

Se aplecă şi alergă în aşa fel, încât să nu fie nimerit de careva prin tambuchiul cel mare, smulse cuiul de siguranţă al unei alte grenade, pe care o simţi cenuşie, grea, zdravănă, crestată în mână şi, traversând puntea spre prova, o lăsă să se rostogolească în interiorul pupei. Se auzi detunătura exploziei şi prin locurile unde fură smulse bucăţi din punte, năvăli fum. Willie se uita la Petres şi Thomas Hudson veni şi el alături şi se uită şi el. Nu arăta prea schimbat faţă de cum era de obicei.

— Ne-am pierdut interpretul, glăsui Willie.

Ochiul teafăr îi tremura, dar glasul era cel obişnuit.

— Se scufundă repede, spuse Thomans Hudson.

— Era şi aşa cu fundul în mâl. Dar acum se apleacă în travers.

— Willie, avem o groază de treburi pe care nu le-am terminat.

— Iar scorul e egal, unu la unu. Cel puţin le-am scufundat şi noi afurisita de barcă.

— Mai bine du-te repede la navă şi vino încoace cu Ara şi Henry. Spune-i lui Antonio să aducă nava în dreptul promontoriului. Îndată ce începe să simtă fluxul.

— Mai întâi trebuie să văd ce-i sub punte.

— Am să verific eu.

— Nu, spuse Willie. Asta-i treaba mea.

— Băiete, cum te simţi?

— Minunat, îmi pare doar rău că domnul Peters s-a prăpădit. Am să iau eu o pătură sau ceva să-l acopăr pe faţă. Ar fi trebuit să-l aşezăm cu capul în sus, mai ales că barca asta se apleacă pe o parte.

— Ce-i cu friţul de dedesubt?

— E varză.

XVII.

Willie plecă să-i aducă pe Ara şi Henry. Thomas Hudson rămase întins în spatele parapetului format de copastia bărcii de pescuit ţestoase. Se sprijinea cu picioarele de gura tambuchiului şi se uita să vadă când o apărea schiful. Peters zăcea întins cu picioarele la vale, de cealaltă parte a gurii tambuchiului, şi faţa îi era acoperită cu o cămaşă marinărească de-a nemţilor. Niciodată nu mi-am dat seama că era atât de lung, se gândi Thomas Hudson.

Şi el şi Willie cercetaseră amândoi barca aceea de ţestoase şi totul înăuntru era un talmeş-balmeş. La bord nu fusese decât un singur neamţ. El îl împuşcase pe Peters, luându-l vădit drept ofiţerul grupului. La bord mai era numai un singur pistol automat Schmeisser, şi aproape vreo două mii de cartuşe într-o cutie de tablă desfăcută cu un cleşte patent sau cu vreun cuţit de deschis cutii de conserve. Era de presupus că cei ce se duseseră la ţărm îşi luaseră armele

cu ei, deoarece la bord nu se mai vedea nici un fel de armă. Schiful trebuia să fie o barcă de cel puţin şase picioare, după zgârieturile şi urmele lăsate pe punte. Mai aveau încă de mâncare. Mai ales peşte uscat şi carne de porc prăjită. La bord fusese lăsat neamţul cel rănit, şi el îl împuşease pe Peters. Avea o rană urâtă la şold care aproape se vindecase, şi o alta la fel, aproape vindecată, în partea cărnoasă a umărului stâng. Găsi şi nişte hărţi bune ale coastelor şi ale Indiilor de Vest, şi un cartuş de ţigări Camel, şi provizii de raţii navale. Nu aveau cafea, nici ceai, şi nici un fel de altă băutură.

Acum problema era ce aveau să facă indivizii. Unde erau? Trebuie să fi văzut sau să fi auzit că se dăduse o luptă pe barca de ţestoase, şi s-ar putea să se întoarcă să-şi ia proviziile. Probabil că au văzut că unul plecase singur cu bărcuţa cu motor exterior şi, după împuşcături şi explozia grenadelor, s-ar putea foarte bine ca la bord să fi rămas doar trei oameni morţi sau răniţi grav. Probabil aveau să vină după provizii, sau poate după altceva ascuns pe ambarcaţiune, ca apoi să încerce s-o şteargă spre Cuba pe întuneric. Schiful putea trece uşor peste orice obstacol pe care ar eşua.

Schiful trebuia să fie o barcă solidă. Thomas Hudson nu mai avea operator radio, aşa că-i era imposibil să transmită o descriere a schifului şi nimeni n-avea să-l urmărească. Şi-apoi, dacă voiau şi aveau tăria să încerce, puteau foarte bine să ia cu asalt nava în cursul nopţii. Dar părea foarte puţin probabil.

Thomas Hudson cântări cu grijă toate posibilităţile. În cele din urmă ajunse la o concluzie: Cred că or să se tragă în mangrove, or să ridice şi schiful în desiş şi or să-l ascundă. Dacă mergem după ei în desiş, ne pot uşor prinde în vreo ambuscadă. Apoi se vor strădui să ajungă în golful interior şi vor căuta din răsputeri să depăşească în timpul nopţii Cayo Frances. Şi e treabă uşoară. S-ar putea să facă rost de provizii sau să le ia cu forţa, şi o s-o ţină tot înainte spre

vest, şi să ajungă la ferma vreunui neamţ din jurul Havanei unde ăia or să-i ascundă şi apoi or să-i îmbarce. Pot găsi uşor o ambarcaţiune mai bună.

Ar putea lua una cu japca sau ar putea-o fura. Trebuie să raportez asta la Cayo Frances, tot acolo să-l predau pe Peters şi să văd ce ordine mai primesc. Necazurile nu vor începe decât la Havana. La Cayo Frances comandă un locotenent, şi acolo n-o să avem nici un fel de necazuri şi îl pot lăsa pe Peters la ei. Am destulă gheaţă ca să-l ţin până acolo, şi acolo îmi iau şi benzină, şi de gheaţă fac eu rost la Caibarien.

O să punem noi mâna pe indivizii ăia de bine de rău. Dar n-am să-i bag eu pe Willie, şi nici pe Ara, şi nici pe Henry într-o răpăială chioară printre mangrove, unde să fie masacraţi pentru un rahat. Ei sunt opt, oricum, după cât se vede din toate lucrurile de la bord. Azi aveam şansa să-i prind cu pantalonii pe vine, şi am ratat pentru că au fost ori prea deştepţi, ori prea norocoşi, şi pricepuţi sunt întotdeauna.

Am pierdut un om, şi tocmai pe operatorul radio. Dar i-am lăsat şi noi numai cu un schif. Dacă aş vedea schiful, l-am distrage, şi atunci i-am putea bloca pe insula asta şi i-am vâna până la unul. Dar n-am de gând să ne vârâm în capcana asta în care sorţii sunt de opt la trei. Şi-apoi, dacă-i vorba de fundul meu, e fundul meu. Şi oricum, o să fie vai de el. Mai ales acum că l-am pierdut pe Peters. Dacă aş fi pierdut pe oricare altul care nu făcea parte din armata regulată, nimeni nu s-ar fi sinchisit. Decât eu şi echipajul.

Aş vrea ca ticăloşii să vină odată, se gândi. N-am poftă să mă pomenesc cu ei apărând din desiş să vadă ce se serveşte la bordul navei şi să port singur toată bătălia de pe Insula Fără Nume. Şi totuşi, mă întreb cam ce fac ei acolo? Poate că s-au dus după stridii. Willie spunea ceva de stridii. Dar poate că nu voiau să stea pe barca asta de ţestoase în timpul zilei, ca nu cumva să treacă vreun avion şi s-o repereze. Dar ar fi trebuit să ştie şi ei acum pe la ce ore

trec avioanele. La dracu, aş vrea să apară şi să terminăm odată. Am un adăpost bun şi ei trebuie să ajungă întâi în raza armei mele, înainte de a încerca să se urce la bord. De ce crezi tu că rănitul acela n-a deschis focul asupra noastră când am trecut peste copastie? Trebuie să fi auzit el motorul nostru exterior. Poate că dormea. Şi motorul de la bărcuţă face foarte puţin zgomot.

În afacerea asta există prea mulţi de ce, se gândi el, şi nu-s deloc sigur că i-am dezlegat corect. Poate că nici n-ar fi trebuit să urc pe barca lor. Totuşi, cred că trebuia s-o fac. Am scufundat barca, l-am pierdut pe Peters şi le-am ucis un om. Nu e o treabă prea strălucită, dar totuşi e ceva.

Auzi zumzetul motorului exterior şi întoarse capul. Văzu bărcuţa dublând promontoriul, dar nu reuşi să vadă decât un singur om înăuntru. Era Ara, stând la pupa. Dar băgă de seamă că era încărcată şi se cufundase mult în apă, şi-şi închipui că Willie şi Henry stăteau culcaţi pe burtă. Willie e într-adevăr deştept, se gândi. Acum cei de pe insulă nu ştiu decât că în barcă era un singur om şi o să vadă că era altul decât cel de dinainte, care a plecat cu barca. Nu ştiu dacă treaba asta e isteaţă sau nu. Dar precis că Willie a pus-o la cale.

Bărcuţa veni în partea de sub vânt a bărcii de ţestoase şi Thomas Hudson zări pieptul lat al lui Ara, mâinile lungi şi faţa tuciurie care arăta gravă acum, şi văzu că picioarele îi zvâcneau de nervozitate. Henry şi Willie stăteau întinşi pe burtă, cu capetele pe braţe.

Când bărcuţa ajunse sub vântul bărcii de ţestoase care se lăsase pe-o parte, dar în partea opusă insulei, Ara apucă balustrada şi Willie se întoarse pe o parte şi spuse:

— Henry, saltă-te la bord şi târăşte-te acolo unde-i Tom. Ara o să-ţi dea el rabla de puşcă Şi mai ai şi rabla lui Peters.

Henry se târî pe burtă cu multă prudenţă în susul punţii înclinate. Aruncă o privire spre Peters, în vreme ce se târa pe lângă el.

— Salut, Tom.

Thomas Hudson puse mâna pe braţul lui Henry şi spuse încet:

— Du-te la prova şi stai întins lipit de punte. Ai grijă să nu se zărească nimic peste copastie

— Da, Tom, îi răspunse bărbatul voinic şi se lăsă cât mai jos, târându-se spre pupa.

Trebuia să treacă peste picioarele lui Peters. Îşi luă în mână automatul şi încărcătoarele, şi-şi înfipse încărcătoarele la brâu. Pipăi buzunarele lui Peters ca să-i ia grenadele şi le agăţă la brâu. Îl bătu pe Peters uşor peste picioare şi, ţinând cele două automate de ţeava, se târî departe la postul său de la prova.

Thomas Hudson îl văzu că se uită pe gura tambuchiului de la prova unde explodase grenada, în vreme ce se târa pe puntea înclinată, peste crengile rupte de mangrove. Faţa lui nu trăda nimic din ce văzu înăuntru. Când ajunse sub vântul copastiei, îşi puse cele două arme automate la dreapta, apoi verifică cum funcţiona arma lui Peters, şi puse un nou încărcător. Aşeză celelalte încărcătoare lângă copastie şi-şi scoase grenadele de la brâu şi le puse la îndemână. Când văzu că e aranjat la postul lui şi se uită spre verdele insulei, Thomas Hudson întoarse capul şi-i vorbi lui Willie, care stătea întins pe fundul bărcuţei, cu amândoi ochii, şi cel bun şi cel rău, închişi ca să nu-l supere soarele. Avea pe el o cămaşă kaki decolorată, nişte pantaloni scurţi târnuiţi, şi o pereche de pantofi de sport în picioare. Ara stătea la pupa şi Thomas Hudson îi zări claia de păr negru şi mâinile mari încleştate de copastie. Picioarele încă îi mai tresăreau nervoase dar Thomas Hudson ştia de multă vreme cât de nervos era omul înainte de luptă şi cât de minunat se purta după ce începea tărăboiul.

— Willie, spuse Thomas Hudson, ţi-ai făcut vreun plan?

Willie deschise ochiul teafăr şi-l ţinu mai departe închis pe cel bolnav, ca să nu-l supere soarele.

— Cer permisiunea să mă duc în cel mai depărtat punct al insulei, şi să văd ce dracu s-a întâmplat. Nu-i putem lăsa să

ne scape de-aici.
— Merg şi eu cu tine.
— Nu, Tommy. Eu sunt hârşâit în rahatul ăsta, şi-apoi e meseria mea.
— Nu vreau să te duci singur.
— E singura soluţie, Tommy, ai încredere în mine. Ara o să se întoarcă aici şi o să-ţi acopere jocul, dacă reuşesc să-i stârnesc să pornească încoace. Dacă nu e nici un bucluc, poate veni să mă ia de pe plajă.
Îşi deschisese amândoi ochii şi se uită drept la Thomas Hudson, aşa cum se uită unul când vrea să vândă un aparat cuiva care ar trebui să-l cumpere dacă şi-ar putea permite luxul.
— Mai bine merg şi eu cu tine.
— Nu mai face atâta gălăgie, Tom. Îţi spun drept că mă pricep la rahaturile astea. Sunt un expert afurisit. Nu mai găseşti niciodată unul ca mine.
— Bine, du-te, spuse Thomas Hudson. Dar fă-le ţăndări şi schiful.
— Dar ce naiba crezi că am de gând să fac? Doar să mă duc în vizită?
— Dacă ai de gând să te duci, atunci mai bine du-te.
— Tom, acum le-ai pregătit două capcane, una cu nava şi alta aici. Ara te ajută să te mişti. Şi n-ai de pierdut decât un marinar clasat din motive medicale şi de care n-are nevoie nimeni. Ce te mai reţine?
— Tu, că vorbeşti prea mult, spuse Thomas Hudson Du-te dracului odată acolo.
— Las-o moartă! îi răspunse Willie.
— Pari să fii în formă, îi replică Thomas Hudson, şi apoi îi explică iute în spaniolă lui Ara ce trebuiau să facă.
— Să nu-ţi faci griji, spuse Willie. Chiar dacă stau întins, pot să-i explic şi eu.
Ara răspunse.
— Tom, mă întorc îndată înapoi.

Thomas Hudson îi urmări cum pornesc motorul şl se uită după barca ce se îndepărta lăsând să se vadă la pupa spinarea lată a lui Ara, capul lui negricios, şi silueta lui Willie întinsă pe fundul bărcii. Pe sucise de-a-ndoaselea, încât stătea cu capul aproape de picioarele lui Ara ca să-i poată vorbi.

Păcătosul ăsta afurisit, grozav şi curajos, se gândi Thomas Hudson. Bătrânul Willie. M-a făcut să mă hotărăsc tocmai când voiam să renunţ. Când e vorba de o treabă încurcată, în locul oricui altuia prefer să am un marinar ca lumea, chiar şi un marinar cam dărâmat. Şi acum avem o treabă încurcată. Îţi urez noroc, domnule Willie, se gândi. Şi să n-o laşi moartă.

— Henry, ce faci? întrebă el în şoaptă.

— Foarte bine, Tom. Extrem de galant Willie că s-a dus la ţărm, nu-i aşa?

— Nici măcar nu ştie că există cuvântul ăsta, îi spuse Thomas Hudson. Crede că asta-i datoria lui.

— Îmi pare rău că n-am reuşit să fim prieteni.

— Când lucrurile se încurcă rău, toţi suntem prieteni.

— De acum încolo am de gând să-i fiu prieten.

— De acum încolo toţi o să facem o groază de lucruri, îi replică Thomas Hudson. Aş vrea ca de-acum încolo să înceapă treaba odată.

XVIII.

Stăteau întinşi pe puntea încinsă şi nu pierdeau din ochi conturul insulei. Soarele îi dogorea puternic în spate, dar vântul îi mai răcorea. Spinările le erau la fel de negre ca indiencele de coastă pe care le văzuseră chiar în dimineaţa aceea pe insuliţa din larg. Dar de atunci parcă trecuse o viaţă întreagă, se gândi Thomas Hudson. Asta, şi largul mării, şi recifurile lungi de care se spărgeau valurile, şi adâncul fără fund şi întunecat al mării tropicale de dincolo de insuliţele acelea, toate păreau la fel de departe ca tot restul vieţii sale. Şi am fi putut să fim acum în largul mării, cu briza asta, şi să fi ajuns la Cayo Frances, iar Peters ar fi

răspuns la semnalele lor luminoase şi în seara asta am fi băut cu toţii bere rece. Băiete, nu te mai gândi, îşi spuse. Uite, asta trebuie să faci.

— Henry, cum te simţi?

— Minunat, Tom, răspunse Henry foarte încet. Grenada nu explodează dacă se încinge prea mult la soare, nu-i aşa?

— N-am auzit niciodată una ca asta. Dar s-ar putea să-i mărească puterea.

— Sper că Ara a făcut rost de nişte apă, spuse Henry?

— Nu-ţi aduci aminte dacă a pus şi apă în barcă?

— Nu, Tom. Eram ocupat să-mi aduc echipamentul şi n-am băgat de seamă.

Auziră apoi zumzetul motorului exterior răzbind împotriva vântului. Thomas Hudson îşi suci cu grijă capul şi văzu bărcuţa dublând promontoriul. Se ridicase mult din apă şi Ara era la pupa. Îi vedea umerii largi, şi capul negricios de la distanţă. Îşi întoarse capul din nou să urmărească ce se întâmplă pe insulă şi zări un stârc de noapte care zburătăci dintr-un copac din mijlocul insulei şi se îndepărtă. Apoi mai văzu şi doi ibişi de pădure înălţându-se în zbor şi depărtându-se cu bătăi iuţi de aripă, pe urmă planând uşor şi iar dând iute din aripi, cu vântul din spate, spre insulă. Henry urmărise şi el scena şi spuse:

— Willie trebuie să fi răzbit destul de departe spre interiorul insulei.

— Da, adeveri Thomas Hudson. Şi-au luat zborul de pe creasta din mijlocul insulei.

— Atunci înseamnă că n-a mai trecut nimeni pe-acolo.

— Nu, dacă Willie a fost cel care le-a speriat.

— Cam pe-acolo ar trebui să fi ajuns Willie dacă n-a întâmpinat prea multe greutăţi la înaintare.

— Acum, că vine Ara, stai cât mai ferit, lipit de punte.

Ara adusese bărcuţa lângă partea aplecată a ambarcaţiunii de ţestoase şi fixă cangea de copastie. Se urcă cu mare grijă la bord, cu sprinteneala unui urs. De capetele unei strune groase de pescuit, petrecută pe după

gât, legase o sticlă cu apă şi o sticlă veche de gin, plină cu ceai. Se târî spre Thomas Hudson şi se întinse lângă el.

— Ce-ai zice să-mi pasezi şi mie afurisita aia de apă din sticlă? îi ceru Henry.

Ara îşi întinse marfa lângă Thomas Hudson, dezlegă sticla cu apă şi se târî cu mare băgare de seamă de-a lungul punţii înclinate, prin partea de deasupra celor doua guri de tambuchi, spre postul ocupat de Henry.

— Bea de-aici, îi spuse. Nu-ţi ajunge şi pentru scăldat.

Îi pocni uşor o palmă pe spinare şi se târî înapoi lângă Thomas Hudson.

— Tom, începu el în şoaptă, n-am văzut nimic. L-am lăsat pe Willie la ţărm, în punctul cel mai depărtat, aproape exact în partea opusă nouă acum, şi m-am dus apoi la navă. M-am urcat la bord în partea de sub vânt, unde nu se vedea dinspre insulă. I-am explicat lui Antonio totul şi a înţeles cum stă treaba. Apoi am făcut plinul de benzină la motorul exterior şi am umplut şi canistra de rezervă şi am adus ceaiul de la gheaţă şi apa.

— În regulă, spuse Thomas Hudson.

Se lăsă mai la vale pe punte şi trase un gât bun din sticla cu ceai rece.

— Antonio s-a gândit la ceai. Că noi, în graba plecării, am mai uitat unele lucruri.

— Du-te la pupa, ca să poţi apăra poziţia din partea aceea.

— Da, Tom, spuse Ara.

Stăteau întinşi acolo, în bătaia soarelui şi a vântului, şi cercetau toţi insula. Din când în când o pasăre sau o pereche de păsări îşi lua zborul, şi ştiau că păsările fuseseră speriate ori de Willie ori de ceilalţi.

— Cred că păsările astea îl cam înfurie pe Willie, spuse Ara. Când s-a dus la ţărm, nu s-a gândit la asta.

— E ca şi cum ar lansa baloane, îi răspunse Thomas Hudson.

Se gândi la ceva şi se întoarse să se uite peste umăr.

Treaba asta nu-i mai plăcea deloc. De pe insulă îşi luau zborul mult prea multe păsări. Şi ce motive aveau ei să creadă că ceilalţi mai sunt acolo? Şi mai întâi de toate de ce s-ar fi dus acolo? Cum stătea întins pe punte, încercă o senzaţie de gol gândindu-se că şi el şi Willie se lăsaseră păcăliţi, dar poate că nu ne-au tras pe sfoară. Oricum, cu atâtea păsări care o iau din loc, treburile nu arată prea grozav, se gândi. Altă pereche de ibişi îşi luă zborul nu departe de ţărm şi Thomas Hudson se întoarse spre Henry şi-i spuse:

— Henry, coboară prin tambuchiul prova, te rog, şi nu pierde insula din ochi.

— Dar e un talmeş-balmeş cumplit înăuntru.

— Ştiu.

— Bine, Tom.

— Lasă-ţi grenadele şi încărcătoarele pe punte. Nu iei decât o singură grenadă cu tine şi „pruncul”.

Henry se lăsă uşurel pe gura tambuchiul şi se uită afară, spre insuliţele care mascau intrarea în şenal. Expresia feţei nu i se schimbase – dar numai cu preţul buzelor strânse tare.

— Îmi pare rău, Henry, îi spuse Thomas Hudson. Dar asta-i situaţia pe moment.

— Nu contează, răspunse Henry.

Apoi expresia aceea de studiată severitate de pe faţă i se şterse şi dădu la iveală zâmbetul lui minunat.

— Dar nu aşa mi-aş pune în gând să-mi petrec vara.

— Nici eu. Numai că lucrurile nu-s chiar atât de simple acum.

Din mangrove se ivi un buhai de baltă şi Thomas Hudson îl auzi cum cârâie şi se uită la zborul nervos, dezordonat al păsării în direcţia în care bătea vântul. Apoi începu să urmărească drumul pe care-l parcurgea Willie de-a lungul mangrovelor, după locul de unde se ridicau păsările şi după direcţia în care zburau. Când păsările încetară să-şi mai ia zborul, fu sigur că Willie o pornise înapoi. Dar, după o

vreme, păsările începură iar să-şi ia zborul, şi el înţelese că Willie îşi croia drum de-a lungul coastei în direcţia potrivnică vântului. După trei sferturi de ceas văzu un bâtlan mare, alb, luându-şi zborul cuprins de panică, dând greoi din aripi împotriva vântului şi-i spuse lui Ara:

— Acum are să iasă la ţărm. Mai bine du-te la promontoriu şi ia-l de-acolo.

— L-am şi văzut spuse Ara după o clipă. Face semne cu mâna.

— Du-te şi ia-l şi adu-l încoace şi ai grijă să stea întins pe fundul bărcii.

Ara se lăsă să alunece spre bărcuţă, luându-şi şi arma şi vreo două grenade în buzunar, se urcă la pupa şi desfăcu parâma.

— Aruncă-mi sticla de ceai, Tom.

Ara o prinse cu amândouă mâinile, ca să fie mai sigur că n-o scapă, în loc s-o prindă numai cu o singură mână cum ar fi făcut de obicei. Îi plăcea să se joace prinzând grenadele cu o singură mână în cel mai dificil chip posibil, tot aşa cum se amuza strângând capsele detonatoare cu dinţii. Dar ceaiul era pentru Willie, şi el ştia ce înseamnă şi aprecia încercarea prin care trecuse Willie, chiar dacă nu dăduse roade, şi aşează cu grijă sticla sub puntea pupei, sperând să se menţină rece.

— Tom, ce părere ai? întrebă Henry.

— Am fost duşi de nas. Deocamdată.

În scurt timp, bărcuţa reveni lângă ambarcaţiune, şi Willie stătea pe fundul ei cu sticla de ceai pe care o ţinea cu amândouă mâinile. Mâinile şi faţa îi erau zgâriate şi pline de sânge, deşi şi le spălase cu apă de mare, iar una din mâneci îi era sfâşiată. Faţa i se umflase de pişcăturile ţânţarilor şi peste tot pe unde avusese pielea expusă, se vedeau umflături de la înţepăturile ţânţarilor.

— Tom, nu-i nici o urmă, fir-ar să fie, spuse el. Nici n-au pus piciorul pe insulă. Nici eu, nici tu n-am fost prea deştepţi, fir-ar să fie.

— Nu.
— Ce părere ai?
— După ce-au eşuat, s-au îndreptat spre interior. Nu ştiu dacă definitiv, sau numai ca să facă o recunoaştere a canalelor.
— Crezi că ne-au văzut când am urcat aici la bord?
— S-ar putea să fi văzut tot, cum la fel de bine puteau să nu fi văzut. Sunt prea jos în apă ca să vadă bine.
— Trebuie să fi auzit ce s-a întâmplat, dacă erau în direcţia vântului.
— Trebuie să fi auzit.
— Şi-acum ce facem?
— Du-te la navă şi trimite-l pe Ara înapoi să ne ia pe mine şi pe Henry. S-ar putea totuşi să se întoarcă.
— Şi cu Peters ce facem? L-am putea lua cu noi.
— Atunci luaţi-l acum.
— Tommy, ai parapet, dar nu în partea unde trebuie, spuse Willie. Amândoi am greşit şi nu mai dau nici un sfat.
— Ştiu. Îndată ce Ara îl saltă pe Peters, mă duc în tambuchiul pupa.
— Mai bine să-l încarce Ara singur, spuse Willie. S-ar putea ca ăia să zărească siluetele. Dar, fără binoclu, nu reuşesc ei să distingă pe careva culcat pe punte.
Thomas Hudson îi explică lui Ara ce avea de făcut şi Ara se urcă pe punte cu un aer impersonal şi se descurcă destul de uşor cu Peters, dar îşi înnodă haina la ceafă. Nu se purtă nici cu duioşie, nici cu brutalitate, şi când îl săltă şi-l lăsă să alunece cu capul înainte în bărcuţă nu spuse decât:
— E tare rigid.
— De asta se şi spune că-i ţeapăn, comentă Willie. N-ai auzit niciodată vorba asta?
— Ba da, răspunse Ara. Noi le spunem fiambres, ceea ce înseamnă carne rece, ca la restaurant, când ai de ales între peşte sau carne rece. Dar mă gândeam la Peters. El care a fost totdeauna atât de flexibil.
— Îl duc eu înapoi, Tom. Mai ai nevoie de ceva?

— De noroc, spuse Thomas Hudson. Willie, mulţumesc pentru misiunea asta de recunoaştere.

— N-a fost nici o scofală, răspunse Willie.

— Vezi să-ţi oblojească Gil zgârieturile cu mertiolat.

— Fac ceva pe zgârieturile alea, spuse Willie. Am de gând să mă port ca un om al junglei.

Thomas Hudson şi Henry priveau amândoi pe gurile tambuchiului spre linia frântă şi plină de denivelări a insuliţelor risipite între ei şi golful acela prelung ce forma canalul dinspre uscat. Vorbeau acum normal, ştiind că ceilalţi nu aveau cum să fie prea aproape, decât cel mult pe undeva prin insuliţele acelea acoperite de vegetaţie.

— Fii atent, îi spuse Thomas Hudson. Eu mă duc să fac vânt la muniţia aceea peste bord şi să mai arunc o privire pe sub punte.

De data asta sub punte observă mai multe lucruri pe care nu le băgase de seamă înainte şi săltă cutia cu muniţie pe punte şi-i făcu vânt peste copastie. Cred că ar fi trebuit să împrăştii toate cutiile de carton, se gândi. Dar la dracu şi cu asta. Scoase afară şi automatul Schmeisser şi văzu că nu mai funcţiona. Îl puse deoparte, alături de celelalte ale lui. Am să i-l dau lui Ara să-l demonteze, se gândi. Bănuieşti cumva că indivizii l-au lăsat pe rănit ca un fel de comitet de primire şi ei au şters-o? Sau poate bănuieşti că l-au aşezat confortabil şi s-au dus în recunoaştere? Cât de multe crezi că au văzut şi cât de multe ştiu?

— Nu crezi că era bine să păstrăm muniţia aceea drept dovadă, întrebă Henry.

— Am trecut de mult de faza dovezilor.

— Dar nu strică niciodată să le ai. Doar ştii cât de năzuroşi sunt dumnealor şi probabil că vor socoti toată treaba cam îndoielnică. Cei de la Informaţii s-ar putea să n-o socotească nici măcar îndoielnică. Tom, îţi aduci aminte ce s-a întâmplat ultima dată?

— Da, îmi aduc aminte.

— Nava a luat-o drept spre gurile Mississippi-ului, şi ei o socotesc tot îndoielnică.

— E drept.

— Cred c-ar fi trebuit să păstrăm muniţia.

— Henry, îi spuse Thomas Hudson, te rog nu te mai agita. Morţii de pe urma masacrului sunt toţi pe insuliţa aia. Am extras din ei gloanţe de automat Schmeisser, ca şi din neamţul ucis de ei. Mai există un friţ mort şi îngropat, iar locul mormântului e indicat în jurnalul nostru de bord. Mai avem barca asta de ţestoase scufundată, şi încă un friţ mort în prova ei. Avem şi două automate Schmeisser. Unul nu funcţionează, iar celălalt e făcut zob de o grenadă.

— O să vină un uragan şi o să radă totul şi atunci o să ne spună că totu-i îndoielnic.

— În regulă, spuse Thomas Hudson. Să zicem că totu-i îndoielnic. Dar Peters?

— Poate că l-a împuşcat unul dintre noi.

— Bineînţeles. O să trebuiască să trecem prin toate.

Auziră motorul exterior şi-l văzură pe Ara dublând promontoriul. Bărcuţa stă cu prova ridicată ca o canoe, se gândi Thomas Hudson.

— Henry, adună-ţi calabalâcurile, îi spuse el. Ne întoarcem la navă.

— Mi-ar face plăcere să mai rămân la bordul ambarcaţiunii ăsteia.

— Nu. Am nevoie de tine pe navă.

După ce Ara ajunse cu bărcuţa lângă bord, Thomas Hudson se răzgândi:

— Henry, mai rămâi aici o vreme şi-l trimit eu pe Ara să te ia. Dacă ticăloşii vin încoace, plasează-le o grenadă în schif, când ajung lângă bord. Treci în tambuchiul de aici, unde ai mai mult loc. Şi pune-ţi mintea la contribuţie.

— Da, Tom. Mulţumesc că mi-ai îngăduit să rămân.

— Aş sta eu şi te-aş trimite pe tine la navă, dar trebuie să discut nişte treburi cu Antonio.

— Înţeleg. Să nu deschid focul asupra lor când ajung lângă navă, înainte de a arunca grenada?

— Cum vrei. Dar fereşte-ţi căpăţâna şi după aia aruncă grenada în schiful lor pe cealaltă gură de tambuchi. Şi rezistă cât poţi mai mult.

Stătea întins în canalul de drenaj de sub vânt şi-i întindea lucrurile lui Ara. Apoi se lăsă să alunece şi el peste bord, în bărcuţă.

— E cumva prea multă apă acolo înăuntru? îl întrebă el pe Henry.

— Nu, Tom. E-n regulă.

— Vezi să nu faci o criză de claustrofobie şi veghează bine. Dacă se apropie, lasă-i să vină lângă barcă înainte de a începe distracţia.

— Bineînţeles, Tom.

— Gândeşte-te că eşti la raţe şi vânezi din ascunziş.

— N-o să fie nevoie, Tom.

Thomas Hudson stătea întins pe scândurile bărcuţei.

— Ara se întoarce îndată ce va trebui să vii la bord.

— Nu-ţi face griji, Tom. Pot sta aici foarte bine şi toată noaptea, dacă vrei, dar ar fi bine să-mi aducă Ara ceva de mâncare şi poate şi puţin rom şi încă nişte apă.

— Se întoarce el să te ia, şi o să avem nişte rom la bord.

Ara trase de funia motorului şi porniră spre navă. Thomas Hudson simţi grenadele de-a lungul picioarelor şi greutatea „pruncului” apăsându-l pe piept. Apucă bine arma şi-o cuprinse în braţe, iar Ara râse, se aplecă spre el şi-i spuse:

— Pentru copiii cuminţi, viaţă-i tare grea.

XIX.

Acum erau cu toţii la bordul navei şi cu vântul acela de după-amiază târzie se mai răcorise. Flamingii plecaseră de pe ţărmurile întinse, deşi apa încă nu le acoperise. Terenurile erau cenuşii în lumina după-amiezii şi pe ele nu mai rămăsese decât un stol de willete, care-şi căutau hrana. Dincolo de ţărmurile inundabile se întindeau locurile cu apă mică, apoi canalele, care nici nu se puteau distinge din

cauza mâlului, iar departe, în fund, apăreau insuliţele. Thomas Hudson stătea pe puntea de comandă, rezemat într-un colţ, iar Antonio îi vorbea.

— N-o să avem maree înaltă decât la unsprezece la noapte, îi spunea el. Vântul ăsta mână apa afară din golf şi de pe terenurile inundabile la flux şi nu ştim ce adâncime vom avea.

— Nava are să iasă singură din mâl sau o să fie nevoie s-o tragem la ancoră?

— O să iasă singură, dar n-o să avem deloc lună.

— E drept. De asta avem mareele astea mari de primăvară.

— Azi-noapte abia a răsărit, spuse Antonio. E lună nouă. Azi-noapte n-am zărit-o din cauza furtunii.

— E-adevărat.

— L-am trimis pe George şi pe Gil să taie nişte ramuri să marcăm canalul, ca să putem ieşi de aici. Putem oricând măsura adâncimea canalului cu bărcuţa şi să punem semne de marcaj.

— Ascultă, când nava începe să plutească, aş vrea să ajung cu ea măcar la distanţa la care bate reflectorul şi armele de calibru 50 asupra bărcii de ţestoase şi să trimit pe cineva la bord să ne semnalizeze cu lanterna dacă au apărut cei cu schiful.

— Tom, asta ar fi ideal. Dar pe întuneric nu se poate ajunge acolo. Poţi ajunge acolo dacă pui reflectorul şi trimiţi bărcuţa înainte ca să măsoare în permanenţă adâncimea şi să ne anunţe adâncimea şi reperele. Dar atunci n-o să apară nimeni. N-o să se arate ăia niciodată în condiţiile astea.

— Cred şi eu. Azi e a doua oară când am greşit.

— Ai greşit, spuse Antonio. Dar putea să existe o şansă. Ca atunci când tragi o carte.

— Important e că am greşit. Acum, spune-mi ce crezi tu?

— Cred că dacă n-au şters-o şi dacă nu facem nici o mişcare, ca şi cum n-am fi eşuat, în noaptea asta se arată ei

ca să încerce să atace nava. Nu părem să fim decât o navă cu turişti. Sunt sigur că, atunci când s-a întâmplat tărăşenia, ei erau printre insuliţele dinspre uscat. Or să ne privească cu dispreţ, convinşi că nu reprezentăm o ameninţare, pentru că toată ziua n-au văzut decât un singur om mergând cu bărcuţa, dacă ne-au urmărit.

— Aşa am încercat noi să jucăm jocul.

— Şi când au să descopere cum stau lucrurile pe barca de ţestoase, atunci ce-are să se întâmple?

— Spune-i lui Willie să vină sus, îl rugă el pe Antonio.

Willie se arătă pe puntea de comandă, încă tot umflat de la înţepăturile de ţânţari. Zgârieturile arătau totuşi ceva mai bine. Nu pusese pe el decât nişte pantaloni kaki scurţi.

— Ei, omul junglei, cum te mai simţi?

— Minunat, Tom. Ara mi-a dat cu nişte cloroform pe înţepături şi nu mă mai ustură aşa de tare. Blestemaţii ăia de ţânţari sunt lungi de-un centimetru, şi negri ca dracu.

— Willie, am fost duşi de nas afurisit de rău.

— La dracu! Am fost duşi de nas de la început.

— Peters?

— L-am aranjat şi l-am cusut într-o pânză tare şi am pus gheaţă pe el. Nu mai iese cu nimic pe piaţă. Dar mai ţine aşa vreo câteva zile.

— Ascultă, Willie, i-am spus lui Antonio că aş vrea să ajungem până la distanţa la care bat reflectorul şi armele de calibru 50 drept în hardughia aia, dar el spune că nu putem ajunge până acolo fără să speriem tot oceanul, şi că nu-i treabă bună.

— Bineînţeles, făcu Willie. Are dreptate. E a treia oară când o zbârceşti pe ziua de azi. Ascultă la mine, că am făcut cu o prostie mai puţin.

— Crezi că or să iasă la iveală şi or să încerce să abordeze nava?

— Mă îndoiesc afurisit de tare, răspunse Willie.

— Dar ar putea încerca.

— Nu-s ei atât de zănatici. Dar s-ar putea să fie în aşa hal de deznădăjduiţi, încât să încerce şi una ca asta.

Cei doi bărbaţi şedeau pe podeaua punţii de comandă, rezemaţi de straiuri şi de pânze. Willie îşi frecă umărul drept, acolo unde începuse să-l doară din nou.

— S-ar putea să apară, spuse el. Au făcut o treabă bezmetică cu masacrul acela.

— Nu din punctul lor de vedere, în acel moment. Să nu uiţi că s-a întâmplat chiar după ce şi-au pierdut nava şi erau desperaţi.

— Ei bine, azi au mai pierdut o navă, şi în plus un camarad. Poate că mai şi ţineau la ticălosul acela.

— Poate. Altfel nu i-ar fi lăsat atâta spaţiu vital.

— A fost un tip straşnic, spuse Willie. Înainte să-şi joace cartea, a ascultat toată pologhia cu predarea şi cum explodează o grenadă. Probabil că s-a gândit că Peters era căpitanul, după tonul lui de comandă, şi după cum se descurca pe nemţeşte.

— Aşa zic şi eu.

— Ştii că grenadele au explodat sub punte. Poate că ceilalţi nici nu le-au auzit. Tom, câte gloanţe ai tras?

— Nu mai mult de cinci.

— Individul a tras şi el o rafală.

— Antonio, cât de bine ai auzit tot tărăboiul?

— Nu s-a auzit prea tare, spuse Antonio. Noi eram în direcţia vântului şi ceva mai la nord, iar între noi era şi insuliţa. Nu s-a auzit prea tare. Dar am auzit totul limpede.

— S-ar putea ca ei să nu fi auzit chiar nimic, spuse Thomas Hudson. Dar puteau să fi văzut bărcuţa dând mereu târcoale pe aici şi ambarcaţiunea lor lăsându-se pe-o parte. Precis că se gândesc că-i o capcană. Nu cred că se vor mai apropia de ea.

— Cred că ai dreptate, se declară de acord Willie.

— Dar crezi că au să vină încoace?

— Ştii şi tu tot atât cât şi mine. Nu eşti tu cel care gândeşte totdeauna cu mintea nemţilor?

— Da, răspunse Thomas Hudson. Uneori îmi reuşeşte chiar destul de bine. Dar azi nu-s prea inspirat.

— Gândeşti destul de bine, îi spuse Willie. Dar ai nimerit-o prost pe ziua de azi.

— Le-am putea pregăti o capcană acolo.

— Dacă transformi barca lor în capcană, eşti şi tu prins în capcană, îi spuse Willie.

— Ia du-te şi minează-le sărăcia aia cât mai e lumină.

— Acum zic şi eu că ai glăsuit, spuse Willie. Eşti iar Tom cel dintotdeauna. Am să minez amândouă tambuchiurile, ca şi pe friţul mort şi balustrada de sub vânt. Şi acum gândeşte-te cum o să te descurci după aia.

— Foloseşte din gros explozibil. Avem destul.

— O s-o minez de nici dracu n-o să poată scăpa.

— Uite că vin ceilalţi cu bărcuţa, spuse Antonio.

— Îl iau pe Ara şi cele necesare şi mă duc acolo, spuse Willie.

— Ai grijă să nu sari şi tu în aer.

— Nu te gândi prea mult, spuse Willie. Mai odihneşte-te puţin şi tu, Tom. N-o să dormi toată noaptea.

— Nici tu.

— La dracu, am să dorm. Când o să ai nevoie de mine, să mă scoale cineva.

— Preiau eu cartul, îi spuse Thomas Hudson lui Antonio. Când se schimbă mareea?

— A şi început să se schimbe, dar fluxul se luptă împotriva curentului stârnit de vântul puternic de est care mână apele din golf.

— Pune-l pe Gil la mitralieră şi George să-şi ia şi el un răgaz. Spune la toată lumea să se odihnească la noapte.

— Tom, de ce nu bei ceva?

— Nu vreau să beau nimic. Deseară ce le dai oamenilor de mâncare?

— Câte o porţie straşnică de peşte wahoo cu sos spaniol, fasole neagră şi orez. Nu mai avem deloc compot la cutii.

— Pe lista de la Confites mai era.

— Da, dar a fost tăiat de pe listă.
— Mai ai ceva fructe uscate?
— Caise.
— Pune la muiat şi dă-le oamenilor la micul dejun.
— Nu mănâncă Henry aşa ceva la micul dejun.
— Atunci dă-i-le la masă, când mănâncă şi el mai mult. Supă ai destulă?
— Destulă.
— Cu gheaţa cum stăm?
— O săptămâna avem din belşug, dacă nu folosim prea multă pentru Peters. De ce nu-l îngropi în mare?
— Poate aşa am să fac, spuse Thomas Hudson. Totdeauna spunea că i-ar place.
— Spunea atât de multe lucruri.
— Da.
— Tom, de ce nu bei ceva?
— Bine, bine, făcu Thomas Hudson. Ţi-a mai rămas vreun pic de gin?
— Sticla ta e în dulăpior, sub cheie.
— Dar apă de cocos mai ai?
— Da.
— Atunci adu-mi un gin şi apă de cocos cu nişte chitră. Dacă mai avem chitre.
— Chitre avem din belşug. Peters mai avea şi el nişte scotch ascuns pe undeva, numai să reuşesc să dau de el. Preferi cumva scotch?
— Nu. Găseşte-l şi ţine-l sub cheie. S-ar putea să avem nevoie.
— Mă duc să-ţi pregătesc ceva de băut şi-ţi aduc sus.
— Mulţumesc. Poate o să avem noroc şi o să se arate ei în noaptea asta.
— Nu prea-mi vine să cred. Sunt din şcoala lui Willie. Dar s-ar putea să apară.
— Arătăm al dracului de ispititori. Şi ei au mare nevoie de o navă.

— Da, Tom. Dar nici ei nu-s nebuni. Dacă ar fi fost nebuni, n-ai fi reuşit să gândeşti cu mintea lor.

— Bine, bine, adu-mi băutura, spuse Thomas Hudson care cerceta cu binoclul cel puternic insuliţele. Am să încerc să gândesc mai departe cu mintea lor.

Dar n-avu noroc gândindu-se cu mintea lor. Nu reuşea să gândească deloc bine. Se uită după bărcuţă, cu Ara la pupa şi Willie care nu se zărea deloc, cum dublează promontoriul insulei. Urmări stolul de willete ridicându-se în cele din urmă şi întorcându-se, pentru ca să se îndrepte spre o insuliţă aflată mai în larg. Apoi rămase singur şi începu să bea încet din paharul pe care i-l adusese Antonio.

Se gândi cum îşi promisese ca în călătoria asta să nu bea un strop, nici măcar un pahar seara, ca să nu se mai gândească la nimic altceva decât la treaba pe care o avea de făcut. Se gândi cum îşi pusese în gând să se spetească, până avea să adoarmă sfârşit de oboseală. Dar nu-şi căută scuze pentru acest pahar, şi nici pentru încălcarea făgăduielii.

M-am spetit eu, se gândi. M-am spetit cât am putut. Acum pot să mă bucur de paharul acesta şi să mă gândesc şi la altceva în afară de indivizii ăia. Dacă se arată în noaptea asta, suntem pregătiţi să-i întâmpinăm cum se cuvine. Dacă nu se arată, mâine dimineaţă o pornesc după ei odată cu fluxul.

Şi astfel Thomas Hudson îşi bea încet paharul, care era rece şi avea gust de băutură curată, şi urmărea conturul frânt al insuliţelor aflate drept în faţa lui, puţin spre vest. Un pahar de băutură totdeauna descătuşa amintirile, pe care el le ţinea cu atâta grijă zăvorite, şi insuliţele acelea îi aduseră aminte de zilele când plecau la pescuit de tarpon, iar tânărul Tom era abia un puşti. Erau alte insuliţe, iar canalele erau mai largi.

Acolo nu erau flamingi, dar celelalte păsări erau cam aceleaşi, în afară de stolurile de ploieri aurii, mari. Îşi aminti de perioadele când ploierii erau cenuşii, şi de

celelalte perioade când penele lor negre căpătau nuanţe aurii, şi-şi aminti cât de mândru era tânărul Tom de prima pasăre pe care o adusese şi el acasă când devenise stăpânul primei arme din viaţa lui, o armă cu o singură ţeava de calibru douăzeci. Îşi aminti cum mângâia Tom pieptul alb, dolofan al păsării şi atingea uşor cu degetele puful negru de dedesubt şi cum îl găsise în noaptea aceea pe băiat în pat dormind cu pasărea în braţe. Îi luase foarte uşor pasărea, sperând să nu-l trezească pe băiat. Băiatul nu se trezi. Îşi strânse şi mai tare braţele şi se răsuci pe spate.

Dar când duse pasărea în cămară, unde era lada cu gheaţă, avu sentimentul că i-o furase băiatului. Îi netezi frumos penele, şi o puse pe unul din grătarele lăzii cu gheaţă. A doua zi îi picta băiatului un tablou cu ploierul acela auriu şi băiatul îl luă cu el când plecă în anul acela la şcoală. În tablou se străduise să redea mişcarea nestăvilită a păsării, iar ca fundal zugrăvise o piaţă lungă şi cocotieri.

Apoi îşi aduse aminte cum odată ajunseră într-o tabără. Se trezise mai devreme, şi Tom încă dormea. Stătea întins pe spate cu braţele încrucişate şi arăta ca sculptura unui tânăr cavaler, dăltuită pe propriul său cavou. Thomas Hudson făcu o schiţă, folosind ca motiv un cavou din catedrala Salisbury care-i veni în minte. Avea de gând să facă mai târziu un tablou, dar nu-l mai făcuse pentru că se gândise să nu aducă ghinion. Şi grozav i-a mai priit, se gândi el.

Se uită la soarele care coborâse mult spre asfinţit şi reuşi să-l zărească pe Tom sus de tot, într-un avion Spitfire. Avionul era la înălţime foarte mare, arăta minuscul şi lucea ca un ciob de oglindă. Îi place acolo sus, îşi spuse. Şi fusese bună rânduiala să nu mai bei.

Jumătate din băutură mai era încă în paharul învelit în hârtie, şi gheaţa încă nu se topise toată.

În semn de respect pentru Peters, se gândi el. Apoi îşi aminti de vremea când trăiau pe insulă, şi cum tânărul Tom citise la şcoală despre era glaciară şi i se făcuse teamă că vremurile acelea s-ar putea întoarce.

— Papà, îi spuse el, numai asta mă îngrijorează.

— Aici nu poate ajunge, îi spusese Thomas Hudson.

— Ştiu. Dar nu pot să nu mă gândesc ce-o să păţească toţi oamenii aceia din Minnesota şi Wisconsin şi Michigan. Chiar şi cei din Illinois şi Indiana.

— Nu cred că trebuie să ne facem într-adevăr griji în privinţa lor, îi spuse Thomas Hudson. Dacă se întâmplă totuşi una ca asta, e un proces cumplit de lent.

— Ştiu, îi răspunse tânărul Tom. Dar ăsta-i singurul lucru care mă îngrijorează cu adevărat. Asta, şi dispariţia porumbeilor călători.

Oh, Tom! se gândi el, şi puse paharul de băutură într-unul din locaşurile pentru grenade şi cercetă cu mare atenţie cu binoclul insuliţele. Nu zări nimic care ar fi putut aduce a schif cu pânzele întinse şi aşează binoclul jos.

Cea mai minunată perioadă de care au avut parte a fost cea petrecută pe insulă şi cea din vest. În afară de vremea când am stat în Europa, bineînţeles, şi dacă mă gândesc la vremea aceea mă gândesc şi la fată, şi o să fie mai rău. Mă întreb pe unde o fi acum. Probabil cu vreun general, îmi închipui. Ei bine, sper să fie unul ca lumea.

Arăta nemaipomenit de bine şi era foarte frumoasă când am văzut-o la Havana. Aş putea sta toată noaptea să mă gândesc la ea. Dar n-am s-o fac. E destul că mi-am îngăduit să mă gândesc la Tom. Nici asta n-aş fi făcut-o de n-ar fi fost băutura la mijloc. Totuşi îmi pare bine de paharul ăsta. Vine vremea când încalci toate regulile. Poate că nu pe toate. Am să mă mai gândesc la el o vreme şi apoi am să mă apuc să rezolv mica noastră problemă din noaptea asta, când o să se întoarcă Willie şi Ara. Amândoi formează o echipă minunată. Willie a învăţat în Filipine spaniola groaznică pe care o vorbeşte, dar se înţeleg perfect amândoi. În parte pentru că Ara e basc, şi vorbeşte şi el o spaniolă stâlcită. Dumnezeule, mi-ar fi groază să urc la bordul hardughiei aceleia după ce-au aranjat-o Ara şi Willie.

Dă-i bătaie şi bea-ţi restul din pahar şi gândeşte-te la ceva plăcut. Tom e mort şi poţi să te gândeşti în linişte la el. N-o să scapi niciodată de asta. Dar cel puţin te-ai obişnuit şi cu asta. Aminteşte-ţi de unele momente fericite. Doar ai avut din belşug.

Care au fost cele mai fericite momente? se întrebă. Au fost cu toţii fericiţi, cu adevărat, în epoca inocenţei, pe vremea când n-avea nici măcar banii aceia ce nu slujesc la nimic şi când erau în stare să lucreze şi să mănânce. O bicicletă aducea mai multă bucurie decât o maşină. Vedeai lucrurile mai bine şi asta te menţinea în formă, şi venind spre casă, după ce te-ai plimbat prin Bois, puteai coborî cu bicicleta pe Champs Elysées, trecând mult dincolo de Rond-Point şi, când te uitai înapoi să vezi ce aveai în urmă, în vreme ce traficul se desfăşura pe două şiruri, ţi se arăta în zare masa înaltă, cenuşie, a marelui arc pe fundalul amurgului. La vremea asta castanii trebuie să fi înflorit. Când se lăsa amurgul, trunchiurile erau de obicei negre pe când pedala spre Place de la Concorde, iar coroana înflorită apărea de un alb pal. Se dădea apoi jos de pe bicicletă şi începea s-o împingă pe prundişul aleii, ca să contemple castanii, şi să simtă prezenţa lor deasupra capului, în vreme ce-şi împingea bicicleta mai departe; iar prin talpa subţire a pantofilor simţea pietrişul aleii. Îşi cumpărase pantofii aceia vechi de la un chelner de la Select, fost campion olimpic, iar banii pentru pantofi îi câştigase pictând portretul proprietarului localului, aşa cum dorise proprietarul să fie pictat: „Cam în stilul lui Manet monsieur Hudson. Dacă puteţi”. Nu era chiar un Manet pe care să-l fi putut semna şi Manet, dar aducea mai mult a Manet decât a Hudson şi se potrivea exact cu proprietarul. Cu banii pe tabloul acesta luă Thomas Hudson pantofii de ciclism şi multă vreme, tot în contul tabloului, putură bea câte ceva în local. În cele din urmă, într-o noapte când se oferi să plătească pentru ceea ce băuse, oferta îi fu acceptată şi Thomas Hudson înţelese că banii pe tablou se terminaseră.

Şi mai era un chelner la Closerie de Lilas care ţinea la ei şi totdeauna le servea băuturi de două ori mai mari, aşa încât, mai adăugind şi ei apă, un pahar din acelea le ajungea toată seara. Aşa că se mutară colo. Îl culcau pe Tom şi seara stăteau amândoi la vechea cafenea, pe deplin fericiţi că sunt împreună. Apoi făceau o plimbare pe străzile întunecoase din Montagne Sainte-Geneviève, unde vechile case încă nu fuseseră demolate şi, în fiecare seară, încercau să ajungă acasă tot pe alt drum. Se băgau în pat şi-l auzeau pe Tom cum respira în pătuţul lui şi cum torcea motanul care dormea cu el.

Thomas Hudson îşi aminti cât de îngroziţi erau câte unii auzind că lăsau motanul să doarmă cu băieţelul şi că-l lăsau singur când plecau în oraş. Tom dormea totdeauna adânc şi când se trezea, motanul era lângă el, şi era cel mai bun prieten al lui. Motanul nu îngăduia nimănui să se apropie de pătuţ şi copilul şi motanul ţineau tare mult unul la celălalt.

Şi acum Tom era… la dracu şi cu asta, îşi spuse. Se întâmplă oricui. Ar fi trebuit s-o ştiu până acum. Totuşi, e singurul lucru într-adevăr iremediabil.

De unde ştii? se întrebă. Plecarea poate fi iremediabilă, să ieşi pe uşă poate fi iremediabil. Necinstea poate fi iremediabilă. Trădarea e iremediabilă. Dar acum trăncăneşti. Numai moartea singură e iremediabilă. Aş vrea să apară Ara şi Willie. Cred că dichisesc ei hardughia aia ca pe o cameră a groazei. Nu mi-a plăcut niciodată să ucid pe nimeni. Dar lui Willie îi place. E un băiat ciudat, dar foarte bun. Niciodată nu e convins că un lucru nu poate fi făcut şi mai bine.

Zări bărcuţa ce se întorcea. Apoi auzi şi zumzetul motorului şi apoi bărcuţa se văzu tot mai desluşit şi mai mare şi, în cele din urmă, abordă nava. Willie se urcă pe punte sus. Arăta mai rău ca niciodată, iar ochiul bolnav se vedea mult prea alb. Se aranjă, salută elegant şi spuse:

— Îngăduiţi să raportez căpitanului, domnule.

— Eşti beat?

— Nu, Tommy, entuziasmat.
— Ai băut.
— Bineînţeles, Tom. Am luat cu noi şi nişte rom ca să putem lucra în jurul cadavrului. Şi-apoi, după ce-am terminat, Ara a urinat în sticlă, şi apoi am minat şi sticla. Astfel că e de două ori minată.
— Dar ai minat ca lumea hardughia aia?
— Tommy, un pitic nu mai mare ca o mână de om nu poate urca la bord fără să fie expediat direct în ţara piticilor. Nici un gândac de bucătărie nu se poate plimba nestânjenit pe-acolo. Lui Ara i-a fost frică să nu cumva s-o facă să sară în aer muştele de pe cadavru. Am minat-o frumos şi delicat.
— Ce face Ara?
— Apucat de o criză de entuziasm, acum demontează şi curăţă totul.
— Cam cât rom aţi luat cu voi, băieţi?
— Mai puţin de jumă' de sticlă. A fost ideea mea. Nu a lui Ara.
— Bine, bine. Du-te dracului şi tu lângă el şi curăţaţi armele şi verificaţi mitraliera.
— Nu le poţi verifica aşa cum trebuie fără să tragi cu ele.
— Ştiu şi eu. Dar verifică-le de la un capăt la altul fără să tragi. Aruncă muniţia băgată pe ţeavă.
— Deşteaptă treabă.
— Spune-i lui Henry să vină sus şi mai spune-i să-mi aducă un pahar mic din ăsta şi să-şi ia şi pentru el ceva de băut. Antonio ştie el despre ce băutură-i vorba.
— Tom, mă bucur că bei iarăşi şi tu puţin.
— Pentru Dumnezeu, nu te mai bucura şi nici nu te întrista dacă beau sau nu.
— Bine, Tom. Dar nu vreau să te mai văd călărindu-te singur ca un cal urcat în spinarea altui cal. De ce să nu fii un centaur?
— De unde ai auzit tu de centauri?
— Am citit şi eu într-o carte, Tommy. Sunt şi eu băiat cult. Sunt mai cult decât ar trebui la vârsta mea.

— Eşti un păcătos de treabă, îi spuse Thomas Hudson. Acum du-te dracului sub punte şi fă ce ţi-am spus.

— Da, domnule. Dar, Tommy, după ce terminăm şi cu croaziera asta, mă laşi să cumpăr de la dugheană un tablou cu marea?

— Nu mă lua peste picior.

— Nu fac eu aşa ceva. La dracu, poate că nici tu nu pricepi chiar totul totdeauna.

— S-ar putea. Poate că aşa s-a întâmplat toată viaţa mea.

— Tommy, glumesc într-una. Dar să ştii că ai condus straşnic urmărirea asta.

— O să vedem noi mâine. Spune-i lui Henry să aducă de băut. Dar eu nu mai vreau.

— Nu, Tommy. În seara asta n-o să avem parte decât de o mică luptă şi nu cred că o să avem parte nici de atât.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Trimite de băut. Şi cară-te de pe puntea asta blestemată şi apucă-te de treabă.

XX.

Henry întinse cele două pahare spre punte şi-şi făcu şi el vânt în urma lor. Stătea lângă Thomas Hudson şi se aplecase înainte ca să scruteze umbrele insuliţelor din depărtare. O geană de lună, în primul ei pătrar, se ridicase pe cer în partea dinspre vest.

— În sănătatea ta Tom, spuse Henry. Nu m-am uitat la lună peste umărul stâng.

— Dar nu e lună nouă. Noaptea trecută a fost lună nouă.

— Bineînţeles. Dar n-am văzut-o din cauza furtunii.

— Aşa-i. Cum se simt cei de dedesubt?

— Excelent, Tom. Toată lumea îşi vede de treabă şi e veselă.

— Ce fac Ara şi Willie?

— Au băut şi ei nişte rom, Tom, şi sunt tare bine dispuşi. Dar acum nu mai beau.

— Nu. Nici n-o să mai bea.

— Aştept cu nerăbdare să înceapă odată, spuse Henry. Şi Willie la fel.

— Eu nu. Dar pentru asta suntem aici. Vezi, Henry, avem nevoie de prizonieri.

— Ştiu.

— Fiindcă au pe conştiinţă masacrul de pe insuliţă, nu vor să cadă prizonieri.

— Şi asta numai dacă vorbim blând, spuse Henry. Crezi că în noaptea asta or să ne atace?

— Nu. Dar trebuie să fim în stare de alarmă în eventualitatea c-o vor face.

— O să fim, Tom, ce crezi că or să facă cu adevărat?

— Nu-mi dau seama, Henry. Dacă sunt într-adevăr disperaţi, o să încerce să pună mâna pe navă. Dacă mai au şi un operator radio, ar putea repara staţia noastră şi s-ar putea îndrepta spre Anguilas, şi nu le mai rămâne decât să cheme un taxi şi să-l aştepte să-i ducă acasă. Au toate motivele să încerce să pună mâna pe navă. S-ar putea ca cineva, cum se întâmplă întotdeauna, să-şi fi dat drumul la gură în Havana, şi s-ar putea să ştie ce-i cu noi.

— Cine să vorbească?

— Să nu vorbim morţii de rău, spuse Thomas Hudson, dar tare mi-e teamă că s-ar fi putut să-l ia gura pe dinainte la băutură.

— Willie e convins că a făcut-o.

— Ştie ceva anume?

— Nu, dar e convins.

— E posibil. Dar s-ar putea să nu vrea decât să ajungă pe ţărmul Cubei şi să-şi continue călătoria pe uscat până la Havana şi să facă rost de un vas spaniol care să-i ia. Sau o navă argentiniană. Dar nu vor să fie prinşi din cauza masacrului. Aşa că mă gândesc că or să facă o încercare disperată.

— Sper.

— Numai să le putem veni de hac, spuse Thomas Hudson.

Dar nu se întâmplă nimic toată noaptea în afară de mişcarea stelelor pe boltă şi de suflarea constantă a vântului de est şi de curgerea apei pe lângă navă. Apa era

fosforescentă de la iarba de mare pe care mareea puternică şi valurile strânite de vânt le smulseseră de pe fund, şi erau purtate când spre golf, când spre larg, ca nişte dâre şi petece albicioase de foc arzând nesănătos pe ape.

Puţin înaintea zorilor, vântul căzu, şi când se făcu lumină Thomas Hudson se culcă pe punte şi adormi, întins pe burtă, cu obrazul pe un colţ de pânză. Antonio îl înveli şi pe el şi arma lui cu o altă bucată de pânză, dar Thomas Hudson dormea adânc şi nu simţi nimic.

Antonio preluă cartul şi, când mareea fu destul de înaltă ca nava să se desprindă de pe pământ, îl trezi pe Thomas Hudson. Traseră ancorele la bord şi porniră, cu bărcuţa înainte ca să măsoare adâncimea şi să marcheze orice ieşind mai primejdios. Apa fluxului era curată şi limpede, dar era încă dificil să pilotezi, deşi nu la fel de dificil ca în ziua precedentă. În locul unde eşuaseră cu o zi în urmă, înfipseră ca marcă o creangă şi Thomas Hudson, uitându-se înapoi, zări frunzele verzi mişcându-se în curent.

Thomas Hudson se uita înainte, ţinând pe urmele bărcuţei care înainta pe canal. Trecură pe lângă o insuliţă prelungă, acoperită cu vegetaţie care, atunci când ei fuseseră la capătul ei, arătase ca o insuliţă rotundă. Apoi chiar în faţa lor, pe linia neîntreruptă dar crestată a insuliţelor acoperite cu mangrove, Gil, care cerceta cu binoclul, zări ceva şi spuse:

— Marcaje, Tom. Drept pe direcţia bărcuţei, pe fundalul mangrovelor.

— Verificat, răspunse Thomas Hudson. Acolo-i canalul?

— Aşa se pare, dar nu reuşesc să văd intrarea.

— Pe hartă-i foarte îngustă. O să trecem, dar o să ne frecăm de mangrove şi de-o parte şi de alta.

Apoi îşi aduse aminte de ceva. Cum de-am putut fi atât de nătărău? se gândi. Dar nu ne mai rămâne altceva de făcut decât s-o ţinem tot înainte şi să ieşim prin canal. Şi după aceea îi pot trimite înapoi. Uitase să le spună lui Willie şi lui Ara să demineze hardughia aceea de barcă de ţestoase. E o

treabă păcătoasă să laşi sărăcia aia acolo, dacă vreunui amărât de pescar îi dă prin minte să se urce pe ea. Ei, o să se întoarcă ei s-o demineze.

De pe bărcuţă li se semnaliza să ţină mult în dreapta a trei mici promontorii de recif, foarte aproape de mangrove. Şi-apoi ca şi cum ar fi vrut să fie siguri că fuseseră înţeleşi, virară şi veniră la navă.

— Canalul o ia drept înainte printre mangrove, îi strigă Willie. Lasă marcajele la dreapta. Noi o luăm înainte prin canal. Dacă nu primeşti nici o veste de la noi, mergi mai departe. E ca un pârâiaş adânc.

— Am uitat să deminăm barca de ţestoase.

— Ştiu, îi strigă Willie drept răspuns. O să ne întoarcem.

Ara îi zâmbi şi răsuci bărcuţa în loc şi porniră înainte, în vreme ce Willie le semnaliza că totu-i în regulă. Întoarseră la stânga şi apoi la dreapta şi dispărură în masa vegetaţiei.

Thomas Hudson ţinu drumul pe urmele lor. Era destul de adânc, deşi pe hartă nu se indica atâta adâncime. Canalul acesta vechi trebuie să fi fost mâncat de uragan, se gândi. De când bătuse locurile astea nava militară americană Nokomis măsurând adâncimile, multe se întâmplaseră.

Apoi zări o zonă de unde nici un fel de păsări nu se ridicau din mangrove în vremee ce bărcuţa înainta prin canalul îngust ca un pârâu. Ţinând timona, vorbi în tubul portavoce ca să-l audă Henry de la cockpit prova:

— Pe canalul acesta am putea fi atacaţi prin surprindere. Pregăteşte mitraliera ca să se poată trage şi din prova şi din travers. Staţi adăpostiţi după scut şi fiţi atenţi de unde ţâşnesc flăcările şi trageţi asupra lor.

— Da, Tom.

Lui Antonio îi spuse:

— Pe aici putem fi atacaţi prin surprindere. Feriţi-vă cât puteţi mai bine şi, dacă se trage asupra noastră, ochiţi mai jos de flăcări şi trimiteţi-le rafale. Staţi la adăpost.

— Gil, spuse el apoi, pune-ţi binoclul deoparte. Ia două grenade şi dezdoaie cuiele de siguranţă şi pune-le aici pe

suport, în dreapta mea. Apoi, scoate cuiele de siguranţă de la extinctoare şi ia-ţi binoclul de aici. Probabil că au să ne atace din ambele părţi. Aşa ar trebui să facă.

— Tom, să-mi spui când să arunc.

— Aruncă grenadele când vezi flăcările armelor. Dar aruncă-le cu putere, ca să răzbată printre crengi.

Nu se vedea nici urmă de păsări şi, cum se pornise mareea înaltă, ştia că în mangrove trebuiau să fie păsări. Acum nava pătrunsese pe canalul îngust, iar Thomas Hudson, cu capul descoperit şi picioarele goale, purtând doar o pereche de pantaloni scurţi kaki, se simţea gol puşcă.

— Gil, stai întins acolo, la adăpost, spuse el. Am să-ţi spun eu când să te ridici să arunci sărăciile alea.

Gil stătea întins pe podea şi ţinea lângă el două extinctoare încărcate cu dinamită şi un exploziv care lua foc cu ajutorul unui ansamblu de detonare al unei grenade regulatoare al cărei focos fusese retezat cu bomfaierul la îmbinarea cu fitilul, iar acolo se fixase o capsă de dinamită.

Thomas Hudson îi aruncă o privire şi-l văzu transpirând. Apoi se uită la desişul de mangrove, şi într-o parte şi-n alta.

Aş mai putea încerca să dau nava înapoi, se gândi. Dar nu prea cred că aş reuşi, după cum curge curentul ăsta de maree.

Se uită înainte, la malurile pline de vegetaţie. Apa era din nou maronie, iar frunzele de mangrove luceau de parcă ar fi fost lustruite. Se uită să vadă unde fuseseră tăiate sau clintite de la locul lor. Dar nu văzu nimic decât frunze, frunze verzi, crengi închise la culoare şi rădăcinile ieşind la iveală la trecerea navei. Şi mai erau şi câţiva crabi ce se vedeau în găurile lor când erau dezgolite rădăcinile de mangrove.

Merseră mai departe, şi canalul se tot îngusta, dar înaintea lor se vedea lărgindu-se. Poate că de vină-i doar frica ce mi-a intrat în oase, se gândi. Atunci zări un crab lăsându-se să alunece repede de pe rădăcinile înalte de mangrove şi căzând cu plescăit în apă. Îşi încordă privirea,

scrutând mangrovele, dar nu putu să vadă nimic în spatele trunchiurilor şi al ramurilor. Un alt crab îşi croi drum foarte grăbit şi-şi dădu drumul în apă.

Chiar în clipa aceea deschiseră foc asupra lui. Nu zări scăpărările şi fu lovit înainte de a auzi răpăitul automatului, şi Gil fu îndată în picioare alături de el. Antonio trăgea cu trasoare în direcţia în care văzuse flăcările armei.

— Încotro se îndreaptă trasoarele, îi spuse Thomas Hudson lui Gil.

Thomas Hudson simţise de parcă cineva îl izbise de trei ori cu bastonul de baseball şi piciorul stâng i se umezi. Gil expedie bomba, făcându-i vânt cu o mişcare înaltă pe deasupra capului şi Thomas Hudson zări cilindrul lung de alamă, cu vârful conic, lucind în soare. Şi zbura răsucindu-se mereu prin aer.

— Jos, Gil, îi strigă, şi se gândi că şi el ar fi trebuit să se trântească pe burtă.

Apoi îşi dădu seama că nu putea, fiindcă trebuia să menţină nava pe direcţie. Cele două guri de cincizeci deschiseră foc şi putea auzi limpede exploziile şi simţi reculul prin tălpile goale. Foarte gălăgioase, se gândi. Dar o să-i facă pe blestemaţii ăia să nu-şi mai ridice capul.

Văzu lumina orbitoare a exploziei bombei înainte de a auzi bubuitul şi a începe să se ridice fumul. Simţi în nări mirosul de fum, mirosul de ramuri frânte şi frunze verzi pârjolite.

— Gil, saltă-te şi aruncă două grenade. Câte una în fiecare parte a locului de unde se ridică fumul.

Gil nu mai aruncă grenadele cu boltă. Le zvârli cu o aruncătură lungă, şi cum zburau prin aer păreau nişte fructe de anghinare cenuşii, doar că erau de oţel şi lăsau în urmă o dâră subţire de fum. Înainte ca grenadele să explodeze împroşcându-şi lumina albă printre mangrove, Thomas Hudson ordonă prin portavoce:

— Henry, trage în ei şi rade-i. Nu pot fugi în interior.

Fumul de la grenade mirosea altfel decât cel de la bombă. Thomas Hudson îi spuse lui Gil:

— Mai aruncă două grenade. Una dincolo de locul unde a căzut bomba şi cealaltă dincoace, mai spre noi.

Se uită după cele două grenade cum zburau şi apoi se trezi trântit pe punte. Nu ştiu dacă el se trântise, sau puntea îl făcuse să cadă din cauză că era foarte lunecoasă de la sângele ce-i şiroia pe picior. Se izbi rău. La cea de-a doua explozie, auzi două schije sfâşiind pânza. Altele se loviră de corpul navei.

— Ajută-mă să mă ridic, îi spuse lui Gil. Ai aruncat ultima grenadă mult prea aproape.

— În câteva locuri.

— Tom, unde eşti lovit?

Îi văzu pe Willie şi pe Ara în faţa lor, întorcându-se pe canal cu bărcuţa. Îi vorbi prin portavoce lui Antonio, cerându-i să-i dea lui Gil o trusă de prim-ajutor. Chiar în clipa aceea îl văzu pe Willie că se aruncă pe fundul bărcii la prova şi începe să tragă în desişul de mangrove din dreapta. Putea auzi răpăitul rafalelor de automat Thompson. Apoi se auzi o rafală mai lungă. Atunci cuplă amândouă motoarele şi porni înainte spre ei cu toată viteza pe care o îngăduia canalul. Ideea cu viteza nu-i era nici lui prea limpede, fiindcă se simţea foarte rău. Durerea îi pătrunsese în oase, îi răscolea pieptul şi pântecele, şi i se lăsă şi în jos. Nu era slăbit deocamdată, dar simţi primele ravagii ale slăbiciunii.

— Îndreptaţi armele spre malul drept, îi ordonă lui Henry. Willie a mai descoperit nişte indivizi acolo.

— Da, Tom. Eşti teafăr?

— Sunt lovit, dar n-am nimic. Dar tu şi George?

— N-avem nimic.

— Deschideţi foc îndată ce zăriţi ceva.

— Da, Tom.

Thomas Hudson opri motoarele şi începu să dea încet înapoi, ca să menţină nava în afara unghiului spre care trăgea Willie. Willie băgase acum un nou încărcător, cu

trasoare de data asta, şi se străduia să marcheze ţinta pentru cei de pe navă.

— Ai văzut-o, Henry? întrebă el prin portavoce.

— Da, Tom.

— Rade în punctul acela şi în jur cu rafale scurte.

Auzi mitraliera de cincizeci pornind să răpăie, iar el le făcu semn cu mâna lui Ara şi Willie să se apropie de navă. Cei doi ajunseră cât de repede le îngăduia motorul mic al bărcuţei. Willie trase tot timpul până ce ajunseră la adăpostul navei. Willie ţâşni la bord şi veni iute sus, pe puntea de comandă, în vreme ce Ara lega bărcuţa de navă. Se uită la Tom şi la Gil care-i punea un garou la piciorul stâng cât se putea mai sus, spre stinghie.

— Isuse Cristoase, exclamă el. Unde eşti lovit, Tommy?

— Nu ştiu, răspunse Thomas Hudson.

Şi nici nu ştia. Nu vedea nici o rană. Nu vedea decât sângele, care era închis la culoare, aşa că nu se îngrijoră. Dar curgea cam mult şi începu să i se facă rău.

— Willie, ce-ai dibuit acolo?

— Nu ştiu. Era un individ cu o armă automată care a tras în noi şi cred că l-am curăţat. Sau sunt aproape convins că l-am curăţat.

— Cu tărăboiul pe care l-ai făcut, n-am auzit nimic de-aici.

— Dar voi v-aţi pornit ca un depozit de muniţii care sare în aer. Crezi că a mai rămas vreunul întreg pe-acolo?

— S-ar putea. Noi le-am servit porţia.

— Dar o să trebuiască să terminăm treaba asta cum se cuvine, spuse Willie.

— Am putea să-i lăsăm pe blestemaţii ăştia să putrezească acolo, spuse Thomas Hudson. Sau să mergem după ei şi să-i terminăm.

— Prefer să stau să văd ce-i cu tine.

Henry curăţa locul cu mitraliera de cincizeci. Lucra în aceeaşi măsură şi cu delicateţe şi cu neîndurare, cum ştia el atunci când avea în mână o armă automată, iar cu o mitralieră cu două ţevi toate aceste calităţi se dublau.

— Willie, ştii unde s-au băgat.
— Nu-i decât un singur loc unde ar putea fi.
— Atunci, hai să mergem după ei să-i mierlim să nu se aleagă nici rahatul de ei.
— Ai vorbit ca un ofiţer şi ca un domn, spuse Willie. Le-am scufundat schiful.
— Ah, nici asta n-am auzit când aţi făcut-o, spuse Thomas Hudson.
— N-a făcut prea mult zgomot, replică Willie. Ara i-a găurit fundul cu o macetă şi i-a hăcuit pânza. Nici Cristos n-o mai repară într-o lună, cu tot ce-a învăţat el în atelierul de dulgherie.
— Du-te la prova cu Henry şi George şi pune-i pe Ara şi Antonio la tribord, şi să mergem după ei, spuse Thomas Hudson.
Acum se simţea foarte rău, într-un fel tare ciudat, deşi nu-l apucaseră ameţelile. Bandajul pe care i-l aplicase Gil oprise mult prea uşor sângerarea şi după asta îşi dădu seama că era vorba de o hemoragie internă.
— Trageţi fără zgârcenie şi semnalizaţi-mi cum s-o iau. Cât de aproape sunt?
— Chiar lângă mal, în spatele ridicăturii.
— Poate să-i atingă Gil cu bombele alea mari?
— O să-i trimit eu trasoare să-i indic ţinta.
— Dar mai sunt acolo?
— Nu au unde se duce. Ne-au văzut că le-am distrus schiful. Acum se luptă pe ultima poziţie în mangrovele alea. Cristoase, de-aş avea nişte băutură.
— Rece de la gheaţă, spuse Thomas Hudson. Haide să pornim.
— Tommy eşti cumplit de palid, spuse Willie. Şi ai pierdut mult sânge.
— Atunci hai să ajungem mai degrabă o dată la ţărm, spuse Thomas Hudson. Deocamdată mă ţin bine.
Se apropiară repede de locul cu pricina indicat de Willie, care îşi iţise capul peste copastia tribordului semnalizând

cu mâna din când în când pentru a le corecta tirul. Henry bătea locul şi înainte şi în spatele ridicăturii dintre copacii mai înalţi, iar George se muncea cu ceea ce s-ar putea numi buza aceleiaşi ridicături.

— Willie, cum merge? întrebă Thomas Hudson prin portavoce.

— S-au adunat suficiente cartuşe trase ca să deschizi o turnătorie de alamă, răspunse Willie. Pune-o cu prova aia blestemată în mal şi răsuceşte-o de-a latul ca să poată trage Ara şi Antonio.

Lui Gil i se păru că vede ceva şi trase. Dar nu era decât o ramură mai joasă pe care o retezase Henry. Thomas Hudson se uita cum malul se apropia tot mai mult, până ce putu distinge din nou fiecare frunză în parte. Apoi puse nava de-a latul, şi auzi arma lui Antonio răpăind şi-i zări trasoarele luând-o puţin mai în dreapta celor trimise de Willie. Acum trăgea şi Ara. Apoi puse nava puţin înapoi cu ajutorul motoarelor şi iar o dădu mai aproape de ţărm, dar nu destul de mult ca să-i îngăduie lui Gil să arunce încărcătura.

— Aruncă un extinctor, îi spuse. Acolo unde trăgea Willie.

Gil aruncă bombă şi din nou Thomas Hudson se minună cât de bine azvârlea, ca şi de lucirea cilindrului de alamă care se răsucea prin aer ca să cadă exact unde trebuia. Urmă flacăra şi bubuitul exploziei, apoi se ridică fum şi Thomas Hudson văzu un bărbat ieşind din pânza aceea de fum şi îndreptându-se spre ei cu mâinile pe creştetul capului.

— Încetaţi focul, spuse el cât de iute putu în portavoce.

Dar Ara slobozise rafala şi Thomas Hudson îl văzu pe individ prăbuşindu-se în faţă şi căzând în genunchi printre mangrove, cu capul înainte. Din nou ordonă:

— Reluaţi focul.

Apoi cu glas foarte obosit îi spuse lui Gil:

— Mai aruncă o bombă acolo, cam în acelaşi loc dacă poţi. Şi apoi mai aruncă şi vreo două grenade.

Avusese un prizonier. Dar îl pierduse. După o vreme spuse:

— Willie, tu şi Ara vreţi să vă duceţi să aruncaţi o privire?

— Bineînţeles, răspunse Willie. Dar menţine focul asupra lor în vreme ce ne ducem într-acolo. Vreau s-o iau prin spatele lor.

— Spune-i lui Henry ce vrei de la el. Când să încetăm focul?

— Îndată ce curăţăm accesul.

— În regulă, om al junglei, spuse Thomas Hudson şi pentru prima oară avu timp să-şi dea seama că era probabil pe moarte.

XXI.

Auzi zgomotul unei grenade izbucnind din spatele micii ridicături de pământ. Apoi nu se mai auzi nici un zgomot, nici o rafală. Se lăsă greu asupra timonei şi urmări fumul grenadei subţiindu-se în bătaia vântului.

— Am să pornesc cu nava înainte îndată ce am să văd bărcuţa, îi spuse lui Gil.

Simţi braţul lui Antonio în jurul lui şi-l auzi spunându-i:

— Tom, întinde-te. Preiau eu cartul.

— În regulă, spuse el şi mai aruncă o ultimă privire asupra râului îngust cu malurile acoperite de vegetaţie.

Acum apa era maronie, dar se mai limpezise, şi curentul fluxului curgea cu putere. Gil şi Antonio îl ajutară să se întindă pe puntea de comandă. Apoi Antonio luă timona. Dădu nava puţin înapoi, ca să ţină piept curentului, şi Thomas Hudson simţi vibraţia plăcută a celor două motoare puternice.

— Mai slăbeşte puţin garoul, îi spuse lui Gil.

— Aducem salteaua pneumatică, spuse Gil.

— Prefer pe punte, spuse Thomas Hudson. Cred că-i mai bine dacă nu mă mişc prea mult.

— Pune-i o pernă sub cap, spuse Antonio, care cerceta cu privirea în josul canalului; după o vreme spuse: Tom, ne fac semne să ne apropiem.

Şi Thomas Hudson simţi cum motoarele pornesc şi nava lunecă înainte.

— Îndată ce ieşim din canal, ancorează.

— Da, Tom. Nu mai vorbi.

Henry urcă sus şi preluă timona şi comenzile când ancorară. Acum, când erau din nou la mare deschisă, Thomas Hudson simţi nava cum se suceşte în vânt.

— Tom, acum avem destulă adâncime, spuse Henry.

— Ştiu. Tot drumul spre Caibarién şi prin cele două canale e fără nici o piedică şi bine marcat.

— Te rog nu mai vorbi, Tom. Stai liniştit.

— Spune-i lui Gil să aducă o pătură subţire.

— O aduc eu, Tommy, sper că nu te doare prea tare.

— Doare, spuse Thomas Hudson. Dar nu afurisit de rău. Nu doare mai tare decât gloanţele pe care le-am tras amândoi.

— Uite-l pe Willie.

— Păcătosule, făcu Willie. Nu mai vorbi. Împreună cu ghidul, erau patru acolo. Era grupul principal. Apoi mai era şi cel pe care l-a curăţat Ara din greşeală. E teribil de amărât, Ara, fiindcă ştie cât voiai tu un prizonier. Plânge şi i-am zis să rămână mai bine sub punte. I-a scăpat o rafală aşa cum ar fi păţit oricare.

— Dar la ce-ai mai aruncat şi tu o grenadă?

— Era un loc care nu-mi plăcea cum arăta. Hai, Tom, nu mai vorbi.

— Trebuie să te duci înapoi şi să deminezi hardughia.

— Acum o pornim drept înapoi şi verificăm şi-n partea cealaltă. Doamne, cât aş vrea să avem o şalupă rapidă. Tommy, afurisitele alea de extinctoare sunt mai grozave decât un aruncător de mine de optzeci şi unu.

— Dar nu bat la aceeaşi distanţă.

— De ce dracu avem noi nevoie de distanţă? Gil le-a aruncat drept la coş.

— Hai, ia-o din loc.

— Tommy, cât de rău eşti lovit?

— Destul de rău.
— Crezi că rezişti?
— Am să încerc.
— Stai perfect nemişcat. Nu te agita sub nici un motiv.

N-au lipsit prea mult, dar lui Thomas Hudson i s-a părut o veşnicie. Zăcea întins pe spate, la umbra unui polog încropit de Antonio, Gil şi George desfăcuseră apărătoarele de pânză ale punţii de comandă în partea de unde bătea vântul, şi dintr-acolo venea o boare înviorătoare şi prielnică. Vântul nu mai bătea la fel de tare ca în ziua precedentă, dar bătea statornic dinspre est, iar scame străvezii de nori se ridicară la mare înălţime. Cerul avea azuriul acela din partea de est a insulei unde alizeele băteau cel mai puternic şi Thomas Hudson stătea întins şi privea cerul, şi încerca să-şi stăpânească durerile. Refuzase morfina pe care i-o adusese Henry fiindcă se gândise că s-ar putea să mai fie nevoie să gândească. Ştia că putea să-şi facă injecţia oricând mai târziu.

Stătea întins, învelit cu o pătură subţire, cu cele trei răni bandajate. Gil presărase pe toate din belşug sulfamidă când îl bandajase şi mai vedea şi acum praf de sulfamidă împrăştiat ca nişte zahăr pe punte, unde stătuse el ia timonă, când Gil îi oblojea rănile. Când dăduseră pânza deoparte ca să aibă mai mult aer, observase cele trei găurele pe unde intraseră gloanţele, ca şi altele mai la stânga şi mai la dreapta. Văzu şi locurile unde schijele de grenadă sfâşiaseră pânza.

În timp ce stătea întins, Gil îl supraveghea şi-i vedea capul cu părul albit de sare şi faţa cenuşie ieşind la iveală de sub pătura subţire. Gil era un băiat simplu. Atlet bun şi aproape la fel de voinic ca Ara, dacă ar fi putut nimeri o minge venită cu boltă ar fi devenit un mare jucător de rugby. Arunca fantastic de departe cu braţul. Thomas Hudson se uită Ia el şi-i zâmbi, amintindu-şi de grenade. Apoi zâmbi doar pentru că se uita la Gil şi la muşchii lungi ai braţelor.

— Ar fi trebuit să fii aruncător îi spuse şi propria lui voce îi sună străină chiar şi lui.

— N-am putut nimeri niciodată ca lumea.

— Dar azi ai nimerit.

— Poate că înainte nu era atât de mare nevoia, spuse Gil zâmbind. Trebuie să-ţi umezesc buzele, Tommy. Doar dă din cap dacă vrei.

Thomas Hudson scutură din cap şi se uită spre întinderea lacului ce constituia de fapt pasajul interior.

Acum apăruseră creste înspumate. Dar nu erau decât valuri mici, stârnite de o briză prielnică navigaţiei cu pânze şi, dincolo de ele, se puteau vedea colinele albastre de la Turiguaño.

Da, aşa o să facem, se gândi. O să ne îndreptăm spre Central, sau spre alt loc, şi s-ar putea să găsim vreun doctor. Nu, a cam trecut sezonul. Dar ar putea trimite un chirurg bun cu avionul. Acolo au oameni pricepuţi. Un chirurg prost e mai rău decât să nu ai parte de niciunul, şi aş putea sta liniştit până soseşte chirurgul şi să mă ia de-aici. Ar trebui să înghit o groază de sulfamide. Dar n-ar trebui să beau apă. Băiete, nu-ţi mai bate capul cu asta, îşi spuse. Toată viaţa ta într-acolo se îndreaptă. Dar de ce dracu nu s-a putut opri Ara să nu-l împuşte pe nemernicul acela, ca să avem şi noi ce arăta după toată zarva, ca să fi ieşit ceva bun din asta. N-am vrut să zic bun. Adică să fi avut un rost. Dumnezeule, să fi avut ei puterea de foc pe care am avut-o noi! Precis că au smuls marcajele de pe celelalte canale ca să ne vâre în canalul celălalt. Dar chiar dacă am fi avut prizonierul, se putea nimeri un tâmpit care să nu ştie nimic. Totuşi ne-ar fi fost de folos dacă l-am fi luat. Dar de-acum înainte nici noi nu mai suntem de mult folos. Ba da. O să deminăm sărăcia aceea de barcă de ţestoase.

Gândeşte-te mai bine la ce-o să fie după război, când o să te apuci din nou de pictură. Şi sunt atâtea tablouri bune de pictat, şi dacă reuşeşti să le pictezi aşa cum ştii într-adevăr să pictezi şi laşi la o parte toate celelalte şi faci numai asta,

atunci o să fie o treabă adevărată. Acum poţi picta marea mai bine ca oricare altul, dacă te ţii şi nu te laşi abătut de altceva. Gândeşte-te bine numai cum o s-o faci. Trebuie să te ţii de viaţă cu dinţii ca să poţi reuşi. Dar viaţa e un fleac pe lângă munca omului. Numai că ai nevoie de ea. Ţine cu dinţii. Acum e cu adevărat vremea să-ţi faci jocul. Fă-ţi-l acum, fără să speri nimic. Totdeauna sângele ţi s-a coagulat bine, şi acum ai ocazia să-ţi joci bine jocul.

— Tom, vrei puţină apă? îl întrebă Gil din nou.

Thomas Hudson scutură din cap.

Trei gloanţe nenorocite, se gândi el, şi s-a dus dracului şi pictura bună; şi nici nu dovedeşte nimic. De ce-au făcut nemernicii ăia nenorociţi greşeala cu masacrul de pe insulă? S-ar fi putut preda şi totul ar fi fost în regulă. Mă întreb cine a fost cel care a ieşit să se predea şi l-a curăţat Ara? Ar fi putut să fie la fel ca băiatul pe care l-a împuşcat pe insula masacrului. De ce dracu a fost nevoie să fie nişte fanatici atât de afurisiţi? I-am urmărit bine şi o să luptăm totdeauna. Dar sper că noi n-o să ajungem niciodată fanatici.

Apoi auzi zgomotul motorului exterior al bărcuţei ce se întorcea. De unde stătea, n-o putu vedea ajungând la navă, dar apoi Ara şi Willie urcară pe punte sus. Ara năduşise şi amândoi erau plini de zgârieturile cu care se aleseseră prin desiş.

— Tom, îmi pare rău, spuse Ara.

— Rahat, făcu Thomas Hudson.

— Hai să ne cărăbănim de-aici, spuse Willie, şi am să-ţi povestesc eu. Ara, du-te dracului la ancoră şi trimite-l pe Antonio sus la timonă.

— Mergem drept spre Central. Ajungem mai repede.

— Deşteaptă treabă, spuse Willie. Tom, nu mai vorbi acum, şi lasă-mă să povestesc eu.

Se opri şi puse uşor mâna pe fruntea lui Thomas Hudson şi-şi băgă mâna sub pătură şi pipăi pulsul care se simţea regulat, dar foarte slab.

— Auzi, blestematule, să nu mori, îi spuse. Ţine aşa şi nu te mişca.

— Înţeles, spuse Thomas Hudson.

— Din prima luptă au fost trei morţi, începu Willie să explice.

Se aşezase pe punte, în partea dinspre vânt a lui Thomas Hudson, şi mirosea acru a sudoare şi ochiul bolnav i se răsucise bezmetic, iar toate cicatricele de pe faţă i se albiseră. Thomas Hudson stătea foarte liniştit şi-l asculta.

— N-aveau decât două automate, dar erau amplasate bine. Primul extinctor al lui Gil i-a prins în plin, iar mitraliera de cincizeci i-a curăţat de tot. Şi Antonio i-a nimerit. Dar ştiu că Henry se pricepe să tragă cu mitraliera.

— Totdeauna s-a priceput.

— Vreau să spun atunci când îi arde pământul sub picioare. Şi ne-am dus şi am deminat hardughia, care ajunsese destul de sus pe pământ. Eu şi cu Ara am tăiat toate firele, dar explozibilul l-am lăsat. Acum e în regulă şi am să marchez exact pe hartă locul friţilor de aici.

Ancora fusese ridicată şi motoarele porniseră.

— Nu ne-am descurcat prea grozav, nu-i aşa? întrebă Thomas Hudson.

— Au fost mai deştepţi decât noi, dar am avut armament a-ntâia. Şi-apoi, nici nu s-au descurcat prea grozav. Să nu-i zici nimic lui Ara de prizonier. Şi aşa suferă destul. Zice că a apăsat pe trăgaci înainte de a se gândi.

Nava se îndrepta spre crestele albastre şi prindea tot mai multă viteză.

— Tommy, spuse Willie, tare mai ţin eu la tine, păcătosule, şi vezi să nu mori.

Thomas Hudson se uita la el fără să-şi mişte capul.

— Încearcă să pricepi dacă nu-ţi vine prea greu.

Thomas Hudson se uita la el. Se simţea acum foarte departe de toate şi nu mai exista nici un fel de problemă. Simţi cum nava prindea viteza, ca şi vibraţiile plăcute ale maşinilor pe spatele lipit de scândura punţii. Se uită în sus

şi văzu cerul la care ţinuse întotdeauna, şi se uită peste laguna întinsă pe care, era sigur acum, n-avea s-o mai picteze niciodată, şi-şi schimbă puţin poziţia ca să-şi mai domolească durerea. Acum motoarele au ajuns cam la trei mii de turaţii, se gândi, şi vibraţiile răzbăteau prin punte până la el.

— Cred că înţeleg, Willie, spuse el.

— Rahat, făcu Willie. Nu i-ai înţeles niciodată pe cei care ţin la tine.

SFÂRŞIT

1 Dragule (germ.).

2 Gen de bere germană.

3 Sanie mică (germ.).

4 Mă simt bine aici şi vă rog să mă lăsaţi în pace (fr).

5 Refuz s-o primesc pe nevastă-mea (fr.).

6 Aprod (fr.).

7 Meşteşug (fr.).

8 Chutney şi curry – condimente indiene specifice.

9 Primul pas e cel care contează (fr.).

10 Fleacuri (germ).

11 Hai să curăţăm arma (sp.).

12 Şi cîinele? (sp.).

13 Locuţiunea latină corectă este: Dulce et decorum est pro patria mori. (E frumos şi bine să mori pentru patrie.)

14 Şi tu vorbeşti de daiquiri la gheaţă? (sp.).

15 Un whisky dublu cu apă minerală (sp).

16 Ce băiat frumos! Ce veşti ai de la el? (span.).

17 Foarte bune (span.).

18 Mă bucur. Păstrez mereu fotografia lui în uniformă şi deasupra ei inima lui Cristos şi lîngă ea fecioara din Cobre

(span.).
19 Păi, povestea veselă e foarte simplă (span.).
20 Ce băiat drăguţ şi frumos! (span.).
21 Sînt multe (sp.).
22 Puţin peşte? Friptură de porc? (sp).
23 Am să mai iau una din astea mari, fără zahăr. (sp.).
24 Imediat domnule Tomás (span.).
25 Cum doriţi dumneavoastră (span.).
26 Eu mai am încă băutură în pahar (span.).
27 Da, e ciudat (span.).
28 Nici eu (span.).
29 Transport nul (span.)
30 Transport aerian, terestru şi maritim nul (span.).
31 Pentru o lepră şi mai mare asupra Cubei (span).
32 Pentru un cancer cubanez (span.).
33 Pentru o tuberculoză largă, adecvată şi permanenta asupra Cubei şi cubanezilor (span.).
34 Pentru un sifis creol sută la sută (span.).
35 Răcnetul Floridei (span.).
36 Mai ales în pat (span.).
37 Jos cu taţii de familie (span.).
38 Unde mergem? (span).
39 La fermă (span.).
40 Terminat (span.).
41 Ce porc sinucigaş! (span.).
42Copilaşi (aici în sens de arme).